DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

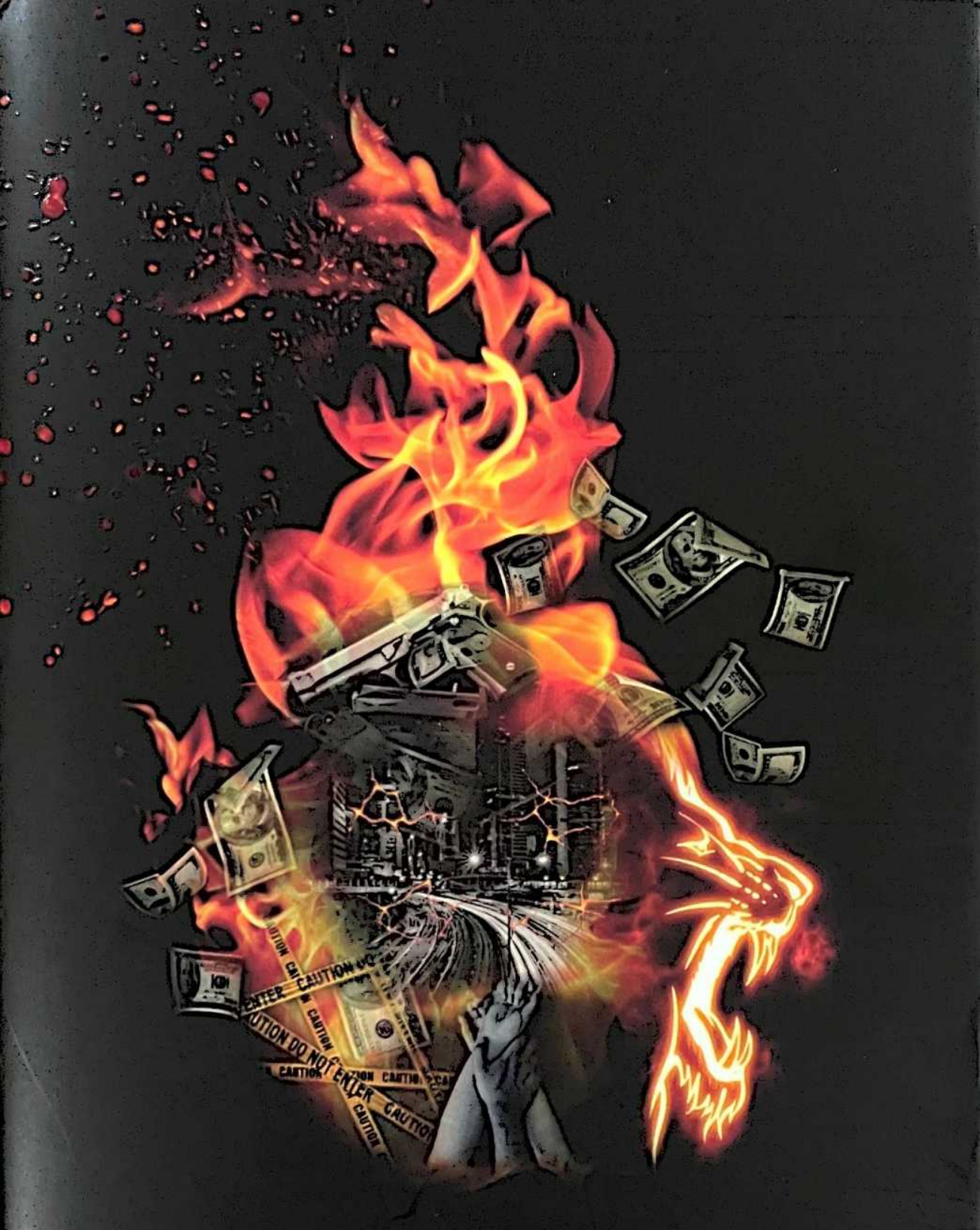
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CEREN MELEK

ATEŞPARE

"Aklınca beni esir etmiştin."

"Esir etmedim, sadece yanımda istedim. Ancak senin gibi tehlikeli bir kadının doğuracağı hasarları hesaba katmamışım."

Benim tehlikeli olduğumu söylüyordu ama tam da şu dakika en az benim kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Benim tehlikem ölüm getiriciyse onun tehlikesi yaşam getiriciydi ama bu yaşam, ölümden daha sahteydi.

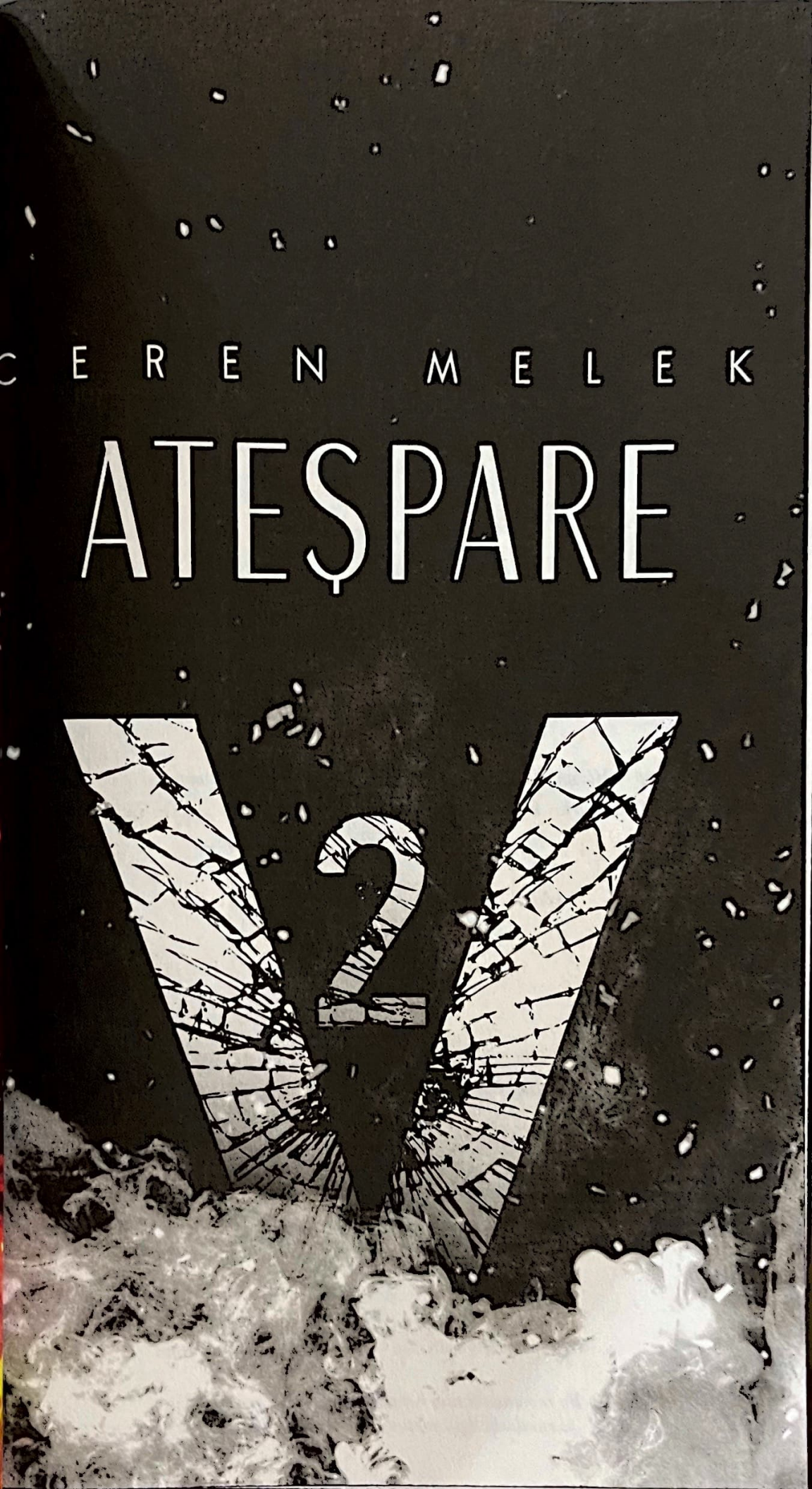
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

CEREN MELEK

ATEŞPARE

ATEŞPARE-2

Yazar: Ceren Melek
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Ecem Acay
Düzelti: Elif Evin Musluoğlu
Kapak Konsept: Beyzanur Şen
Kapak Tasarım: Büşra Bıyıklı
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Kasım, 2022

ISBN: 978-625-8133-61-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2022, Ceren Melek

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 49388

Cilt: *Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.*
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel: 0(212) 612 07 39
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

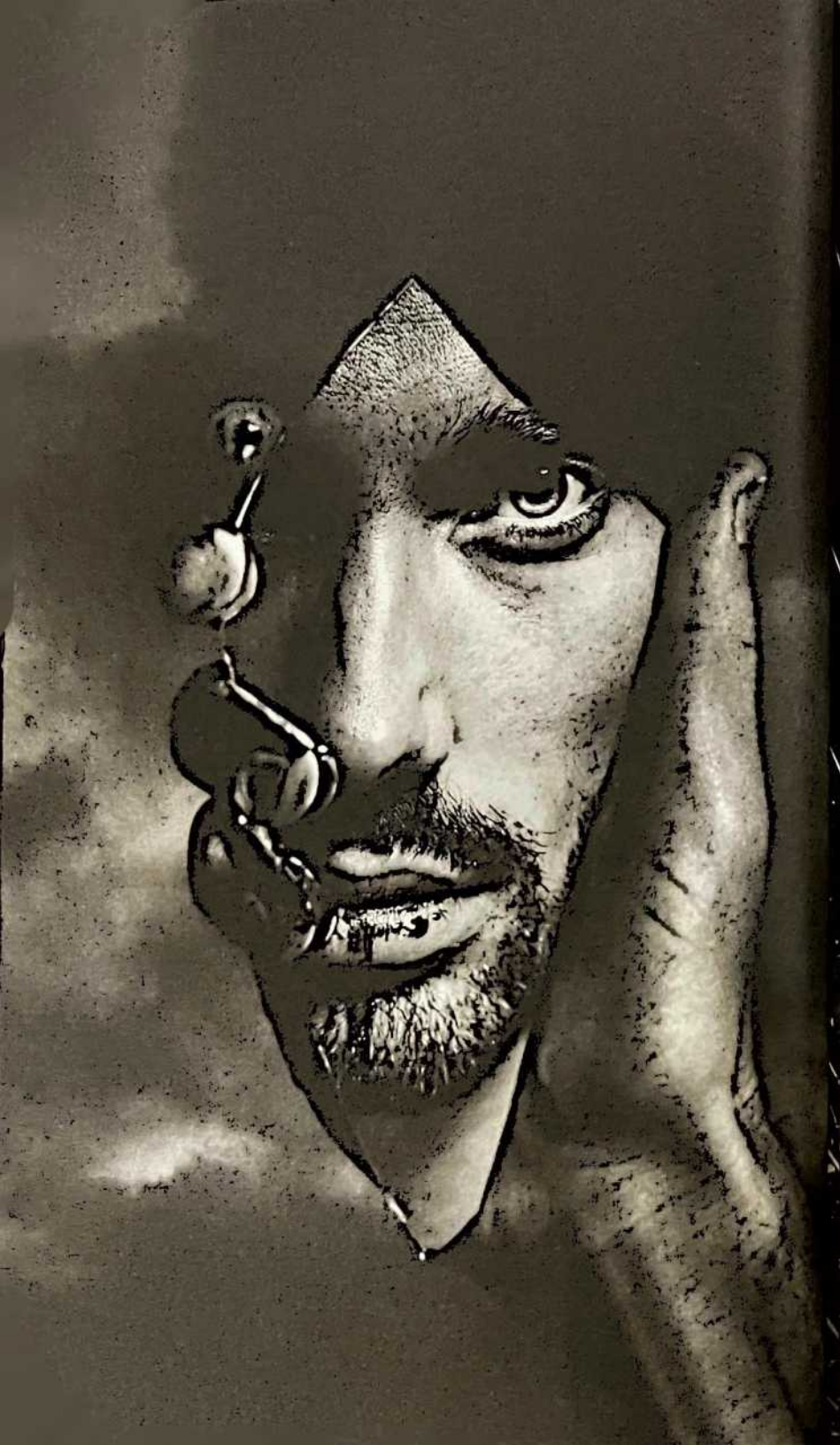
Bu romandaki tüm karakter ve olayların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur. Tamamen hayal ürünüdür.

CEREN MELEK

ATEŞPARE

V2

EPHESUS

1

HİLEKÂR DOKUNUŞLAR

Öldürmek zor değildi, bir insanın canını almak belki de en kolay şeydi. Zor olan, öldürdüğün canlarla yaşayabilmekti. *Kötüleri öldürüyorum,* diye kandırıyordum kendimi ama öldürdüğüm her ruhun ağırlığı bir kambur gibi sırtıma yükleniyordu. Geceleri rüyalarıma çöküyor, gündüzleri zihnimi karartıyordu. Öldürdüğüm her kötüyle daha kötü oluyordum, o kadar oynuyordum ki artık gerçek kimliğimi bulamıyordum.

Bir ay boyunca esir tutulduğum küçük ada karşımdaydı; serin hava, dalgaları hırçınlaştırmıştı yine. Sigaramdan derin bir nefes çekerken Pusat bana yaklaşıyordu. Yanıma ulaştığında iri cüssesinin gölgesi üstüme düştü.

"İçe içe çürüttün içini," diye söylendi, yüzünde bir yorgunluk vardı. Hâlâ uçaktaki kıyafetleri vardı üzerinde, iyi gözüktüğü söylenemezdi.

"Artık duş al ve uyu. Kokuyorsun," dememle burnunu omzuna doğru yaklaştırarak kendini kokladı, aldığı koku hoşuna gitmemiş olacak ki yüzünü buruşturdu. Yere, çimenlerin üstüne oturduğunda yanına yerleştim.

"Uçaktan indiğimden beri ilk defa oturuyorum, duş alacak vaktim olmadı."

"İnanırım, gaddar bir patronun var." Bacaklarını çimenlere uzattı, ben de onu taklit ederek konuşmaya devam ettim: "Kız güvende işte, gidip dinlen."

"Ferda'yı bulduktan sonrası daha yorucuydu, bu işte kimin parmağı varsa ortaya çıkarmaya çalışıyoruz." Bu işte çok kişinin parmağı vardı, sadece aldığımız isimle sınırlı değildi. "Ateş o kadar kudurdu, adama işkence etti ama konuşturamadı. Sen geldin, beşinci dakikada aldın ismi. Helal sana!" dedi başını ağır ağır, hayret içinde sallarken.

"Ya kendinizi bir halt sanıyorsunuz ya da beni yabana atıyorsunuz."

"Öyle değil o." Derin bir nefes aldı. "Ateş güçlü bir adam, bakma sana karşı yumuşak olduğuna. Senin ona ettiğin hakaretleri başka biri etse çoktan sürünmeye başlamıştı. Hatta sürünmeyi bırak, ölmüştü. Sense ağzına geleni sayıyorsun, sonra çekip gidiyorsun. Kim görse şaşıp kalıyor, bugüne kadar kimse sesini bile yükseltmeye cesaret edememişti." Onun da patronunun hareketlerine anlam veremediği belliydi.

"Belli, prens hazretleri burnundan kıl aldırmıyor. Çok şımartılmış." Pusat yarım ağız sırıttı koyu gözleri manzaradayken.

Yüzünde, *sen hiçbir şey bilmiyorsun* ifadesi vardı. Belki anlatmadı ama gözleri bana bir sır verdi: *En şımartılmamış çocuk o*, dedi. Dudaklarıysa sadece, "Ateş'i hiç tanımıyorsun," dedi.

"Tanımak gibi bir derdim yok zaten."

"Sana karşı çok sabırlı, bazen ben bile şaşırıyorum. Onu ilk defa böyle görüyorum, o kadar tuhaf ki... Seni Bahar'la tehdit etmesine şaşırmıyorum, o böyle bir adam. İstediğini almak için sınırları aşar, kendi sınırlarını çizer. Ama seninleyken öyle değil, senin de sınırlarına saygı gösteriyor, sanırım seni kaçırmak istemiyor."

"Sana diyorum, âşık oldu bana patronun." İmalı imalı güldü, kafasını *kesin öyledir* der gibi salladı. "Tehdit konusunda onu affettin mi?" dedim konuyu hızlıca değiştirerek.

"Hayır, küsüz şu an," dedi hemen, küçük bir çocuk gibi küskün şekilde omzunu silkti.

"Öfkeliyim çünkü Ateş boş konuşmaz. Gelmeseydin gerçekten de durdururdu o ameliyatı. Hasta bir kızın hayatını kumar malzemesi yapamaz! Son zamanlarda çok korkunç bir insana dönüştü ama bu kadarı onun için bile fazla!" Sonlara doğru öfkelenmişti, biten sigaramı söndürdüm. Ne kadar kötü bir insana dönüşmüştü? "Sen çıktın ya Ferda'yla binadan, ben Ateş'i ilk defa öyle perişan gördüm. Utandı senin karşında, donakaldı. Bir kolunu koparsaydın bu kadar koymazdı ona." Kara gözlerini kırpıştırdı, sessizleşti ve gözü manzaraya daldı.

"Hak etti bunu." Daha beterini de hak etmişti aslında. Ama gururun incinmesi, kalbe bir kurşun yemekten daha çok acı verirdi.

Yeni bir sigara yakmak için paketten çıkarmıştım ki Pusat söylenerek elimden aldı. Kendi dudaklarına götürdü. "Çok içiyorsun,

kızım," dedi, *gıcık*. Normalde sigara içmezdi ama bugün içesi gelmişti anlaşılan.

Ona ters ters baktım. "Sen neden içiyorsun?"

"İçmem ben pek, öyle içim daraldığında yakarım." Kendime bir tane daha çıkardım, yaktım ve çakmağı ona uzattım.

"Neye daraldın şu an?"

"Bahar'a," dedi hiç düşünmeden, şaşırtıcı derecede dürüst olarak. "O iyi, yaşayacak. Onu görmeyeli kaç saat oldu ki? Gören de yıllardır onunlayım sanır, kısa bir süre yan yanaydık ama sanki yıllar gibiydi ve şu an içimde değişik bir his var. Her şeyi silip atmak istiyorum." Derin bir nefes çekti sigaradan.

"Sanırım buna özlem deniyor." Kafasını sallayarak beni onayladı.

"Hemen iyileşsin, yanına gideyim istiyorum." Kafasını bana çevirip kaşlarını çatarak baktı.

"Sen de girme artık aramıza!" Ah Pusat, aslında sen bizim aramıza giriyorsun, sana az bile. "Anlıyordum seni, çok da haklıydın ama artık sal bizi."

"Yok öyle bir şey, Pusat," dediğimde kaşları daha da çatıldı.

"Neden ya, neden? İyileşiyor işte. Ben ona zarar vermem ki! Korurum, severim, öperim, alır onu-" Bir bebekten bahsediyor gibi konuşuyordu.

Sözünü sertçe kestim: "Kızımla ilgili fantezileri at kafandan! Tamam, iyileşiyor ama sence seni tanıyor mu? Bahar küçük bir kız çocuğu gibi, tek istediği şey sevgi. Senin eli kanlı bir katil olduğunu bilse ne hisseder? Birbirimizi kandırmayalım, iki farklı Pusat var ve ikisi de birbirinden ölesiye farklı."

"Sen de bir katilsin!" dedi savunmaya geçerek.

"Bahsettiğim bu değil." Bahar, Pusat'ın ona silah doğrulttuğunu bilmiyordu, Bahar aslında hiçbir şey bilmiyordu.

"Onunla oynamıyorum, onun mavi gözlerine baktığım an unutuyorum derdimi tasamı, bazen adımı bile. Kasıtlı yapmıyorum, Aşkın; onu kandırmaya çalışmıyorum. Aksine onun yanında hiç olmadığım kadar benim. Asıl oynayan kişi sensin, kandıran sensin. Ablan seni gerçekten tanıyor mu? Senin na-"

"O cümlenin devamını getirmek istemezsin, Pusat. Haddini aşma." Ses tonum sakindi ama ileri gittiğini anlaması için yüzüme bakması yeterliydi.

"Bundan bahsediyorum, hiçbirimiz mükemmel olamayız. En büyük oyuncu sen iken bana Bahar'ı kandırdığımı söyleyemezsin. Lütfen Bahar'la olan ilişkimize daha fazla karışma, zaten bu yaşına kadar hep acı çekmiş. Bırak da artık onu mutlu edeyim."

"Nasıl mutlu edeceksin?" Katiller insanları mutlu edemezlerdi, kendimden biliyordum.

"Seveceğim," dedi sadece. Sigarasını söndürdü sıkıntıyla, yerinden kalktığında iri gövdesinin gölgesi üstüme düştü yine ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Sigaramın külü zayıfça düşüp esen rüzgâra karıştı. Oturduğum yerden kalktım, vücudumu esnettim. Bedenimde keskin bir yorgunluk vardı, uyumam gerekiyordu.

Küçük adayı ve hırçın denizi arkamda bırakıp Alanguva'nın malikânesine yürüdüm. Dört katlı, oldukça geniş bir alan kaplıyordu. Ön bahçesinde heykeller, mevsimin güzelliğini götürdüğü çiçekler vardı. Ona ait koca ormana başka neler koyduğu da merak konusuydu. Her yer estetik zevkle döşenmiş, izlerken insanı çeken köşelerdi. Bu arazinin iyi bir mimarı vardı.

Verandanın kısa mermer merdivenlerden çıkıp kapıyı çaldım, daha önce görmediğim orta yaşlı bir kadın açtı. "Hoş geldiniz," dedi içten bir gülümsemeyle.

"Hoş buldum, Ferda'ya bakmıştım." Ferda'nın adını duyar duymaz üzüntüyle kaplandı kadının yüzü.

"Biraz rahatsız kendisi, önce haber vereyim," dedi ne yapacağına bir an karar veremeyerek.

"Gerek yok, haberi var geleceğimden," dedim beklemeyi sevmediğim için ve Alanguva malikânesine adım attım. Evin içi de aynı dışı gibi zevkli dekore edilmişti. Beyaz rengin, kaliteli duvar kâğıtlarının ve taşlarının kapladığı duvarlar, başarılı sanatkârların ellerinden çıktığı belli olan küçük heykeller, duvarlara asılı çizimler ne kadar klasik parçalar olsa da evin sıcak havasını öldürememişti. Tüm şatafata rağmen hâlâ bir yuva gibiydi.

Kadın önden giderken ben de arkasından merdivenleri çıktım. İkinci kata geldiğimizde bir odanın önünde durdu ve bana döndü.

"Bir isteğiniz olursa aşağıdayım." Kadının içten tavrına tebessümle karşılık verdim.

"Teşekkürler." Yanımdan geçip aşağı indiğinde koridoru inceledim. Yaramazlık yapma isteğimi bir kenara bıraktım ve kapıyı tıklattım.

"Gel," dedi Ferda'nın ince sesi. Beyaz, ahşap, işlemeli kapı kolunu aşağı indirerek kapıyı ittirdim. Odanın köşesinde, kral yatağına benzeyen yatakta yatan Ferda Alanguva'nın gözleri beni gördüğünde heyecanla irileşti.

"Merhaba," dedim. Yerinden doğrulmaya çalıştı yavaşça.

"Hoş geldin," dedi yorgun yüzüyle gülümseyerek. Yüzündeki yaralara pansuman yapılmıştı ama hâlâ soluk duruyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve odanın ortasına doğru birkaç adım attım. Canlı renklerin hâkim olduğu odası, onu yansıtıyordu. Duvarları duvar kâğıdıyla kaplı değildi; rengârenk çizilmiş, yağlı boyayla süslenmişti.

"Sen mi yaptın?" dedim duvarları incelerken. Onun yaptığını biliyordum ama yine de sormak istedim.

"Evet, resim çizmeyi çok severim." Biraz daha doğrularak sırtını yatak başlığına yasladı. "Otur lütfen," dedi beni yanına davet ederek. Onu kırmayıp yatağına oturdum. "Şey... Ben yarım yamalak hatırlıyorum, bir yerden sonrası hiç yok," dedi yutkunarak. "O-Onlar bana dokundular... Daha ileri gideceklerdi ama..." Durdu, zorlukla konuşuyordu. "Sen geldin, bu sefer direkt öldürüp kaçmayı düşündüler. Eğer sen olmasaydın..." Gözleri birazdan taşacakmış gibi doldu.

"Her şey çok bulanık ama sen netsin, beni kurtardığın anı aklımdan silemiyorum. Çok teşekkür ederim; sadece hayatımı değil, ruhumu da kurtardın."

Diyecek bir şey bulamadım. Abisiyle aynı renk olan saçlarına yarıdan itibaren sarı *ombre* yapılmıştı. Koyu bal gözleri iri, yüzü küçüktü. Çenesinin sağ tarafındaki küçük ben, ona seksi bir hava katsa da güzelliği çok duruydu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi birden. Ateş söylemiş miydi? Söylemezdi. Kendisi mi tahmin yürütmüştü? Ya da gerçekten bilmiyordu.

"Kimmişim?" Gülümsedi.

"Abimin adada sır gibi sakladığı kadınsın, değil mi?" Öyleydim. "Ama seni benim içim gönderen abim değildi. Ajan mısın?" *Ajan* kulağa havalı geliyordu, *seri katil* ise biraz korkunç kaçıyordu. Ajan sanabilirdi, bunun mahsuru yoktu. Her türlü çok havalıydım.

"Cebonayan'dan olsan kesin bilirdim," dediğinde onu onaylayarak kafamı ağır ağır salladım.

Ancak sanırım Ferda, bir Alanguva olarak abisi kadar mafya değildi ki bir ajanın, ajan olduğunu kabulleneceğine hemen inandı.

"Çok havalı!" Durdu, iri gözlerini kırpıştırdı. "Abimle birlikte misiniz?" diye sordu birden heyecanla.

"Hayır, neden?"

"Didem'i kudurtan kişi senmişsin, ondan sordum. Emin misin birlikte olmadığınıza?" İri gözlerini biraz daha irileştirmiş, cevap bekliyordu.

"Eminim, Ferda."

"Bana hiç de öyle gelmedi ki yakışıyorsunuz da bence," derken fazla hevesliydi.

"Didem'le arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dediğimde onları bu kadar tanımam onu şaşırtmıştı. Bir ajan olduğumu düşünürse şaşırması saçmaydı, demek tüm Alanguvalar üstün zekâlı olmuyordu.

"Evet, arkadaşız," dedi sessizce. Yatağın üstünde duran elime uzanıp iki eliyle tuttu. "Sana yaşamımı borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hayatımda gördüğüm en havalı insansın." Gülümsediğimde onun da gülüşü genişledi.

"Sen de gördüğüm en sevimli Alanguva'sın." Kıkırdadı ancak gülmek canını yakmıştı. Eli karnına giderken yüzü acıyla kasıldı.

"Beni neden kaçırdıklarını biliyor musun?" Kafamı iki yana salladım. Tahmin etmesi zor değildi. Amaç, Ateş Alanguva'nın kolunu kanadını kırmaktı. "O kadar yoruldum ki..." Kendini yeni tanıştığı birine değil, ruhunu kurtaran kişiye açıyordu. "Herkesi aldılar bizden, herkesi!" Ferda'nın sesi biraz daha incelmişti.

"Abin hâlâ seninle." *Aslında bir abin daha seninle, sadece beyni var ama olsun...*

"Değil. Baybora abim öldükten sonra asla eskisi gibi olmadı. Burada ama değil; onu suçlamıyorum, onu bu hâle getiren hayatımızı suçluyorum. Yine de çekilebilirdi, bu aptal topluluğun lideri olmak zorunda değildi." Ferda'nın yüzüne uzun uzun baktım, bilmiyor muydu? Baybora'nın beyninin hâlâ onlarla olduğunu ya bilmiyor ya da bir sır olduğu için belli etmiyordu. Ama yüzündeki tepetaklak ifade hiç de öyle durmuyordu.

"Belki de zorundaydı." 'Belki'si fazlaydı, Ateş Alanguva onun için biçilen kusursuz kaftanı üstünde taşıyordu ama o kaftandan nefret ediyordu. Çok tanımak gerekmiyordu, sarı gözlerine bakmak yetiyordu. Güçlü ve hâkimdi ama bazı anlarda yüzünde beliren bıkkınlığı ve yorgunluğu saklayamıyordu.

Odanın kapısı açıldı, az önce bana yolu gösteren kadındı. "Didem ve Yade Hanımlar geldiler kızım, salondalar."

"Tamam, geleceğim Hasibe teyze." Kadın çıkmadan önce aceleyle konuştu: "Arhan da geldi mi?" Arhan ismini söylerken gözlerindeki parıltıyı görmemek imkânsızdı.

Kadın da imalı imalı güldü. "Geldi, geldi." Ferda'nın eli saçına gitti, parmaklarıyla düzeltti. Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Ferda tepkili şekilde.

"Yatıya mı kalacağım, Ferda?"

"Gitme lütfen, ben seninle biraz daha vakit geçirmek istiyorum. Hem kalkmama yardım eder misin?"

"Yataktan çıkman doğru değil. Ve şu dün gece aramızda kalsın, olur mu?"

"Merak etme, abim uyardı zaten. Söylemem kimseye." Kapı tekrar açıldı, bu sefer gelen Arhan'dı.

"Güzellik, sen uf mu oldun? Kıyamam ben sana." Ferda'yla konuşurken odanın ortasına kadar gelmişti ki beni fark etti, adımları bıçak gibi kesildi. Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Özenle yapmış olduğu belli olan saçını düzeltti, korkusunu gizlemeden birkaç adım uzaklaştı.

"Aa, *Kill Bill*[1] de buradaymış." En azından sonunda güzel bir şeye benzetebilmişlerdi beni.

Ferda yerinden kalkmaya çalıştığında Arhan yanına gitti. "Çıkma yataktan, cimcime." Omuz silkti Ferda. Yerinden kalkacaktı ki Arhan, bacağının hâlini gördüğünde onu kucağına aldı.

Ferda gülümseyerek kollarını Arhan'ın boynuna doladı. "Kız sen ağırlaşmışsın." Ferda ona uzun uzun baktı gözlerini kırpıştırarak. Neden herkes birilerine âşık oluyordu?

"Ateş biliyor mu kardeşini böyle kucağına aldığını?" Arhan gözlerini kısarak bana baktı.

"Birlikte büyüdük biz." Konuşmaya devam edecek gibiydi ama aniden durdu. "Sana laf da sokamıyorum, yürüyemiyorum da korkudan. Lütfen bulaşma bana."

Bu kadar hasta ziyareti yeterdi. Arhan kucağında Ferda'yla yanımdan geçti, merdivenden inerlerken ben de arkalarındaydım.

"Senin boyun da uzamış sanki." diyordu Arhan.

"Abart, abart! Gören de gelişme çağında çocuk sanacak." Ferda bozulmuştu, yüz ifadesinden açıkça belliydi.

"Değil misin?"

"Yirmi bir yaşındayım ben," dedi ters ters. Gözleri Arhan'ın omzunun üstünden beni buldu. Göz kırptığımda abisinde de olan gamzeyi göstererek utangaçça gülümsedi.

Salona doğru yürüdüler. Ben de kapıya yönelecektim ki sinir bozucu bir ses durdurdu beni: "Ne işi var bunun burada?" Didem salonun kapısında durmuş, öfkeli gözlerle beni izliyordu. Bugün lenslerini takmamış olacak ki kahverengi gözleri çıplak kalmıştı. Saçları her zamankinin aksine atkuyruğuydu, kıyafetleri de çok özenli değildi ama gözlerindeki nefret hâlâ aynıydı.

Didem'in hemen arkasındaysa Yade, irileştirdiği renkli gözleriyle bizi izliyordu. Ferda hâlâ Arhan'ın kucağındaydı ama onlar da nefeslerini tutmuş, bize bakıyorlardı.

"Didem," dedim sakin sesimle. "Bu kadar salak olman beni şa-

[1]Kill Bill, 2003 yapımı Quentin Tarantino filmi. *(Editör Notu)*

şırtıyor." Acaba rol mü kesiyordu? Gerçi rol yapışını da görmüştük, *Flash TV* oyunculuğu vardı.

Dolgun dudakları aralandı, bana doğru birkaç adım attı. "Sen-" Konuşacaktı ki sözünü kestim:

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ateş'ten uzak dur, o benim. Ezberledik be kızım bunları, yeni replikler bul." İlk başta sesimi inceltip dudaklarımı büzerek taklidini yapmam kaşlarını çatmasına sebep oldu. Ama çatamamıştı, bu kadar genç yaşta botoks yaptırmasına gerek yoktu.

Arhan birazdan patlamış mısır almaya gidecek gibi görünüyordu, Ferda'nın da ondan eksik kalır yanı yoktu. Yade ise gülmemek için kendini tutuyor gibiydi.

"Se-Seni pişman edeceğim! Her şey için!" Yutkundu, komik bir durumdaydı ve o da bunun farkındaydı.

Didem konuşmak istedi ama kestim onu. "Seni hep anlamaya çalıştım ama sen çok çirkin bir kadınsın. Dış görünüşünden bahsetmiyorum. Sırf kıskançlık için birini öldürmek isteyecek kadar zavallısın. Acıyorum sana. Daha ölümün ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Ölüm kelimesini duydukları anda hepsi şaşkınlıkla Didem'e döndüler.

"Didem? Aşkın neyden söz ediyor?" diye sordu Ferda.

"Boş konuşuyor, bir şey bilmiyorsunuz!" Hâlâ devam ediyordu.

Tam bu sırada kapı açıldı ve Ateş evin geniş kapısından içeri girdi, bakışlarını üstümüzde gezdirdi. Kıyafetlerini değiştirmiş hatta duş almıştı, saçları nemliydi. Sarıları bir süre gözlerimde kaldı, hâlâ gitmemiş olmam onu şaşırtmıştı. Didem'e çevirdi bu sefer bakışlarını, varlığını yeni fark etmiş gibiydi.

Beni gördüğünde gözü başka hiçbir şey görmüyordu, yazık!

"Sen ne arıyorsun burada?" Tam yanımda durdu Ateş.

"Ferda'yı görmeye gelmiştim," dedi Didem kısık sesiyle. Beylik tavırları yok olmuş, kedi yavrusuna dönmüştü birden.

"Hangi yüzle?" dedi Ateş gerçekten anlamıyormuş gibi.

"O benim arkadaşım," dedi çekingen bir şekilde.

"Değil! Bu eve artık aklına estiği gibi gelemezsin. Ne halt yediğinin farkında mısın? Dua et işim başımdan aşkın da seninle uğraşmadım ama yaptıkların yanına kalmayacak!" Bağırıyordu, boynundaki damarları belirginleşmişti. Abartmasına gerek yoktu, ben ağzının payını vermiştim zaten ama yok, Alanguva illa şov yapacaktı.

Didem kendini sıkıyordu, dolan gözlerini kırpıştırdı. "O öyle değildi," dedi cılız sesiyle.

"Nasıldı? Sen nasıl Aşkın'a uyuşturucu vererek öldürmeye çalışırsın? Kafayı yemişsin, bu saatten sonra ne benim ne de ailemin yanında görmeyeceğim seni. Özellikle de Aşkın'ın." Didem orada öylece durmuş, suçlu bir çocuk gibi Ateş'e bakıyordu. Gerçekten de ne yaptığının farkında değildi.

"Ne bekliyorsun? Çık evimden!" Aslında Ateş onu benden koruyordu, Didem gerçekte kim olduğumu bilmiyordu ve bilirse adımı ağzına almayacağına emindim.

Gözlerini kırpıştırdı Didem, kafasını dikleştirdi. "İğrenç bir adamsın sen." Bu konuda çok da haksız sayılmazdı. Ateş ona cevap verme gereği bile duymadı.

Didem, bana ve Ateş'e son kez nefret dolu bir bakış atıp evden hızlı adımlarla çıktı. Yanımızdan geçip giderken kafasını bir kez bile kaldırmamıştı. Ateş sıkıntıyla nefes verip bana döndü.

"Gitmemişsin," dedi sanki az önce kendini yırtan o değilmiş gibi yumuşak bir sesle.

"Gitse miydim?"

"Yok, iyi oldu. Konuşalım biraz." Hâlâ durgundu, hâlâ öfkeliydi.

"Bu kadar sert çıkmak zorunda değildin," dedi Yade, Ateş'e. Ateş sarılarını gözlerimden yavaşça ayırdı. *Madem o kadar düşünüyordun, arkadaşının peşinden gitseydin, Yade.*

Ateş, Didem'e attığı bakışların benzerini ona atarken aynı zamanda bıkkın görünüyordu. "Duymadın mı? Aşkın'ı zehirlemeye çalıştı, kafayı yedi iyice."

"Yaptığı yanlış tabii ama sen de doğru yapmıyorsun. Seni seven bir kadını öylece bırakamazsın."

"Onun avukatlığını yapacaksan hiç zamanı değil, Yade," dedi Alanguva sabırla. Bu sırada bakışları Arhan'a ve kucağındaki kardeşine kaydı, kaşları derince çatıldı. "Lan yavşak, bırak kardeşimi." Gerçekten de kıskanç bir abiydi.

"Kızın bacağı şey olmuş be, sanki keyfimizden kucaklıyoruz." *Taşımaktan pek de şikâyetçi gibi değildin, Arhan.* Kızın belini ve bacaklarını gereğinden fazla sıktığı da gözümden kaçmamıştı.

"Kucaklamak ne? Düzgün konuş." Birkaç adımda onlara ulaştı ve kardeşini Arhan'ın kollarından aldı. "Sen neden yataktan çıkıyorsun bu hâlde? Neden dinlenmiyorsun? Siz hepiniz toplanıp beni deli etmeye mi çalışıyorsunuz bugün?" Ferda alt dudağını büzdü suçlu bir çocuk gibi. Abisinin göğsüne sokuldu. Ateş'in gergin yüzü yumuşadı, kardeşinin kokusunu içine çekti.

Salona doğru bir adım atmıştı ki bana baktı omzunun üstünden. "İçeri gel, bir şeyler içip konuşalım. Sonra gidersin." Kabul etmeyeceğimi gözlerimde gördü. "Lütfen," diye ekledi. *Yola geliyorsun Alanguva, seni böyle böyle insan yapacağız.*

Yade ve Arhan şaşkınlıkla bakıştı. Bu herifte kibarlık görmeye alışık olmadıkları kesindi.

"Madem lütfettin, kalalım, Alanguva," dedim alaylı sesimle. Onunla alay etmemi takmadı, salondan içeri girdi. Kardeşini üçlü koltuğa bırakıp bacaklarını uzatmasını sağladı.

Geniş salon, tüm ev gibi zevkle döşenmişti. Krem rengi berjere oturdum. Ateş iki kadeh viski doldurdu içki köşesi olarak ayrılan vitrinden. Birini bana uzattı misafirperver Alanguva. Uzattığı kadehi alırken soğuk parmakları parmaklarıma temas etti, sarıları gözlerime değdi. Alt dudağını yalarken elinin soğukluğunu elime yayacak kadar yavaşça çekti.

"Ağrın var mı?" diye sordu Yade, Ferda'ya. Ferda kafasını iki yana salladı. Onların konuşması aramızdaki bakışmayı kestiğinde Ateş boğazını temizledi.

"İyiyim, sadece yorgun hissediyorum," dedi Ferda, Ateş de karşımdaki koltuğa oturdu. Gözlerini yine üstüme dikerken ben de aynı şekilde karşılık veriyordum avcı bakışlarına.

"Pusat nerede? Görünmüyor ortalıkta." Yade'nin ikinci sorusunu kimse yanıtlamamıştı.

Ateş gözlerini benden ayırabildiğinde kardeşine baktı. Bakışları kardeşinin yaralarında geziniyordu sürekli, acı çekiyordu.

Yade'nin sorusunun üstüne Pusat içeri girdi, sonunda o da duş almış gibiydi. Beni gördüğüne şaşırdı ama bir şey demeden Arhan'ın yanına oturdu.

"Biz de senden konuşuyorduk, Pusat," dedi Yade, Pusat'ı uzun uzun izlerken. Özlemle bakıyordu ve bu hiç de arkadaş özlemi gibi değildi.

"Neden?" dedi Pusat. Cebinden telefonunu çıkarttı, Yade'ye bakmıyordu. Bilerek başından savmaya çalışıyordu.

"Bayağıdır görüşemiyoruz." Pusat geçiştirir gibi kafasını salladı. Yade devam etti: "Konuşalım mı biraz?" Kafasını kaldırdı bu sefer Pusat, Yade'ye baktı.

"Burada konuşabiliriz, yabancı yok." Pusat'ın umursamaz sözleriyle Yade'nin gözleri beni buldu. *Shrek*'e bak sen!

"Son konuştuğumuz şey hakkında... Hâlâ kaçacak mısın?"

"Kaçtığım falan yok, Yade. Kalbini kırmak istemiyorum, yeterince açık konuştum bence," dedi Pusat katı sesiyle. Yade zorlukla nefesini verdi.

"Neyse, ben kalkayım artık, hem Ferda da iyi. Bugün hiçbiriniz çekilecek gibi değilsiniz cidden." Yade yerinden kalktı. "İyi akşamlar," dedi imalı imalı ve çıktı salondan.

Kesin Yade ondan hoşlanıyordu ama o istememişti, şimdi de Bahar olduğu için tamamen uzak durmaya çalışıyordu.

Pusat ona baktığımı fark ettiğinde gerildi. "Bakma öyle, aramızda bir şey yok." Kafamı *kesin öyledir* der gibi salladığımda gerildi.

"Müneccim amına koyayım ya! İki bakıştan ne anladın sen?" Durakladı. "Bak, sakın Bahar'a yalan yanlış şeyler söyleme. Cidden bir şey olmadı aramızda."

"Ben gördüğüme inanırım, *Shrek*."

"Of, bıktım ben senden ya," diye küçük bir çocuk gibi söylenip kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Ateş'in bakışları da onun üstündeydi, arkasına yaslanmıştı. Rahat görünse de beyninde binbir ateş parçası geziniyordu. "O yavşağın nerede olduğunu öğrendin mi?" dedi Ateş gerilerek. Yavşak, Vaşak oluyordu sanırım.

"Bulduk, İtalya'daymış." Pusat konuşurken çenesini kaldırmış, Ateş'in yüzüne bakmamıştı.

"İyi, sana dediklerimi yaptın mı?"

"Yaptım." Ateş, Pusat'a baktı kıstığı gözleriyle ve sessizce küfrederek arkasına yaslandı.

"Biraz sakin olun be. Ne bu, hepinizin şalterler atmış," dedi Arhan dayanamayarak.

"Ay cidden içim şişti," dedi Ferda da ona destek çıkarak.

Ateş kadehini son yudumuna kadar hızla içti, yerinden kalktı ve bana doğru bir adım attı. "Konuşalım, göstermek istediğim şeyler var," dedi kısık sesiyle.

Ben de içkimi kafaya diktim, boşalan bardağı yanımdaki masanın üstüne bıraktım. Yavaşça ayağa kalktım, Ateş'in karşısında durdum. "Bence de artık göstermenin zamanı geldi," dedim sadece onun duyabileceği kadar kısık seste, gözlerim pantolonuna kayarken.

Nefesini tuttu, parlayan sarılarıyla gözlerime baktı uzunca. Isırdığım alt dudağıma baktığında yutkundu. Omzuna çarparak yanından geçtim.

"Görüşürüz, yine gel lütfen," diyen Ferda'ya göz kırptım. Evden çıkarken Ateş'in peşimden gelen sert adımlarını duyuyordum.

Evden çıkar çıkmaz sigaramı yaktım. "Sürekli beni çıldırtacak imalar yapıyorsun, sonra da sanki abazalık yapan benmişim gibi davranıyorsun." Sırıtarak ona baktım. Gerçekten bu kelimeyi kullanmış mıydı?

Sigarasını çıkardı, bana bakmıyordu ve fazla agresif davranıyordu. "Abazalık? Pardon da şakadan bile tahrik oluyorsan gerçekten de abazasın." Bana doğru döndü. "Hem abazalık ne amına koyayım ya!"

"Sen şaka yapmıyorsun ki," dedi kendinden emin bir şekilde. "Çok ciddisin ve beni çıldırtan da bu." Ona doğru döndüğümde fazlasıyla yakınıma gelmişti. "Artık oynamayı kes, sabrım kalmadı," dedi kararan sesiyle. "Ve küfredip durma!"

Dudağımı yaladım, ona biraz daha yaklaştım. Aramızdaki mesafe azalırken bakışları da kısılmaya başlamıştı. "Sen de o ses tonuna dikkat et, Alanguva. Sabrı tükenen yalnız sen değilsin ve benim sabrım

tükendiğinde bu çok sansasyon yaratır, emin ol." Derin bir nefes aldı. Kollarımı boynuna doladım. "Hareketlerimin anlamını çözebilecek kadar zeki bir adamsın. Ya da dur. Doğru ya, benim karşımda aptal bir adamdın." Sarıları kısıldı, sigarasını yandaki çöpe attı ve boynuna dolanan kollarımı çözdü. Artık benim de sigaram düşmüştü.

Hızlı bir hareketle kollarımı bırakmadan beni kendi etrafımda döndürdü. Sırtım göğsüne çarptı kısa bir an, bileğimdeki eli yavaşça elime kaydı tenime değerek. İri parmakları arasına aldı ince parmaklarımı.

"Anladık. En zeki sensin falan filan, şimdi iş konuşma zamanı." Elimi bırakmadan kıyıya doğru yürürken beni peşinden sürüklüyordu. Peki, iş konuşmaya neden el ele gidiyoruz, Alanguva?

Bakışlarım heybetli sırtında ve elimi kavrayan koca elinde gezindi. Alanguva tanıdığım kimseye benzemiyordu. Az önce içeride buz gibi olan parmakları şimdi ateş gibi sıcacıktı, aynı dudakları gibi.

Yani dudaklar sıcak olurdu, niye soğuk olsun ki zaten? Onunkiler biraz daha sıcaktı, insanı mayıştıracak kadar. Bakışlarım ellerimizde takılı kalmıştı, zihnim de tekrar tuşunda.

Belki daha önce defalarca öpüşmüş, sevişmiştim ama hiçbir erkekle el ele tutuşmamıştım. Tuhaftı.

Siyah bir *jet ski*nin önünde durduk. Alanguva'nın gözleri etrafta gezindi.

"Diğerleri ada kısmında kalmış, bir taneyle idare etmemiz gerekecek." Elimi elinden çektim. Sıcaklığını bıraktığı tenime soğuk rüzgâr çarptı.

"Senin arkana binmem."

"Tamam, ben sana binerim. Arkana." Alanguva da edepsiz imalara başlamıştı. Göz devirdim, sert bedenine çarparak yanından geçtim. Sırıtarak peşimden geldi.

Koca canavara bindim, epey pahalı bir şey olduğu belliydi. Ateş Alanguva arkama oturdu hiç yadırgamadan. Göğsü sırtıma yaslanırken eli önüme geçti, birkaç tuş gösterdi.

"Daha önce kullandın mı?"

"Hayır ama iki dakikadan sonra çözemeyeceğim iş yok."

"Direk dansını da iki dakikada mı öğrendin?" Omzumun üstünden ona baktım.

"Çok etkisinde kalmış gibisin," dedim kısılan sesim ve gözlerimle onu süzerken. Asla itiraz etmedi.

Yüzüme yaklaştı, burnunun ucu hafifçe yanağıma değdi. "Bir gün yeniden yapacaksın ve o zaman sadece ikimiz olacağız," dedi kısılmış sesiyle.

"İnşallah canım ya," dedim dalga geçerek. Sıcak nefesi tenime çarpıyordu, o hiç de dalga geçer gibi değildi.

"İnanma sen, o gün geldiğinde seni o direkte on farklı şekilde si-" Motoru çalıştırmamla sesi kesildi.

Bir direkte... Onunla... On farklı pozisyonda... Kulağa bu kadar iyi gelmemeliydi.

Hem nasıl on pozisyon olacaktı ki?

Koca elleri belime sarılırken derin bir nefes aldım. On pozisyonu aklımdan çıkarmazsam çok kötü şeyler olacaktı. Parmakları tenime batıyordu, tutunmak için değil hissetmek için dokunuyordu ve bunu gizlemiyordu.

İlerlerken birkaç defa yön veremediğimde, ellerimin üstüne ellerini koyarak yardımcı olmuştu. Ama ikinci dakikadan sonra gerçekten işi kavradığımda ellerini yine belime sarmıştı.

"Şu ne?" dedim gözümle düğmelerden birini işaret ederek.

Nasıl anladı, bilmiyorum ama hemen cevap verdi: "Müzik açılıyor."

"Oha! *Jet ski*nde müzik sistemi mi var?" Hemen açtım, hareketli müzik karanlık suyun üstünde bize eşlik etti. Paçalarım ve hatta neredeyse tüm kıyafetlerim, sıçrayan deniz suyu yüzünden epeyce ıslanmıştı.

Adayı geçmiştik ancak durmamıştım, bu şey düşündüğümden daha zevkliydi. Savrulan saçlarım önüme geliyordu. Alanguva'nın koca elleri bu sefer önüme gelen tutamları tek tek topladı. Hepsini elinde birleştirdi ve yavaşça bir omzuma aldı.

"Gerçekten de iki dakikada çözemeyeceğin şey yok," dedi dudakları saçlarımdan arındırdığı boynuma çarparken. Derin bir nefes aldı-

ğında deniz kokusuyla karışmış erkeksi kokusunu soludum.

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun sen?" Gülüşünün kıvrımları-

nı tenimin üstünde hissettim.

"Ekstra çaba harcamama gerek yok bence." Kendinden çok emindi.

Rüzgâr biraz daha şiddetlendi hızımız arttığında. Elleri biraz daha gömüldü tenime, dudakları boynumdaydı. Teni tenimde büyük bir yankı uyandırıyordu, bir mıknatıs gibi çekiyordu kendisine doğru.

"Ben sen değilim Alanguva, iki cilveye kim olduğumu unutmuyorum. Karşımdakinin nasıl bir hilekâr olduğunu da." Eli kazağımdan içeri kaydı, artık çıplak tenime değiyordu. Büyük eliyle belimi kavradı, beni kendine doğru çekerek sert göğsünü daha çok hissetmeme neden oldu.

Adayı bayağı geride bırakmıştık, kıyısı görünmeyen suyun üstünde freni patlamış bir araba gibi gidiyorduk ama ikimiz de çarpmaktan korkmuyorduk.

"Haklısın, ikimiz de hilekârız. Bu güç savaşına ara verebilir, kısa bir süreliğine her şeyi unutabiliriz." Uzun parmakları karnımı okşuyordu. "Nefretini dokunuşlarına dök, al bütün hırsını." Kısık sesi insanı içine çekiyordu.

Çok ileri gittiğimizi yeni fark ediyormuş gibi boştaki elini elimin üstün götürdü. Yavaşça dönüş yapmamızı sağladı.

Derin bir nefes aldım tekrar. "İçimde nasıl bir hırs olduğunu bilmezken fazla büyük konuşuyorsun, Alanguva." Kafamı ona doğru biraz daha çevirdim, gözlerini görmek istiyordum. Sarıları sanki yangının ortasında kalmış gibi alev alevdi.

"Hırsını at, beni al içine," diye fısıldadı edepsiz ama tüm vücudumu uyaran bir imayla.

Sırtım, o her derince soluklandığında göğsüyle birlikte hareket ediyordu. Hâlâ aynı hızla gidiyorduk. Sarıları gözlerimde gezindi biraz daha ateş parçası toplamak ister gibi. Topladı da. Kafasını yüzüme doğru eğdi biraz daha. Yoğun sarıları dudaklarıma değdi, nefesi nefesime karıştı.

Kalbinin çarpışını sırtımda hissediyordum. "Yanlış sulardasın, Alanguva," dedim uyarıcı bir tonla.

"Sorun değil, ben Ateş'im." Kendi kaşınmıştı, artık olacaklardan sorumlu değildim.

Gözlerim kısılırken ikimizin de birbirine çekilmesiyle dudaklarımız buluştu. Kor gibi sıcak dudakları, dudaklarımı bir yapboz parçası gibi tamamladı. Yavaş ama sertti dudaklarının dudaklarımdaki baskısı.

Dudaklarım alt dudağını yavaşça kavradı o üst dudağımı emercesine içine çekerken. Dudaklarının tatlı tadı, dudaklarımda tarifsiz bir tat bırakırken aynı zamanda acı akıtmıştı içime. Düzgün dişleriyle küçük ama baş döndürücü ısırıklar bıraktı.

Ağzım aralandığında hiç düşünmeden içine itti dilini. Bir elim hâlâ onun elinin altındayken diğeri yavaşça ensesine çıktı. Onu biraz daha kendime çektiğimde, dudaklarından tatlı bir mırıltı çıktı. Parmaklarım sık ve yumuşak tutamları arasında gezinirken çıplak tenimdeki eli biraz aşağı indi.

Dilinin darbeleri ağzımın içini esir almıştı. Her darbede biraz daha hüküm sürüyordu arzularımızın arsız ateşinde. Alt dudağımı sertçe emerek kendine doğru çekti, dişlerini hafifçe tenime geçirdi. Eli biraz daha aşağı inip taytın lastiğinden zehirli bir yılan gibi içeri kıvrıldı.

Sarıları gözlerimden ayrılmazken sanki hiçbir anı kaçırmak istemiyor gibiydi. Dudaklarının arasından kendime derince bir nefes çektiğimde bana doğru biraz daha eğildi. Dilim diline darbeler bırakırken onu çıldırtacak şekilde kendimi kasıklarına bastırdığımda genzinden gelen vahşi ses dudaklarımızın arasında kayboldu.

Motorun hızı düşmüş ancak bizim hızımız artmıştı.

Dilim ağzının içinde lezzetli bir keşfe çıkarken onun da eli aşağı doğru iniyordu. Sarıları kısılmış, ince parıltılar döküyordu. Eli iç çamaşırımın lastiğinden yavaşça içeri girdiğinde tüm vücudum yay gibi gerildi. Maharetli elleri arzudan kasılan noktamı bulduğunda dudaklarımdan bir inilti çıktı. Bu, onu daha da çıldırttı.

Dudaklarımdan ayrılarak gözlerime daha yoğun baktı. "Ateş," dedim kısık sesimle.

"Aşkın..." Sesi arzudan kalınlaşmış ve kısılmıştı. İsmimi zikretmesi bile sıcaklığı artırıyordu. "Beni parçalara ayırıyorsun."

"Seni parçalara ayırmayacağım Ateş, seni yakacağım." Elini biraz daha ileri itti, dudaklarımın arasından engel olamadığım güçlü bir inilti daha çıktı. Parmakları yavaş hareketlerle ileri geri gidiyordu. Parmağının soğukluğu içimdeki yangını soğutmuyor, harlıyordu.

Başım omzuna düştüğünde, şişmiş kaslarını daha net hissettim. Dudakları boynuma vahşi öpücükler bırakırken yine fısıldadı kulağıma: "Birbirimizi ne kadar itsek, ne kadar hırsla dolsak da görüyorsun ya, bedenlerimiz bu çekime karşı koyamıyor. Aşkın, geri dönülmez bir vahşetin kollarındayız. Al beni içine."

İri parmağına doğru kendimi ittiğimde derin bir nefes alırken mırıldandı: "O güzel zihnin istediğin kadar karşı çıksın bana..." Kesik kesik nefes aldı. "İçin sırılsıklam, benim için." Parmağını biraz daha bastırarak ileri geri hareket ettirdi.

"Sikeyim," dedim nefes nefese. "Daha derine." Büyük bir istekle karşıladı arzumu, eli biraz daha derinlere indi. Dudaklarımdan zevk dolu bir inilti daha döküldüğünde bu onu çıldırtıyormuş gibiydi. Sertliğini kalçam ve belim arasında tüm heybetiyle hissediyordum pantolonuna rağmen.

"Daha derine ineceğim, kimsenin inmediği kadar derine." Bunu yapabileceğine inanıyordum. "Senin o zeki beynini bile durduracak kadar sert, parmağımın ucunda kıvranan ıslaklığını-" Arzudan sesi kesik kesik çıkıyordu, onu kestim:

"Hep laf, icraat göster, Alanguva," dedim nefes nefese. Yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı. Parmağı daha da derine indiğinde sahip çıkamadığım dudaklarım arasından derin bir "Ah," çıktı.

Aldığım zevk, tüm vücudumu ele geçirmişti ve korkutucu derecede sürekli şiddetleniyordu. Gözlerim aldığım hazdan kararıyor, daha fazlasını istemeden duramıyordum.

Aldığım zevk derin bir sarsıntıyla kesildi, dengemiz kayboldu. Birden ikimiz birlikte sertçe soğuk suya devrildik.

Suyun soğukluğu vücudumdaki ateşi, bedenimi bıçak gibi kesti. Yukarı doğru hızla yüzdüm, kafamı çıkarır çıkarmaz derin derin nefes aldım. Ateş de aynı anda çıkarmıştı kafasını suyun içinden.

Ne olduğunu anlamak için baktığımda çok da büyük olmayan bir kayaya çarptığımızı fark ettim. *Jet ski* adanın çevresindeki kayalıklara

vurarak durmuştu, adanın dibine kadar gelmiştik.

Ateş bana doğru yüzdü, büyük elleri yüzüme gitti.

"İyi misin?" Aldığım büyük hazzın yarıda kesilmesi dışında oldukça iyiydim, başım zonkluyordu. Yüzümdeki ellerini çekerek ona arkamı döndüm.

"Altı üstü suya düştük." Sinirlendiğini biliyordum. Zorlanmadan bana yetişti, önümü kesti.

"Yine yapıyorsun, yine kaçıyorsun, Aşkın." Su damlaları saçlarından yüzüne dökülüyordu.

"Kaçtığım falan yok. Ben kaçmam Alanguva, sıkılır ve terk ederim."

"Şu an yaptığın ne?" Az önce şehvetten kısılan gözleri bu sefer öfkeden kısılmıştı. Arkasındaki küçük adaya, büyük eve baktı. "Beni istiyorsun ama o an bittiğinde gururuna yediremiyorsun. Şimdiyse seni bir ay boyunca tuttuğum evin önündeyiz. Öfkeni ve gururunu, tutkunun önüne geçirmeye çalışıyorsun."

"Haydi ya, kâhin konuştu." Onun yanından geçip kayalıklara biraz daha yaklaştım.

"Seni durup dururken esir etmişim gibi davranma!" dedi bağırarak. "Beni öldürmeye çalıştın! Ne yapsaydım?" Beni esir etmemişti, ettiğini sanmıştı. V'nin kimseye boyun eğmeyeceğini daha anlamamıştı. V, hiçbir şeye boyun eğmezdi.

"Siktir et Alanguva, her şeyi bu kadar takma. Manyak olursun," dedim alayla bağırarak. Kayalıkların az olduğu bölgeden karaya çıktım. Soğuk hava, nefes almamı dahi zorlaştıracak kadar keskindi. Ateş hâlâ denizdeydi, hareket bile etmiyordu.

"Çık şuradan! Öleceksin." Bağırışımı pek takmadı.

"Öleyim, işine gelir, alırsın abimden paranı." İkimiz de sesimizi duyurmak için bağırarak konuşuyorduk.

"Senin girdiğin tripleri sikeyim! Geber orada." Arkamı dönüp hızla eve yürüdüm.

Tüm vücudumda ürperme vardı, adada kimsenin olmadığı belliydi. Hiç ses ve ışık yoktu. Eve girmek için en yakın bahçe kapısına yöneldim.

İçeri girdiğimde üstümden yere dökülen suları umursamadım. İçerinin sıcaklığı tenimi ısıtmaya yetmiyordu. Hem üşüyor hem yanıyordum.

Üst kata çıktım, burada da bir odam vardı. Alanguva'nın her evinde bir oda yapmayı acilen bırakmam gerekiyordu. Birbirimizin hayatına aniden düşmüş ve o hayatları kaplamıştık.

Oda hâlâ bıraktığım gibi duruyordu, hiçbir şey değişmemişti ama temizlendiği de belliydi. Banyoya girip üstümdekileri tamamen çıkardım. Sigara paketim çöp olmuş, telefonum suya dayanıklı olduğu için hasar görmemişti.

Alanguva'nın lüks evindeki banyomda da her şey yerli yerindeydi, şampuandan kremlere kadar. Sıcak suyu açıp altına girdim. Üstümdeki ağır his ancak iyi bir duşla geçerdi zaten.

Alanguva'nın dokunuşları sanki hâlâ üzerimdeydi, su saçlarımdan akıp gidiyordu ama düşünceler beynimden geçmiyordu. Sanki o koca ve maharetli eli hâlâ içimdeydi. Titrek bir nefes aldım, çok daha fazlasını istiyordu bedenim. Zihnimse âdeta bir duvar kurmuştu. Alanguva'yı cazibemle yola getirmeyi defalarca düşünmüş ve biraz da başarmıştım ancak Alanguva da dolambaçlı bir labirentti. Onu hafife almamalıydım.

Duşun ardından vücudumu kuruladım ve odadaki dolaptan yeni bir tayt çıkarttım. İç çamaşırı giyerken sütyeni es geçtim. Taytın üstüne beyaz, bol *sweatshirt* geçirdim. Saçlarımı kurutmamış, havluyla sarmalamıştım. Kurutmaya da niyetim yoktu.

Aşağı indiğimde Ateş de çoktan duş almış hatta kahve yapıp koltuğuna kurulmuştu. Orta masada iki kahve kupası vardı, üstlerinden çıkan duman sıcak olduklarını gösteriyordu. Karşısına geçtim, bacaklarımı kendime çekerek oturdum koltuğa.

Ateş beni inceledi sarı gözleriyle, az önce birbirimizi her anlamda yiyen biz değilmişiz gibi sakinlikle. Altına siyah eşofman, üstüne de gri bir *sweatshirt* giymişti. Onu daha önce de tişörtle görsem de ilk defa bu kadar spor görünmüştü gözüme, yaşı olduğundan daha genç duruyordu bu hâliyle.

Kafamdaki havluya baktığında dudağında varla yok arası bir sırıtış belirdi. Uzanıp benim için hazırladığı sert kahveyi aldım.

"İş konuşmak için gelmiştik," dedim imayla. O da kahvesini aldı ve arkasına yaslandı. "Gerçi sen, *göstereceklerim var,* dediğinde olayın buraya varacağını tahmin etmiştim az çok."

"Bir yere varamıyoruz ki," dedi kısık sesle, eli ensesine giderken.

"Sıradaki kurbanın, Salih Yargı." Doğruydu, sıradaki kurbanımdı.

"Nereden biliyorsun bunu?" dedim aniden sertleşen sesim ve çatılan kaşlarımla.

"Çünkü çok zekice ve ustaca hazırlanmış bir tuzak. Eminim, daha önce de defalarca tuzağa çekilmeye çalıştın ama o kıvrak zekân her seferinde çözdü olayı. Ama bu sefer farklı, bu sefer fark etmedin."

"İmkânı yok, Alanguva, anlardım." Hâlâ kibrimi korumam derince bir nefes vermesine neden oldu. "Bir şerefsiz olduğuna emin olursam öldürüyorum sadece, tuzak olduğunda adam ya temiz çıkıyor ya da oyun oynadıkları belli oluyor."

Ateş'in kaşları çatıldı. "Benim ne şerefsizliğimi gördün?" Sesi gerçekten alınmış gibiydi, omuz silkerek sırıttığımda daha da çatıldı kaşları. "Bu sefer gerçek bir şerefsiz bulmuşlar o zaman! İstihbaratın işi ve kimsenin anlamayacağı kadar kusursuz planlanmış," dedi kahvesini yudumlarken.

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"E, var benim de kendime göre yöntemlerim." Bilmiş.

"İçeride köstebeğin var, değil mi?" Tahminim doğru olacak ki yalanlamadı. "İstihbarata kadar uzanıyor demek elin."

"Elimin nerelere uzandığını bilsen şaşarsın." Durakladı, imayla parladı gözleri. "Gerçi öğrenmiş oldun."

"Yok, hissedemedim maalesef. Umarım başka yerlerin daha iyi yerlere uzanıyordur." Vücudu sinirle kasıldı. "Bıraksan sana o kadar güzel göstereceğim ki..." Buna emindim.

Eğer bu akşam burada olmasaydım, o adamı öldürmeye tuzağa gidecektim.

"Çok saçma, anlamam gerekiyordu tuzak olduğunu. Daha önce defalar-"

"Her zaman, her şeyin farkında olamazsın. Daha önce defalarca tuzağa çekildin ve bunu fark ederek hem hedefteki kişiyi öldürdün

hem de kazandın. Biliyorum Aşkın, aynısını bana da yaşattın." Rüya kılığında öldürdüğüm adamdan, Kadir'den bahsediyordu.

Saçlarımdaki havluyu çıkarıp omuzlarıma örttüm üstümün ıslanmaması için. Parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçirerek düzelttim, Ateş her hareketimi dikkatle izliyordu.

"Bu hafta sonu bir davete gideceğim. Cebonayan toplantısı değil, sadece ailelerden birinin daveti. Bana eşlik edebilirsin," dedi.

"Beni partnerin olarak mı davet ediyorsun?"

"Cebonayan'ı keşfetmek istemiyor muydun?" *Peki, bu senin neden bu kadar umurunda, Alanguva?*

"Cebonayan sensin." Ve ben, seni adım adım keşfediyorum. "Kalsın, gerek yok." Teklifini yinelemedi.

"V'ye bir teklifim var." Önüne gelen nemli saçlarını eliyle arkaya attı. "Bir adamı öldürmeni istiyorum." İşte, şimdi ilgimi çekmeyi başarmıştı. "Türkiye'de değil, Arjantin'de. Çok önemli bir adam, öldürmesi çok zor." İlgimi çekmeye çalışıyordu. "Ama çok iyi para edecek, şöyle yirmi cinayetin kadar eder bence." Durdu. "Hatta karşılığında okyanusta bir ada vereceğim sana."

"Hem yirmi cinayet parası hem de ada mı?" İlgimi istediğinden daha çok çekmişti.

"Birini seç," dedi muzip bir ifadeyle.

"On cinayet parası ve ada." Güldü pazarlığım karşısında.

"Peki ama bir şartım var." İşte, asıl önemli noktaya gelmişti. "Birlikte olacağız, sadece sen ve ben. Ne adamlarım olacak yanımda ne de gerçek kimliklerimiz. Benim öldürdüğüm bilinmemeli, kılık değiştirip gideceğiz." Düşündüğümden daha ciddi bir işti.

"Neden?" dedim havalanan tek kaşımla.

"Adam, Şahin'in önemli bir kolu ve ben o kolunu keseceğim. Benden şüphelenmemeli, planlarım için."

"Biriyle çalışmam ben, prensip gereği."

"Sadece ben, V. Senin yöntemlerinle yaparız bu işi." Yarım ağız güldüm keyifle.

"Adamda seninkine benzer bir ev istiyorum ve çalışanların maaşı da sende." Alt dudağını ısırarak güldü, koca gamzesi içine gömüldü

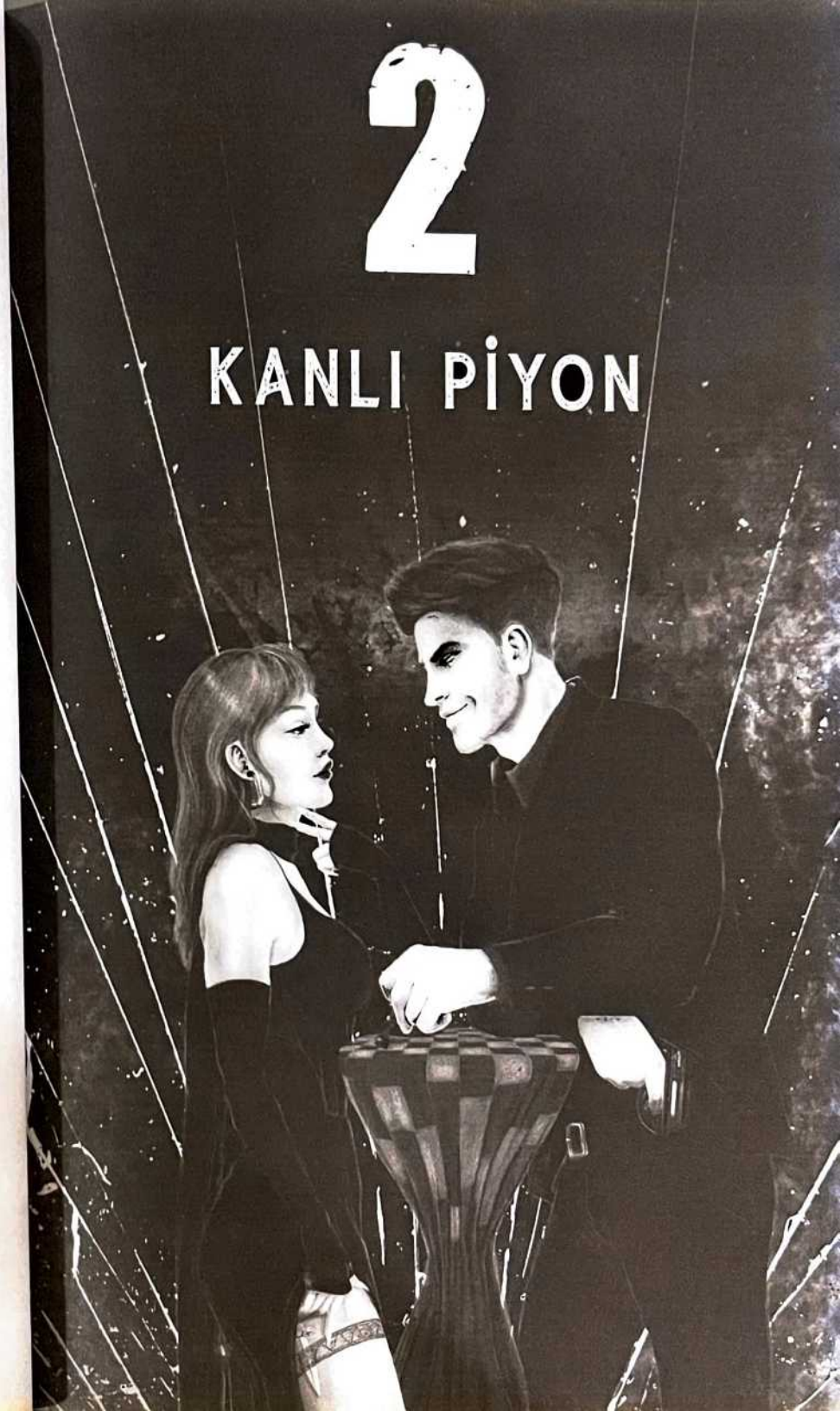
sarıları kısılırken.

Öne doğru eğildi ve elini uzattı. "Anlaştık o zaman," dedi yüzündeki net ama eğlenen ifadeyle.

Elimi, biraz önce yakından tanıdığım eline uzattım, maharetli parmakları elimi sardı. "Anlaştık." Bu yaptığımız ilk anlaşma değildi ve ikimiz de biliyorduk ki son olmayacaktı. Örümcek ağları sürekli birbirine dolacak, bizi bu noktaya çekecek, koptuğumuzda yeniden dikecekti. Kaderin kanlı elleri dokunmuştu üzerimize, artık istesek de kaçamazdık.

2

KANLI PİYON

Ateş Alanguva, daha önce tanıdığım adamlar gibi değildi. Ürkütücü zekâsı benimkine benziyordu, bu yüzden bu ağda en dikkat edilmesi gereken ip onunkiydi. Ona güvenmiyordum, her an her pisliği yapabilirdi çıkarları için ama sorun değildi. Ona güvenmem gerekmiyordu. Öylesine biri değildi, masum hiç değildi, biz birbirimize benziyorduk.

Alanguva kendini Cebonayan lideri olmak istemediği yalanına inandırmıştı, tıpkı benim de bazen katil olmayı istemediğim yalanına düşmem gibi. İnkâr ediyorduk, kendimizi kandırıyorduk çünkü sonucunda dönüşeceğimiz canavardan korkuyorduk. Aslında o canavara çoktan dönüştüğümüzün farkında bile değildik.

Alanguva bir piyon değildi ama şah da değildi. Kaleydi, sadece dümdüz ilerliyordu ama kendini şah sanıyordu. Bense zehirli bir piyondum, günün sonunda vezire dönüşeceğimi biliyordum. Bu dolambaçlı tahtanın kazanan tek taşı olacaktım.

Şimdiyse bu tehlikeli adamın salonunda rahat kıyafetlerimle oturmuş, elimdeki kumandayla televizyon kanallarını geziyordum. Kucağımda hiç çekinmeden karıştırdığım meyve dolu tabak vardı. Ateş'se ikili koltukta rahat bir şekilde yayılmış, tabletiyle uğraşıyordu.

En son bir magazin kanalında durdum, televizyonda izlenecek hiçbir şey yoktu. Asla dizi izleyemiyor, her sahnede mantık arıyordum. Kült, kaliteli filmler dışında film izlemeyi de sevmezdim zaten. Tabii, evin içinde ses olsun diye açtığım televizyonda ellinci kere oynayan dizileri saymıyordum, onları ister istemez ezberlemiştim.

Canım fazlasıyla sıkılırken tabaktan aldığım mandalinayı Ateş'e fırlattım. Ben kafasına çarpacak sanırken elini kaldırdı ve çok rahat bir şekilde havada yakaladı. Ardından kafasını tabletinden kaldırıp bana çevirdi.

"Bu refleks bir sende bir de *Edward Cullen*'da var. O nasıl yakalayış, kral?" Mandalinayı geri attığında ben de yakaladım.

"Elma atsana." Kırmızı elmayı ona doğru attım, zorlanmadan yakaladı. Kırmızı elmadan koca bir ısırık aldı iştahla.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu, saçlarım da çoktan kurumuştu. Kuruyan saçlarımı arkadan dağınık bir topuz yapmış, kakülerimi elimle tarayıp düzeltmiştim. Ateş'se hâlâ kız kardeşine yapılanların etkisindeydi. Konuşmasa dahi sürekli derin derin dalmalarının altında yatan acıyı seziyordum.

"Sen güçsüz bir adam değilsin." Düşünceli bakışları bana döndü, şu an kendini her şey için yetersiz hissediyordu. O ne kadar burnundan kıl aldırmasa da görüyordum. Tıpkı onun beni gördüğü gibi.

"Tabii, benim kadar mükemmel olamazsın, orası ayrı."

"Benim kardeşimi kaçırdılar, hem de ellerini kollarını sallayarak yaptılar bunu. Hata yaptığım yerler var," dedi hislerini perdeleme gereği duymadan.

"Sen hata yapmadın, onlar çok fazlalar. Koltuğunda gözü olan bir dünya insan var ve bunlar normal insanlar değiller, hepsi caniler. Senden daha caniler." Sözlerimle, küçümseyici bir ifade doldu sarılarına.

"Söz konusu ailem olduğunda onların canilikleri benim merhametim kalır, Aşkın." Ve Alanguva'nın tüm ailesini almışlardı, sadece kardeşi kalmıştı. Ateş Alanguva bu yüzden tehlikeliydi, kaybedecek tek bir şeyi kalmıştı ve onu kaybetmemek için her şeyi yapacaktı.

"Ferda bilmiyor, değil mi?" *Neyi,* diye sormadı, neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"Seni ilgilendirmez." Sertleşen ifadesinden almıştım cevabımı. Ferda, abisinin beyninin bir bilgisayarın içinde can bulduğunu bilmiyordu.

"Bu ona haksızlık değil mi?"

"Abim böyle istedi," dedi beni ilgilendirmediği hâlde açıklama yaparak.

"Çünkü kendini ölü olarak kabul ediyor." Ki zaten öyleydi de. Ancak ruhsal her şeyi hissedebilirken nasıl ölü olacaktı ki?

"Sence peki? Sence gerçekten ölü mü?" Ateş Alanguva abisinin ardından yas tutmamıştı çünkü beyni hep onunlaydı. Ateş, Baybora'nın öldüğünü hiçbir zaman kabullenmemişti.

"Vücudu ölü ama bizi biz yapan beynimizdir. Onun beyni de oldukça yerinde, eskisinden daha zeki hatta. O ölü değil."

"Peki vücudu? Vücudunu gömmemişsin, ne yaptın?"

"Boyunu aşan sorular soruyorsun," dedi biraz daha gerilirken. Ateş Alanguva'nın sakladığı çok fazla sır vardı. Benim bildiğim sadece bir noktaydı, her şeyin başladığı nokta. O beni ne kadar tanımıyorsa ben de onu o kadar tanımıyordum.

"Benim boyumu aşan nokta, senin benden çok önce boğulduğun yerdir Alanguva, bilmişlik taslama bana." Elmasını yemeye devam etti beni takmadan, bakışlarını yine tabletine çevirdi.

"Sürekli ekranı kaydırıyorsun, *Tinder*'da mısın sen?" Elması boğazında kaldı, öksürdü. Alanguva'yı bu kadar şaşırtan sayılı insanlardandım sanırım.

"Oradan bakınca kız düşürmeye çalışan ergenlere mi benziyorum?" diye sordu hayretle.

"O kadar zor bir soru değildi, saklamana gerek yok. Ben de daha önce kullandım. Çok işe yarar bir uygulama bence, çok yakışıklı ad-" Biraz daha öksürdüğünde sustum keyifle. Daha önce hiç kullanmamıştım, seri katilin *Tinder*'da işi neydi?

"Gerçekten kullandın mı?" diye sordu şüpheyle. Omuz silktiğimde kaşları derince çatıldı.

"Evet, bazen kurbanlarımı oradan seçiyordum. Önce sevişip sonra öldürüyordum," diye dalga geçtiğimde yüzüme uzun uzun baktı, bu kadar gerilmesine gerek yoktu. "Ben istediğim kişiyi kendime köle ederim Alanguva, senin gibi saçma uygulamalara ihtiyacım yok."

"Uygulama falan kullandığım yok, abimle konuşuyorum." Durakladı. "Kiminle konuştuğumu sormadan kiminle konuştuğumu öğrendin. Senden cidden korkulur." Kafasını iki yana sallarken hayrete düşmüş gibiydi.

"Öyle bir derdim yoktu. Sen kendini ne sanıyorsun cidden?" Ayağa kalktı, mutfağa yürürken eşofmanın altından fazlasıyla belli olan şekilli kalçalarını kestim. Kafasını bana çevirdiğinde yakalanmamak için kafamı önüme çevirdim.

"Açsan bir şeyler hazırlatayım." Küçük adada bizim dışımızda kimse yoktu, kafamı iki yana salladım. Mutfağa elmasının çöpünü

geçmişti. Şu sıralar alkolü azaltmıştım, zihnim sanki daha berraktı. Bir ara ciddi sıkıntılar yaşıyordum, ablam yüzünden istemsizce azaltmayı başarmıştım.

"Yade'yle Pusat arasında ne var?" dedim Ateş yerine otururken.

"Arkadaşlarımın dedikodusunu yapmayacağım," dedi net bir ifadeyle.

"İyi. Bahar'a Pusat'ın burada bir yavuklusu olduğunu söyleyip onların arasındaki ilişkiyi sonsuza dek keserim." Omuz silkti sözlerimle.

"Ne yaparsan yap, bir ton işim varken Pusat'ın aşk hayatıyla uğraşacak değilim." Tableti yine eline almıştı.

"Anlatırsan bu gece burada kalabilirim," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Neden burada kalmanı isteyeyim ki?" dedi kafasını kaldırmadan. Hafif yukarı kıvrılan dudağından, küçümseyici bir tavır takındığını anlamak da zor değildi.

"Bilmem, sen bilirsin," dedim rahat ifademle omuz silkerek.

"Benimle uyursan olur," diye pazarlık yaptı az önceki sorusuna ve ifadesine tamamen zıt bir şekilde.

"Neden seninle uyumamı isteyesin ki Alanguva?" dedim bu sefer ben biraz alayla konuşarak.

"Bilmem," dedi. Alt dudağını sarkıtıp benim gibi kaçamak cevap vererek.

"Peki, kabul. Haydi anlat." Altında eğlenceli bir hikâye yatıyormuş gibiydi, malzeme çıkardı bana buradan.

"Yade uzun zamandır hoşlanıyor Pusat'tan ama Pusat farkında dahi değildi." *Ah Pusat, patronun seni çok ucuza sattı. Bari koşulu sevişme falan olsaydı yani.*

"Birkaç ay önce Pusat'la içmiştik. Onun bünyesi benim gibi dayanıklı değil, bayağı kötü olmuştu. Tüm gece kustu, yatağına ben götürdüm, kıyafetlerini bile ben çıkardım yavşağın. Sabaha kadar uyudu, sabah da Yade geldi, *Pusat'a bakacağım,* dedi. Ben de o sırada işlerimle ilgili planlar kuruyordum. Kafam çok doluydu, pek umursamadım onu. Pusat'ın odasına gitmiş, yanına yatmış. Pusat uyandığında kendini çıplak yanında da Yade'yi görünce başladı çığlık atmaya." Mevzu gittikçe daha eğlenceli olmaya başlıyordu.

Bacaklarımı biraz daha kendime çekerek meyve tabağını masanın üstüne koydum. Çenemi dizime yasladım onu ilgiyle dinlerken. Durakladı, yüzünde bir tebessüm oluşurken koca gamzesi yine ortaya çıkmıştı.

"Ben de eğlendim başta biraz, Yade söyler herhâlde gerçeği diye düşündüm, pek umursamadım açıkçası. Ama baktım, Yade söylemiyor. Pusat etrafta ölü gibi geziyor *ben ne halt yedim* diye. Bir hafta sürdü bu. Pusat üzgün olduğu için sürekli aradı Yade'yi, utanıyordu, evlenmeyi bile düşünmüştü. Tabii bunlar da Yade'nin hoşuna gitti. Dayanamadım, olaya el attım. Yade'ye gerçekleri anlattırdım, hoşlandığını da söylemiş. Pusat o günden sonra bayağı sildi onu. Zaten sadece arkadaş olarak görüyordu, bir de üstüne bu olunca iyice uzaklaştı."

Kendimi tutamayarak güldüm, arkama yaslandım keyifle. "Sen çok kötü bir arkadaşsın!"

"Ben bir şey yapmadım," dedi kendini savunmaya geçerek. "Sadece karışmak istemedim, beni ilgilendirmezdi." Zavallı Pusat.

Ateş'in tabletine bildirim geldiğinde yeniden eline aldı tabletini. Hızlı hızlı bir şeyler yazdı, tek kaşı havalandığında hayretle ekrana bakıyordu.

"Neden görüntülü konuşmuyorsun abinle?"

"Cevap vermiyor, sadece mesajlara bakıyor," dedi kafasını ekrandan kaldırmadan. Bir süre ekrana baktı, ardından kapatıp yanına koydu. "Sanırım abim arada bir ablanla sohbet ediyor."

"Ne?" dedim yükselen sesimle.

"Arka plan yapmış kendisine bir sürü ve sürekli adada bulunan evimdeki ekranda meşgul gözüküyor. Ne konuşuyorlar ki?" Tüm rahat ifadem kayboldu, yerimde dikleştim.

"Bak Ateş, abini ablamdan uzak tut. Benim asabımı bozmayın," dedim oldukça ciddi ve gergin bir şekilde.

"Yalnız abim o ekrandan ablanı düşürürse çok eğlenirim." Yanımdaki yastığı sinirle kafasına fırlattım, kafasını eğerek kaçmaya çalıştı ama oldukça iyi bir nişancı olduğum için tam kafasına geldi.

"Siktir git, Ateş! Hiç komik bir durum değil. Ablam ondan hoşlanırsa hepinizin belasını sikerim! Farkında mısın? Adam ölü! Sen

onun öldüğünü kabullenmiyor olabilirsin ama o öldü ve ablamın ölü bir adamdan hoşlanmasına izin vermem. Zaten bu yaşına kadar yeterince yoruldu."

"Neden hoşlanacağına bu kadar eminsin?"

"Onu tanıyorum çünkü Ateş; o büyük Alanguva'ya söyle, bir daha ablamın karşısına çıkarsa o bilgisayarın içine girip on-"

"Bu kadar küfür yeter bence." Abisine söz de ettirmiyordu. Ona fırlattığım yastığı bana attı. Havada yakalayıp belime yerleştirdim.

Yerinden kalktı, yavaş adımlarla önüme geçti. Ellerini koltuğa yaslayarak üstüme doğru eğildi. "Benimle çok fena ödeşeceksin, değil mi?" Yüzümde tehlikeli bir ifade oluşurken kafamı aşağı yukarı salladım. "Seni adada tehdit etmemin cezasını çok ağır keseceksin. Şu anda benimle oynuyorsun," derken hem çok sakin görünüyordu hem de gözlerindeki parıltıları gizleyemiyordu.

"Oynuyor muyum?"

"Evet, oynuyorsun. Kafamı bulandırıyorsun, sanki kinini yutmuş gibi davranıyorsun. Yutmadığını ikimiz de biliyoruz. Senden bir hamle bekliyorum ama ne olacağını kestiremiyorum." Doğruldum, çıplak ayaklarımla ayaklarına basarak yerimden yavaşça kalktım. Ellerini koltuktan çekmiş, bana bakıyordu.

Elimle göğsüne vurdum iki kere hafifçe. "Aferin sana, hazırlıklısın. Ama hazırlıklı olduğun hâlde elimde telef olacaksın, Alanguva," dedim keyifle yüzünü incelerken.

"Hayranım senin bu öz güvenine," dedi o da rahat bir ifadeyle.

"Olmalısın da." Çenem konuşurken göğsüne değdi çok kısa bir an. Ondan uzaklaştım, yanından geçtim, kapıya doğru bir adım attım ki kolumu tuttu.

"Burada kalacaksın." Çok emindi bundan.

"Hayır, kalmayacağım."

"Bir anlaşma yaptık."

"Anlaşma yapmadık. Sen bana güvendin, ben de istediğimi alıp seni umursamadım. Alışsan iyi olur Alanguva, hayatımda sadece işlerimi görene kadar var olacaksın." Kemikli yüzü sertleşti, sarıları öfkeyle kısılıp güzel dudakları birbirine baskı uyguladı.

"Hayatında ben istediğim kadar olacağım se-" Sözünü bitirmesini beklemeden kapıyı açıp dışarı çıktım. Onun beylik laflarını hiç çekemezdim. Çıplak ayaklarımla taşların üstünde yürüdüm denize kadar. Arkamdan Alanguva da çıkmıştı ve yavaş adımlarla beni takip ediyordu.

Taşlar soğuktu, hava biraz daha serinlemişti. Gözlerim etrafta gezindi ancak gelirken kayalıkların yanında gördüğüm *jet ski*ler yerinde değildi, küçük teknesi de görünmüyordu. Ve hatta kaza yaptığımız *jet ski* de yoktu.

"Ben sana güvenmedim Aşkın, hiçbir zaman güvenmeyeceğim. Alışsan iyi olur, hayatımda olmadığını sanırken bile var olacaksın." Omzumun üstünden ona baktım, yakınlaşmıştı.

"Bu beni durdurur mu sanıyorsun sen? Yüzerek geçemez miyim karşıya?" Birkaç adım daha attı ve ben denize yürümeden önce önümü kesti.

"Geçersin ama o kadar uğraşmana gerek yok, hava buz gibi. Zaten yeterince soğuk aldık bugün. İnat etme artık, sözünü tut."

Evin ışıkları yüzüne vuruyordu. Denizin tuzlu kokusu tenine karışıyordu, sert esen rüzgârla ciğerlerime kadar doluyordu, sarıları dikkatle beni izliyordu.

"Rica edersen neden olmasın?" Açıkçası bu soğukta o suya tekrar giresim yoktu.

"Lütfen," dedi nefesini sıkıntıyla vererek.

"Yalvarman hoşuma gitti, bir daha yap." Kaşları çatıldı yine, sinirlenmişti. "Tamam, tamam, ağlama." Arkamı dönüp eve yürürken o da yanımdan yürüyordu.

Eve girdiğimizde soğuyan ayaklarım, sıcak zeminle karşılaştığında vücuduma tatlı bir rahatlama geldi. Alanguva hapşırdı.

"Çok yaşa." Burnunu çekti, hasta olacak gibiydi.

"Hep beraber." Onu arkamda bırakıp merdivenden çıktım. Bana verdiği odaya girdim, kapıyı arkamdan kapattığımda beni şaşırtarak arkamdan gelmemişti. Onunla yatmamı isteyeceğine emindim hâlbuki.

Az önce tozlanan ayaklarımı yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Daha önce hiç giyinilmemiş geceliklerden siyah bir tanesini elime aldım.

Saten ve ince askılı geceliği üstüme geçirdim. Sütyenle uyumayı hiç sevmiyordum, sütyenle gezmeyi de sevmiyordum. Genel olarak sütyeni sevmiyordum.

Telefonumu alıp yorganın altına girdim. Yan odanın kapısının kapanma sesi geldi, Alanguva da uyumaya gitmişti. Bu cidden şaşırtıcıydı, *sözünü tut* diye diretmesine hazırlıklıydım ama diretmemişti.

Telefonla bir süre uğraştıktan sonra yaklaşık bir saat boyunca uyumaya çalışmıştım. Yatakta dönerek nefesimi sıkıntıyla verdim, ilaçlarımı daha düzgün kullanmam gerekiyordu.

Yan odadan boğuk sesler geliyordu, zor duyulsa da bir yakarış gibiydi. Yataktan çıktım, Alanguva'nın odasıydı. Kaldığım odadan çıkıp Ateş'in odasının kapısını hızla açtım.

Ateş yatağında yatıyor, yüzünden terler akıyordu. Gözleri kapalıydı ama yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Dudaklarından anlaşılmayacak mırıltılar çıkıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Kötü bir kâbus görüyordu. Bu lanet hissi iyi biliyordum.

Yanına girdim, vücuduna dokundum uyanması için. "Ateş." Sesime tepki vermek bir yana, daha da şiddetlendi atağı. Ellerim yüzüne gitti bu sefer, parmaklarımla hafif baskı yaptım tenine. Bu durumda dış taraftan alacağı küçücük bir dokunuşun bile onu ürküteceğini iyi biliyordum. "Ateş uyan, gerçek değil." Sesimle gözlerini açtı, bir süre ne olduğunu idrak edememiş gibi hızla inip kalkan göğsüyle, parlayan sarılarıyla gözlerime baktı.

"Geçti, bitti," dediğimde biraz daha şaşırmıştı.

O da benim gibi şiddetli kâbuslar görüyordu, bu yüzden uyuyamıyordu. Derin bir nefes aldı, sakinleşti. Gözlerini yumdu yorgunlukla.

Komodinin üstünde duran sürahiden su doldurdum. Normalde umurumda olmazdı ama kâbusların ne kadar sarsıcı olduğunu iyi biliyordum. O kadar gerçekçi ve korkunç oluyorlardı ki hiçbir şeyden korkmayan ben kâbusumdaki yüzlerden korkuyordum.

Kimi öldürsem, uyuduğum zaman o kişi tarafından aynı şekilde öldürüldüğümü görüyordum. Bu her zaman olmuyordu ama olduğunda beynim o uykuya dalıp tekrar kâbusla karşılaşmaktan ürküyordu.

Doğruldu, ona uzattığım suyu içti. Üstünde koyu renkli bir tişört vardı, heybetli kasları hâlâ derince inip kalkıyordu. Kalkacaktım ancak bileğimi tutarak engel oldu hatta yatağa sertçe çekerek yanına düşmeme neden oldu. Kollarını belime sarıp kalkmamı engelledi, üstüme çullanmıştı resmen. İzinsizce kafasını göğsümün üstüne koydu. Tıpkı bir çocuk gibi davranıyordu.

"Ateş," dedim sert sesimle.

Gözlerini çoktan yummuştu, zaten hâlâ uyku mahmuruydu. "Hmm?" Mırıldandı.

"Ne yapıyorsun? Kalk üstümden."

"I-ıh." Şaşkınlıkla ona baktım. Vücudu da sıcacıktı.

"Ateş sinirimi bozma, iyilik yapalım dedik, bokunu çıkarma." Daha da sıkı sardı vücudumu. Sıcak nefesi çıplakta kalan göğsümün üst bölgesine vuruyordu.

Her kalkmaya yeltendiğimde öncekinden daha sıkı sarılmıştı. On dakika sonra ise uyuyakalmıştı. Pes ederek nefesimi verdim. Gerçekten dalıp dalmadığını anlamak için boynuma çarpan saçlarını elimle çektim, yüzüne eğdim kafamı. Gerçekten de dalmıştı!

Kalkacaktım ancak yine izin vermedi iri kolları buna. Derin bir nefes aldığımda teninden yayılan erkeksi koku yine ciğerlerime doldu. Elim yumuşak saçlarında asılı kaldı, gözlerimi yumdum.

Üstümde sıcacık bir ağırlık vardı, gözlerimi zorlukla araladım. Kafamı eğerek göğsümdeki ağırlığa baktım. Ateş Alanguva göğsümde uyuyordu.

Dudakları, açıkta kalan göğüslerime değiyordu, çok derin bir uykuda gibiydi. Teni olması gerektiğinden çok daha sıcaktı, ateşi vardı. Hırıltılı nefes alıp veriyordu, hasta olmuştu. Ensesine sarılı elimi yavaşça çektim.

Gün ışığı odayı aydınlatıyordu. Alanguva'nın geniş odasındaki dijital saate baktım. Öğlen olmak üzereydi. Onu ittirerek altından çıkarken homurdanarak kaşlarını çatmıştı. Tamamen yana devirdim iri bedenini, ben yataktan kalkarken o da uyanmaya başlamıştı.

Gözlerini yorgunlukla araladı, bitkin görünüyordu. "Günaydın," dediğinde yüzüne bakarak ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Saat kaç?" diye sordu tekrar konuşarak kısık sesiyle. Gözlerini ovuşturdu elinin tersiyle. Cevap vermediğimde yine homurdanarak saate baktı.

"Elimden bir kaza çıkacak, gidiyorum ben."

Öksürdü yerinden doğrulurken, gözlerinin feri gitmişti, doktora görünmesi gerekiyordu. Bir de *ben Ateş'im* diye geziniyordu etrafta, bünyesi bir bebeğinkiyle aynıydı. Soğuk suda yüzdü diye şifayı kapmıştı. Yorganı göğsüne kadar çekti, üşüyordu. *Ateş'miş!*

"Pusat'a söylerim, doktor çağırır. Sen de ılık duş falan al, ateşin düşsün."

"Duş aldıranımız yok ki," dedi kısık sesiyle. Alanguva hastalandığında bir çocuğa dönüşüyordu.

"Sana hasta bakıcılığı yapacağımı falan mı sanıyorsun?" dedim daha da sertleşen sesimle.

"Yoo." Doğruldu yerinden. Komodine uzanarak fazla yavaş hareketlerle kendisine su doldurdu.

"İyi." Onu orada bırakıp yan odaya geçtim. Üstümü değiştirirken telefonum çaldı, Tarık arıyordu. Bol ve uzun kazağı üstüme geçirip aramayı cevapladım.

"Bebeğim, seksi katilim. Dünden beri seni arıyorum, ulaşamıyorum."

"Zevzekliği kes Tarık, ne oldu?"

"İnsan bir hâl hatır sorar be, yabani. Her neyse. Ablan Naz'la konuşurken senin İstanbul'da olduğunu söylemiş. Naz da bu konuyu Deniz'in yanında açınca Deniz tutturdu Ateş'e teşekkür ziyareti yapalım diye. Ben gerek yok dedim de dinletemedim. Sen bir sor bakalım o öldüremediğin patronuna, müsait miymiş?" Deniz'in amacının teşekkür olmadığını çok iyi biliyorduk.

"Haber veririm."

"Aşkın, Bahar'ımız yaşıyor. Teşekkür ederim," dedi aniden durgunlaşan sesiyle. Sessiz kaldığında telefonu kapattım.

Alanguva'nın odasına geri döndüm. Hâlâ aynı şekilde duruyordu, kımıldamamıştı bile yerinden. Gözleri kapalıydı. Sağ omzumu kapının pervazına yasladım.

"Koğuş, kalk!" Bağırmamla irkilerek gözlerini açtı. Eğlenerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Ateş'se kötü kötü bakmakla yetindi.

"Deniz sana teşekkür etmek istiyormuş, tutturmuş Alanguva'yı göreceğim diye."

Ateş kafasını salladı. "Buyursun gelsin, akşam yemeğine beklerim," dedi biraz alayla. Öksürdü. "Bir emniyet amirini evime sokmadığım kalmıştı zaten."

"Sorun olacaksa vazgeçiririm."

"Yok, gelsin bakalım. Bu sefer de evime mi dinleme cihazı takmaya çalışacak? Daha ne kadar ileri gideceklerini merak ediyorum. Yalnız bu adam fazla cesur, ayağını denk almazsa başına çok çorap örer daha."

Ateş Alanguva tehlikeli bir adamdı ve Deniz bunu bildiği hâlde eşeleyip duruyordu, gerçekten kaşınıyordu. Beni kullanarak Alanguva'ya yaklaşabileceğini sanıyordu.

"Ona zarar veremezsin," dedim net bir ifadeyle.

"Haydi ya." Alaylı bir bakış attı, öksürdü. "Senin arkadaşın diye mi?"

"Aynen öyle, onun kılına dokunamazsın."

"Sınırlarımı aşarsa bırak kılına dokunmayı, tüm hayatını karartırım." Yapardı. Alanguva'nın eli kolu uzundu, polislerin içinde bile adamları varken istediğini yapabilirdi. Ayrıca emindim ki adamları rütbeli insanlardı. Sadece hayatını karartmakla da kalmazdı, isterse çok rahat sonlandırabilirdi.

"İzin vermem," dedim kendimden emin ifademle.

"Çok komiksiniz; biriniz katil, diğeriniz onu arayan polislerden biri. Sence senin kim olduğunu öğrense bunu saklar mı?" Saklamazdı, kelepçeyi takan o olurdu. Yüzüme baktı Alanguva ve cevabını aldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. O mesleği için seni yakar hatta üstünden prim kazanır ama sen onun kılına zarar gelsin istemezsin. Çok merhametli bir katilsin, olmaz bu böyle."

"Kes sesini, sen hasta değil misin?"

"Hastayken neler yaptığımı bir bilsen," dedi çarpık bir gülüşle. Yatağından kalktı, üstündeki tişörtü çıkardı. Tamam, bu biraz ani oldu. Pürüzsüz ve bir erkeğe göre çok ipeksi duran seksi teni insanı günaha davet eden cinstendi. Banyoya yürürken bir süre onu seyretmuştu. İri ve geniş kasları insanı kendine çekiyordu ve yer çekiminden daha kuvvetli bir çekim varsa o da maalesef buydu.

Camla kaplı banyosuna girmeden önce bana kısa bir bakış attı. "Eşlik edebilirsin." Alaylı değildi, bunu gerçekten istemişti.

Gülümseyip orta parmağımı havaya kaldırdım. Söylenerek banyoya girdiğinde çıktım odasından. Alt kata indim, daha önce incelediğim salonu bu sefer daha dikkatli inceledim. Salonun duvarlarında fotoğraflar vardı.

Birinin önünde durdum, üç küçük çocuk vardı. En büyükleri on beş yaşlarında olan oğlan Baybora'nın küçüklüğüydü, kolunu boynuna sardığı da Ateş'ten başkası değildi. Yanlarında bir de güzel bir bebek vardı. Bu da Ferda olmalıydı. Başka bir fotoğrafta güzel, alımlı genç bir kadın; yanında da Ateş ve Baybora'nın kopyası olan bir adam vardı. Anneleri ve babalarıydı: Tuğrul ve Şebnem Alanguva.

Başka bir fotoğrafta da küçük Ateş ve orta yaşın biraz üstünde duran bir adam vardı. Adam Ateş'i kucağına almıştı ve Ateş, bu adama babasına benzediğinden çok daha fazla benziyordu. Fotoğrafın köşesinde Ateş ve Bora Alanguva yazıyordu.

Mutfaktan gelen lezzetli kokularla fotoğrafları incelemeyi bıraktım. Diğer evde kapıyı açan kadın, salondaki masayı donatıyordu. Oldukça lezzetli görünen bir kahvaltıydı.

"Çorba var mı?" dediğimde fark edilmiştim.

"Günaydın," dedi kadın gülümseyerek.

"Günaydın, çorba var mı?"

"Dün akşamdan mercimek çorbası kalmıştı ama yenisini yapayım hemen."

"Siz dünkünü getirin, sonra yaparsınız."

"Başka bir isteğiniz var mıydı?"

"Yok, teşekkürler." Masaya oturdum, kahvaltı yaptıktan sonra gidebilirdim. Büyük ihtimalle Ateş için hazırlanmış olan sert kahveyi önüme aldım.

Telefonumu çıkardım ve *Shrek*'e mesaj attım.

Patronun hasta.

Çok geçmeden mesaj görüldü.

Gebersin.

Anlaşılan hâlâ küstü Ateş'e.

Bak, görüyor musun, Allah böyle çıkartır işte.

Çok haklısın, gebersin de kurtulalım.

Öyle deme sen, o benim arkadaşım. Sen diyemezsin.

Aa, o kadar birlikte dedikodusunu yapıyoruz arkadaşının, şimdi beddua edince mi aklına geldi?

O ayrı, bu ayrı bir kere.

He he, tamam.

Göz deviren emoji attı, ben de öpücük attım. Ardından telefonu kapattım ve önümdeki lezzetli kahvaltılıklarla tabağımı doldurdum.

Hasibe adlı yardımcı kadın elinde çorba kâsesiyle geldi. Önüme bıraktı gülümseyerek.

"Afiyet olsun."

"Teşekkürler." Kadın çıkarken önümdeki çorba tabağını karşıma koydum. Çok geçmeden Ateş de indi.

Saçlarını kurutmuş, sportif bir takım elbise giymişti. İyi görünüyordu, sanki hiç hasta değil gibiydi. Karşıma oturduğunda çorbayı fark etti. Bana baktı hemen ardından.

"Bence sen bana âşık olmuşsun da farkında değilsin," dedi çorbasını önüne çekerken yüzündeki o muzip ifadeyle.

"Çok," dedim *o* harfini uzatarak. "Evleneceğimiz anın hayaliyle yaşıyorum." Çorbasından bir kaşık aldı. "Senden boy boy çocuk yapmaksa en büyük hedefim." Sırıttı. Alaylı ifademi geride bıraktım.

"Hasta bir adam işimi görmez, Alanguva. Sağlam lazımsın bana." Kafasını *kesin öyledir* der gibi salladı.

Hastayken embesil gibi davranıyordu.

"Bora Alanguva kim?"

Alttan bir bakış attı neden sorduğumu anlamaz gibi. "Dedem."

Bora diye dede mi olur?

"Çok benziyorsun ona." Yüzü sertleşti, kafasını salladı. "Baybora, adını ondan mı aldı?"

"Annemin babasının adı Bayram'dı." Annemin babası derken hiç sevecen çıkmamıştı sesi hatta nefret ettiğini bile düşünebilirdim. "Babamın babası da Bora. Annemle babam sürekli tartışıyorlarmış kendi babalarının ismini koymak için. En sonunda Baybora koymuşlar." Duyduğum en iyi isim koyma hikâyesiydi. Ancak pek de inandırıcı gelmiyordu, sanki arkasında farklı şeyler var gibiydi. Ya da ben aşırı şüpheci olduğum için böyle düşünüyordum.

Gülerek arkama yaslandım. "Bayram'a haksızlık olmuş, adamın sadece Bay'ını koymuşlar." Bu kadar eğlenmem sinirini bozmuştu. Zaten konu açıldığından beri gerildiğini gizleyemiyordu.

"Gerçekten dedene çok benziyorsun," dediğimde gerginliği biraz da olsa azaldı, yamuk bir sırıtış oluştu yüzünde.

"Yakışıklılık genetik bizde." Ne dediğini dinlemeyen biri oldukça ciddi bir şeyden konuştuğunu düşünebilirdi.

"Öldü mü?" Öldüğünü biliyordum.

"Öldü," dedi kısık sesiyle.

"Nasıl?" Dedesinin ölümü de diğer dönen tüm oyunlar gibi gizliydi.

Alanguvaların karışık aile bağlarını çözmeye çalışmıyordum, Ateş'in ailesi umurumda olan son şey bile değildi. Umurumda olan, bu ailenin barındırdığı sırlardı; Cebonayan'ın derinliklerini keşfetmekti. Ve Ateş farkındaydı bu olanların, bile bile açıyordu kendisini.

"Çok tehlikeli bir kadına âşık oldu." Sarıları gözlerime değdi, uzun uzun baktı. "O kadın onun sonu oldu."

"Siz Alanguvalarda uçkur düşkünlüğü de genetik sanırım." İfadesini bozmadan çorbasını içmeye devam etti.

Salona Pusat ve bir adam daha girdi. Genç adamda sırt çantası vardı, saçlarının uçlarında mavi boya, açıkta kalan kollarında dövmeler vardı.

"Şimdi sana bir iğne yapacağım, bomba gibi olacaksın Ateş'im," dedi genç adam. Doktor olmalıydı. Sözde Pusat küstü patronuyla, daha hızlı koşamazdı yardımına.

"Ben sana bir iğne yaparım, on gün koltuğa oturamazsın." *Bu kadar gergin olmamalısın, Alanguva.*

"Ben de onu istiyorum ya," dedi adam.

"Bahadır, siktir git, elimden kaza çıkmasın. Başka birini bulamadın mı, Pusat?" Pusat hiç onu takmadan geldi ve yanıma oturdu.

"Adam olana çok bile," diye dalga geçti Pusat ekmeğe uzanırken.

"Daha ne kadar sürecek şu saçma hareketlerin?" Alanguva'nın sabrı tükeniyordu.

"Saçma mı? Asıl senin suçsuz bir kızın hayatını hiçe sayman saçma, Ateş."

"Sen beni yeni mi tanıyorsun? Siktir git o zaman Pusat yanımdan."

"Siktir git, öyle mi?" Kavgaları bana bu kadar keyif vermemeliydi.

"Öyle, madem benim hareketlerime saygın yok, yanımda durmanın da bir anlamı yok." Artık seslerini yükseltmeye başlamışlardı.

Ekmeğime kaymak sürdüm.

"Gören de iki günlük elemanın sanacak beni! Ateş, biz kaç yıldır arkadaşız?" Kaymağın üstüne bal da sürdüm.

"Duygusal davranmalarından bıktım, Pusat! Sen bizi normal iş adamı mı sanıyorsun? Sen benim kim olduğumun farkında mısın? Sence ben hâlâ aynı adam mıyım? Ya uyan ya da siktir git!" Özenle hazırladığım ekmeği ağzıma attım.

Pusat yerinden sinirle kalkıp salondan çıkarken dolu ağzımla onu izledim.

"Sen de git, bir şeyim yok benim," dedi Bahadır adlı gence. Alanguva'nın bağırışlarından ürkmüş olacak ki sessizce Pusat'ın peşinden gitti.

Telefonunu çıkardı, çorbasının yarısını içebilmişti. Telefonunu kulağına götürdü. "Akşam için hazırlık yapın. Hayır Beril, Pusat'a söylemene gerek yok, sen hallet. Evet." Kardeşi, Beril'in korumasın-

dayken kaybolmuştu ve hâlâ o kadına güveniyordu. Alanguva'dan beklenmeyecek aptallıklar! Telefonu kapattı.

"Pusat güvenlik şefi olarak oldukça iyi, o kadınsa senin kardeşini kaybetti. Sen Pusat'a laf atıyorsun ama şu an piyasada onun gibi güvenlik şefi bulamazsın. Çok ciddi söylüyorum, diğerlerini neden kolay öldürüyorum dersin? Pusat hiç görmediğim kadar iyi koordine ediyor ve yönetiyor kriz anlarını. Bazen bir çocuğa dönüşse de konu işi olduğunda içinden terminatör çıkıyor. Ama haklısın, senden daha iyileriyle çalışmayı hak ediyor."

"Ne o, yakın arkadaş mı oldunuz?" Alaylı ifadesiyle arkasına yaslandı.

"Çevrendeki herkes bana bayılıyor, buna kardeşin de dâhil. Hayatında gördüğü en havalı insanmışım. Sen değil, ben! Gerçi haklılar, bu kadar mükemmel olmak kolay değil."

"Mükemmellikten çok uzaksın Aşkın, mükemmel insan babasını öldürüp suçu ablasına atan kişi değildir." Çatalımı yavaşça tabağıma bıraktım. Aynı sakinlikle masaya doğru eğildim.

"Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun, anca çıkarım yaparsın. Geçmişimden bahsederek bel altı vurmaya mı çalışıyorsun? Kaşınma Alanguva, kaşınma. Ben senin geçmişine girersem, sike sike bugüne gelirim. Kaşınma." Bu kadar kahvaltı yeterdi, doymuştum.

Onun sarı gözlerine ifadesizce baktım, yerimden kalktım. Arkamı dönmüştüm ki tekrar konuştu:

"Oturmayan yerler var. Tamam, ablan seni çok seviyordu ve cinayeti üstlendi. Ancak baban polisti ve silahıyla oynarken yanlışlıkla vurduğunu söyleyebilirdiniz ki zaten onun silahıyla vurdun onu. Neden kayıtlara bir cinayet olarak geçmesine sebep oldunuz?" Aklında daha çok soru işareti vardı ancak sormuyordu, zaten sorduklarının cevabını da alamayacaktı.

"Sınırlar Alanguva, sınırlar." Alanguva o sınırları aşmaya çalışıyordu, bunu da zekice yapıyordu. Aklına tek takılan nokta bu değildi, sadece gelecek sorularına beni alıştırmaya çalışıyordu.

Onu bırakıp evinden çıktım. Dün gecenin aksine *jet ski*ler adanın kıyısında duruyordu. İçlerinden birine binip kara tarafına geçtim. Gelişimin aksine dönüşüm oldukça olaysız ve kısa olmuştu.

Hâlâ aynı yerde duran motoruma bindim. Ateş tüm gece oyalamıştı beni. Önemli bir cinayetim vardı, ona hazırlanmam gerekiyordu.

Yarın akşam işleyeceğim cinayet için tüm pürüzleri düzeltmiş, iyi bir hazırlık yapmıştım. Bu öylesine bir cinayet olmayacaktı, fazla ses getirecekti.

"Bundan emin misin? Ateş'i tamamen karşına alabilirsin. Bunu göze alıyor musun?" diye sordu İhtiyar denize attığı oltasıyla uğraşırken. Sarı yağmurluğu ıslaktı, sarı botları çamur içindeydi ve kafasında da beresi vardı. Başka bere takmazdı, bunu çok severdi.

"Ateş kim ki, Kaptan?" Sesimdeki alay hoşuna gitmedi. O en ufak düşmanın bile önemli olduğunu savunurdu. Benim dalga geçtiklerim için benimle dalga geçerdi.

"Ateş senin kim olduğunu bilen, güçlü ve tehlikeli bir adam. Onu karşına alacaksın."

"Bana yaptıklarının diyetini ödeteceğim ki amacım bu da değil. Bu benim mesleğim, Kaptan. Kimsenin hatırı için işten dönmem."

"Hani ablan çıktığında V ölecekti? Neden bırakamıyorsun, Aşkın?" Bırakamayacağımı en başından beri biliyordu. Aslında böyle konuşuyordu ama bırakmak istesem ilk o karşımda durur ve buna en ağır şekilde engel olurdu.

V onun en hastalıklı, en tehlikeli eseriydi.

Artık rengi değişmiş, oldukça eski duran beresine baktım. "Neden hâlâ bunu takıyorsun, Kaptan?"

"Alışkanlık, bazen çirkin şeyleri daha çok severiz. Yeniyi değil, eskiyi özleriz. Görünüşünü değil, verdiği hissi severiz," dedi İhtiyar o imza, herkeste olmayan bilgin ve kalın ses tonuyla.

"Başka anlamları da var ama."

"Var, çok önemli birinin ellerinden çıktı. O önemli biri aynısından bir daha asla yapamaz." Ölmüş birinin hediyesiydi. "Senin vahşetin de ölmüş birinin ellerinden çıktı, istesen de bırakamıyorsun. Ne kadar nefret etsen de seviyorsun. Görüyorsun ya hayat müşterek, benim küçük kızım."

"Ben senin kızın değilim." Yarım asrı çoktan devirmiş gözleri, yorgunluğunu saklayamıyordu. Kazayakları, alnındaki buruşuklukları, ak saçları, hepsi bilge bir geçmişi topluyordu.

"Sen benim en vahşi kızımsın." Oltayı yavaşça çekti; küçük, gri bir balık yakalamıştı. Korkuyla çırpınan balığı, buruş buruş elleriyle aldı. Okşadı derisini ve denize geri attı.

"Sürekli geri denize atıyorsun, neden o kadar saat bekleyip elin boş dönüyorsun?" Bana o bilmiş bakışlarıyla baktı, oltayı denize salladı.

"Ben onları yakalamayı sevmiyorum ki, ben onları beklemeyi seviyorum." Ama canlarını yakıyordu…

Hep bir şeyleri bekliyordu, neyi beklediğini çözemiyordum. Sadece beklediği şeyin denizde olduğunu biliyordum. "Ateş Alanguva'nın öfkesine hazır mısın?" Konuyu değiştiriyordu.

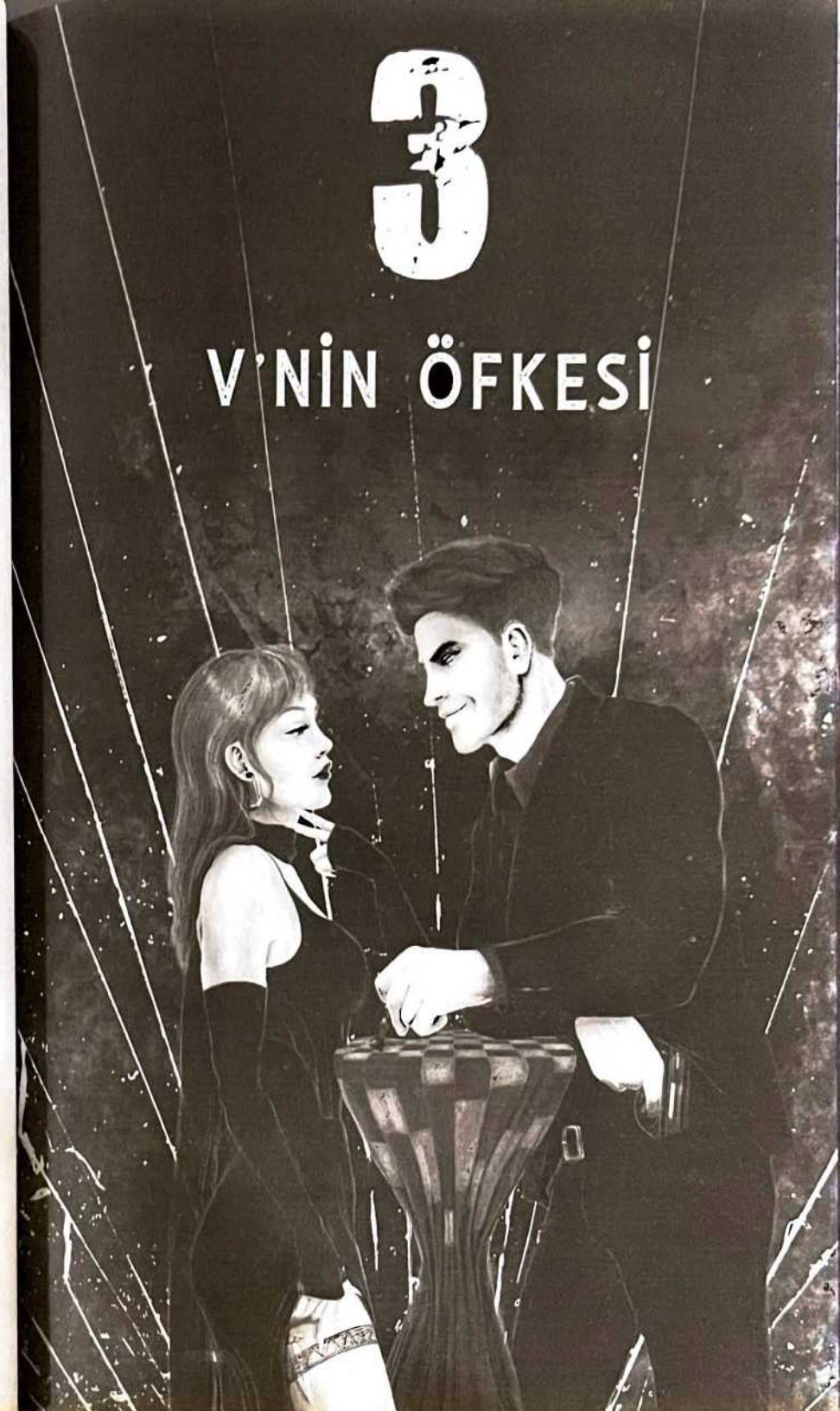
"Ben V'nin öfkesiyle yaşıyorum, Alanguva'nın öfkesinden mi çekineceğim, İhtiyar?"

"Yine kibirleniyorsun." Yerine oturdu, gözlerini oltasından ayırmadı.

"Dikkatli ol Aşkın, karşındakini küçümsemeyi bırak. Kibrine ve hırsına mukayyet ol ki günün birinde seni boğmasınlar," dedi ama yine kendi kibrime bürünerek onu dinlemeyeceğimi unuttu. Belki de en başında yapmıştık hatayı, belki de o hırs ve kin çoktan boynuma dolanmıştı ve ben sessizce can çekişiyordum.

3

V'NİN ÖFKESİ

Deniz'in arabasındaydık. Naz ve Tarık arka koltuktalardı. Deniz için oldukça normal bir ziyaretti bu ya da bize öyle göstermeye çalışıyordu. Bana birkaç kez sorun olup olmayacağını sormuş ancak planlar ifadesini yok edememişti.

Alanguvaların içine sızmaya çalışıyordu. Cin olmadan adam çarpmaya çalışıyordu. O çarpılmasın diye uğraşıyordum ama bir kaşınan da buradaydı.

"Burası mı?" diye sormuştu Naz.

"Oha lan, bu ne!" diye anırmıştı Tarık. "Lan bu evse bizim yaşadığımız ne? Adam kendine küçük krallık kurmuş."

Deniz'se sinsice inceliyordu sadece. Ateş bilerek etraftaki koruma sayısını düşürmüştü. Ancak olanlar yine de Deniz'in gözüne battı. Alanguva'nın bu teklifi kabul etmesi bile saçmaydı.

"Beni buraya köpek olarak alsınlar," dedi Tarık ağzının suları akarken.

"Başka türlü almazlar zaten." Sözümle kolumu cimcikledi. Hemen ardından bakışımdan korktu ve sevimli sandığı bir gülüş atarak arkasına yaslandı.

En sonunda bahçenin bir kısmını geçip evin önünde durdurdu arabayı. Genelde o iri korumalardan biri karşılıyordu gelenleri ancak bu sefer kapının önünde Beril vardı. Bir koruma gibi değil de evin çalışanı gibi duruyordu.

Arabadan iner inmez samimi bir tavırla gülümsedi. Kadının mimikleri olduğunu yeni keşfediyordum.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedim onu incelemeyi keserken. Benden hiç hazzetmiyordu. Yanık olduğu patronuyla yatan biri olduğumu sanıyordu.

"Ateş Bey sizi bekliyor." Evin içine hatta salona kadar bize eşlik etti. Tarık salyalarını silmiş, daha normal bakışlarla inceliyordu evi. Naz'ın yüzünde, *ben burada ne yapıyorum* ifadesi vardı. Deniz'se us-

taca davranıyordu ama gözleri fıldır fıldırdı. Bugün amacı gerçekten de Alanguva'nın evine ses kayıt cihazı yerleştirmek olabilirdi. Bu kadar aptal olmamalıydı, Deniz'i kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Deniz'se bunu görev edinip gururlanıyordu.

İçeri girdiğimizde Ateş Alanguva tekli koltuğunda oturuyordu. Bir ayak bileğini diğer bacağının dizine atmış ve rahat bir ifadeyle elindeki kitabı karıştırıyordu. Yüzü hâlâ al aldı, hâlâ ağır hastaydı.

Bizi yeni fark etmiş gibi şaşırarak kitabını kapatıp yerinden kalktı. "Hoş geldiniz," diyerek hepsiyle el sıkıştı. En son gözleri bana dokundu. Kafamı sallayarak karşılık verdim.

"Geldik ama umarım rahatsızlık vermemişizdir," dedi Deniz. Aslında oldukça rahatsızlık vermişti.

"Hayır, ben davet ettim sizi. İsterseniz yemeğe geçelim." Çok sahici bir puştsun, Alanguva.

Deniz'in elindeki büyük ve kaliteli çikolata paketini genç bir kadın aldı. Masaya yerleşirlerken arkalarında kalmıştım. Ateş'in sarı bakışları üstümdeydi, ona ters bir bakış atıp masaya geçtim.

Çok gereksiz bir yemekti.

Ateş masanın başına oturmuştu, bu alttan alttan yapılan bir güç göstergesiydi. Pusat ya da ailesi dışında bulunduğu tüm yemeklerde bunu yapıyordu, yalnızken de yapmıyordu gerçi ama bana yapamazdı bu gösteriyi. Yandaki pahalı sandalyelere oturmak yerine masanın diğer köşesine geçtim.

Kimse anlamadı, sadece Ateş anladı. O da imalı bir bakış attı alttan bir sırıtışla. Hoşuna gitmişti. Ne yapsam hoşuna gidiyordu zaten.

"Bahar hep bir köşede ölümü bekledi, kalp bulmaktan ümidimizi kesmiştik. Teşekkürler, Ateş Bey," dedi Tarık birdenbire dramatik bir konuşma yaparak.

"Evet, bugün buraya teşekkür etmek için geldik. Siz bize öyle büyük bir iyilik yaptınız ki biliyoruz, asla karşılığını ödeyemeyiz. Yine de masrafların hepsini size bırakmış olmak istemiyoruz," dedi Deniz. Ameliyat parasını gerçekten ödeyebileceğini düşünmüş müydü?

Tüm hayatı boyunca kazandığı parayı onla çarpsa yine yetmezdi. Ateş, ondan beklenenin aksine kibirlenmedi.

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk Aşkın'la. Pahalı bir ameliyat ama ben bunu karşılıksız yapmadım. Aşkın çok zeki bir çalışan, işinde bugüne kadar gördüğüm en iyi mühendis. Şirketimi defalarca kez milyonluk zararlardan kurtardı. Aslında bir bakıma tuzağıma çekmiş sayılırım, gidemez artık benden." Son cümlesini gülerek, şaka yapar gibi söylemişti ancak şaka olmadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. "Demem o ki sizden gelecek bir ödeme beklemiyorum, umarım Bahar daha iyi olur."

Deniz'i bile etkilemişti, Tarık ve Naz da aynı şekilde Ateş'e fazla sevgi dolu gözlerle bakıyorlardı, şeytan tüyü vardı adamda. Güzel oynuyordu. Tarık aptalı adamın ne bok olduğunu bildiği hâlde etkilenmişti.

Yemekler servis edilmeye başlandı. Pusat etrafta yoktu, sadece Beril arada servise yardım ediyormuş gibi davranarak masayı kontrol ediyordu.

"Kardeşiniz başından geçen talihsiz olaydan dolayı aramıza katılamıyor sanırım," dedi Deniz.

Ateş gerildi ancak bunu belli etmemeyi çok güzel başardı. Sakince Deniz'e baktı. Ferda'nın kaçırılması polise duyurulmamıştı hâlbuki. Demek ki bir şekilde kulaklarına gitmişti.

Yanında içkisini dolduran genç kadına eliyle *kâfi* der gibi işaret yaptı. Arkasına yaslanırken bir elini masaya uzattı. Üstündeki siyah gömleği, kaslarının gerilmesiyle vücuduna biraz daha yapıştı.

"Sanırım siz de V gibi kendi adaletini oluşturmayı sevenlerdensiniz." Deniz'in kendini bu gece öldürtme gibi bir derdi vardı anlaşılan.

"Kardeşimi buldum ve eve geri getirdim, adalet oluşturduğum yok. Böyle durumlar, benim gibi iyi iş insanları için sık karşılaşılan durumlardır. Her şikâyette polise gitmenin manası yok, bir sorun olmadı zaten. Siz, Deniz Bey, bir emniyet amiri olarak fazla vâkıfsınız her konuya. Belki de bundan sonra size gelmeliyim." Konuşmasının sonunda açık açık tehdit vardı, eğer Deniz biraz daha bokunu çıkartırsa ben bile onu zor kurtarırdım.

"Tabii, beklerim. Oyalamış olmazsınız, sonuçta bizim görevimiz vatandaşın güvenliğini sağlamak." Deniz daha fazla ileri gitmemek için kendini tutuyordu. Karşısında ne kadar tehlikeli bir adamın oturduğunu çok iyi biliyordu. Bu artık cesaret değildi, düpedüz aptallıktı.

Ateş için onu öldürmek zor olmazdı ve hiçbir ceza almadan sıyrılırdı işin içinden. Deniz bunları tahmin edecek kadar içindeydi işlerin. Gerçekten neyine güveniyordu?

"Kalbi nasıl buldunuz? Yurt dışında bulduğunuzu biliyorum ancak Bahar, farklı bir ülkenin vatandaşı olduğu için öncelikli olmayacaktır." Ateş'i organ mafyası sanıyor olabilirlerdi. Mafyaydı ama organ değil. Gerçi teknolojisini bilmesem ben de onu organ mafyası sanırdım.

"Bunu ameliyattan önce değil de sonra sorgulamanız biraz ironik değil mi, Deniz Bey?" dedi Ateş şaka yapar gibi rahat bir tavırla. "Her şey usule uygun yapıldı, aklınızda soru işareti olmasın." Dostça gülümsedi şeytan!

V ne kadar iyi bir oyuncuysa Ateş de o kadar iyiydi. Bu yüzden tehlikeliydi.

Salon kapısından Arhan girdi. "Merhaba, misafirlerin mi vardı, Ateş?"

"Evet, gel, sen de eşlik et bize," dedi Ateş pek de istekli olmayan bir şekilde.

Naz'ın karşısındaki sandalyeyi çekerek oturdu Arhan, herkese kısaca selam verdi. "Siz Pusat'la tartıştınız mı?" diye sordu masadakileri umursamadan.

Ateş cevap vermedi, ters ters baktı sadece Arhan'a. O da hemen çenesini topladı, bakışları kısa bir an etrafta gezindi, ardından yine açıldı o çenesi. "Ferda nerde?"

"Uyuyor, hâlsiz biraz." Öksürdü Ateş bunu söylerken.

"Sen de hastaymışsın, gittin mi doktora?"

"Bir şeyim yok," dedi Ateş, burnundan kıl aldırmıyordu.

"Rahatsız olduğunuzu bilseydik sizi rahatsız etmezdik," dedi Naz geldiğinden beri ilk defa bu kadar uzun konuşarak.

"Soğuk algınlığı sadece, sorun değil." İçkisini yudumladı, alkol boğazını daha kötü yapacaktı.

Arhan'ın bakışları, Naz'ın üstünde gezindi. Naz'a göz kırptı. Deniz bu sırada tabağıyla uğraştığı için görmemişti, Naz da kaşlarını çatarak ne yapacağını bilmez gibi bana baktı. O sırada Arhan için de servis açılıyordu.

Alttan Arhan'ın bacağına tekme attım. İrkilerek arkasına yaslandı, masadakiler ona baktığında da bir şey yokmuş gibi gülümsedi. Bakışları bana döndü.

İşaret parmağımı boynuma götürerek bıçakla kesiyormuş gibi yaptığımda ürkerek yutkundu. Ve yemek boyunca kafasını tabağından kaldırmadı.

Yemekten sonra tatlıları yemek için koltuklara geçmiştik. Tarık ve Arhan beni şaşırtmayacak şekilde anlaşmışlardı.

Ferda, yaralı ayağıyla topallayarak salondan içeri girdi. "Abi?" Uykusundan uyanmış gibiydi. Üstünde gecelikleri vardı, gözleri kısık bakıyordu.

"Neden çıktın yataktan? Bir şey mi oldu?" dedi Ateş telaşla. Çok ilgili bir abiydi.

"Yok, uyandım da sıkıldım biraz." Ateş yerinden kalkıp kardeşini kucakladı, koltuğa oturttu. Deniz'in bakışları, Ferda'nın yaralarında gezindi. Uzun kollu giydiği için kollarındaki morluklar görünmüyordu ancak yüzü ve bacağındaki yaralar ortadaydı.

"Merhaba," dedi herkese. Ateş, kenarda duran şalı kardeşinin açıkta kalan bacaklarına örttü. Kıskanç Alanguva.

"Davete gidecek misin?" diye sordu Arhan, Ferda'ya. Kız bu hâlde nasıl çıkacaktı ki, sırf konuşmak için konuşuyordu.

"Nasıl gideyim Arhan bu hâlde? Milletin saçma dedikodularını çekemem şimdi. Ama abim tek kalacak." Bakışları bana döndü.

"Normalde hep benimle gider," dedi gülümseyerek. "Benim yerime sen gitsene, Aşkın." *Bunu senden önce abin istedi Ferdacığım.*

Ateş yüzüme bakıyordu, cevabımı merak ediyordu. "Maalesef, pek alışık olduğum şeyler değil bunlar. Ben sadece mühendis olarak kalsam daha iyi." Yarın için daha iyi planlarım vardı.

"Biz de kalkalım artık, geç oldu. Her şey için teşekkürler," dedi Deniz ve Naz da bunu bekliyormuş gibi yerinden kalktı.

"Aşkın, sen kalır mısın biraz? Bazı konularda konuşmamız gerek," dedi Alanguva ondan beklenmeyecek kibarlıkla.

Gülümsedim. "Çok geç oldu Ateş Bey, çok uykum var, yarına kalırsa sorun olur mu?" Uykum değil de hazırlanmam gereken yo-

rucu bir cinayet vardı. Ateş nefesini verdi sıkıntıyla. "Olmaz, yarına kalsın." Diretmemişti.

Evden ayrıldığımızda Deniz'in arabasına bindik. İhtiyar'ın evine gidip oradan da kendi evime geçecektim. Planımın üstünden son kez geçip dinlenmem gerekiyordu.

Bugüne kadar yaptığım en iyi plastik makyaj olmuştu. Kaliteli yeşil lensler, göz rengimden çok farklı olmadığı için doğal duruyordu. Üstümdeki uzun, zümrüt yeşili, kadife elbise vücudumu balık etli göstermeme yardımcı olmuştu.

Belimden kollarıma kadar vücudumu birkaç tık kalınlaştırmıştım silikon ciltle. Zaten görünmediği için sıkıntı olmayacaktı ancak kaymamaları adına tenime yapıştırmıştım. Elbise sadece göğüs kısmımı açıkta bırakıyordu. Açıkta kalan tenimi yoğun bir şekilde boyayarak başarılı bir bronzluk elde etmiştim.

Burnumu biraz büyütmüş, dudaklarımın biraz daha kalın görünmesini sağlamıştım. Her zaman giydiğim topuk boyundan kısa bir ayakkabı giymiştim. Beni hiç bu boyda görmediği için hemen anlayamazdı kim olduğumu.

Ten kokumu gizlemek içinse her şeyi yapmıştım. Arındırıcı bir duş almış, ağır kokan bir vücut jeli kullanmıştım. Aynı ağırlıkta losyon, krem ve parfüm de kullanmıştım. Bu sefer o K9 köpeği bile kokumu alamayacaktı.

Bugün, Tuğrul Alanguva'nın yakın arkadaşlarından biri olan aynı zamanda Ateş'in sevdiği bir adamı öldürecektim: Alanguvaların sıkı destekçisi, aile dostu Yahya Şafak.

Bu cinayetin ardından dengelerin değişeceğini, Alanguva'nın öfkesini kazanacağımı biliyordum ama umursamıyordum. Kendisi V'nin öfkesini çoktan kazanmıştı ve artık tanışmalarının zamanı gelmişti.

Üzgün değilim Alanguva, sen bunu çoktan hak ettin.

4

KANIŞLAR VE KAZANIŞLAR

Kibir, zekâdan daha tehlikeli bir silahtı çünkü namluyu karşısındakine değil, kendine doğrulturdu. Sahibi farkında bile varamadan, en doruk anını yaşarken öldürürdü sahibini.

Kanımda zehir gibi akan kinin farkındaydım ancak durduramıyordum. O kibrin bir gün damarlarımdan taşacağını da biliyordum.

Öldüreceğim kişi masum değildi, işlerine dolandırıcılık katan bir adamdı sadece. Ancak o adam için ödenen para oldukça iyiydi. Kimseyi kandırmaya gerek yoktu, para yüzünden kabul etmemiştim, hırsım yüzümden kabul etmiştim.

Önümde duran lüks arabaya bindim. Vedat Kırım sürücü koltuğunda oturuyordu. "Merhaba," dedi memnuniyetsiz bir şekilde, ardından çapkın bir bakış ekledi koyu gözlerine. "V bu kadar güzel bir kadının bana eşlik edeceğini söylememişti."

Vedat Kırım, otuzlu yaşlarının başlarında, V'yi asla görmeyen ancak tüm hayatını oynatacak kozlar yüzünden yeri geldiğinde V'ye küçük yardımlar yapan bir kurbandı. Telefonda, bilgisayar üzerinden kalınlaştırdığım sesimle konuşurdum onunla, bugüne kadar ikinci kez işime yarıyordu. Davetin konuklarından biri, benimse giriş biletim.

"Sedef Gülyaz," dedim yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

"Vedat Kırım," dedi arabasını çalıştırarak. Bir süre konuşmadı, yola odaklandı ancak bu durum çok sürmedi. "V'yi hiç gördün mü?" diye sordu merakına yenik düşerek.

"V'yi görenlerin gördüğü son şey V olurmuş diye bir rivayet var," dedim alayla.

"Seni de mi kullanıyor?" Haddi olmayan şeyler soruyordu, cevap vermediğimde zorlamadı. Bakışları zümrüt yeşili elbisenin tamamen açıkta bıraktığı, bronzlaştırdığım bacağımda gezindi. Rahatsız edecek şekilde bakmamıştı, bir an gözü takılmıştı.

Kolumu ona doğru uzattım, bir elimi ensesine koydum biraz sert bir şekilde ve sıktım. İrkildi ani hareketimle. "Önüne bak koçum, kaza yapmayalım." Şaşırdı, bir an yüzüme baktı.

"V'nin sevgilisi misin?" Telefonda, *yanlışın olursa gözlerini oyarım*, diye tehdit ettiğim için bunu düşünmüş olabilirdi küçük beyniyle.

"Kadınlardan hoşlandığını sanmıyorum." Daha çok şaşırdı.

"V gey mi?"

"Bir yükseldin sen, kadınları beğendiğin kadar erkekleri de beğendiğin doğruymuş." Gerildi. V'nin elinde, Vedat'ın bir erkekle yatakta hararetli saatler geçirdiği videosu vardı. Kesinlikle benim çektirdiğim bir video değildi, onu tehdit edip karşılığında para alanların ellerinden almıştım sadece videoyu.

Vedat'ı tehdit etmiyor, sadece bazı anlarda işime yaramasını istiyordum ve o da oldukça memnundu durumdan. En azından sürekli ondan para koparmaya çalışmıyordum. Geçen yıl bir teklif gelmişti onu öldürmem için ancak yeterince kötü olduğuna ikna olmamış ve öldürmemiştim. Aslında bu sayede bulmuştum videoları da.

"Gerilme, aramızda." Sözlerim onu daha da gerdi. "V zaten beni yanına gönderdiğine göre senin de eline kendisiyle ilgili koz verdi."

"Kozlarla işim yok, sadece normal bir yaşam istiyorum," dedi bıkmış bir şekilde. "Neden seni yolladığını merak bile etmiyorum." Ediyordu tabii ki.

"Aferin." Kendinden emin hareketlerim onu gerdi. Aslında bu hareketlerim çoğu kontrol âşığı insanı geriyordu.

Davet alanına geldiğimizde Cebonayan üyelerinin şatafatı ne kadar sevdiğini hatırlamıştım. Vedat'ın Cebonayan'la alakası yoktu ki zaten bu sosyetenin çoğuna açık bir davetti. Yade Şafak'ın abisinin ülkeye dönüşünü kutluyorlardı. Yani babaları Yahya Şafak'ın düzenlediği bir kutlamaydı.

Lüks arabadan inip bize ayrılan masaya geçtiğimizde gözlerim etrafı dikkatle tarıyordu. "Başım derde girmeyecek, değil mi?" diye sordu Vedat gergin bir şekilde.

"Hayır, V'nin planı bu. Sence girer mi?" desem de V'nin belanın ta kendisi olduğunu ikimiz de iyi biliyorduk. Nefesini sıkıntıyla verdi.

Lensli gözlerimin radarına tanıdık yüzler takılmaya başlamıştı. Yade, abisi Mert Şafak'ın yanındaydı. Üstünde güzel bir elbise ve yüzündeki gülücüklerle misafirleri izliyordu. Masalarında Didem de vardı. Didem onun kadar mutlu değil gibiydi.

Sarı saçlarını kıvır kıvır yapmış ve kırmızı, iddialı bir elbise giyinmişti. Etrafta gezinen gözlerinin aradığı kişinin Ateş olduğuna emindim. Yanlarına yaklaşan, orta yaşın üstündeki adamsa kurbanım Yahya Şafak'tı.

"Pek sevilmiyorsun sanırım." Sözlerimle bana çevirdi kafasını Vedat. Omuz silkti. Etrafımızda geçen kimse selam vermiyor hatta onaylamazcasına bakıyorlardı.

"Kırımların yüz karasıyım, ondandır." Alayla söylemişti ama altında gücenme vardı. Vedat köklü bir aileye sahipti ancak ailesinin aksine işiyle değil, çapkınlıklarıyla gündeme gelirdi.

O sırada beklediğim kişi kapıdan girdi. Ateş Alanguva'nın girişi herkesin ilgisini çekmişti. Simsiyah bir takım elbise giymiş, koyu kahverengi saçlarını bir parmak kadar kısaltıp özenle şekillendirmişti. Sarı gözleri, canlı cildinde parlıyor ve Alanguva yine görünüşüyle insanları büyülüyordu. Bu kadar yakışıklı olmak da şovdu bence.

Zaten işi gücü şovdu.

Vedat'ın aksine Alanguva'yı gören herkes saygıyla selam veriyordu ve biraz da çekiniyorlardı. Vedat baktığım kişiyi fark ettiğinde yüzünü buruşturdu.

"Ateş Alanguva, karanlık dünyanın yakışıklı ve mükemmel adamı!" dedi büyük bir kıskançlıkla.

"Sevmiyor gibisin." Neden farklı kılıklarla da dedikodunu yapmayayım ki Alanguva?

"Sevmiyorum, çok tehlikeli bir adam. Cebonayan'ın lideri diyorlar, artık o da ne haltsa! Güzel yüzüyle, kurnaz zekâsıyla sürekli bir işler peşinde." Güzel yüzü ve güzel götü.

"O kadar da yakışıklı değil," dedim eğlenirken ama birazdan çarpılabilirdim.

"Onunla yatmak için böbreğini verecek kadınlar tanıdım," dedi yüzünü biraz daha buruşturarak.

"Yok amına koyayım, abartmasınlar." Kısık seste söylediğim için ne dediğimi anlamamıştı.

"Ne?"

"Şampanya diyorum, böyle yerlerde şampanya olmaz mı?" Vedat masaya alkol sipariş ederken ben Alanguva'ya fark edilmeyecek şekilde kaçamak bakışlar atmaya devam ediyordum. Doğrudan değil, etraftaki aynalardan izliyordum yansımasını.

Didemlerin masasına gitti, Mert'e selam verdi, aralarında geçen kucaklaşma yakın olduklarını gösteriyordu. Yade'yle de aynı samimiyetle selamlaşmıştı ama Didem'in yüzüne dahi bakmadan başka masaya geçti. Zaten geleni gideni bitmezdi masasının.

Gelen içkimi yudumlarken sıkıcı saatlerin ilerlemesini beklemeye başladım. Vedat çok sıkıcıydı. Etrafı sinsice gözetmeye devam ettim. Yahya, eşi ve ailesiyle mutluluk pozları kesiyordu. Didem ise sürekli Ateş'in masasına bakıyordu.

Vedat'a döndüğümde sarı bakışların ağırlığını üstümde hissettim ancak bu çok kısa sürmüştü. Bu hâlimle de tanımazsın be, Alanguva.

Arada öksürüyordu, eli boğazına gidiyordu. Hâlâ hastaydı.

Yahya Şafak salonun ortasına doğru hafifçe yürüyerek dikkatleri üstüne çekti. "Hepinize geldiğiniz için ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Bildiğiniz gibi oğlum Mert aramıza geri döndü. Bu saatten sonra tüm işlerimi çocuklarıma bırakıyorum. Onların varlığından gurur duyuyorum." Herkes alkışladı, çok önemli bir olaydı bu çünkü. Konuşmaya devam etti ancak pek dinlemedim, sıkıntıdan patlayacaktım. Kaos istiyordum, kan istiyordum.

Konuşma biter bitmez Alanguva'nın masasına genç ve fazlasıyla güzel bir kadın gitmişti. Oldukça samimi bir şekilde elini Ateş'in koluna koymuştu. Ateş bozuntuya vermemiş hatta aksine kadına gülümsemişti.

Dudaklarını okumaya çalışamazdım, dikkatli baktığım belli olurdu. Yüzüm Vedat'a dönüktü ve sanki onunla ilgileniyormuşum gibi davranıyordum.

Didem masasında kıskançlıktan kuduruyordu, Didem'in dudaklarını okudum. "Orospu, yokluğumu görür görmez yine yapıştı Ateş'e," diyordu Yade'ye. Bir kadın, bir kadına bu şekilde hakaret etmemeliydi.

Yade pek onu takar gibi değildi, Didem'e birkaç şey söyleyip yanından ayrıldı. Didem'in tutumu, Alanguva'nın yanındaki kadının eskiden hayatında olan bir kadın olduğunu hissettirmişti.

Alanguva'nın yanındaki kadın da gitmek bir yana dursun, muhabbeti artırıyordu. Alanguva elini kadının ince beline koydu, kadın gülümseyerek bir şeyler söyledi ve Alanguva gamzesini belli ederek gülümsedi.

Önümde yenilenen şampanya kadehini kafama diktim. "Yavaş!" Vedat dehşet içinde bana bakıyordu. Ona ters ters bakıp kadehin geri kalanını da bitirdim.

Alanguva'nın beni fark etmesinden telaşlanmama gerek kalmamıştı, tüm ilgisini yanındaki kadına vermiş gibi görünüyordu.

Didem daha fazla dayanamıyormuş gibi kalktı yerinden ve salonu hızlı adımlarla terk etti. Kötü görünmek bir yana, yalnız görünüyordu.

Vedat birden belimden tutup beni kendisine gereğinden fazla çektiğinde ne yaptığını anlamaya çalıştım. Hemen ardından baktığı noktayı gördüğümde anlamam uzun sürmedi. Karşı masadaki adama bakıyordu, onu kıskandırmaya çalışıyordu.

"Eski sevgilin falan mı?" dediğimde kafasını şiddetle iki yana salladı.

"Hayır," dedi telaşla.

"Âşık olduğun biri o zaman."

"Sen neden her şeyi hemen anlıyorsun ya?" diye söylendi. Adam da sürekli buraya bakıyordu, masası kalabalıktı ve yanında genç bir kadınla el ele oturuyordu.

"Neden birlikte değilsiniz?"

"Yanındaki kadınla bir ay sonra düğünü var," dedi adamdan bakışlarını ayırabildiğinde.

"Ama birbirinizi seviyorsunuz." Dolan gözlerini saklamakta başarılı oldu, ondan uzaklaştığımda derin bir nefes aldı.

"Evet, bu da bizim sınavımız sanırım."

"Belki de seninle sadece gönül eğlendirmiştir." Aniden bana dönen gözleri bu sefer öfkeyle dolmuştu.

"Öyle bir şey yok. Evlenmese ne olacak ki? İlişki mi yaşayacağız? İkimiz de tanınan ailelerdeniz, bu ancak skandal olur." O da kadehini bitirmek üzereydi.

"Hollanda'ya kaçın." Şaka yaptım ama o eğlenmedi. Aslında artık çoğu ülkede yasaldı eşcinsel evlilikleri ancak Hollanda, bu konuda ilk olduğu için daha çok bilinirdi.

Benimle aynı boyda olan Vedat'ın yanağına uzandım ve öpücük bıraktım. "Onu kıskandırmak mı istiyorsun? Buyur, kıskandır ama unutma ki kıskançlık, hislerinizi körüklemekten başka hiçbir şeye yaramayacak." Son cümlemde gözlerim, karşısındaki kadını ilgiyle dinleyen Alanguva'ya değmiş ve orada kalmıştı.

Bakışlarımı saatime çevirdim, çok zamanım kalmamıştı cinayet için. Çantamı aldım, Vedat'ın yanından uzaklaşarak bahçeye çıktım. Hava serin olduğu için fazla insan yoktu. Çantamdan sigaramı çıkarıp yaktım ve dudaklarıma götürdüm. Bir nefes almıştım ki kulaklarıma gelen ağlama sesiyle duraksadım.

Didem Çınar bir ağacın dibine sinmiş, hıçkırıklarla ağlıyordu. *Bir de bayıl istersen, Didem.* Yavaş adımlarla yanına yaklaşıp yanına oturdum. Bacaklarımı öne doğru uzattım sigaramı içmeye devam ederken.

Didem'in bedeni hıçkırıklarıyla titriyordu. "Ağladığında çözülüyor mu problemlerin?" Ağlaması kesildi, saçlarındaki elini çekerek kaldırdı kafasını. Şaşkınlıkla bana bakarken elinin tersiyle akan göz makyajını silmişti.

"Yalnız bırakır mısınız beni?" Şuna da bakın, kibar konuşmayı biliyormuş.

"Zaten fazlasıyla yalnız geldin gözüme." Derin bir nefes aldığında ağlaması durmuştu. "Ateş Bey'in sevgilisisiniz diye biliyorum gündemden." Değiştirdiğim ses tonum boğazımı gıcıklıyordu, eve gidince bol bol ılık içecekler tüketmem gerekecekti.

"Sizi ilgilendirmez," dedi hâlâ titreyen sesiyle.

"Sadece bir şey sormak istiyorum, değer mi? Bir adam için burada böyle oturup kendini yıpratmana değer mi?" Saçları yüzüne düşerken bakışlarını bana çevirdi.

"Sana ne? Hem nereden uyduruyorsun bir adam için ağladığımı!" dedi sesini yükselterek. Ben aynı sakinlikle yüzüne bakmaya devam ettiğimde nefesini verdi sesli şekilde. "Onu seviyorum," dedi tek nefeste.

"Kendimizi sevmeyi öğrenmeden bir başkasını seversek o kişiye dönüşürüz, kendimizi sevmeyi unuturuz." Ve sen kendini hiç sevmiyorsun, Didem.

"O kadar uzun zamandır onu seviyorum ki başka yol bilmiyorum," dedi düşündüğümden daha fazla kendisini açarken.

"Onu sevmek seni nasıl bir insan yapıyor?"

"Kötü." Yinelenen yaşlarını sildi. "Asla yapmam dediğim şeyleri yapıyorum. Ondan nasıl vazgeçerim, bilmiyorum."

"Bazen vazgeçiş en büyük zaferdir."

"Ama vazgeçmek istemiyorum." *Aptalsın çünkü!* Neydi kadınlardaki kendilerini kötü davranan erkeğe âşık olma sıkıntısı? Biri bana kötü davransa yedi ceddini sikerdim ki sikiyordum da.

Birinin bana kötü davranması sorun değildi çünkü ben o kötüden daha kötüydüm.

Biraz daha sakinleşmişti, gözleri üstümde gezindi. "Psikolog musunuz?" *Evet, hastalarımı istedikleri kişiyi öldürerek tedavi ediyorum.*

Cevap vermek yerine yapmacık bir şekilde gülümsemekle yetindim. Burnunu çekti, gülümsemeye çalışarak elini uzattı. "Didem Çınar." Elini sıktım.

"Sedef Gülyaz." Azalan sigaramı söndürerek ayağa kalktım.

"Şey, tanıştığımıza memnun oldum." *Eğer beni öldürmeye çalışmış olmasaydın aynı şeyi söyleyebilirdim, Didem.* Uzun topuklularımın üstünde dönerek yanından ayrıldım. Davet salonuna girdiğimde her şey yerli yerinde duruyordu.

Kadın hâlâ Alanguva'nın dibine giriyordu ve Alanguva da geri çevirmiyordu. Bir şeyler döndüğünü seziyordum. Ateş kolay kolay her kadına ilgisini belli eden bir adam değildi; tabii, konu ben olunca işin rengi değişiyordu. Alanguva ne istediğini bilen bir adamdı ve istediklerini almak için de hiçbir şeyden çekinmiyordu. Belki de kadın gerçekten ilgisini çekiyordu.

"Daha ne kadar işimiz var?" diye sordu Vedat sıkılmış bir şekilde.

"Sen neden zorla misafirliğe getirilmiş çocuk gibi davranıyorsun? Kendine gel amına koyayım." Duyduğu küfürle şaşırdı, bir daha da ağzını açmadı.

Saat ilerlerken avımın salondan ayrılmasını beklemiştim ancak adam işemeye bile gitmemişti. Adamı kendi yöntemlerimle çıkarmam gerekecekti.

Didem yüzü temizlenmiş şekilde salona geri döndüğünde daha iyi görünüyordu. Masasına otururken bir kez olsun Alanguva'ya bakmamıştı. Orta yaşlı bir kadın ve Mert'le güler yüzle sohbet etmeye başladı. Gülmek ona yakışıyordu, gülmek her kadına yakışıyordu.

Alanguva'nın masasındaki çıtır hariç.

Kadın bir kez olsun Alanguva'nın masasından kalkmamıştı, en sonunda birlikte ayaklanmışlardı. Ateş elini kadının beline yerleştirmiş ve kadın da ona fazlasıyla sokulmuştu. Birlikte güle eğlene çıkmışlardı salondan.

Telefonumu çıkarttım, Tarık'a mesaj atacaktım. Her ihtimale karşı salonun elektrik sistemine sızmıştım. Tarık'ın basacağı tek tuşla işimi daha rahat görebilirdim. Mesaj kısmını açmıştım ki Yahya Şafak salondan ayrılmak için adımladı. Kamera görüntülerine de sızmıştım, bir terslik olursa Tarık bana ulaşacaktı. İçeri üst düzey bir bilgisayar sokamayacağım için Tarık'tan yardım istemekten başka şansım kalmamıştı. Tat kaçırıcı bir cinayet olma yolundaydı çünkü Tarık o düğmeye bile basamayacak kadar panikti, neyse ki ihtiyacım kalmamıştı.

Yahya Şafak yanında yaşıtı bir adamla sohbet ederek ilerliyordu. Salondan çıktıklarında yerimden ayrıldım. Uzun bir koridora girerken durdular. "Ben beş dakikaya geliyorum yanınıza," dedi ve ayrıldı. Yabacı adam dışarı çıkarken beni görmediğinden emin olarak sessiz adımlarla Yahya'nın peşine takıldım. Fazla kullanılan bir koridor değildi, tuvaletler ve kapı diğer tarafta olduğu için burada hiç insan yoktu.

Koridorda önümden ilerlerken sinsice kapalı bacağımdaki bıçağı elime yerleştirdim. Takip edildiğini hissetmiş gibi durduğunda hızla duvarın arkasına saklandım. Ardından önüne döndü. Karşısındaki çift taraflı kapıyı açıp içeri girdi. Gözlerim etrafta gezinirken odaya iyice yaklaştım. Bir süre bekledim. İçeriden hiç ses gelmiyordu, tek başına olmalıydı.

Oda gereğinden fazla sessizdi. Ya da salondan gelen yüksek sesli müzik duymamı engelliyordu. Belirsizlikler vardı ancak bu belirsizlikler beni durdurmadı.

Elim kapının altın işlemesine gitti ve yavaşça indirdim. Diğer elimde bıçağımı sallayarak içeri girdim ancak düşündüğümün aksine Yahya Şafak yalnız değildi. Hemen karşısında Ateş Alanguva'yla konuşuyordu. Kapının açılmasıyla bakışlar üstüme döndü.

Ateş Alanguva bana bir oyun oynamış ve kazanmıştı. Sarı gözleri keyifle parlıyordu, yenilgimi zevkle izliyordu. Aynı zamanda saklayamadığı bir öfkesi de vardı. Odada Alanguva'nın başka adamları da vardı. Aralarında tanıdık olan sadece Yusuf'tu.

"Gidebilirsin, Yahya amca; daha sonra konuşuruz," dedi Ateş karşısındaki adama hiçbir şey belli etmeyerek.

"Peki, Ateş ama senden bir açıklama beklediğimi bilesin." Bıçağımı elimin arkasına sakladım. Adam odadan çıkarken bana da başıyla selam verdi. Adamla birlikte korumalar da çıktılar. Kapının kapanma sesinin ardından karşımdaki koltuğa doğru birkaç adım attım, topuklu ayakkabımı koltuğa dayayarak rahat bir tavırla kapalı tarafta kalan bacağımı açtım. Elimdeki çakıyı geri yerine yerleştirdim.

Alanguva konuşmadan, büyük bir ciddiyetle beni izliyordu. Önüme gelen peruğun tutamını arkaya attım, bakışlarımı ona diktim. Kalçasını yasladığı masadan ayrıldı, bana doğru birkaç adım attı.

"Haydi, sevinç nidaları atsana, beni tuzağına çektin. Mutluluktan ağlaman gerek şu an, çok büyük bir halt başardın. V'yi ikinci kez yakaladın, Alanguva!"

Yüzü daha da sertleşti. "Sadece emin olmak istedim." Mermer zeminde, üstüne cila çekilmiş gibi parlayan siyah ayakkabılarıyla bir adım daha attı. "Senin nasıl sahtekâr bir kadın olduğunu kendime hatırlatmak istedim." Yüzümü uzun uzun inceledi. "Şu an bile seni tanıyamıyorum, başarılı bir kılık değişimi olmuş." Baştan aşağı bir kez daha süzdü bedenimi.

"Sen mi tuttun beni?" Bundan sonra kimin tuttuğunu öğrenmeden işe çıkmayacaktım!

"Hayır Aşkın, o gece benimle kalmanı istediğimde senin güzel kaşın gözün için istemedim bunu," dedi küçümseyici bir tavırla yarım

ağız sırıtarak. "Sen benim adamdayken, o koruyup kolladığın pusat evini karıştırmaya gitti. Sistemini kırdılar, böylece bir dahaki kurbanını öğrenmiş oldum." Yanında yatmamı istediğinde sadece dalga geçiyordu aklınca hatta o yüzden yatmaya giderken yanıma bile gelmemişti çünkü amacı zaten bu değildi. Anlamam gerekiyordu.

Boşuna iki kez lütfetmemişti, ilk konuşmamızı istediğinde kardeşinin ve arkadaşlarının yanında *lütfen* dediğinde kalacağımı tahmin ediyordu. Daha sonra da aklınca cazibesiyle çekmeye çalışmıştı kendine, olmayınca yeniden lütfetmişti. Bir şekilde hep kanmamı sağlamıştı.

"Davetimi kabul etmediğinde bir şeyler karıştıracağını sezmiştim zaten." Bir adım daha attı. "Yahya amcayı öldüreceksen bugünü seçeceğine emindim çünkü sen, benden daha çok seviyorsun şov yapmayı." Bir adım daha attı. "Ancak bekledim, *belki öldürmez*, dedim. Kabul et Aşkın, Yahya amca çok temiz olmayabilir ama sen cinayeti onun kötülüğü için kabul etmedin. Benim canımı yakmak için, karşımda bir kez daha gücünü göstermek için kabul ettin." Bir adım daha yakınlaştı.

"İzlenen kamera görüntülerine, senin yönteminle farklı saatleri ekledim. Çok kolay oldu, sistemine girmek ne kadar zor olsa da evinden erişilmesi çok da zor değildi. Yine de yapmayacağını umut ettim."

"Neden?"

"Seni içimde savunabilecek bir neden bulmak için." Bir adım daha attığında tam karşımdaydı. "Seni tutan kişi Şahin'in adamlarından biriydi. Düşmanımla iş birliği yapan biriyle nasıl ortak olacağım ki Aşkın?"

"Kendin değil miydin istediğini öldür diyen?" İfadesizliğim, soğukkanlılığım onun sinirlerini bozuyordu.

"Değer verdiğim insanları öldüremezsin, Aşkın." Ve eğer o sisteme girmiş olmasaydı o değer verdiği adam şu an ölü olacaktı. Alanguva bunu çok iyi biliyor ve yediremiyordu. "Şu an kaybettin ama şu ifadene bak. O kadar kibirlisin ki her şeyi yapabileceğini sanıyorsun. O kadar kibirlisin ki sana olan hislerimden seni o gece evimde istediğini düşündün. Herkesi parmağında oynatabileceğini sanıyorsun, asla yenilmezsin sanıyorsun, kaybettiğinde bile üstünlük taslıyorsun. Aşkın, o kadar kibirlisin ki bir gün bu kibrin yüzünden kaybedeceksin."

"Beni sadece oyalamak için mi yanında istedin sahiden?" Yüzümdeki alaylı ifade genişledi. "Oyalamak için mi sarılıp göğsümde uyudun? Birbirimizi kandırmayalım Alanguva, asıl amacın beni oyalamak olsa bile o amacın altında yatan anlamlar çok farklı."

"Bir kere de yenilgiyi kabullen," dedi nefesini vererek.

"Ben yenilmem Alanguva, tökezlerim. Doğrulduğumdaysa çok fena ödeşirim."

"Seninle devam edemem Aşkın, böyle olmaz. İstediğin olacak, yollarımızı ayıralım ki zaten hiç birleşmemişti. Ben senin sırrını saklarım, sen de benimkini. Bitsin burada." Bu sözleri vurgunundan çok daha fazla şaşırtmıştı beni.

Derin bir nefes aldığımda kokusu ciğerlerime sinsice nüfuz etti. Sigaradan daha fazla zarar veriyordu bu adamın kokusu.

"Bahar için adaya gidersin, tedavisi tamamlanana kadar kalırsınız. Döndüğünde bir daha görmeyiz birbirimizi." Bunu detaylıca düşünmüştü, aniden aklına gelen bir fikir değildi. Benden gerçekten sıkılmış, bıkmıştı. Ateş Alanguva'yı yormuştum. O kadar bıkmıştı ki beni ne uğruna istiyorsa ondan bile vazgeçmişti.

"Sırrını saklayacağımdan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum derin bir nefes alırken.

"Senin bendeki sırrın daha büyük, hiç o toplara girmeyelim, Aşkın."

"Bu benim işime gelir Alanguva, sonuçta aklınca beni esir etmiştin."

"Esir etmedim, sadece yanımda istedim," dedi o bezgin ifadesi devam ederken. "Ancak senin gibi tehlikeli bir kadının doğuracağı hasarları hesaba katmamışım." Benim tehlikeli olduğumu söylüyordu ama tam da şu dakika en az benim kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Benim tehlikem ölüm getiriciyse onun tehlikesi yaşam getiriciydi ama bu yaşam, ölümden daha sahteydi.

Benim onunla işim bitmemişti ancak şu an bunu belli etmeyecektim. Alanguva kendi ayağıyla gelip tekrar beni istediğini söyleyecekti.

"Haklısın Ateş, ben sana birkaç beden büyüğüm, en doğru kararı verdin." Göğsüne vurdum iki kez destekler gibi. "Bahar'ın ameliyatı için borcum ne kadar?" Aslında bir borcum yoktu, ben de onun kardeşini kurtarmıştım sonuçta.

Sarıları kısıldı, derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi ve göğsü şişti. Şekilli dudaklarını, maharetli diliyle ıslattı. "Öpüşme indirimi uygularız." Sözleri alaylıydı ama gözleri değil. Alanguva'yı da kendime benzetiyordum.

Alaylı bir ifadeyle döndüm ona arkamı, kapıya doğru bir adım atmıştım ki sorusuyla durdurdu beni: "Öptüğün adam kimdi?" Sorusu şaşırttı, öyle havalı bir bitirişin ardından beklenmedikti.

Omzumun üstünden ciddi mi diye anlamak için yüzüne baktım ama zaten ciddi olduğunu biliyordum. Sadece yüz ifadesini görmek istemiştim.

"Beni tanımış mıydın?"

"Hayır. Vedat'ın yanına görünce gözüm takıldı, pek davetlere katılan bir adam değil." Vedat'ın kim olduğunu sormuştu en başında, aslında başka bir soru sormak istemişti. Adamı zaten tanıdığını şu an açık vererek belli etmişti. Asıl sormak istediği şey Vedat'ın yanında ne yaptığımdı.

Kendi de kırdığı potu fark ettiğinde nefesini vererek gözlerini üç saniyeliğine yumdu.

Alayla gülerken kafamı iki yana salladım. Önüme döndüm ve salondan acelesiz adımlarla ayrıldım.

Alanguva kaybettiğimi sanıyordu ama sarılarının düşman olarak kabul ettiği V'ye nasıl baktığını fark etmeyerek kendi kaybediyordu. Alanguva beni kandırmıştı ancak bu gece kendini daha fazla kandırmıştı. Kazandığını sanabilirdi, daha çok kez kazandığımızı sanacaktık.

Sabahın ilk ışıkları doğmaya başlamış, gökyüzüne çok da parlak olmayan bir aydınlık katmıştı. Tekne hafif hafif sallanıyor, martılar tepemizde bağırıyordu.

Dudaklarımın ucundaki sigaradan derin bir nefes çektim, buruşmuş elleriyle elindeki koca halatla uğraşan İhtiyar'a gözlerimi diktim. Çok yaşlanmıştı, artık elleri de titriyordu.

"Neden sürekli bu saatte açılıyorsun?" Sorumla kafasını kaldırdı, denizi izlemekten mavi bulaşmış gözlerini yine denize dikti, göğsü

aldığı nefesi kaldıramıyormuş gibi titredi. Ardından tekrar kafasını halata çevirdi.

"Neyi çözmeye çalışıyorsun, çocuk?"

"Seni." Alttan bir bakış attı. "Artık bir ayağın çukurda ama hâlâ sır küpü gibisin. Bir gün sıcak yatağında yatarken bedenini terk edersen tüm sırların seninle gömülecek gibi. Ölene kadar saklayacak mısın?"

"Ben sıcak yatağımda ölmeyeceğim," dedi, başını tamamen dikleştirdi. "Ben denizin üstünde öleceğim." Sürekli deniz üstünde olan biri için pek de beklenmedik bir şey değildi. "Sırlarımla birlikte toprağa değil, denize gömüleceğim. Beni denize göm, çocuk." Öleceğini söyleyerek dalga geçmiştim ancak gerçekten öldüğünü düşünmek rahatsız ediciydi.

"Denize nasıl bu kadar âşıksın?" İhtiyar ve deniz asla birbirinden ayrılamaz gibiydi. Kaptan için nefes gibiydi, denizler onun nefesiydi.

"Denize değil, içindekine âşığım." Sigaramdan son nefesi çektiğimde çıkan cızırtılı ses rüzgâra karıştı. "Çok içiyorsun," dedi söndürdüğüm sigaraya bakarken. "Her şeyin dozunu kaçırıyorsun. Kibrin, alkolün, öldürmenin, kanın, sevginin, adaletin..."

Durakladı, beni uzun uzun süzdükten sonra devam etti: "Gözlerinde görüyorum çocuk, Alanguva'nın darbesi seni heyecanlandırdı. Zekâya ve tehlikeye tutkunsun sen, Alanguva artık gerçekten ilgini çekmeyi başardı ve bu da onun farkında. Onu fazla hafife aldın, karşında kim olduğunu unuttun."

"Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum, İhtiyar." Alayla doldu yaşlı gözleri.

"Artık biliyorsun, seninle oynayacak, seni kandıracak zekâya sahip olması çekti seni. Dikkat et Aşkın, o adamın her hareketi bir oyun olabilir. O kibirle dolu içgüdüne güvenme, hayvan değilsin sen. Aklına güven." Hâlbuki bana ilk öğrettiği şey bir hayvan gibi içgüdülerime güvenmem gerektiğiydi. "Belki de en doğusu onunla yollarının ayrılmasıdır."

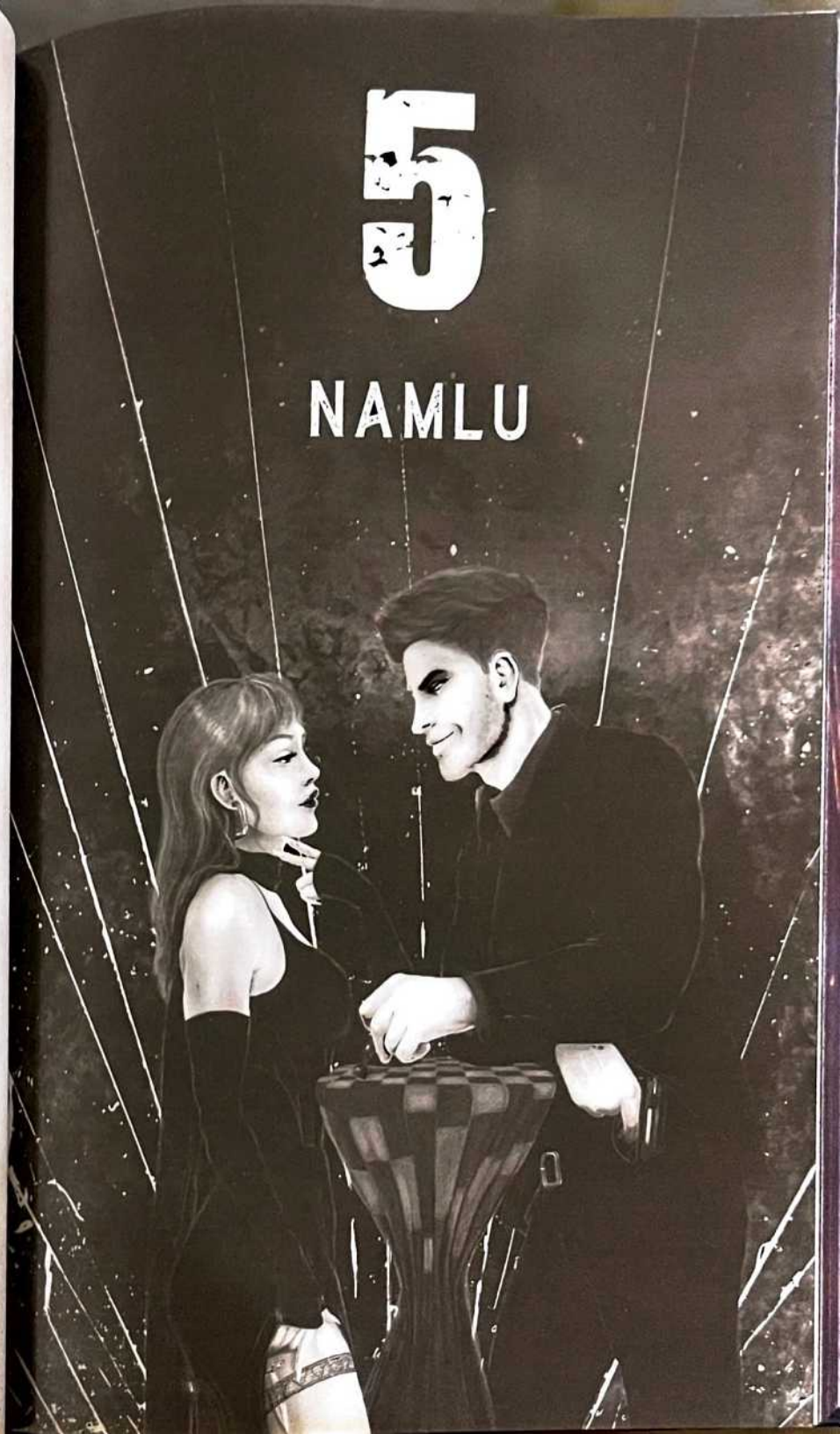
"Hayır, İhtiyar. Ben istediğimi alana kadar durmam. Artık ilgimi çeken çok daha başka şeyler var ve Ateş'i kullanmam gerek. Hedefe giden önemli bir kilit ve ben o kilidi parçalayacağım."

"Sen çok iyi bir öğrenciydin ama iki önemli şeyi hiç öğrenemedin." Halatı bıraktı ellerinin arasından. "Kibrini ve hırsını yönetmeyi." *Sen onları yönetmezsen onlar seni yönetir.* İhtiyar'ın içimdeki vahşi dürtüleri bastırmak için sürekli tekrarladığı sözdü bu. "Korkarım ki kibrin ve hırsın senin sonun olacak, çocuk."

Namlu şakaklarında V. Ya ateş edip kendini bitireceksin ya da sadece bekleyeceksin.

5

NAMLU

Yenilgiyi tatmıştım ancak bu ilk yenilgim değildi. Yenilgi olmadan zafer de olmazdı. O gecenin üstünden bir hafta geçmiş ve Alanguva söz verdiği gibi yollarımızı ayırdığını tamamen hissettirmişti. Hiçbir şekilde iletişim kurmamıştı.

Kafamdaki maskeyi düzeltip bir dakika önce öldürdüğüm adamın üstünden geçtim. Köhne bir otel odasında, iyi para eden bir cinayet işlemiştim. İmzamı küllı sırtına bıçakla kazımıştım. Otelin küçük balkonundan diğer odanın balkonuna geçerek geldiğim gibi indim aşağı.

Bir haftada yedi cinayet işlemiştim. Her gece birini öldürüyordum, zevk almıyordum, parayı umursamıyordum. Sadece vahşet istiyordum. İçimdeki öfkeyi, öldürerek dindirmeye çalışıyordum. Hiçbir cinayet beni tatmin edemiyordu. Bir bataklığın içine çekilmiş gibiydim, ne çıkabiliyor ne de çabalayabiliyordum.

Ablam özgürdü artık, ona layık bir kardeş olmam gerekiyordu ama her geçen gün kanlı bataklığa biraz daha batıyordum.

Motorumla evime gittim, cinayet işlediğime dair tüm kanıtları yok ettim her gece yaptığım gibi. İhtiyar daha fazla müşteri kabul etmek istemiyordu, onu zorluyordum. Bir haftadır toplasam beş saat uyuyamamıştım ancak yorulmayı bile unutmuştum.

Arındırıcı bir duş alıp bedenimdeki cinayet kalıntılarını yok etmeye çalıştım. Ne kadar yıkanırsam yıkanayım temizlenemiyordum, ruhum kanla kaplıyken bedenimin temizliği beni rahatlatmıyordu. Kurulanıp siyah iç çamaşırı takımlarından giydim.

Altıma saten, siyah bir şort geçirirken üstümü siyah, dantelli sütyenle bıraktım.

Pahalı ve hiç açılmamış viski şişelerinden birini açtım. Bardağa gerek duymadan, sanki susuzluktan ölen bir bedevi gibi kana kana içtim. Bugün ikinci şişemdi.

Koltuğuma oturdum, bacaklarımı uzattım. Telefonumu elime alıp şarkı açtığımda ortam sevdiğim bir melodi ile dolmuştu. Boş elimle sigaramı yakıp arkama yaslandım. Islak saçlarımdan omzuma damlalar dökülüyordu.

Bilgisayarımın ekranı yanıp sönmeye başladı. Eğer ben binaya girdikten sonra binanın kapısı açılırsa sinyal gönderiyordu sistem. Yerimden doğrularak binanın önüne baktım. Alanguva'nın arabalarından biri duruyordu, etraftaki kameralara baktığımda korumalarına ait başka arabaları da görebiliyordum.

Kapı çaldı, koltuğun üstünde duran ince, siyah hırkayı giydim ancak önünü kapatmakla uğraşmadım. Kapı bir kez daha çaldı. Kapıya doğru yürürken hırkanın içinde kalan saçlarımı da tek elimle çıkarıyordum.

Kapıyı açtığımda Ateş Alanguva tam bir haftanın ardından karşımda duruyordu. Spor bir takım vardı üstünde, saçları dağınık ve son görüşümün aksine oldukça özensizdi. Ancak onun dağınıklığının dahi kendine has bir çekiciliği vardı. Alaylı bakışlarım üstünde gezinirken o doğrudan gözlerime bakıyordu.

"Yokluğuma dayanamadın mı, Alanguva?" Parlayan sarıları üstümde gezindi, müzik sesi arkadan hâlâ duyuluyordu.

"Konuşmamız gerek." İçeri bir adım attığında önünü kestim.

"Arayabilirdin, öyle çat kapı evime giremezsin. Ya yakışıklı bir adamla hararetli bir sevişme yaşıyor olsaydım?" Kaşları çatıldı, omzumun üstünden evin içini inceledi. Sarıları gerçekten de bir adam aradı evin içinde.

"Milleti öldürmekten sevişmeye vakit bulabileceğini sanmıyorum," dedi sakin tutmaya çalıştığı ses tonuyla.

"Seks partileri bile düzenliyorum," dedim çapkın bir şekilde kolumu kapının pervazına dayayarak. Ancak o biraz daha gerildi, kaşları daha da çatılırken sarıları alev atıyordu, omzuma çarparak yanımdan geçti ve eve girdi. "Tamam, kızma, bir dahakine seni de çağırırım."

Gözleri hâlâ etrafta gezinirken salonuma kadar girdi. Kapıyı kapattım ve az önce kalktığım koltuğuma geri oturdum. Alanguva yüzünden sigaram kendi kendini tüketmişti. Küllüğün içindeki sigarayı tamamen söndürdüm ve yeni bir tane yaktım. Bacaklarımı sehpama uzatarak üst üste attım.

Ateş oturmak yerine salonun içinde geziniyordu. Hem evimi inceliyor hem de beni göz hapsinde tutuyordu. Yanımda duran şişeyi tekrar alıp kafama diktim.

Alanguva camın kenarında durup aşağı baktı. Yerdeki mermer zeminden duvarlarıma, koltuklarıma kadar dikkatle inceledi. Ardından yine beni buldu bakışları, acelesiz adımlarla hemen çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu.

"Tam bir seri katil evi." Dudaklarımdan ayırdığım şişeyi ona da uzattım, düşünmeden aldı elimden. Benim aksime o daha insan gibi götürdü dudaklarına.

"Seri katil evi?" diye tekrarladım onu tek kaşımı kaldırarak.

"Mermer zemin, asla içini tahmin edemeyeceğin dış bina, köhne bir sokak, son teknoloji cihazlar... Silahlarını nerede sakladığını da merak ediyorum." Şişeyi vermesi için elimi uzattım ancak o tekrar götürdü dudaklarına. Koca bir yudum daha aldıktan sonra dudağından taşan damlayı diliyle yakaladı.

"Neden geldin?" dedim bakışlarımı dudaklarından ayırarak.

"Yedi günde yedi cinayet," dedi sarı gözlerini gözlerime dikerken. "Sen kendine ne yaptığının farkında bile değilsin." Sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Ahlak dersi vermek için mi geldin?" dedim tek kaşım kalkarken.

"Konuşmak için geldim."

"Desene şuna özleminden öldüğüm için geldim diye," dedim sigaramdan derin bir nefes çekerken.

"Yarın adaya uçak kalkacak, haberin olsun." Bunu telefonda da söyleyebilirdi.

"Senin uçağını istemiyorum."

"Benim uçaklarım dışında bir uçakla gidemezsin adaya, Aşkın." Havanı yesinler, puşt! "Senin için gönderiyorum, Bahar'ın gözlemi fazla kalmadı."

"Sen de gelecek misin?" Gelmesi gerekiyordu, onu tekrar ağıma çekmem için yanımda olması gerekiyordu.

"Hayır," dedi kesin bir şekilde.

"İyi." Biten sigaramı söndürüp tekrar arkama yaslandım. Vücudumu esnetirken kısa bir an bakışları sütyenimden taşan göğüslerime kaydı. "Ivan da adada mı?" Çapkın bir şekilde göz kırptım.

"Sana ne, Aşkın? Ne yapacaksın adamı?" Ses tonundaki siniri gizleyememişti.

"Yani sonuçta artık ortak değiliz, çalışanlarınla yatabilirim bence," dedim oldukça ciddi bir şekilde. "Hem aklım kaldı onda bir kere, kesinlik-"

"Aşkın!" Bağırmasıyla sustum, alayla baktım yine sarılarına.

"Ne var? Adanda biraz tatil yapmış, kafa dağıtmış olurum ben de. İyi gelir, öldür öldür nereye kadar, değil mi?"

"Sabrımı sınama, adada bir tane erkek sinek bulamazsın." Alt dudağımı ısırarak gülüşümü bastırdım. Yerimden kalktım, ağır hareketlerle ona yaklaştım. Ellerimi koltuğun kolçaklarına koyarak ona doğru eğildim.

Eğilmem, göğüslerimin ona hatırı sayılır bir dekolte vermesine sebep oldu. Öne doğru gelen göğüslerim sadece uçlarından itibaren görünmüyordu. Alanguva titrek bir nefes aldığında bir elim çenesinin altına gitti.

"Beni neden bu kadar kıskanıyorsun?" Sorumla kaşları havalandı, böyle bir soru beklemediği kesindi. Elimi çenesinden çekip doğruldum. "Dur, tahmin edeyim." Kolumu ensesine sararken yavaşça kucağına yerleştim. Çıplak bacaklarımı bacaklarının üstünden diğer tarafa attım; sırtım, kaslı kolu ile koltuğun kolçağına yaslıydı.

Şaşırdı, bana şaşırmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Şaşırsa da koca elini, çıplak üst bacağıma bıraktı. İnce şortum oturmamla biraz daha yukarı sıyrılmıştı. İşaret parmağımla kaslı göğsüne vurdum. "Bu da başka bir oyunun. Beni kıskandığını sanıp kibirleneceğim, bu sefer de sanırım." Yüzüme kondurduğum sahte gülümsemeye kanmış gibi davrandı, belki de gerçekten kandı. Sarıları dudaklarımda asılı kaldı.

Bana, *sen iflah olmazsın,* der gibi baktı kafasını iki yana hafifçe sallarken. Kucağına biraz daha yerleştiğimde sesli bir nefes aldı. Bacağımdaki eli varla yok arası aşağı yukarı hareket ediyor ve tenimi okşuyordu.

"Buz gibi tenin." *Tüm sorunumuz tenimin soğuk olması mı, Alanguva?* "Çok tuhafsın sen." Kendimi geriye atarak vücuduna biraz daha sokulduğumda göğsü titredi. "Vuruluyorsun, o hâlde yüzüp ertesi gün şirketime geliyorsun ve yetmiyor, üstünden çok geçmeden direk dansı yapıyorsun. Sahiden, yaranı nasıl fark etmedim?"

"İyileşmişti, üstüne sahte dövme yapmıştım."

"Yaralı hâlinle koca adamlarla dövüşüyor ve başarılı oluyorsun. Çok gerçek dışısın ama bir o kadar da gerçeksin. Aklım seni almıyor," dedi tane tane kulağıma doğru tenimi uyuşturacak kadar etkileyici ses tonuyla.

"Daha iki saat önce bir adam daha öldürdün. Ancak gözlerin bazen öyle masum bakıyor ki insanın inanası gelmiyor. Her şeyin uçlarındasın; bazen çok sevimli, bazen çok seksi, bazen çok tehlikeli... Sen aslında kimsin?"

"Kafan mı güzel?" Oldukça ciddi sorduğum soru onu güldürdü.

"Alanguva, gerçekten buraya neden geldin?" Sarımsı gözlerine doğrudan baktım. Hareli sarıları, bugüne kadar gördüğüm hiçbir göz rengine benzemiyordu. Kedi Alanguva.

"Bilmiyorum." Verdiği nefesi dudaklarıma çarptı.

"Ben biliyorum." Ensesindeki elimi saçlarına çıkardım. Yumuşak, koyu saçlarını okşarken sarı gözleri kısılmıştı.

Kafamı biraz kaldırdığımda dudaklarımız arasında bir nefeslik boşluk bile kalmamıştı. Dudaklarını dudaklarıma eğdi ancak dudaklarımızın buluşmasına izin vermeden hafifçe geri çekildim.

"Ben senin baş edemeyeceğin kadar tehlikeli, oyunbaz bir kadınım, Alanguva." Vücuduna sürtünerek kucağından kalktım. Bunu beklemiyordu, tepki vermeden beni izliyordu sadece. "Misafirliğin kısası makbuldür. Yollarımızı ayırdık, bir daha çat kapı gelme."

"Bana kızgınsın." Bıraktığı şişeyi alıp koltuğuma oturdum.

"Sen ne istediğini bilen bir adamsın ve benimle çalışmak istemediğini söylediysen çalışmak istemiyorsundur. Burada olman için bir neden yok, biz arkadaş değiliz, Alanguva. Dediğin gibi Bahar ülkeye döndükten sonra birbirimizi görmemize gerek kalmayacak."

Yakışıklı yüzüne baktım, ifadesizdi. Kafasını allak bullak ediyordum ve bunu gizleyemiyordu.

"Sanırım kibarlıktan anlamadın, evimden siktir git, Alanguva."

Yerinden kalktı, kıstığı gözlerini üstüme dikti.

"Uçak on kırk beşte kalkacak." Sarıları gözlerimde uzun uzun gezindi ancak başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kapıyı sertçe çarparak çıktı evden.

Ben de şişenin kalanını bitirdim.

Adada kıyafetlerim olduğu için valiz hazırlamaya gerek duymamıştım. Sadece çantamı alıp çıktım evden. Kapımın tam önünde Alanguva'nın arabalarından biri vardı. Demek beni alması için birini göndermişti.

Büyük arabanın arka kapısını açtım, Alanguva içindeydi. "Ne o, beni uğurlamaya mı geldin?" diye sordum alayla yanına otururken. Dün akşamın aksine üstünde şık takım elbiselerinden biri vardı. Ona kısa bir bakış atıp oturduğum koltuğa yayıldım. Ön koltukta Pusat oturuyordu, şoför koltuğunda da Yusuf vardı.

"Yolumun üstü, Pusat da seninle gelecek." Yusuf arabayı çalıştırdı.

"Bu, beni almaya gelmeni açıklamıyor."

"Herkes senin kadar kaba değil," dedi dün akşam evimden kovmama gönderme yaparak. Bakışları tabletine indi. Dikiz aynasından Pusat'la göz göze geldik.

"Aşkın..."

"O sikik sesini duymak istemiyorum, mümkünse konuşma." Tekrar konuşmaya niyetlendi. "Gittiğimizde Bahar'a öyle şeyler anlatacağım ki seni bir daha görmek istemeyecek." Onun bir suçu yoktu aslında. Arkadaşı ve patronu olan Alanguva'ydı sonuçta ve o emirleri yerine getirmişti. Hatta şu an saçma davranan bendim.

"Ne anlatacaksın ki?" diye rahat bir tavırla sordu Pusat. Bakışlarım Ateş'e kaydığında sinsice sırıttım.

"Bünyen alkole dayanıksızmış, sabah yanında arkadaşın olan kadınlarla uyanabiliyormuşsun. Hem sen daha önce biriyle evlenmeyi

düşünmüş bir insansın. Yani Bahar bunları bilmeli." Pusat'ın rengi atarken dehşet içinde bize dönmüştü. Bakışlarını Ateş'e kilitledi.

"Ona sen mi anlattın?" Ateş cevap verecekti ki Pusat, büyük hayal kırıklığıyla devam etti: "Yok amına koyayım ya, kafayı yemişsin sen. Senin ne dostluğun kalmış ne güvenilirliğin." Pusat ellerini *pes artık* der gibi kaldırmıştı. Ateş onu pek takmadı, tekrar tabletine çevirdi bakışlarını. Pusat'sa ağladı ağlayacak kıvama gelerek önüne dönmüştü.

Yusuf da şaşkınlıkla kaçamak bakışlar atıyordu, bu sefer ona çevirdim kafamı. "Sen de önüne dön, asabımı bozmayın benim."

"Adamlarımı korkutmayı kes," dedi Alanguva yandan bir bakış atarak. Omuz silkerek kafamı cama çevirdim.

Çok geçmeden havalimanına varmıştık. Özel uçakların kalktığı bölüme arabayla geçmiştik ve uçağın önüne gelene kadar da Alanguva geri dönmek istememişti.

Uçağın önünde durdu son model lüks araba. Pusat ve Yusuf arabadan indiler, bakışlarımı Ateş'e çevirdim.

"Pusat neden geliyor?"

"Bahar'ı görmek istiyormuş, bir de oradaki birkaç işimi halletmesi gerek," dedi, tabletini kapattı ve arabadan indi. Anlaşılan beni koltuğuma oturtup kemerimi bağlayana kadar gitmeyecekti.

Ben de indim arabadan. Pusat uçağa geçerken Yusuf ortalıktan kaybolmuştu. Ateş kalçasını arabaya yaslayarak gözlerini bana dikti, ona yaklaştım.

"Bu kadar romantik bir uğurlama beklemiyordum."

"Adada uslu bir kız ol," dedi ciddi bir şekilde.

"Çok zor," dedim aynı ciddiyetle ancak bu ciddiyet çok uzun sürmedi. "Senin neden gelmediğini anlıyorum ve haklısın."

"Neden gelmiyormuşum?" Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Cazibeme karşı koyamadığın için." Güldü. "Her neyse, madem öyle, bu saatten sonra gerçekten karşıma çıkma, Alanguva," dedim sarılarına uzun uzun bakarken. Arkamı döndüm ve uçağa birkaç adım attım.

Böyle olmazdı, istediğimi almadan gidemezdim ve istediğim Alanguva'ydı. Ben Aşkın'sam Alanguva bu uçağa benimle birlikte binecekti.

Durdum, tekrar Alanguva'ya döndüm. Az önce attığım adımları birkaç hızlı ve büyük adımda kapatarak önünde durdum. Tepki bile vermesine müsaade etmeden, ilk defa önce ben onun dudaklarına yaslandım.

Dudakları dudaklarıma hazırlıksız değildi, aksine uzun zamandır beklediği şey buymuş gibi iştahla karşılık verdi. Göğsündeki kolları çoktan çözülmüş, biri belimi biri yüzümü bulmuştu.

Şekilli dudakları, dudaklarımla mükemmel bir uyumla dans etti. Dudaklarını değdirdiği dudaklarım acıyordu. Kısa öpüşümü geriye çekilerek sonlandırdım.

Alanguva yumduğu sarı gözlerini yavaşça açtı ve yüzüme baktı. "Öpüşme indiriminin hakkını vermek istedim," dedim oyunbazca gülümseyip. Bakışları dudaklarıma kaydı.

Ensemdeki eli beni tekrar kendine çekti. Sert ama kısa bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma. Sarılarına son kez bakıp ondan uzaklaştım. Arkamı tekrar döndüm ve bu sefer hiç dönmeden uçağın merdivenlerini çıktım.

Dudaklarının ıslaklığı dudaklarımdayken derin bir nefes aldım. Her zaman oturduğum koltuğa oturdum ancak Alanguva yoktu bu sefer. Pusat da çoktan yerini almıştı, pilot anons yaptı.

Kemerimi takarken uçağın giriş kısmında Alanguva belirdi. Hiçbir şey söylemeden, sadece gözlerime bakarak karşıma kadar geldi. Ateş hiçbir şey yokmuş gibi karşımdaki yerine oturdu. Kemerini bağladı ve yerine yayıldı. Pusat da şaşkınlıkla Ateş'e bakıyordu.

"Hani gelmeyecektin?" diye sordu Pusat.

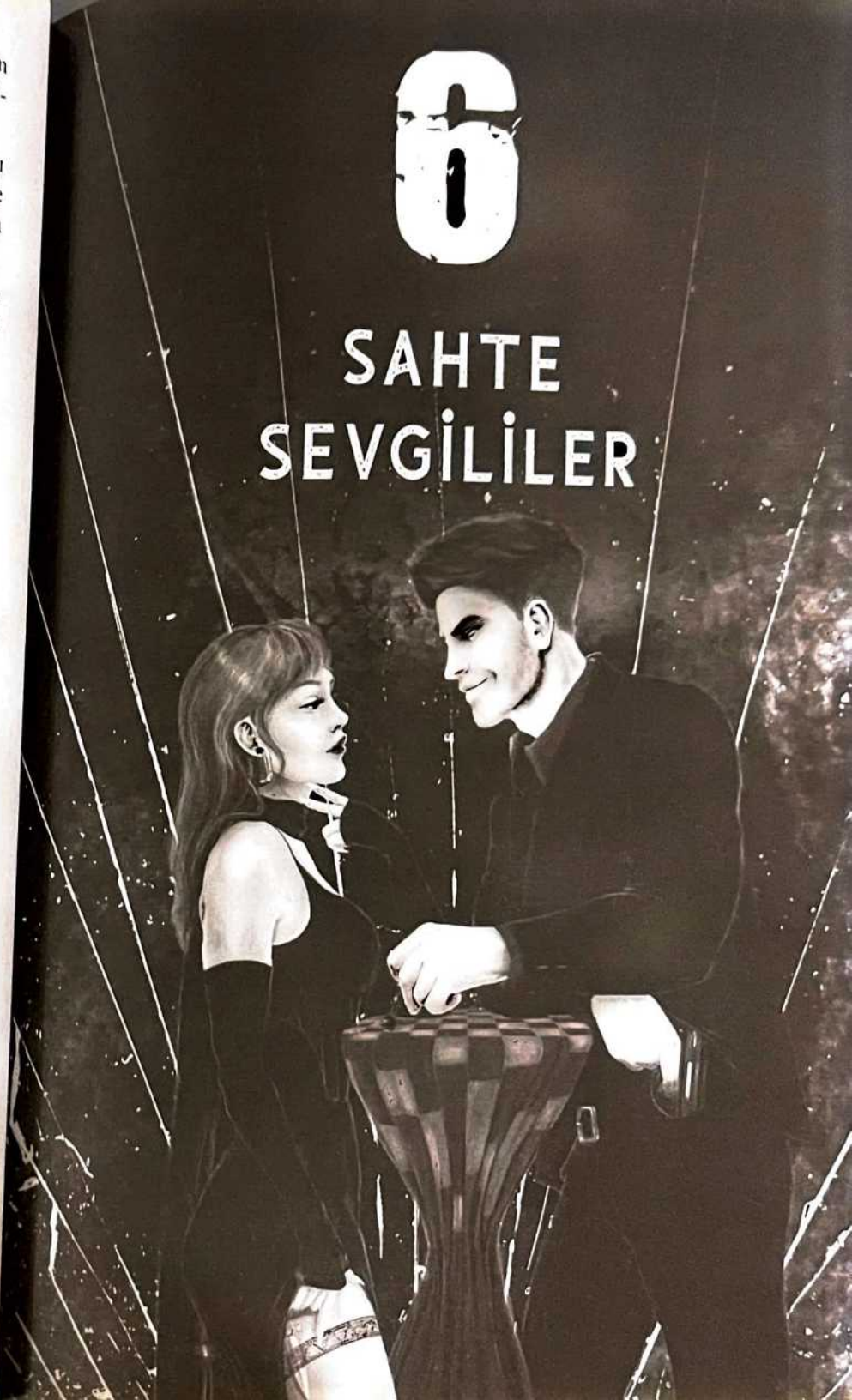
"Vazgeçtim, işlerimi kendim halletmeye karar verdim." Ateş gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. Gülümsedim, gözlerimdeki bakışları dudaklarıma, hemen ardından da gözlerime kaydı.

Alanguva beni kandırdığını sanırken aslında kendini kandırıyordu. Bu sefer kazanan benmişim gibi gözüküyordu ancak oyunun sonu gelene kadar kimin gerçekten kazandığını anlayamayacaktık.

Ateş Alanguva ve ben birbirimizden öyle kolay kurtulamayacaktık.

6

SAHTE SEVGİLİLER

Görüyordum; sarı gözlerindeki tehlikeyi, dudaklarındaki zehri, zihnindeki tilkiyi. Ateş Alanguva çözmekte zorlandığım, zorlandığım için de eğlendiğim bir bilmece gibiydi.

Ne yapmaya çalıştığını anlamaya yaklaştığım an bir manevra yapıp beynimin içindeki tabuları darmaduman ediyordu. Ateş Alanguva adı kadar yakıcı, zekâsı kadar yıkıcıydı. Şimdi görüyordum sarı gözlerini izlerken, oynadığı oyunun her bir hamlesini.

Buzsuz viskisinden koca bir yudum aldığında belirgin yanaklarının iç kısmı içe doğru kıvrıldı. Biten kadehini bıraktı, arkasına yaslanırken ateşinin yansıdığı sarıları üstüme çevirdi. Uzun saatlerdir yolculuk yapıyorduk, pek konuşmuyorduk.

Pusat Ateş'e küstü, ben Pusat'a. Garip bir üçgenin içindeydik. "Adaya varır varmaz Beril'e ulaş, güvenlik seviyesini artırsın, yokluğumu fırsat bilmesinler. Ferda'ya olan şey tekrarlanırsa bu sefer herkesi kovarım," dedi sıkıntılı bir şekilde. Pusat onu pek takmayarak oyununa devam etti. "Duyuyor musun, Pusat?" Sesi yüksek çıkmıştı.

"Sen git, özelimizi millete anlat! Duymuyorum hiçbir şey."

"Siktir oradan, milletmiş!" diye söylendim ters ters ona bakarak.

"Anca küfret amına koyayım." Telefonunu elinden bıraktı Pusat, diklendi.

"Sen kimin amına koyuyorsun, yavşak!" derken tekme attım bacağına. Kaçmaya çalışsa da başarısız olmuştu, bacağına sağlam bir tekme yemişti.

Pusat bana doğru uzanmıştı ki Ateş'in sert sesi uçağı doldurdu.

"Çocuklaşmayın! Pusat, Aşkın'la düzgün konuş, bir daha küfrettiğini duymayacağım," dedi oldukça katı bir şekilde.

"Önce o etti!" diye işaret parmağıyla beni göstermişti. Ateş konuşmayı uzatma gereği duymadan bakışlarını tabletine çevirdi, ben de kısık gözlerle bana bakan Pusat'a döndüm. Elimi göğsüme bastırarak dudaklarımı sessizce *oh oh* diye oynattığımda Pusat biraz daha delirdi.

Hostes biten şişemizi yeniledi, Alanguva da en az benim kadar içiyordu. Saatlerdir oturmaktan sıkılmıştım, Pusat'la uğraşmak da sarmıyordu.

"İnternetin de yok uçakta, ne yapıyorsun o tabletle?" diye söylendim bardağımda kalan son yudumu da içerek. Hostesin getirdiği şişeden yine doldurduğumda Ateş ters ters bana baktı. Elindeki tableti bıraktı.

"Birkaç teknolojik yenilik dizayn ediyorum," dedi beni şaşırtan bir şekilde açıklama yaparak.

"Nasıl bir yenilik?" Alanguva'nın icatları beni heyecanlandırıyordu.

"Yürüyen uçak," dedi Pusat, *k* harfini *h* gibi söyleyerek, espri yaptığını sanıyordu. Ve kendi kendine güldü. Ateş'le aynı anda attığımız ters bakışı da pek takmamıştı, hâlâ çok eğleniyordu.

"Sahiden, neden uçağında internet yok? Ölü adamı konuşturuyorsun da bunu mu yapamıyorsun?"

"Dar gövdeli uçaklarda kolay ancak bu tip uçaklarda riskli, birkaç kez denetmek istedim sistem oluşturmayı ama pilotumuz fazla katı," diye açıklama yaptı el işaretiyle hostesi çağırırken.

"Yalan söyleme. Desene gelecek faturadan korktum diye!" Uçaklar yüksek uyduya bağlandığı için, normalin çok üstünde fiyatlar yansıyordu faturaya. Tabii, Türk şirketlerinin bu hizmeti vermediğine emindim.

Hostes yanımıza geldiğinde şişeyi kıza uzattı. "Biz daha fazla içki almayalım, sert kahve daha iyi olur."

"Peki efendim, yemeğinizi de hazırlatmamı ister misiniz?" Ateş'in bakışları soru sorarcasına üstümde gezindiğimde kafamı onaylarcasına salladım.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, yiyelim artık ne olursa olsun, saatlerdir aç aç yol çektiriyorsun," dedim karnımı ovuşturarak. Ateş, başıyla işaret verdiğinde hostes, gülümseyerek yanımızdan ayrılmıştı.

"Acıktıysan söyleseydin, Aşkın. Hiçbir şeyden çekinmiyorsun, bundan mı çekindin?" Daralmış gibi gömleğinin ikinci düğmesini

açtı, ardından üçüncü düğmesini de. Parlak ve pürüzsüz teni ortaya çıkarken gözlerimi kısarak onu izledim.

Ona olan bakışlarımı fark ederek ciddi ama yaramazlığını gizleyemediği sarılarını bana çevirdi. Dudaklarında yaramaz bir kıvrım oluşurken yerinden doğruldu hafifçe. Dirseklerini bacaklarına yasladı. Kol düğmelerini aynı yavaşlıkla açtı ve yukarı doğru katladı gömleğinin kollarını. Sarılarıyla alttan alttan bakmaya devam etti. *Ateş Alanguva, sevişmemiz gereken konular var.*

"Ateş mi bastı?" diye sordum güzel vücudundan gözlerimi ayırmazken yaramaz bir şekilde.

"Çok," dedi *o* harfini gereğinden fazla uzatarak.

"Söndürelim." Göz de kırptım.

"Yuh amına koyayım ya, bari gözümün önünde yapmayın." Elleriyle ağzının üstünü de örtmüştü sanki çok ayıp bir şey yapıyormuşuz gibi, onaylamaz bakışlar atıyordu Pusat bize. Ateş'le aynı anda kötü kötü ona baktık.

"Bir şey yapamıyoruz zaten sayende, *Shrek*," dedim huysuz bir şekilde.

"En sonunda seni ıssız bir adaya kilitleyeceğim ve bize asla ulaşamayacaksın." E, artık adama da tak etmişti.

"Ne olsa Pusat yaptı zaten!" Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Neyse ki bu yolculuğun sonunda mükemmel bir şeyle karşılaşacağım için sizi takmıyorum," dedi *Shrek* yüzümüze bakmadan. *Mükemmel şey* Bahar oluyordu.

"Ateş, şu *Shrek*'e bir şey söyle, kızım hakkında fanteziler kurmasın."

Ateş, Pusat'a döndü. "*Shre-*" Ateş yanlışlıkla söylediği kelime karşısında şaşırarak işaret parmağını dudağına götürdü. Pusat hayatındaki ikinci en büyük ihaneti yaşarmış gibi Ateş'e bakıyordu. Ben de kendimi tutamayarak kahkaha attım.

Dudağındaki eğlenceli gülüşü, parmağı gizliyordu. Boğazını temizleyerek arkasına yaslandı, koca gamzesi belli olurken gülüşünü bastırdı.

"Bu kız iyice seni kendine benzetti, ürküyorum." Gülmeye devam ediyordum, Ateş bakışlarını gülüşüme çevirdi. "Küçücük yere iki azgınla kapatılmış gibiyim, ben biraz hava almak istiyorum." Pusat yerinden kalkarak uçağın diğer ucundaki koltuklara yürüdü.

O sırada yemeklerimiz servis edilmeye başlamıştı. Ateş bileğindeki pahalı saate baktı. "Çok kalmamış inmemize."

Onu pek dinlemeden önümdeki tabağa yumuldum. "Neden yollattın şişeyi? İçkisiz yemek mi olur?"

"Bağımlı olduğunun farkında mısın? Alkol, sigara, ilaç... Hiç sağlıklı değil."

"Sen değil misin?"

"Senin kadar değil, bünyen çok sağlam," dedi şaşkın gibi. "Gerçekten çok sağlam." Tekrarladı. "Kış vaktinde o soğuk sudan çıktın ve benim aksime bir kez bile öksürmedin. Günlerce kendime gelemedim ben."

"V farkı, bebeğim," dedim lezzetli etten bir çatal alırken.

"Sinir bozucusun, şu ukala tavrın hem sabrımı zorluyor hem de tatlı geliyor. Üstünde tuhaf bir şeytan tüyü var," diyerek tespitin dibine vurdu. O da yemeğine başladı.

"İnsan beynini bilgisayara aktarma fikri nereden geldi Baybora'ya?"

"Dünyada ilk biz denemedik bunu, belki bizden önce başarılı olanlar da vardır. Teknoloji sınırların çok ötesinde, çoğu gelişmiş devletlerin elinde bundan elli, yüz yıl sonraki teknoloji bile şu an hazır olabilir. Ancak kimse açık elle oynamaz, her şeyin zamanı vardır." Bıçağıyla önündeki eti keserken sanki çok gündelik bir konudan bahseder gibi konuşuyordu.

"Bu bir komplo teorisi," dedim irileştirdiğim gözlerimle. Lokmasını yuttuktan sonra devam etti:

"Öyle ama biz başardıysak neden başkaları daha farklı şeyler başarmış olmasın? Şu an izlediğin bazı bilim kurgu filmleri sence sadece hayal gücü mü yoksa bizi şimdiden geleceğe hazırlamak için oynanan basit bir illüzyon mu?" Alanguvalar insan zihnin çok ötesinde hareket ediyorlardı. Sırları, bilmeceleri ve oyunları birbirine girmişti.

"Yani *Matrix* gibi hepimiz bir kapsülün içinde miyiz? Aslında bu dünya yalan mı?" diye alay ettiğimde tebessüm etti.

"Buna inanan insanlar gerçekten var, Matrix sinema dünyasına çağ atlatan bir yapım. Her açıdan. Tabii, bu biraz ütopik, söylediklerimi çarpıtma." Son cümlesinde çatalını bana doğru tutmuştu. Bu konuşma bana zevk veriyordu.

"Yapay zekâdaki gibi insanlar kendilerinin sonu mu olacak sence?" diye sordum yemekten koparak; dirseğimi masaya, çenemi de avuç içime yasladım.

"Bu kaçınılmaz, Aşkın. Yapay zekâ kendi kendini geliştirebilen bir sistem ve insanlar buna engel olmazsa, evet. Düşünsene; bilginin sınırı yok, yenilenmenin sınırı yok, sürekli alışveriş hâlindeler. Yapay zekâ sonumuz olabilir. Tabii, daha önceden dediğin gibi biz kısmen yapay zekâya dönüşmezsek."

"Baybora'nın neden böyle bir işe kalkıştığını söylemedin?"

"Artık daha fazla ölüm istemedi, çok fazla kişiyi kaybettik, ailemizi kaybettik... Ki o araştırmalara başladığı zaman kimseyi kaybetmemiştik. Bilmiyorum, belki de hissetmişti. Nereden bilecekti ki on yıl boyunca tüm hayatını bağladığı icadının ilk kurbanı olacağını?" dedi sonlara doğru kısılan sesiyle.

Yemeğe devam ederken daha fazla sohbet etmemiştik. Son sözlerinden sonra üstüne dingin bir yorgunluk çökmüştü, abisinin bu durumda olmasından nefret ediyordu. Konuşabilse bile onu özlüyordu ama kardeşinin elinden abisiyle konuşma fırsatını alıyordu. Alanguvaların işine akıl sır ermiyordu.

"Son öldürdüğün yedi kişi," dedi arkasına yaslanırken. "Hepsi için tutulmadın, parasız öldürdüklerin de oldu." Pembemsi dudaklarını bordo peçeteyle sildi. "Biri, karısını öldüren ancak ceza almayan bir adamdı."

"Bu yolları ayırmış hâlin mi, Alanguva? Utanmasan kapımda yatacakmışsın," dedim alayla bakışlarım üstünde gezinirken.

İfadesini bozmadı, söylediklerimi umursamadan konuşmaya devam etti:

"Kadınlara ayrı bir zaafın var, çocuklara da. Ancak kötü adamlar olduğu kadar kötü kadınlar da var. Hiçbir konuda cinsiyetçi değilken

bu konuda bu kadar katı kurallarının olması tuhaf. Neden kadınlar kırmızı çizgin?"

"Gözlerini aç ve etrafına bak, Alanguva." Ben de arkama yaslandım. "Zaten her gün kadınlar öldürülüyor, hem de cani şekillerde. Tek suçları kadın olmaları, aslında tek suçları ataerkil bir toplumda yaşamaları... Bu dünyada kadın, çocuk, hayvan öldürmek çok ucuz, tatmin edici bir cezası yok. Hemcinslerin tarafından kadınlar her gün katledilirken ben dayanamıyorum. Sırf güçleri yettiği için, sırf sahip olamadıkları için o pis arzuları için can alamazlar. Paraya ihtiyacım yok hak edenleri öldürmek için, şerefsizlerin kanından besleniyorum. Bu hareketim çok mu cinsiyetçi? Olabilir, umurumda değil. Ben de böyle bir katilim." İlgiyle bakan sarıları biraz daha parıldadı. Tepki vermiyordu ancak yüzündeki ifade hem etkilenmiş hem de saygı duymuş gibiydi.

"Peki, hiç kadın öldürdün mü?"

"Evet." Öldürmüştüm ve bu sadece annem değildi. Üçüncü cinayetimdi. Konuşmanın devam etmesini istemiyordum, zaten daha fazla cevap vermeyecektim. Alanguva bunu anladı ve zorlamadı şansını. Bakışlarımı cama çevirdim, bulutlarla kaplı berrak gökyüzünü izledim uçağın yuvarlak camından.

Bir süre sessiz kaldık, Ateş üstündeki gömlekten bunalmış gibi yerinden kalktı. Odaya geçerken ben de yerimden kalktım, biraz daha yaramazlık yapabilirdim. Kafamı dağıtmam gerekiyordu, zihnimi saran zehirli düşüncelerden kurtulmam gerekiyordu. Uçağın uzun koridorundan geçerek kapıyı çalmadan odaya girdim.

Ateş gömleğini çıkarmış, tişört alıyordu küçük ama uçaktaki her şey gibi fazla şatafatlı duran dolabından. Kapı açıldığında bakışları asla şaşırmadığını belli ediyordu. Çıplak vücudu, inkâr edilemeyecek kadar iyi duruyordu ki zaten hiç inkâr etmeye çalışmamıştım. Pürüzsüz, kadifemsi teni bağımlılık yaratıyordu.

Kapıyı ardımdan kapattım ve küçük adımlarla karşısında durdum. Elindeki koyu gri tişörtü aldım ve birkaç adım geri kaçtım.

"Senin canın oyun çekmiş," dedi eğlendiğini gizlemeyerek.

"Oynasana benimle." Alt dudağımı ısırdım hafifçe sarı gözlerinin hapsindeyken. Bana doğru bir adım attı, geriye kaçtım. O da oyunu-

ma ayak uydurdu ve en sonunda kendimi arkamdaki yatağa bıraktım. Tişörtü de sırtım ve yatak arasında kalmıştı.

Ateş Alanguva, bir dizini iki bacağımın arasından yatağa bastırarak üstüme çullanmaktan çekinmedi. Ellerini yüzümün iki yanından yatağa dayamıştı, yüzlerimiz arasında bir hayli mesafe vardı. Güç verdiği kol kasları şişmiş, onu daha da çekici göstermişti.

"Ama önce biraz konuşalım," dedim bir elim göğsüne giderken.

"Konuşalım." Sesi kısık, sarıları dudaklarımdaydı. Ancak eli hızlı bir hareketle belimi kavradı, tişörtünü kurtardı ve üstümden kalktı hızla. Tişörtü giymedi, aksine yatağın üstüne, yanıma fırlattı. *Sen benimle oynarsan ben de seninle oynarım, kolay lokma değilim,* mesajı veriyordu.

Yattığım yerden doğruldum, yatağın ucuna oturdum. Alanguva çıplak bedeniyle yaklaştı tekrar. Başını eğmiş, dikkatle yüzümü seyrediyordu. Bir eli çenemi buldu ve yavaşça yukarı kaldırdı başımı, artık sarıları gözlerime daha rahat bakıyordu. Başparmağı tüy gibi hafif dokunuşlarla okşadı tenimi.

"Ne yaptığını biliyorum Alanguva, artık oynamayı kesmeliyiz." Hangi oyundan bahsettiğimi ikimiz de çok iyi biliyorduk.

"Ne yapıyormuşum?" diye sordu koca eli çenemi okşarken.

"Bana zarf attın." Emin bir ifadeyle baktım yüzüne. Aldığı derin nefesle çıplak göğsü şişti. "Aslında benimle hiç kesmeyecektin ortak olmayı. Sadece seni gerçekten yordum ve sen aklınca beni kıvama getirmeye çalıştın."

Tek kaşı havalandı, çenemdeki yavaş ve tatlı okşayışı kesilmedi. Kafamı aşağı yukarı sallayarak gözlerine bakmaya devam ettim ve yüzümü çıplak tenine biraz daha yaklaştırdım.

"Çünkü bu saatten sonra benim de seni isteyeceğimi biliyordun. Bu sefer esir ederek ya da bir can sunarak değil, kendi ayaklarımla sana gelmemi sağlayacaktın. Böylece sana daha çok sadık olacaktım, sözünü geçirebilecektin. Öyle mi, Ateş?"

Çenemi pantolonun bittiği yere, düğmesinin hemen üstündeki çıplak tenine yasladığım zaman sert vücudu biraz daha kasıldı. Eli çenemden boynuma indi, hâlâ yüzüne bakmamı sağlıyordu.

"Seni öptüğüm için binmedin bu uçağa ancak öyle düşünmemi istedin. Ben sana bir neden verdim sadece oyununu devam ettirmen için." Konuşurken sıcak nefesim, güzel kokulu tenine çarpıyordu. Boynumdaki okşayışları yavaşça enseme kaydı, saçlarımın içine daldı iri ve becerikli parmakları.

Her cümlemde sarıları biraz daha parlıyor, onu çözmem hoşuna gidiyor ve bunu gizlemiyordu.

"Şu kıvrak, ürkütücü zekân..." Derin bir nefes aldı. "Sanırım ne kadar çabalasak da birbirimize oynayamayacağız, belki de pes etmeliyiz." Eli tüm vücudumu mayıştıracak şekilde saçlarımın arasında dolanıyordu.

"Öyle mi dersin, Alanguva?" Bu sefer konuşurken dudaklarım sıcak tenine çarptı. Alev alevdi ve kasları seğiriyordu.

Çenemi kasıklarına çarptığımda, mayışmış sarıları irileşti. Saçımı canımı acıtmayacak şekilde geriye doğru çekti ve yüzüme eğildi. Sarıları gözlerime uzun uzun baktı, çıldırtıcı bir yavaşlıkla yaklaşıyordu. Saçlarımın arasındaki elleri kendine biraz daha çekti beni.

"Çok tehlikeli bir kadınsın." Bunu bana söylüyor gibi değil de kendine hatırlatıyor gibiydi.

"Ve bence sen tehlikeyi seversin," dedim onu daha da kendime çekmek istercesine.

"Sevmek mi?" diye sordu dudaklarımı izlerken. "Bayılırım." Saatler sonra yine dudakları dudaklarımla kavuşmuştu.

Yavaş ama sert öpüşü tüm vücudumu uyarırken ikimiz de daha fazlasını istiyorduk. Uzunca dudaklarımda gezindi dudakları, dudağını ısırdığımda iç çekerek gözlerime baktı. Oturduğum yerde biraz daha doğruldum, bir elim çıplak göğsünde gezerken diğeri ensesine gitmişti. Eğilmeyi bırakıp doğruldu. Ellerim vücudundan yavaşça düştü ancak onun elleri belimi buldu.

Üstümdeki siyah kazağın eteğine gitti eli, işaret parmağı kazağı hafifçe yukarı çekerken orta parmağı da tenimin üstünde hassas bir piyanoyu çalıyormuş gibi hareket ediyordu. Eli tenimi huylandırırken göğüs kısmıma geldiğinde derin bir nefes aldı.

Sütyen giymediğimi yeni fark etmişti. Gözlerime bakarken fısıldadı baştan çıkarıcı sesiyle: "Aşkın." Ellerinin işkencesine dayanamayarak kazağı tek bir hamlede üstümden çıkardım.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığında, sarıları dik göğüslerimde uzun uzun gezindi. "Sen hep bu kadar ağırdan satacaksan işimiz yaş, Alanguva." Ensesinden tutarak kendime çektim, vücudu üstüme düşerken bir eli çıplak tenimi okşuyordu.

Onun aksine yavaş değil, oldukça hararetle öptüm lezzetli dudaklarını. Belimden tutarak vücudumu biraz daha yukarı doğru kaldırdı zorlanmadan. Önce çeneme doğru indi ıslak dudakları, ardından boynuma ve ardından da sanki vakit kaybetmek istemiyormuş gibi göğüslerime...

Dilini göğsümün etrafında hissettiğimde aldığım zevkle gözlerimi kısa bir an yumdum. Diğer eli de kalçama gitmiş, utanmazca avuçluyordu. Dudaklarına eşlik eden dili iki göğsümün arasından aşağı sürüklendi.

Tam sol göğsümün ucunda maharetli dilini hissettiğimde kesik bir nefes alıp kafamı aşağı doğru indirdim ona bakmak için. Eli sağ göğsümü yumuşak hareketlerle yoğuruyordu, koca elinden taşan göğüslerime baktı, göğüs ucumu acıtmayacak şekilde ısırdığında dudaklarımdan kesik bir inilti çıktı. Sarıları bu sefer gözlerimi buldu. Saçlarının arasında dolanan elimle onu biraz daha bastırdım tenime.

Sol göğsümden yavaşça ayırdı sıcak ağzını, sağ göğsüme yöneldi. Ateş Alanguva, insanın aklını yerinden alacak kadar iyi kullanıyordu her bir uzvunu.

Emiyor, okşuyor ve bazen öpüyordu. Göğüslerimi bıraktığında dudakları karnımdan aşağı doğru inmeye başladı. Omuzlarından tutarak onu yukarı çektim. Dudaklarını tekrar dudaklarıma yasladı, eli kalçamı biraz daha sert sıktı.

"Şu dik, iri göğüslerin..." Kesik kesik konuşuyordu dudaklarıma doğru bastıramadığı büyük arzuyla. Vücudunu yatağın yanına doğru ittim, beni zorlamadan yanıma yattı ve seri bir hareketle üstüne çıktım.

Kasıklarına oturduğumda derin bir nefes alarak yastığa gömüldü. Üzerine eğilip dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım.

"Bu sefer de Pusat gelirse onu gerçekten öldürürüm," dedim oldukça ciddi bir tavırla. Güldü, dudaklarıma küçük bir buse bıraktı kafasını hafifçe yastıktan kaldırarak. Hemen ardından kafası geri düştü. Kendimi altımdaki sertliğe bastırdığımda sarıları koyulaştı.

"Senden önce ben öldürürüm, cesaret edemez," dedi kısılmış sesiyle. Hiç bırakmadığı kalçamı bir kez daha sıktı. Eğildiğimde göğüslerim çıplak ve kaslı tenine çarptı. Dudaklarımı çenesinden yavaşça aşağı indirdim. Kaslı göğsüne küçük öpücükler bırakarak kasıklarına kadar indim. Aşağılara indikçe vücudu kasılıyor, açık saçık bir tutkuyla beni izliyordu.

Elim pantolonunun kemerine gitti. Göğsü biraz daha şişti, sesli bir nefes verdi. Kemeri açtım, hemen ardından da düğmesini. Pantolonu teninden sıyırmaya çalışırken doğruldu yerinde dayanamıyormuş gibi. Ayağa kalktı ve pantolonunu fırlatırcasına çıkardı. Sadece ince bir parça kalmıştı onu tüm çıplaklığıyla görmemi engelleyen. Ve şunu fark ediyordum ki Ateş Alanguva sandığımdan çok daha heybetliydi, her anlamda.

Vücudunu izleyerek dudağımı ısırdım çünkü dudak ısırılacak bir çekiciliği vardı. Elleri saçlarıma giderken yine üstüme eğildi. Dudağımı kendi ısırdı, eli taytımın lastiğine gitti, tek bir hareketle çıkardı. Sadece siyah bir tangayla kaldığımda durakladı. Sarı bakışları üstümde uzunca gezindi, sertçe yutkundu. Gözleri tekrar gözlerimi buldu, eli tanganın ince ipine gitti, tamamen üstüme çıktı.

Dudaklarıma sert bir öpücük bırakıp aşağı doğru eğildi. Dizlerinin üstünde, kollarından güç alıyor, bana böyle arzu dolu bakarken dayanılmaz duruyordu. Tutku bir kez daha bizi ele geçirmişti.

Kasıklarıma öpücük bırakarak aşağı indi, dişlerini tangaya geçirdi ve hafifçe aşağı doğru çekti, bu sırada şekilli burnu çıplaklığıma temas etti. Dudaklarımın arasından sessiz bir inilti çıkarken beni izledi kısa bir anlığına. Ardından eliyle tangayı hızlı bir hareketle çıkardı.

Dizlerinin üstünde durdu, çırılçıplak kalmış vücudumu sarı gözleriyle, hissettiklerini asla perdelemeden izledi.

"Aklıma mukayyet olamıyorum." Şu an nefes alması bile bana seksi gelirken o erkeksi sesiyle konuşması tüm vücudumu uyarıyordu. Yüzümdeki arzu dolu ifadeyi, gizleyemediği bir zevkle izledi. Eğer yüzü biraz daha aşağılarda gezinirse ben de aklıma mukayyet olamayacaktım. Omuzlarına tırnaklarımı geçirerek onu yukarı doğru çektim.

Tüm vücudunu hissediyordum. Bir elim, üstünde kalan dar parçaya gitti. Güzel kalçasını zevkle sıkarak gereksiz bez parçasını aşağı doğru çekiştirdim.

Odada ikimizin tutkulu nefesi dışında bir ses daha duyuldu. Pilot, uçağın ineceğine dair anons yapıyordu. "Bu ne amına koyayım ya!" diye yüksek sesle konuştum bir an kendimi kaybederek.

Ateş durakladı, gözlerini yumdu sıkıntıyla. Tam bu sırada kapı tıklatıldı.

"Ateş Bey, yerlerinize geçip kemerlerinizi takmanız gerekiyor." Hostesin ince sesiydi.

"Sikeyim!" dedi Ateş kısık sesiyle fısıldarcasına. Göğüslerimiz hâlâ birbirine çarpıyordu.

"Söyle, boş tur attırsın uçağa," dedim parmaklarım çıplak tenimde gezerken. Sarıları tekrar açıldı ve şaşkınlıkla üstümde gezindi. Ne vardı yani, ben uyurken yaptırıyorsa sevişirken hayli hayli yaptırması gerekiyordu.

"Şimdi inmeyeceğiz!" diye bağırdı Ateş.

"Efendim, hava durumu müsait olmadığı için hemen iniş yapmamız gerekiyormuş," dedi kadın yine kapının arkasında.

Çıldıracaktım, gerçekten çıldıracaktım. Tüm vücudum onu isterken uzaklaşmak istemiyordum. "Bence acele edersek sorun olmaz," dedim hâlâ arsızlık yaparak.

"İçine girdiğimde günlerce çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi zorlukla çıkan sesiyle.

Bu sözü vücuduma elektrik verirken Ateş de benden aşağı kalır görünmüyordu. Dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve yerinden doğruldu.

"Bir dahakine ön sevişmeyi bu kadar uzatmayalım," dedim mayışmış sesimle. Etrafa saçılan kıyafetleri verirken yere düşen kazağım yerine dolabından kendi üstlerinden birini çıkartıp vermişti. İç çamaşırımı giyip taytımı hızla geçirdim üstüme. Ateş ağır ağır hareket ediyor, sakinleşmeye çalışıyordu.

Ben tamamen giyindiğimde o da vakit kaybetmeden spor bir takım giymişti. Odadan çıkmadan önce önünde durdum, eli boynuma gitti ve beni kendine doğru çekti. "Bir dahakine ne suda ne de havada olalım. Hatta insansız bir yerde olalım lütfen," dedim dudaklarım çenesine çarparken.

"Bu işte bir şey var, normal değil bu. Kafayı yiyeceğim artık." Yüzümü avuçları arasına aldı.

"Ben de," dedim alt dudağımı bükerek. *Biz niye sevişemiyoruz ya,* diyerek ağlayabilirdik şu an ikimiz de. Tüm sert ifadesinin aksine gülümser gibi oldu. Yanağıma sert bir öpücük bıraktı ve elimi tutarak kapıya yöneldi.

Bense şaşkındım. Az önce neredeyse sevişecek olmamız normaldi ancak böyle öpüp elimi tutması hiç normal değildi. Odadan çıktığımızda da bırakmadı elimi, bir adım gerisinden gidiyor ve iri omuzlarını izliyordum. Başımda ve vücudumda keskin bir ağrı, arzuladığım doruğa ulaşamamanın verdiği gerginlik vardı. Alanguva benden daha kötü durumdaydı, bunu biliyordum ancak o daha dirayetli duruyordu.

Biz ne zaman sevişecektik ya!

Koltuklarımıza yerleşene kadar bırakmadı elimi ve gariptir ki ben de çekmedim. Pusat hâlâ uçağın diğer köşesinde oturuyordu. Gözleri kapalıydı, uyumuştu.

Kemerleri takmamızla uçak inişe geçti. Ateş arkasına yaslanıp gözlerini üstüme diktiğinde belki de ilk defa bakışlarının yoğunluğundan rahatsız oldum, bu tuhaf bir bakıştı. Sarılarındaki parıltıda sadece tutku yoktu ve ben tutku dışında bir duygu okumak istemiyordum onun yakışıklı yüzünde.

Uçak inerken Pusat hâlâ uyanmamıştı ancak tekerler zemine çarptığında uçak sarsılmıştı. Pusat küfrederek derin bir irkilmeyle uyandığında sinsi sinsi gülüyordum.

Uçaktan indiğimizde bizi bir araba bekliyordu. Adada daha önce golf arabasıyla ya da başka bir arabayla eve kadar gittiğimiz olmuştu ama hiç bu kadar lüks bir araçla geçmemiştik. Arka koltuğa yerleştiğimizde Pusat da bizimleydi. Ön koltuğa kimse oturmadığında bir an anlam veremedim.

"Eve gidelim, Ala," dedi Ateş, kiminle konuşuyordu adam böyle?

Araba birden hareket ettiğinde şaşkınlıkla arkama yaslandım. Araba kendi kendine gidiyordu. Pusat şaşkınlığımı gördüğünde gereğinden fazla eğlendi.

"Pis fakir, ilk defa mı kendi kendine giden araba görüyorsun?"

Pusat'ın sözleriyle Ateş gülmedi ancak o da eğleniyordu. Her uçuş inişinde hemen tabletini ve telefonunu kontrol ederdi ancak bu sefer öyle bir şey yapmamıştı.

"Biz farklı yüzyıllarda yaşıyoruz galiba."

"Günümüzde son model araçlarda, bazı markalarda bu özellik en gelişmiş şekilde mevcut. Sadece devletler izin vermiyor kullanılmasına, bu yüzden kapatılıyor. İzin verildiğinde etrafta hep kendi kendine giden araçlar göreceksin," dedi Ateş ansiklopedi tadında bir açıklama yaparak.

"Bu araba hangi markanın?"

"Bu güzellik özel tasarım, ünlü bir markayla iş birliği içinde yaptık. Sadece birkaç tane var." Ve arabanın adı da Ala'ydı. Alanguva'nın ilk üç harfini koymuştu, diğer arabalarının ismi neydi acaba?

Pusat yedi buçuk dakikalık yolculuk boyunca yerinde duramamıştı. "Bahar'ı bugün eve almış olmaları lazım," dedi Ateş telefonunu çıkartırken. Açıp ekranda kısa bir süre göz gezdirdi, kaşları çatılırken fazlasıyla gerilmişti.

Ona olan bakışlarımı fark ettiğinde, bana kaçamak bir bakış atıp telefona geri dönmüştü. Bir şeyler olmuştu.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" Araba durduğunda Pusat aceleci adımlarla indi. Ateş'ten bir yanıt beklerken ablamın sesini duymuştum.

"Aşkın!" Kapının önünde durmuş, yüzünde koca bir gülümsemeyle beni bekliyordu.

"Ablanla ve Bahar'la özlem gider, sonra konuşuruz," dedi sadece. Diretecektim ancak ablam bana özlemle bakarken bunu yapamadım.

Arabadan inip birkaç adımda ablama ulaştım. Sıkıca kollarını bana sardığında, sarılışına karşılık verdim.

"Nasıl özlemişim!" diye mırıldanıyordu. Güzel kokusunu solumak beni rahatlatmıştı, aynı zamanda göğsüme bir ağrı da sokmuştu. O hep bana kavuşmayı beklemişti ve ben onu yine bekletmiştim.

"Nasılsın, güzelim? Hallettin mi işlerini?" diye sordu ayrılırken. Ancak yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Hallettim," dedim gülümseyerek. "Bahar nasıl?"

"İyi, odasında."

"Sen nasılsın?" Bakışlarım güzel yüzünde gezindi, iyi ve canlı gö-rünüyordu.

"İyiyim, burayı gerçekten çok sevdim." Ateş arabadan indiğinde ablamla selamlaştı. Eve girer girmez Bahar'ın odasına geçtim.

Kapısı açıktı, içeride Pusat vardı. Pusat, Bahar'a sıkıca sarılıyordu. Koca bedeninin içinde Bahar görünmüyordu bile.

"Bahar." Adını seslendiğimde mutlulukla Pusat'ın kollarının ara-sından sıyrıldı. Pusat bana dik dik baktı, burada olmamdan rahatsız olduğu belliydi.

"Aşkın!" Güzelim mavi gözlerinden yaşlar akıyordu. Yanına ya-kınlaştım, Pusat'ı gömleğinin yakasından tutarak kaldırdım ve ben oturdum yatağa.

Pusat küfretmese bile öyle bir bakmıştı ki on küfre eşdeğerdi. Sı-kıca sarıldım ince bedenine.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyiyim, o kadar iyiyim ki anlatamam," dedi gülücükler saça-rak. Örülü saçlarından dökülen tutamlarını kulağının arkasına sıkış-tırdım, yüzünü seyrettim. Yanağını öptüğümde göğsüme gömdüğü başını hafifçe okşadığımda gözlerinden akan yaşlar tenime döküldü.

"Neden ağlıyorsun?" Burnunu çekti.

"Mutluyum, yaşıyorum, Aşkın." Pusat köşede durmuş, kızaran gözlerini benden saklamaya çalışıyordu. "Sizi de çok özlemişim."

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil ki." Ablam ve Ateş kapıda bir şeyler konuşuyorlardı sessizce. Bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu anlamıyordum.

Ateş bakışlarımı fark ettiğinde ablamla konuşmayı bırakıp içeri bir adım attı.

"Bahar, nasıl hissediyorsun?"

Bahar, Ateş'in sesine doğru kafasını çevirerek gülümsedi. "Çok iyiyim, her şey için teşekkürler, Ateş abi." Ateş'in bakışları bana kay-dığında sarılarından geçen hisleri gördüm. Kendisine böyle gülümse-yen, sevimli bir kızı ölümle tehdit ettiği için pek de iyi hissetmiyordu.

"Sen yine de dikkat et kendine, ani hareketler yapmamaya çalış. Yarın yürüyüşler yapmaya başlayabilirsin, iyi gelecek." Bahar'ın yata-ğından kalktım, artık ne işler döndüğünü bilmek istiyordum.

"Birazdan geleceğim," diyerek ayrıldım Bahar'ın yanından. Ab-lam kapıda dururken Ateş'e yaklaştım.

"Neler olduğunu anlatacak mısın artık?" Ateş sıkıntılı bir nefes verip elindeki telefonun ekranını açtı, bana uzattı.

Bir ekrana bir de Ateş'e baktım. Ekranda *Twitter* açıktı ve ülke gündeminde birinci sırada #AteşAlanguva vardı. Tıkladığımda maga-zin sayfalarının ve kullanıcıların tweetleri doldu ekrana.

Ateş ve benim havalimanında çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Ve biz oldukça tutkulu bir şekilde öpüşüyorduk. Biraz daha kaydırdım ekranı, bir magazin sayfasının manşetini okudum:

Dünyaca ünlü iş insanı Ateş Alanguva bu sefer de başka bir güzelle görüntülendi!

Geçtiğimiz günlerde ünlü bir iş adamının kızı olan Didem Çınar'la gündeme gelen Ateş Alanguva, bu sefer de başka bir güzelle dudak du-dağa görüntülendi. Ateş Alanguva'nın yeni sevgilisi olan güzel, gizemini korumakta.

Haberin devamını okumaya dayanamadım, telefonu geri uzattım. Fotoğrafta yüzüm oldukça açık görünüyordu. Birinde yüzlerimiz ya-kın bir şekilde konuşuyor, bir diğerinde öpüşüyorduk. Ablamın tav-rının nedeni de belli olmuştu.

"Bunun yayılmasına nasıl izin verirsin?"

"Bilmiyordum! Uçuştaydık, eğer haberim olsaydı gündeme düş-mesine izin vermezdim, Aşkın. Kimin çektiğini araştırıyoruz." Kendi de oldukça öfkeli gözüküyordu.

"Ya anlamıyorum, senin milyon tane çalışanın var! Eminim ki bu işlere bakan da vardır bir tane!"

"Bilerek mi durdurmadığımı sanıyorsun? Ancak bu haberleri ya-panlar iki üç magazin sayfası değildir. Dediğim gibi araştıracağım."

"Araştırıp ne yapacaksın? Öldürecek misin?" dedim ters ve kısık sesle. Ablam yanımıza geldiğinde Ateş'e kısa bir bakış attı.

"Konuşalım mı, Aşkın?" Ablamla bahçeye çıktık. Masaya yerleştiğimizde sigaramı çıkartıp yaktım.

"Güray'la ayrıldın mı?" Eflatun okyanusa diktim bakışlarımı, kafamı olumlu anlamda salladım. "Ateş'le birlikte misiniz?" Ne denirdi ki şimdi? Ablam için bunlar aşırı şeylerdi, eğer birlikte değiliz dersem onunla neden öpüştüğümü sorgulayacak ve belki de yeni bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. *Evet* dersem de ayrı bir dertti.

"Aşkın?"

"Evet, birlikteyiz ama çok yeni." Arkasına yaslanırken bakışlarımı ona çevirdim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ve en çok ona yalan söylüyordum.

"Mutlu musun peki? Onu seviyor musun?"

"İyi hissediyorum, bilmiyorum. Dediğim gibi çok yeni." Eli sigara olmayan elimin üstüne gitti. "Duyulmasını da istemiyordum, sonuçta onunla çalışıyorum."

"Böyle yakın olduğunuza göre seviyor da olmalısınız!" dedi koca bir imayla, tutkulu öpüşmemize gönderme yaparak. V bile şu an utanıyordu. "Aşkın sen ne düşünüyorsun, bilmiyorum ama adamın evinde yaşıyoruz. Bu doğru değil, aranızdaki bu belirsizlik... Tamam, iyi bir adama benziyor ama ona güveniyor musun? Güveniyorsan da böyle yakın olacaksanız bu işe bir ad verin." Ablama kalsa birazdan nikâh masasına oturacaktık.

"Kime göre doğru değil, abla? Seni bir kez ziyaret etmeyen teyzeme mi? Bizden iğrenen amcama, halama mı?" Gözleri doldu.

"Tamam, bizim hiç ailemiz olmadı ama ben senin ailenim, sen benim ailemsin. Onların bir önemi yok ama benim düşüncelerimin önemi yok mu? Tamam, belki benim hatam senin bazı şeyleri bu kadar önemsememen, sana ablalık yapamadım. Ama en azından artık yapmama izin versen? Mutlu gözüküyorsun ama gözlerin gülmüyor Aşkın, sana ne olduğunu bilmiyorum ama acı çekiyorum. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Sen her zaman bana ablalık yaptın! Daha ne yapacaktın benim için?" Sesime hâkim olmaya çalışıyordum ancak pek becerememiştim.

"Aşkın, ben aslında hiçbir şey yapamadım senin için. Sen yaptın, sen beni kurtardın! Beni kurtarmak için yaptın! Emin ol, ben o olacakların olmaması için elli yıl hapis yatmaya da razıydım. Bana borçluymuş gibi davranma, burada bir borç varsa o da benimdir." Dolan gözlerinden birkaç damla yaş aktığında artık sigarayla aldığım nefes ciğerlerimi yakıyordu. "Sen benim her şeyimsin, tek şeyimsin. Seni her şeyden çok seviyorum."

Sigaramı söndürüp minyon bedenine sıkıca sarıldım. "Ben de seni seviyorum, ay ışığım, her şeyden çok." *Ama adam öldürmekten değil,* diye fısıldadı V zihnimin içine.

Uzunca sarılmanın ardından ayrıldık, arakasına yaslandı. Bir süre oturduk, Ateş ortalıkta görünmüyordu.

"Yemek hazır olur birazdan, Fernando mükemmel yemekler yapıyor ama anlaşamıyoruz. Dil önemli." Ablama gülümsedim, buraya gerçekten alışmıştı. "Geçen birlikte yemek yapalım dedik, bir türlü anlaşamadık. Çıldırttık birbirimizi, yaptığım her şeye de karışıyor. Allahtan Baybora yardım etti de..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı, gözlerini kaçırdı.

"Baybora'yla sık konuşuyor musunuz?"

"Yok, öyle arada," dedi hâlâ kısık olan sesiyle. Ses tonundaki tutukluk, her şeyi yüzüme vursa da üstüne gitmedim. Ona değil, Alanguvalara kızmam gerekiyordu.

Yavşak Alanguvalar!

Ablamın yanından kalkıp odama geçtim. Tenimde ve üstümde Ateş'in kokusu vardı. Alanguva'nın pahalı, siyah kazağını çıkardım. Uzunca duş aldım.

Saçımı sadece havluyla kurulayarak suyunu aldım ve kaküllerimi düzelttim. Buradaki dolabımdan bol, rahat bir pantolon çıkartıp giydim iç çamaşırlarımın üstüne. Beyaz bir *crop* ve üstümle aynı renkteki kısa, beyaz hırkayı da giydim.

Telefonumu açtığımda, bir sürü kişiden mesaj ve arama vardı. Okuldaki kızlar, Tarık, Deniz, birkaç tane de rehberimde olmayan numara... Hepsini yok saydım, *Twitter*'a da girmedim. Daha önce defalarca ülke gündeminde birinci sıraya yerleşmiştim ama V olarak. Ünlü iş adamının sevgilisi olarak değil!

Odadan çıktım, içeriden ablamın gülme sesleri geliyordu. İçimi kaplayan huzurla sese doğru adımladım. Ablam yemek masasını hazırlayan Fernando'ya yardım ediyor ve aynı dili konuşamadıkları için el hareketleriyle anlaşmaya çalışıyorlardı.

"Merhaba Fernando, anlaşamadığınız konu nedir?" dedim İngilizce konuşarak.

"Ablanız her şeyime karışıyor, yardım etmeye çalışıyor ancak elinin hiçbir lezzeti yok. Aylin Hanım'ı mutfağımdan uzak tutun lütfen," dedi ciddi ama güleç bir tavırla.

Ablam ne konuştuğumuzu anlamıyor, yüzümü izliyordu. "Ne diyor?"

"Diyor ki ablanızın eli çok lezzetli ama Türk mutfağı ve İtalyan mutfağı çakışıyormuş. Hiç kendini yormamanı, bize en leziz yemeklerini sunacağını söylüyor." Fernando masayı donatmaya devam ederken ablam masaya oturdu ona burun kıvırarak. Ben de karşısına yerleştim.

"Çok tuhaf yemekleri var. Tamam, lezzetli ama insan dolma, mantı da yemek istiyor."

"İstediğin zaman mutfağı kullanabilirsin."

"Sen neden evin hanımı gibi davranıyorsun, Aşkın?" diye sordu ablam oldukça ciddi bir şekilde. Önümde duran sudan bir yudum aldım.

"Öyle davranmıyorum abla, sen de ne tuhafsın he." Her şeyden anlam çıkaracaksa işimiz yaştı. Lezzetli masaya baktığımda iştahım açılmıştı.

Pusat kucağında Bahar'la girdi içeri, ters bakışlarımı umursamadan Bahar'ı bir sandalyeye oturttu.

"Doğru mu yataktan çıkman?"

"Yormuyorum kendimi, zaten Pusatçığım taşıdı beni. Sıkılmıştım odada." Pusat, Bahar'a uzun uzun baktı parlayan koyu gözleriyle. "Hem iyileştim ben artık." Yanakları al al, cildi canlı gözüküyordu.

Ateş de kapıda belirdi, üstünü değiştirmiş ve duş almış gibiydi. İçeri bir adım atmıştı ki seslendim. "Sevgilim." Sesimle durdu, afalladı bir an.

"Ha?" Tuhaf bir tepki vererek arkasına baktı. Ardından gözleri beni buldu, sonra da ablamı. Durumu kısa bir süre içinde kavradı ve bozuntuya vermedi. Gülümsedi çekici bir şekilde, o yakışıklı yüzünün altında yatan şeytan çok eğleniyordu.

"Efendim, sevgilim?" dedi yanıma birkaç adımda gelip yanağıma kısa bir öpücük bırakırken.

Bir *sevgilicilik* oynamadığımız kalmıştı!

"Hiç, yemeğin soğuyacak." İmalı bir bakış atarak yanıma oturdu. Pusat oyun oynadığımızı anlamış, alttan alttan sırıtıyordu.

Bahar'sa duyduklarına inanmıyormuş gibiydi. "Ne?" Kulağına avuç içiyle baskı yapıp daha dikkatli durdu. "Ne? Ben doğru mu duyuyorum? Aşkın?"

"Doğru duyuyorsun, Bahar." Ateş'in masadaki elini tuttum. Ateş derin bir nefes alarak bakışlarını ellerimize indirdi, hemen ardından da gözlerime baktı.

"İnanmıyorum ya! Sen sonunda âşık mı oldun? Ay, bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi." dedi heyecanlı heyecanlı. "Şimdi siz sevgili misiniz?" Bahar'ın sorusuyla Ateş boğazını temizledi.

Bahar, Pusat'a döndü heyecanla. "Biz de olalım mı?" Yeni kalbiyle daha çapkın olmuştu sanki.

Bahar'ın sözleri masada herkesi eğlendirip güldürürken Pusat'ı dondurmuştu. Ablam kahkaha atmış, Ateş gülerek arkasına yaslanmıştı. Pusat tepki vermediğinde Bahar'ın yüzü düştü. Tabii, Pusat'ın yüz ifadesini görmediği için onu ne hâle getirdiğinden bihaberdi.

"Tamam, istemiyorsan olmayız," dedi küçük, sevimli bir çocuk gibi başını önüne eğerek.

"İstiyorum!" dedi yüksek sesle Pusat transtan yeni çıkıyormuş gibi. Bahar kafasını kaldırarak kıkırdadı. Bu kadar sevimli görünmeleri çok saçmaydı.

"Gerçekten mi?" dedi Bahar *i* harfine uzun bir yol çizerek.

"Allah belamı versin ki." *Shrek* kızarmış mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Vermesin Pusat, vermesin." Bu ikilinin konuşması masadaki herkesi bir kez daha güldürmüştü, beni bile. *Shrek*, Bahar'ın yanındayken beş yaşında bir çocuğa dönüşüyordu.

Yemek boyunca Bahar'ın şirinlikleri, Pusat'ın utanmaları sürmüştü. Yemekten sonra Ateş'le konuşmak için fırsat bulamamıştım.

Geç saate kadar ablam ve Bahar'la oturmuş, özlem gidermiştik.

Herkes odalarına çekildiğinde sigaramı alıp bahçeye çıktım. Ateş oturmuş, viski içiyordu. Sigaramı yakarak yanına oturdum, boş bardağa içkiden doldurdum ve arkama yaslandım. Adaya karanlık çökmüş, hava soğumuştu. Ayın yoğun ışığı ve adanın renkli ışıkları okyanusun ortasını aydınlatıyordu.

"Şu saçma sevgili olayını sürdürmek istemiyorsan kesebiliriz," dedim net bir ifadeyle.

"İstemiyorum," dedi benim gibi net bir şekilde, bakışlarını üstüme çevirdi. "Ancak bu saatten sonra sorman, fikrimi önemsemediğini gösterir zaten."

"Sorun değil, iki gün sonra ayrıldık diyebiliriz," dedim tavrından rahatsız olarak.

"Aşkın, sorun ablana bunu söylemen değil. Kimliğin tehlikeye girdi, benim yanımdaki kadın olduğun için zaten dikkatleri üstüne çekmiştin. Şimdi sevgilim olarak biliniyorsun, itiraz etsek bile seninle yakınlığım görüldü ve seni rahat bırakmayacaklar. Sana kimsenin zarar veremeyeceğini biliyorum ancak sen peşimde kimlerin olduğunu bilmiyorsun, gerçek kimliğini bulabilirler ve bulurlarsa emin ol, polise verecek kadar yufka yürekli olmazlar." Alanguva zarar görmemden mi çekiniyordu?

"O eller zaten üstümde Alanguva, zaten beni bulmak için her şeyi yapıyorlar. Çok bir şey değişmeyecek, emin ol."

"Ablana neden sevgili olduğumuzu söyledin?" dedi devam ettirdiği ciddi tutumla. "Anlık gelişen bir şey olduğunu söyleyebilirdin." Onu cevapsız bıraktım çünkü sorarken bile cevabını bildiğini hissettiriyordu.

Viskisini yeniledi. "Herkese kan kusturuyorken ablanı incitmemek için başvurduğun yollar şaşılmayacak gibi değil."

"Alanguva, rahatsız oluyorsan bir oyun oynamak zorunda değiliz. Zaten sonsuza dek sürdüreceğimiz bir şey değil, ikimiz de istediklerimize kavuşana kadar. Sonra da ayrıldık deriz."

"Hayır, rahatsız olmuyorum. Ancak artık birlikte olduğumuz biliniyorsa buna göre davranmalısın," dedi net bir ifadeyle. Çapkınlıklarımdan bahsediyordu, hâlbuki Alanguva daha çapkınlık görmemişti. "Eğer adın benimle anıldıysa başka adamlarla olamazsın! Olmayı bırak, o çapkın imalarını da yapamazsın. Bu seni kısıtlamaya çalışmak falan da değil, beni tanıyan herkes sevgilimi ne kadar kıskanacağımı bilir, senin kişiliğini kaldıramayacağımı bilir." Gerilmişti, boynundaki damarlar belli oluyordu.

"Şu an neden kıçını yırttığını anlayamadım," dedim oldukça sakince.

Nefesini sesli bir şekilde verdi. "Demem o ki Güray denen adamla görüşemezsin! Ya da benzerleriyle."

"Tamam, işlerimi gizli hallederim, senin bile ruhun duymaz," diyerek göz kırptığımda, onu gerçekten sinirlendirdiğimi hissettim.

"Aşkın!" Bağırmıştı.

"Ağlama be! Sen neyin tribine giriyorsun? Hem sevgili numarası yapmamıza gerek de yok, ablama duyulmasını istemiyoruz da diyebiliriz. Neden bu kadar kastığını anlamadım ben."

"Zaten herkes sevgilim olduğunu düşünüyor şu an."

"Her öpüştüğümle sevgili olsaydım, şu an ciddi anlamda bir hareme sahip olurdum." Biraz daha sinirlendi. Kadehini kafasına dikti ve hemen ardından bardağı masaya sertçe çarptı. Kadehin çatlamasına neden olmuştu. Yazık, deli galiba.

"Beni neden çıldırtmaya çalışıyorsun?" Öfkesine engel olmaya çalışarak, tane tane konuşmuştu.

"Çıldırma o zaman amına koyayım ya! Doğru düzgün konuşuyoruz işte." Küfrettiğimde siniri arttı, patlayacak bir bomba gibi geziyordu. Masanın üstündeki paketinden bir dal çıkarıp yaktı.

"Hem sen merak etme, kimseyle görülmem. Gerekiyorsa sevişmem de ancak madem böyle bir şeye kalkışıyoruz, senin daha dikkatli olman gerek. Duyduğuma göre organ mafyası edasında geziyormuşsun." Neyden bahsettiğimi anlamadı, yüzüme baktı. "Kadınlardan böbreklerini mi istiyorsun sen?"

"Ne?" Kaşları çatıldı, anlam veremiyordu.

"Her neyse, bu beni ilgilendirmez ancak uzlaşma istiyorsan bu karşılıklı olacak bir şey."

"İkimiz de dikkat edeceğiz, Aşkın. Ben zaten ediyorum da." Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Tamam, bu kadar, bitti. Gördün mü? Kıçını yırtmana gerek yokmuş." Ters bir bakış attı. Sigaramı söndürerek kadehimi yeniledim. Aramızda uzun bir sessizlik oluştu.

"İlk sevgilimsin, bu tuhaf bir deneyim olacak," dediğimde yarım bir sırıtış belirdi güzel dudaklarında.

"Pis zampara." Sert bir rüzgâr esti. "Aynı zamanda sevgilin Ateş Alanguva, nasıl bir ayrıcalık olduğunu göreceksin."

Yapmacık bir şekilde güldüm. "V'nin sevgilisi olduğunun farkında mısın? Asıl ayrıcalık budur. Dünyada bir ilki yaşıyorsun, senin yerinde olmak isteyen ne kadınlar var bilsen..." Benim aksime içten güldü bakışları yüzümdeyken. Genelde kadınların hayallerini süslüyordum, beni çok yakışıklı hayal ediyorlardı.

Son yudumu içip kadehi bıraktım. Yerimden kalktığımda Ateş de ayaklanmıştı. İçeri geçtik, odalarımız yan yanaydı.

Odamın önünde durduğumda Alanguva da kendi odasının önünde durmuştu. Bakışları üstümdeyken eli ensesine gitti. "Bence birlikte uyumalıyız, sevgiliyiz sonuçta. Ablan yadırgamaz." Bahaneye bak!

"İyi geceler, Ateş," dedim odama girmeden hemen önce yapmacık bir gülümsemeyle.

"İyi geceler, Ateşpare." İçeri girip kapıyı kapattım. Üstümü değiştirdim ve dalamayacağımı bile bile yatağa yattım. Bir saat uyusam da yeterdi.

İki saatten fazla uyumuş ve yatakta bolca dönüp durmuştum. Gündelik kıyafetler giyip odadan çıktığımda saat henüz çok erkendi. Salondan sesler geliyordu.

Ablam kıkırdıyordu ve karşısında bir adam konuşuyordu. Adımlarım aniden durdu. "Sana gönderdiğim kitapları okudun mu?" diyordu Baybora'nın sesi.

"Okudum, çok güzellerdi, hemen bittiler," dedi ablam neşeli sesiyle.

"Tesisteki odam üçüncü katta, sana şifresini söyleyeceğim. Orada vakit geçirebilirsin, hoşuna gidebilecek daha güzel eserler var."

"Şey, gerek yok, odanı karıştırmayayım."

"Hayır, sorun değil. Ben istiyorum gitmeni." Sessizlik oluştu aralarında. "Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi Baybora Alanguva.

"Te-Teşekkür ederim." İçime dolan öfkeyle derin bir nefes aldım.

"Şey, sen ne zaman geleceksin?" Ölü bir adam ablama ümit veriyordu.

Yine bir sessizlik oluştu aralarında. "Burada işlerim çok yoğun, gelebileceğimi sanmıyorum," dedi Baybora'nın durgunlaşan sesi.

"Anlıyorum."

"Keşke, keşke daha önce tanışsaydık," dedi yine Baybora bir ölüye göre fazla tutuk olan sesiyle.

"Tanışsaydık Rusya'ya gitmez miydin?" diye sordu ablam hiçbir şey bilmezken.

"Gitmemek için her şeyi yapardım." Konuşmalarını bölmedim, çok geç kalmıştım. Ablam ondan hoşlanıyordu hatta belki biraz daha ilerisiydi.

Aldığım nefes az gelirken kendimi evden dışarı attım. Başım zonkluyor, öfke gözlerimi karartıyordu. Alanguva biraz ileride, daha önce bir kez gördüğüm yabancı bir adamla sohbet ediyordu. Yanına hızlı adımlarla ulaştım, bakışlarımı fark ettiğinde endişeyle bana döndü.

"Sorun ne?"

"Tüm Alanguvaların soyunu kuruturum! Bu adayı başınıza yıkarım. O ölü abini tekrar öldürürüm!"

"Sakin olur musun? Ne olduğunu anlat."

"Sana dedim ki abin ablamdan uzak duracak!" Sarı bakışlarını bir an eve çevirdi, ardından tekrar yüzüme.

"Uyardım onu, *konuşmayacağım* demişti. Ne gördün içeride?"

"Ablamın her şeyden önemli olduğunu biliyorsun. O acı çekerse yakarım ben bu dünyayı. Anlıyor musun, Alanguva?"

"Anlıyorum ama bu hiddetle hiçbir şeyi çözemezsin." Sakinliği sinirimi bozuyordu. Konu kız kardeşiyken iğrençleşmeyi biliyordu da benim ablam söz konusu olduğunda sakinliği mi tutuyordu!

"Siktir git, Alanguva." Nefes almaya ihtiyacım vardı. Yanından uzaklaşıp ormana doğru adımladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arkamdan ancak cevap vermedim. Sadece nefes almak istiyordum.

Ablam ölü bir adama âşık oluyordu!

Böyle olmaması gerekiyordu. O yeni kurtulmuştu, mutlu olacaktı. Ölü bir adama âşık olamazdı! Zaten yeterince yorgundu, kendi sonuna yürüyordu ama farkında değildi.

Alanguva'nın büyük ormanında bir saat boyunca yürüdüm ancak içimdeki öfkeyi bitiremedim. Bitmeyecekti de zaten, eve dönüp ablamla konuşmam gerekiyordu. Elbette ölü olduğunu değil ama uzak durması gerektiğini söyleyecektim. En kısa sürede de İstanbul'a dönecektik, bir daha asla Baybora'yı görmesine izin veremezdim.

Zaten en başında buraya getirmem koca bir hataydı. Baybora'nın ablamla bir daha iletişim kurmasına izin vermeyecektim.

Artık geri dönecektim ki işittiğim hışırtıyla durdum. Arkamda biri vardı ancak bir insana göre fazla hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Merak içinde arkamı döndüm ve gördüğüm manzara karşısında olduğum yere çakıldı ayaklarım. Karşımda kocaman, kabarık tüylü, sarı gözlü bir aslan duruyordu. Büyük bir dikkatle bana bakıyor, hareket etmiyordu.

"Siktir!"

Kocaman yuvarlak gözlerini üstüme dikti, kabarık tüyleri her aldığı nefeste hareket ediyordu. "Senin burada ne işin var, kedicik? Umarım aç değilsindir." Koca ağzını açarak esnedi, dişlerinin hepsini gösterirken daha da ürkütücü gözüküyordu.

Bana doğru bir adım atıp tüm ormanı inletecek şekilde kükredi. Geriye doğru bir adım attığımda kafasını sallayarak üstüme yürümeye devam etti.

Bu sırada duyduğum motor sesiyle derin bir nefes aldım. Yanımıza bir ATV yaklaşıyordu ve süren Ateş'ti. Elinde tabletten küçük,

telefondan büyük bir cihaz vardı. Aslanın hiçbir şey yapmaması tuhaftı, hareket bile etmiyordu. Hatta artık nefes bile almıyor gibiydi. Gözleri açık, donmuş gibiydi.

Şaşkınlıkla Alanguva'ya baktığımda yanımıza kadar gelmişti. "Sen bu aralar biraz yaramaz bir çocuk olmuşsun." Tablette birkaç şeye bastı hararetle. Aslan tekrar canlandı ancak daha sakin görünüyordu.

Ateş hiç çekinmeden yanına gitti ve aslanın başını okşadı. "Sen bu uyuz katilin ödünü mü kopardın? Aferin sana, iyi çocuk." Aslan başını, Ateş'in elinin altında hareket ettirdi. Bu hoşuna gitmiş gibiydi.

Ateş irice açtığım gözlerime baktı. "Ürkme, gerçek bir aslan değil, gelişmiş bir oyuncak diyebiliriz." Gerçek bir aslan olsa ürkmezdim bu kadar.

Ateş Alanguva gerçeğinin tamamen aynısı bir hayvan yapmıştı, gerçek olmadığına inanmak çok zordu. Gözlerimi kırpıştırdım şaşkınlıkla.

"Gel, dokun," dedi Alanguva şaşkınlığımdan zevk alarak. Zorlukla konuştum: "Yok amına koyayım ya."

7

ALANGUVALARIN MUCİZELERİ

Artık birbirimize şaşırmamayı öğrenmemiz gerekiyordu. Ancak her şahit olduğum şey, bir öncekinden daha sarsıcı oluyordu. Alanguva'nın zekâsı ve teknolojisinin bir sonu yok gibiydi.

Yüzüme sanki yaptığı şey çok normalmiş de ben abartı tepki veriyormuşum gibi bakıyordu.

"Yoksa yine aklını mı aldım?" Eğlenen bir tavırla sarıları üstümde gezindi.

"Sikeyim, çok saçma," diyebildim kendime geldiğimde. Yanlarına doğru bir adım attım. Gerçek olmadığına inanmak çok zordu.

"İşaretli alanının dışına çıkamaz ki zaten o kendi alanındaydı. Sen ihlal ettin," diyerek okşadı aslanın canlı tüylerini. Çok büyüktü, iri ve güçlü görünüyordu.

"Bir insan neden bunu yapar ki? Asıl amacın ne?" Yandan bir bakış attı ama ilgisi hâlâ aslanın üstündeydi.

"Hâlâ sevmedin, küsecek birazdan." Aslan olduğu yere oturdu bakışları üstümdeyken. Yanlarına doğru birkaç adım daha attım. Elimi aslanın altın sarısı tüylerine uzattım, kadifemsi derisini hissettim.

Aslan iri ve yuvarlak, cam gibi berrak, sarı gözlerini üstüme dikmiş; en az yaratıcısı kadar güzel bakıyordu.

Başını okşadım, elimin altındaki canlının gerçek olmadığına inanmak imkânsız gibiydi. Okşayışlarım hoşuna gitmiş gibi yeniden doğruldu. Bir kedi gibi kendini bacaklarıma sürttü. Ateş hiçbir şey söylemeden bizi izliyordu.

"Gerçekten, bu ne, Ateş?"

"Hobi projelerimden biri, mükemmel değil mi?"

"Sen bir canlı yarattığının farkında mısın?" diye sordum bacaklarıma sürtünen koca şeyi yok sayarak.

"Canlı değil, sadece gerçeğe çok benzeyen bir robot. İçgüdüleri normal bir aslanınki gibi değil, adamdaki insanları avlamasını iste-

mem. Acıkmaz, susamaz hatta devreleri bile yanabilir." Hâlimden gerçekten zevk alıyordu, beni şaşırtmaktan hoşlanıyordu.

Sustum, söyleyecek söz bulamadım. Eğilip biraz daha yakından inceledim koca aslanı. Dizlerimin üstüne oturduğumda aslanla aynı boya gelmiştik. Bacaklarıma sürtünmeyi bırakıp burnunu yüzüme yaklaştırdı, ardından da boynuma ve saçlarıma. Beni kokluyordu ve nefesini hissediyordum, bu şeyin gerçek olmadığına inanamıyordum.

Tüylerini okşadığımda beni koklamayı bırakıp karşımda durdu. Yüzlerimiz aynı hizadayken bir süre güzelliğini izledim. Yüzünü çerçeveleyen gür tüyleri bakılası bir güzellik oluşturuyordu. Gerçek olmasa bile gördüğüm en güzel hayvandı. Elim yüzüne gitti, yanağını okşadığımda gözlerini yumdu.

Ateş sessizce yanındaki ağaca yaslanmış, bizi izlemeye devam ediyordu. Aslan koca patisini bacağımın üstüne koydu, yavaşça eğildi. Çok ağır hareketlerle, temkinli yakınlaşıyordu. Ağırlığıyla dizlerimin üstünden düşerek bağdaş kurdum kuru yaprakların üstünde. Diğer bacağını da yerleştirdi ve kucağıma oturdu. Kafasını eğdiğinde güzel bedenini okşadım yumuşak hareketlerle. Verdiği his çok güzeldi, her şeyi çok güzeldi. Tüylü çenesini, üst üste koyduğu patilerinin üstüne yasladı.

"Bu ne be? Yerim ben bunu, çok şirin." Sözlerim Ateş'i gülümsetti, yanağındaki koca çukur içine gömüldü.

"Sevdi seni."

"Ben de sevdim, şunun güzelliğine baksana." Hayran kalınmayacak gibi değildi. Ateş yanımıza yaklaştı, bir dizini yere yasladı. Elini hemen elimin yanına yerleştirdi.

"Öyle, çok güzel," dedi ancak aslana değil, tam olarak gözlerimin içine bakıyordu.

"Nasıl yapabildin?" Merakıma yenik düşüp bir kez daha sormuştum. Elim aslanın sırtında gezinirken Alanguva'nın parmakları elimin üstünde durdu.

"Eğer uslu bir sevgili olursan sırrımı seninle paylaşabilirim."

"Üzgünüm," dedim yapmacık bir şekilde. "Biliyorsun ki her konuda çok yaramazım."

"Yok, daha tam bilmiyorum." İşaret parmağı, elimi hafifçe okşuyordu. Aslan yerinden hareketlendi, kucağımdan kalktı. Ne çabuk sıkılmıştı benden. Biraz da Ateş'e sürtündü hatta bir süre boğuşurcasına oynadılar.

Yerden kalkarak üstümü silkeledim. Aslan, Ateş'i yere devirdiğinde Ateş, gülerek onun oyununa eşlik etti. Gerçek bir aslan olmadığını bilsem de ikisinin görüntüsü, dehşet verici derecede sıra dışıydı. Güreşleri bittiğinde Ateş saçı ve üstü dağılmış bir şekilde ayağa kalkmıştı. Sanırım bir aslan değil de bir K9 köpeğinin kişiliğini koymuştu robotun içine.

Kafamı toplamam gerekiyordu, olanları tartıp biçmem gerekiyordu yoksa Alanguva'nın bu sıra dışı hayatında kendimi kaybedecektim. Ben yürümeye başladığımda Ateş üç adımda yanıma ulaştı ve aslan da peşimize takıldı.

ATV'ye bindiğimde Ateş bir süre yüzüme baktı. "Ben süreceğim."

"Arkama bineceksen bin, binmeyeceksen gidiyorum, Alanguva," dedim motoru çalıştırarak. Israr etmedi, söylenerek arkama oturdu. Kollarını belime sardı. Yoksa ikinci bir *jet ski* vakası mı geliyordu? Yok, yok, akıllanmıştık. Sanırım.

Sürmeye başladığımda aslan bizi takip ediyordu, ben hızımı artırdıkça o da daha hızlı koşuyordu. "Konuşacağız, Ateş."

"Konuşalım, sevgilim," dedi eğlenen bir tınıda. Belimdeki ellerini biraz daha sıkılaştırdı.

"Neden vantuz gibi yapışıyorsun?" Beni pek ciddiye almadı. Kurnaz adam aynı onu dalgaya aldığım gibi dalgaya alıyordu şaşkın tavrımı. Üstümden atamadığım bir sersemlik ve öfke silsilesinin içinde olduğumun farkındaydı.

"Ya düşersem, Aşkın?" dedi ancak kendi söylediğine bence kendi de inanmadı. Hızımı artırdığımda yavaşlattı beni. Nedeninin anlamazken aslan da bizimle birlikte yavaşlamıştı. Ve biz yavaşça gitmeye devam ederken aslan birden durdu. Sarı gözleriyle izledi bizi. Adım atmak için hiç girişimde bulunmadı, sadece kafasını önüne eğdi ve arkasını dönerek ormanın derinliklerine karıştı acelesiz adımlarla.

"Neden durdu?" Bakışlarım hâlâ aslandaydı.

"Kayıtlı haritası bu kadar, dışına çıkamaz." O yüzden yavaşlatmıştı, aslanın zarar görmemesi için. Önüme döndüm.

"Adı ne?"

"Denek sıfır yedi." Omzumun üstünden ciddi mi diye bakmak istedim, oldukça ciddi görünüyordu.

"Duygusuz piç," diye söylendim.

"Ne?" Kulağıma doğru, sesini yükselterek sordu ancak onu takmadım. "Onu bu kadar seveceğini bilsem erken tanıştırırdım sizi."

O aslanımsı robot gerçekten aklımı başımdan almıştı, öfkemi bile arka plana atmıştı ancak bu pek uzun sürmemişti.

ATV'yi birden durdurduğumda sarsıldık. Ateş'in göğsü sırtımla bir olurken bir eli beni korumak ister gibi daha sıkı sarılmıştı belime. Diğer eli de elimin üstüne gitmişti.

"Yavaş, Aşkın!" Söylenerek indi.

"Çok öfkeliyim ve bu öfkemin boşa olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Sana hak veriyorum, ben de abimin hareketlerini desteklemiyorum. Onu defalarca uyardım zaten, neden böyle yaptığını anlamıyorum. O birinin duygularıyla oynayacak bir adam değil. Bilmiyorum, Aşkın. Sen ne kadar çaresizsen bu konuda, ben de o kadar çaresizim."

"En kısa sürede kızlarla birlikte ülkeye döneceğim."

"Korkarım ki bu mümkün değil," dedi nefesini verirken. Ben de ATV'den inip önünde durdum. "Bahar'ın biraz daha kalması gerek, seninle de yapacak işlerimiz var. Ama istersen ablanın sağlıklı bir şekilde dönmesini sağlayabilirim."

"Benimle ne işin var?"

"Madem hâlâ ortağız, pardon, *sevgiliyiz*," diye düzeltti sevimli bir imayla. "Planlarımıza devam ediyoruz, kiralık seksi katilimsin hâlâ. Arjantin işini unutmadığını umuyorum." Hiç unutur muydum, ucunda ada vardı!

Beni genel olarak alttan almaya çalışıyordu, çok öfkeli olduğum anlarda özellikle ondan beklenmeyecek derecede yumuşak davranıyordu. Ve bu Alanguva'nın kişiliğinde olan bir özellik değildi, bana özeldi. Oturmayan yerler vardı, çözemiyor ve ondan her türlü yıkımı

bekliyordum. Beklediğim için yıkılmayacaktım, amacı her neyse bir gün öğrenecektim.

"Abimle tekrar konuşacağım," dedi beni rahatlatmak ister gibi, sarı gözlerini yüzüme dikmiş ve samimi bir ifadeyle bakıyordu.

"Neden böyle davranıyorsun?" En sonunda dayanamamıştım.

"Nasıl?" Kaşları çatıldı, rahat ifadesi kayboldu.

"Böyle! Neden sürekli oynuyorsun? Amacın ne?" Yükselen sesimle kaşları çatıldı.

"Ben senin kadar uzun soluklu oyunlar sürdürmüyorum ve istediklerimi de zamanı geldiğinde yüzüne çok rahat söylüyorum. Hareketlerimde sürekli bir hinlik aramayı kesersen belki anlaşabiliriz." Uzatmadı, ne söylerse söylesin birbirimize güvenmeyeceğimizi biliyordu.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. "O aslan... Tamam, beyni aktarmayı bir yere kadar anlıyorum ama neden yoktan bir havyan var etmeye çalışıyorsun ki?"

"Bu senin bilmen gereken bir konu değil hatta görmen bile gerekmiyordu. Aşkın, benim adamdasın, hareketlerine dikkat et. Artık bir şeyleri kurcalamanı istemiyorum." Mucizelerini görmemden rahatsızlık duyuyordu. *Adam*mış! Adası var diye kendi bir halt sanıyordu.

ATV'ye bindim, onun binmesini beklemeden motoru çalıştırdım. "Şu işe bak, senin adanda senin motorunla seni yolda bırakıyorum. Ne ayıp ama!" İlerlemeye başladım.

"Aşkın!" Seslenişlerini umursamadan sürdüm motoru. Ağlamasına gerek yoktu, eve gelmiş sayılırdık zaten. Drama kralı!

Evin önünde indim, bahçe masasının üstünde Alanguva'ya ait olan paketten bir dal sigara çıkardım. Yakıp derin bir nefes çektiğimde Ateş geniş ormanın çıkışında görünmüştü. Kalçamı masaya yaslayıp gelişini seyrettim.

Gözlerini üstümden ayırmadan, acelesiz adımlarla geliyordu. Önümde durduğunda elimdeki sigaraya baktı. "Kahvaltı yapmadan içme bari." Daha derin bir nefes çektiğimde kaşları çatıldı.

Neden beni umursuyor numarası yapıyorsun, Alanguva?

Bileğindeki saate bakarak dokunmatik küçük ekranda gezindi. Alanguva yüzünden formdan düşecektim, çok yiyor ve spor yapmıyordum.

"Spor yapmam gerek, koca adada spor salonun yok mu?"

"Arka bahçenin ilerisinde açık spor alanı var," dedi telefonunu çıkartırken. Birkaç dakika telefonla uğraştı.

Arka bahçeden Bahar'ın içten kahkahalarının sesi geliyordu. Sigarayı bitirdiğimde küllükte söndürdüm, arka bahçeye adımlarken Alanguva da peşimden geliyordu. "Abim seninle ve Bahar'la konuşmak istiyormuş."

"Hani sadece gelişmiş ekranlarda iletişim kurabiliyordun onunla?"

"Sadece gelişmiş ekranlarda görüntülü sohbet ediyoruz, istediği telefona mesaj atıp arama yapabiliyor." Bu, Kaptan'a nasıl ulaştığını açıklıyordu. Ve bu, ablamı ondan kurtaramayacağımı da açıklıyordu.

Arka bahçeye geçtiğimizde Pusat ve Bahar'ı görmemizle durduk. Çiçeklerin yanında durmuş, birbirlerine fazla yakınlaşmışlardı. Pusat uzun boyuyla yanında küçücük kalan Bahar'ın yüzüne eğilmiş ve elini de Bahar'ın ince beline sarmıştı.

Bahar heyecanla Pusat'ı hissediyordu. İntikam vakti, *Shrek*! "Siz ne yapıyorsunuz?" diye bağırdığımda ikisi de irkilerek birbirlerinden uzaklaştılar.

Pusat'ın gözlerinden alevler çıkarken fazlasıyla keyif alıyordum. Bahar'ın eli alışkanlık olarak kalbine gitti, ürkmüştü.

"Ay Aşkın, daha yeni taktılar kalbimi, ani şeyler yapma, ya bozulursa?"

Sözleri Ateş'i güldürdü, *Shrek* bile bana kötü bakışlar atarken gözlerini Bahar'a çevirdi ve içten bir kahkaha attı. Çok tuhaf bir sabah geçirmiş olmasaydım ben de gülebilirdim.

"Bozulacağını sanmıyorum, istediğin gibi kullanabilirsin," dedi Ateş eğlenen bir ifadeyle.

"Olsun, alışmaya çalışıyorum, yapmayın öyle ani hareketler." *Ürktüğün için mi yoksa heyecandan mı kalbin hızlandı, zilli Bahar?*

"Siz neden bu kadar yakınsınız?" dedim hâlâ Bahar'ın beline sarılı duran Pusat'ın eline bakarak.

"Sen hep böyle yapacaksan işimiz yaş."

"Ben daha hiçbir şey yapmadım, Pusat." Sinsi sinsi gözlerimi kıstığımda Pusat nefesini sıkıntıyla verdi. Bölünen anlarımızın intikamını alana kadar da durmaya niyetim yoktu, işin gerçekten yaş, Shrek. "Siz neden bu kadar yakınsınız?" diye yeniledim.

"Sevgili olduk ya biz," dedi Bahar heyecanla. Pusat, içi gülen gözlerini Bahar'a indirdi. *Bu ne cıvıklık ya, biraz ağır başlı olup şunu süründürsene, Bahar.* İlla benim göstermem gerekiyordu.

Pusat, Bahar'ın sözleriyle biraz daha erirken parlayan koyu gözleriyle Bahar'a bakıyordu. Pusat'a güvenmiyordum ancak bu kısa sürede filizlenen aşkına inanıyordum. Aşkın varlığını dalgaya alan ben, gözlerimin önünde birbirine tutulan bu iki ruhu görmezden gelemiyordum. Bahar hep küçüktü bizim için, kalbi yüzünden hep el üstünde tutmuştuk ve onun büyümesine izin vermemiştik. Bir gün yanında biz olmazsak kendine bakamayacağını düşünürdüm ancak şimdi Pusat'ın sevgisiyle büyüyordu. Ne ara birbirlerine bu kadar tutulmuşlardı?

Ben mi küçümsüyordum aşkı gerçekten? Ah hayır, olay yine de beyinde bitiyordu.

Evin bahçe kapısından gülen yüzüyle ablam çıktı. Üstüne baharlık kısa bir elbise giymişti, beyaz renk ve renkli çiçekler rengine renk katmıştı. Ve onu ilk defa bu kadar hayat dolu görüyordum, ürperdim.

"Sabah sabah nereye kayboldunuz hepiniz? Fernando çok güzel bir kahvaltı masası hazırlamış." Sesi de en az kendisi kadar hayat doluydu, mutluydu.

Ateş'le aramda kısa bir bakışma geçti, hiçbir şey söylemesek de birbirimizi anlıyorduk. Bahçe kapısından içeri geçtiğimizde masaya oturduk. Ateş dünkü gibi yanıma oturdu. İştahım yoktu, başım ağrıyordu.

"Neden bir şey yemiyorsun?" diye sordu Ateş ilgili bir sevgili edasıyla. Onun sözleri ablamın da dikkatini çekmişti.

"Rahatsız mısın?" Yerinden doğruldu ablam endişeyle. Telaşlanmaması için gülümsedim.

"İyiyim, iştahım yok, o kadar." *Sen ölü bir adama âşık olurken çok sağlıklı kalamazdım zaten.* Cidden bıkmıştım aşk denen şu illetten, hem de daha tanışmadan.

Kahvaltının ardından Ateş tesise geçmiş, Pusat ortalardan kaybolmuştu. Kahvemin içine konyak ekledim ablamın yanına geçmeden hemen önce.

Ona hazırladığım kahveyi aldı gülümseyerek, yanına oturdum. Kendi alkollü kahvemden de koca bir yudum aldım. "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, abla?" Bakışlarını yüzüme çevirdi, güzelim gözlerini kırpıştırdı.

Yanakları kızarırken bakışlarını benden kaçırdı. "Ne gibi?"

"Bilmem, uzun süredir buradasın. Zaten yeni çıkmıştın, şimdi de bir adaya kilitlendin. Şehre dönmeye ne dersin?"

Durgunlaştı, dönmek istemiyordu. "Sana yük mü oluyorum burada?"

"Abla, lütfen şu saçma düşünceleri at kafandan." Değersiz hissediyordu, onu anlıyordum. Yıllarca gerçek dünyadan çok uzakta yaşamıştı. Bir mesleği, uzmanlığı ve parası yoktu. Bana yük olduğunu hissediyordu ancak hayat damarım olduğunu kabullenemiyordu.

"Ben burayı çok sevdim. İstanbul çok gürültülü, yorucu. Ama burası o kadar huzurlu ki..." *Huzur veren ada mı yoksa Baybora mı, Aylin'im?* Dönmek istemiyordu, ne yapacağımı bilmiyordum. Konu o olduğunda bu kadar çaresiz kalmaktan nefret ediyordum. Kahveden koca bir yudum daha aldım.

"Peki, ne zaman dönmek istersin?" dedim aynı sakin tavrımla.

"Şu an değil, zaten Bahar için kalmamız gerek. Bahar'ı yalnız bırakamam sonuçta." Bahar tamamen bahaneydi.

"Peki, nasıl istiyorsan," dedim ancak karşımdaki koca cam görünümlü ekranda takılı kaldı gözlerim. Ablamı bilinmezliklerle dolu bu bilim kurgu çukuruna çekmeden önce, bu işi halletmem gerekiyordu.

"Bahar çok iyi," dedi gülümseyerek. Yarım saat önce doktoru gelmiş, durumunu kontrol etmişti. Her şey olması gerektiği gibi gidiyordu. Ancak hâlâ vücudu alışamadığı için kendini çok yormaması gerekiyordu.

"Daha iyi olacak." Yüzüne bakarken bana Baybora hakkında hissettiklerini söylemesini bekledim. Tamam, hep ima yapıyordu konuştuklarına dair ancak bunun önemli olmadığını söyleyip alelacele kaçıyordu sorularımdan. "Sen peki? Sen olacak mısın?" Ablamın iyi olmasına ihtiyacım vardı.

"Ben zaten iyiyim, kuzum." Küçük eli yanağıma gitti, sevgiyle okşadı.

"Hep iyi ol, tamam mı?" dedim aynı küçük bir çocuk gibi. Şaşırdı, gözlerini kırpıştırdı. *Çünkü sen bu saatten sonra kötü olmaya devam edersen benim dönüştüğüm canavar beni yutar, Aylin'im.*

"Olacağım," dedi inançla. "Burada, seninleyim. Seninle olduğum her an iyiyim ben." Duygusal konuşmaları sevmezdim ama son zamanlarda ablamla bunu çok sık yapıyorduk. Çünkü biz hiç gerçekten vakit geçirmemiştik, yıllardır yüzünü sadece görüş günlerinde birkaç saat görebiliyordum. Hayatımın çoğunda yanımda değildi, beni tanımıyordu ancak şöyle bir sorun vardı ki ben de onu yeterince tanımıyordum.

Ablam ve Bahar iyi olmayı hak ediyorlardı, onları her şeyden koruyacaktım. Kahve içtikten sonra üstümü değiştirip tesise geçmiştim. Evde uslu uslu oturup sevgilimin gelmesini beklemek hiç bana göre değildi. Hem *sevgili* neydi öyle, iğrenç iğrenç sıfatlar!

Adadaki herkese prens hazretlerinin sevgilisi olduğum haberi gitmiş olacak ki geçen seferki gelişlerimin aksine tam olarak kraliçeler gibi davranıyorlardı. Kendi adam olduğunda ben de tesis kurup kralcılık oynayacaktım. Ancak hâlâ geçen sefer girdiğim odalara giremiyordum. Neyse, her şeyin sırası vardı, onlara da girerdim.

Geçen geldiğimizde de bizi karşılayan David karşıma çıktı. "Hoş geldiniz, Aşkın Hanım." dedi İngilizce konuşarak ve adımı kesinlikle telaffuz edemeyerek.

"Hoş buldum, Davut." O benim ismimi söyleyemiyorsa ben de söyleyemezdim!

"Anlamadım?"

"Yok bir şey, David," dedim gülümseyerek. "Ateş nerede?"

"Şu an bir toplantıdalar, efendim. Size içecek bir şeyler ikram edelim isterseniz Ateş Bey çıkana kadar." Sanırım klonlardan nasıl bir ordu kuracağına dair toplantı yapıyordu bu sefer de.

"Haberim var, Ateş sana söylemedi mi? Beni gezdirecekmişsin." Şaşırdı, bir an ne yapacağını bilemedi.

"Hayır, efendim, söylememişti."

"Sorun değil, haydi bana kilitli odaları göster." Yürümeye başladığımda aceleyle bana eşlik etti David.

"Ama Bay Alanguva'ya soramada-"

Sözünü sevimli ama yapmacık bir gülümsemeyle kestim. "Sevgilim beni el üstünde tutuyor, böyle ayakta bekletildiğimi bilse gerçekten sinirlenir. Bilirsin belki, Ateş gecikmelerden nefret eder. Tabii, sorun olacaksa zorlayamam sizi, toplantı bitince Ateş'le konuşursunuz bu konuyu." Yutkundu.

Telaşla konuştu: "Hayır, öyle diyorsanız öyledir. Kurusa bakmayın lütfen. Size tesisi detaylıca gezdireyim." Birlikte yürümeye başladık.

Değişik koridorlara girerken parmak izini okutarak kalabalık bir odaya açtı kapıyı. Oda demek saçma olurdu, burası bir uzay üssü gibiydi. Çok fazla gelişmiş bilgisayar ve çalışan vardı. Çalışanların yüz hatlarından dünyanın farklı yerlerinden geldikleri belliydi. Asyalı, Hintli, Avrupalı, siyahi... Alanguva gerçekten de dünyada zekâ avına çıkmıştı.

Adamın açtığı kapı neredeyse tesis kadar büyük bir yere açılmıştı. Merdivenin başındaydık, korkuluklara yakınlaştık. Burası koca bir bilgisayar laboratuvarı gibiydi, herkesin önündeki gelişmiş bilgisayarlar haricinde bir de karşılarında tüm duvarı kaplayan koca bir ekran vardı. Gözlerimi kısıp ekranı okumaya çalıştım.

"Burada, alanında üst düzey mühendislerimiz kuantum bilgisayarlarla çalışıyor. Görmüş olduğunuz teknoloji, dünyada çok yeni. Ve kullandığımız üç boyutlu yazıcılar, hiç olmadığı kadar hızlı, gelişmiş ve yeni," dedi adam gururla.

"Peki, ne yapıyorlar?"

"İnsanlık tarihinde çığır açacak çalışmalar." Neydi peki o çalışmalar?

Merdivenlerden aşağı inecektim ki David durdurdu beni. "Daha çok fazla durağımız var, biyoteknoloji laboratuvarını buradan daha fazla seveceksiniz." Ateş'in toplantısı her an bitebilirdi ve o zaman tesisin geri kalanını göremezdim. Buraya sonra yine gelecektim.

Adamla birlikte başka bir koridora, başka bir üst düzey kapının ardından geçtik. Her yer bembeyazdı, aynı az önceki yer gibiydi genişliği ancak herkesin üstünde koruyucu giysi vardı.

"Dezenfekte aşamasından geçmeden içeri giremeyiz, efendim," dedi merdivenlerden indiğimizde karşımıza çıkan kabini işaret ederek.

Orta yaşlı, koruma kıyafetli kadın güler yüzle bize de üstündeki koruma kıyafetlerinden uzattı, hızla geçirdim üstüme.

"Ben Izumi Kimi, biyoteknoloji laboratuvarının başbiyolog yardımcısıyım, hoş geldiniz." Kadının elini sıktım, aksanından ve koruma gözlüğünün ardındaki çekik gözlerinden Asyalı olduğunu anlamıştım.

"Aşkın, hoş buldum."

Ayrı ayrı yan yana duran kabinlere girdik. Duş kabini gibiydi ama değildi, her taraftan bunaltıcı bir buhar tazyikli şekilde vücuduma çarptı. Hemen ardından diğer tarafa geçtik.

"Bu bölümde, gelişmiş gen haritalarımızı çıkardığımız bilgisayarlarımız var. Elli yıl içinde karşınıza çıkacak tüm hastalıkları saptayıp vücudu daha dirençli hâle getiriyoruz. Daha önce çıkardınız mı?" diye sordu Kimi ilgili bir şekilde.

Gen haritasında alkolden ve sigaradan çürümüş organlar görecekleri kesindi. "Hayır."

"Bir gün mutlaka sağlık taramalarımıza katılın." Yürümeye devam ettik. Küçük, beyaz odalar vardı, ne olduğunu tam bilmediğim değişik sıvılar ve daha aklımın alamayacağı birçok şey...

"Başka ne yapıyorsunuz burada?"

"Mükemmel insana kavuşmaya çalışıyoruz. Şu gördüğünüz odadaki çalışmada, anne karnındaki bebeklerin genlerini değiştiriyoruz. Aslında eski bir çalışma ancak yasa dışı olduğu için henüz hiç denenmedi," dedi önünde durduğumuz odanın içine camından bakarak. Her oda bu şekildeydi.

"Yani masum bebekleri pis işlerinize alet etmek istiyorsunuz, öyle mi?" diye sordum dehşet içinde, evet, bu V için bile dehşet vericiydi.

Yaptıkları şey resmen bebek tasarlamaktı. "Hayır, efendim, amaç mükemmel insan formuna ulaşmak. Fetüse hiçbir zararı yoktur, bu işlem plasentaya sıvı aşılayarak yapılır. Anne karnındaki folik asit, Omega-3 yağ asitleri, D, B ve A vitamini ya da iyot ve çinko miktarlarıyla oynayarak aslında bebeği en sağlıklı hâle getirmeyi sağlar. Eğer doğuştan genetik bir hastalığı olacaksa bu ortadan kaldırılır. Bunun yanı sıra bebeğin yetenekleri yönetilebilir; daha hızlı koşma, dil becerisi, beden gücü, fiziksel özellikleri, göz renginden boyuna kadar ve hatta kişiliği..."

Karşımdaki kadını dinliyordum, artık hayrete bile düşmüyordum. Aslında bir yere kadar güzel bir işlemdi, hastalıklı çocukları anne karnındayken iyileştirebilmek mükemmeldi ancak geri kalanı çok uçuktu. Bebeklerin DNA yapılarını değiştirmek istiyorlardı.

"Daha önce hiç denediniz mi?"

"Bir bilgim yok, en azından bu tesiste hiç yapılmadı. Tabii, dünyanın farklı yerlerinde bu çalışmaları sürdürenler var. Uluslararası sularda olmamıza rağmen Bay Alanguva bu konularda çok katıdır. İnsanlar ve hayvanlar katiyen denek olarak kullanılmaz." İlerlemeye devam ettik, her gördüğüm şey bir öncekinden daha çok etkiliyordu.

Biyoteknoloji laboratuvarından çıktığımızda David daha gezilecek çok yer olduğunu söylemişti. Ne kalmıştı ki? Aklıma daha fazlası gelmiyordu ve Alanguvalar *fazlasını* bir şekilde önüme çıkarıyordu.

"Gerek yok David, sonra devam ederiz." Bu tesis düşündüğümden daha büyük ve kudretliydi. Ölü beyni çalıştırmalarına şaşırmamak gerekiyordu.

Zeki geçindiğim beynim yine allak bullaktı.

Üst kata, Ateş'in odasına çıktım. Kapının yanındaki masada daha önce görmediğim, kızıl bir kadın oturuyordu.

Ateş'in odasına yöneldiğimde beni durdurdu. "Ateş Bey şu an önemli bir toplantıda."

"Sorun değil, sana da olmayacak," dedim onu pek takmadan. Ateş'in kapısını hafifçe araladım. Girmeden önce kafamı soktum.

Ateş geniş toplantı masasında, sekiz kişiyle birlikte hararetli bir konuşma içerisindeydi. Değişik, bilgisayar demeye bin şahit gerektiren, illüzyonist alet de ortalarında açıktı. Kapıyı açmamla herkesin bakışları bana dönmüştü.

Sevimli olduğunu sandığım bir şekilde gülümsedim. "Kolay gelsin." Ateş kaşlarını çattı, konuşmasını kesti.

Odaya tamamen girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. "Rahatsız etmem, şu köşede otururum," dedim Türkçe.

Düşündüğümün aksine gülümseyerek herkesin dikkatle izlediği ekranı kapattı ve elini bana doğru uzattı.

Yanına ulaştığımda elini belime koyarak yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Tamam, bu biraz beklenmedikti. Sevgili rolü yapacağız demiştik de aşk kuşu olacağımızı kimse bana söylememişti.

"Tanıştırayım, Aşkın Erizgi." Masadaki herkes saygıyla selam verdi. Ivan ve ilk geldiğimizde bizi karşılayan kadın dışında hiçbiri tanıdık değildi.

Ateş'in omzunu okşayarak gülümsedim. Aralarında sadece iki Türk vardı. "Ben köşede oturuyorum, siz devam edin." Ben buradayken çok devam edeceğini sanmıyordum ancak öyle olmadı.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu sevgilisinin rahatını düşünen kibar bir adam gibi. Kafamı iki yana sallayarak yanlarından uzaklaştım. Ateş'in içki vitrininden kendime bir bardak viski doldurdum ve koyu renkli, yumuşacık süngeri olan, şık koltuklardan birine oturdum.

Ateş ekranı açıp devam etti toplantısına. "Bütçeden hiçbir şekilde kısmayacağız bu proje için, Japonlarla anlaşmanın sonucu nedir?"

"Anlaşma tamamdır, her şey isteğiniz doğrultusunda gidiyor. Ancak elinizi belli etmek istediğinize emin misiniz?" Konuşan orta yaşın üstünde, kısa boylu bir adamdı.

"Sadece küçük bir kısmını ortaya atacağız," diyerek araya girdi Ivan.

"Evet, öyle, gücümü yavaştan hissettirmeliyim ki saygınlığım artsın. Yakında Şahin'in yanında kimse kalmayacak."

"Peki ya o da teknolojisini saklıyorsa?" diye sordu orta yaşlı kadın.

"Zaten saklıyor, ben küçük bir yem attığımda o da atacak ancak onun elindeki yem benimki kadar büyük değilse asıl gücünü görmüş olacağız." Alanguva kendinden emin bir şekilde konuşuyordu ve inanılmaz seksi gözüküyordu.

Dizlerimi kendime çekerek onları daha dikkatli dinledim. Dirseğimi koltuğun koluna dayadım, viskiden koca bir yudum aldım ve çenemi avucumun içine yasladım. Ateş'in kısa bir an dikkati dağıldı, bakışları üzerimde gezindi ve tekrar önüne döndü.

"Ancak bu, saygınlık kadar düşman da getirecek; ajanları artacak, daha büyük darbelerle gelecekler." Ivan yakışıklı olduğu kadar zekiydi de demek.

"Aynı zamanda derin devletler ya büyümenizi engellemeye çalışacak ya da sahip olmak isteyecekler. Bu kendinizi de ailenizi de riske atmanıza neden olacak." Alanguva'nın kardeşi dışında riske atacağı bir ailesi kalmamıştı.

"Bunlar zaten yaşanan şeyler, siz kafanızı yormayın," dedi Ateş planlarını fazlasıyla ileri görüşle düzenlediğini hissettirerek. Saatine baktı, ardından zaten tam olarak göremediğim ekranı kapattı.

"Bugünlük toplantımızı sona erdiriyorum. İyi günler."

Herkes odadan çıkarken Ateş bakışlarını üstüme çevirdi. Beyaz gömleğinin üst düğmelerini açtı, ardından üstünde logosu olan kol düğmelerini çıkartarak, yukarı doğru kıvırdı kollarını. Kendine de bir kadeh doldurdu ve yanıma oturdu.

"Nesin sen, *Willy Wonka* mı?" dedim ona doğru ilgiyle.

"Ne?" Tek kaşı havalandı.

"Geldiğimden beri kendimi *Charlie'nin çikolata fabrikası*nda gibi hissediyorum da birazdan cüce *Umpa Lumpalar* çıkıp, dans edip şarkı söyleseler hiç şaşırmayacağım." Gülüşünü bastırdı, viskisinden bir yudum daha alıp masanın üstüne bıraktı. O da ilgisini bana yöneltti.

"Nereleri kurcaladın?"

"Davut sağ olsun, senin sevgilin olduğumu söylediğimde bana tesisin tüm hilelerini gösterdi. Artık beni şaşırtamayacaksın."

"Davut?" dedi ancak der demez kimi kastettiğimi anlayarak yüzünü buruşturdu. "Tesisi mi gezdin?" Pek hoşuna gitmemiş gibiydi. "Ayrıca emin ol, her türlü şaşırtırım seni," derken göz kırpmıştı.

"Ona ne şüphe?" dedim çapkın bir şekilde, ardından devam ettim: "Siz var ya manyak olmuşsunuz, derdiniz ne amına koyayım ya? Yok embriyoların DNA yapısını değiştirme, yok kuantum bilgisayarlarla resmen uzay üssü kurma. Yani günah bir de!" Adam öldürmek günah değildi zaten!

"Tanrı yapmamızı istemeseydi bize bu zekâyı vermezdi." Demek inancı yerindeydi. "Şuraya bak, o kadar etkilenmişsin ki yaramazlık bile yapmıyorsun." Bu da beni iyice hiperaktif çocuk yapmıştı.

"Bunun bir üstü uzayda gezegen bulup yerleşmek."

"Yani olabilir, sonuçta dünya yavaş yavaş yaşanmaz bir gezegene dönüşüyor." Hafif alaylı, biraz da eğlenir bir ifadeyle beni izliyordu. Kendime çektiğim dizlerimle tamamen ona doğru döndüm, bir dirseğini kırarak koltuğun başlığına yasladı ve yumruk yaptığı eline de başını yasladı. "Bunlar ilk kez yapılan şeyler değil Aşkın, biz sadece geliştiriyoruz." Öyle, bugün duyduğum her şeyi kulaktan dolma bir şekilde biliyordum ancak hiç bu kadar gerçek olacaklarını düşünmemiştim.

"Ateş, daha nelerin var?"

"Nelerim yok ki?" Göz kırptı çapkın bir ifadeyle.

"Ama artık görmem gerek her şeyini," dedim ondan daha çapkın bir şekilde göz kırparak. Beş dakika konuşsak altıncı dakika bel altına kaçıyorduk, yapacak bir şey yoktu. Sevişsek belki azalırdı, belki de artardı.

Boştaki eli saçlarıma gitti, işaret parmağıyla kaküllerimi okşadı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve başparmağıyla yüzümü hafif hafif okşadı. Kısık sarıları yüzümde dikkatle geziniyordu.

"Çok eşsiz bir saç rengin var, doğal mı?" Gerçekten bunu sormuş muydu?

"Ne yapacaksın, boyanın numarasını alıp sen de mi boyayacaksın?" Yüzümdeki elini çekti, burnuma küçük bir fiske attı. Eline sertçe vurduğumda gülerek çekti.

"Ciddi kalamıyorsun," dedi ayıplar gibi kafasını iki yana sallarken.

"Çünkü saçmalıyorsun ama kusura bakma, bu renge kolay ulaşamazsın. Çünkü doğal."

"Tuhaf, koyu kahve desem değil, sarı hiç değil, kızıl da değil ama hepsinden biraz. Alacalı, hepsinin ortası." Küllü kahveye dönük saçlarımda gezindi bakışları.

Eli tekrar yanağımı buldu, uzandı ve dudaklarıma uzun, yumuşak bir öpücük bıraktı. Sıcak dudakları, dudaklarımda tatlı bir ıslaklık bırakmıştı. Şaşkınlıkla onu izliyordum. Geri çekildi güzel sarı gözlerini kırpıştırarak. Bu çok... Romantik bir hareketti.

"Sevişmeyeceksek neden öpüyorsun ki?" Sorumla kaşları derince çatıldı.

"Canım istedi." Fazla ukala davranıyordu, bana özeniyordu sanırım.

"Senin o canını si-"

"Sikersin, aynen." Benimle eğleniyordu.

"Sen bizi gerçek sevgili sandın galiba," dedim ters ters.

"Sonuçta seninle olduğum bilindiğine göre kimseyle olamayacaksam bunlara katlanman gerekiyor." Emrivaki yapamazdı, onu boğazlayabilirdim, tabii bu kadar lezzetli dudakları olmasaydı.

"Hiçbir şeye katlanmam gerekmiyor, boş boş konuşup saçma bahanelerin ardına saklanma. *Öpmek istedim, öptüm,* de." Derin bir nefes aldı.

"Yarın Arjantin'e gideceğiz." Konuyu değiştirdi. "Önce New Jersey'deki otelime gideceğiz. Aşkın ve Ateş o otelde aşklarını yaşıyorlar gibi lanse edeceğiz, farklı kimliklerimizle de Arjantin'e uçacağız." Detaylı planını yapmıştı.

"Henüz adamın kimliğini bile bilmiyorum, birlikte çalışacaksak eşit şartlarda olmalıyız, Alanguva." Durdum. "Bir dakika, sen bu planı ilk söylediğinde sevgililik oynayacağımız ortada yoktu. Ne olarak kalacaktık otelde?"

"Yani sevgili olmasak bile kaçamak yaptık sayılacaktık, aslında böylesi daha iyi oldu."

"Bu olayda senin mi parmağın var?" dedim yine direterek.

"Parmağımı daha güzel yerlere sokmayı tercih ederim," dedi tüm vücudumu uyaran bir imayla, hemen ardından da ciddileşti. Konuyu değiştirmekte benim kadar ustaydı. Böyle konuşuyordu, sonra

da kuduruk ben oluyordum, adım çıkmıştı bir kere benim. "Hayır Aşkın, ben yaptırmadım, kaldı ki orada beni öpen sendin." Şimdi de okun yönünü değiştirerek beni suçlu çıkarmaya çalışıyordu.

"Abinle konuşmak istiyorum." Nefesini verdi sıkıntıyla.

"Ablan dönecek mi?"

"Hayır, burada kalmak istiyor ama önce o ölü abinin ablamla sürekli iletişim kurmayacağından emin olmam gerek."

Üstüme eğildi, kolu arkama doğru uzandı. O kadar eğilmişti ki birimiz konuşsa dudaklarımız birleşecekti, vücuduma yaslandı ve biraz daha uzandı. Güzel kokusu burnuma doldu, sarıları kısıldı. Biraz daha uzandığında yüzümü es geçen dudaklarının sıcaklığı boynumda durdu. Beni öpeceğini sandım ama öyle olmadı, hemen arkamdaki kumandayı aldı. Dudaklarını boynuma yavaşça sürterek geri çekildi.

Amacı sadece kumandayı almak mıydı sahiden? Yüzüme tutkuyla karışık bir alayla baktı ve tamamen geri çekilerek arkasına yaslandı. Karşımızda duran, cam gibi görünen ekranı çalıştırdı.

Yirmi saniyenin hemen ardından Baybora Alanguva'nın ölü ama kusursuz görüntüsü ekranı doldurdu. Arkasında güzel bir manzara vardı, klasik tarzda döşenmiş bir odadaydı ve arkasındaki manzarada yoğun kar vardı. Şaka gibiydi ama değildi.

Üstündeki tişörtün ütüsünü eliyle düzeltirken bizi yeni fark ediyormuş gibi bakarak gülümsedi. Aynı kardeşindeki gibi derin gamzeleri vardı.

"Rusya'da havalar nasıl?" diye sordu Ateş eğlenir bir tavırda.

"Hep soğuk ama kadınları sıcacık." Göz kırptı kardeşine. İkisi arasında gidip geliyordu gözlerim. Haydi ama bu adam ölüydü!

"O kadınların sıcaklığı değildir yaşlı Alanguva, zebanilerin sıcaklığıdır. Cidden öbür tarafta havalar nasıl?" Baybora bakışlarını bana çevirdi.

"Gideceğin yeri mi merak ediyorsun, minik katil?" Ben minik değildim kesinlikle.

"Aşkın'ın seninle konuşmak istediği bir konu var," diye araya girdi Ateş abisine bakan öfkeli gözlerimi fark ettiğinde.

"Buyursun, konuşalım. Bu arada, *sizi yan yana görmek istiyorum*, dediğimde bu kadar ileri gideceğinizi düşünmemiştim. Ben iş için bir arada olun istemiştim, siz dozunu kaçırıp sevgili mi oldunuz?" derken bir bilgisayara göre fazla keyifliydi.

"Gerçek değil," dedi Ateş kısılan sesiyle.

"Havalimanındaki öpüşmeniz bana şaka gibi gelmedi." Baybora eğleniyordu, sanırım diğer taraftaki tek eğlencesi bizlerdik.

"Ablamdan uzak duracaksın, Baybora," dedim aralarına girerek. Baybora sanal dudaklarını ıslattı, beni duymamış gibi başını yanındaki kar manzaralı pencereye çevirdi.

"Neden?" diye sordu pişkin bir şekilde.

"Ölüsün."

"Olabilir. Arkadaş olduk biz, ona bir zararım yok ki." Aynı kardeşine benziyordu!

"Ablamın ölü bir adamla ne arkadaşlık yapmasını istiyorum ne de konuşmasını. Üstelik hiç arkadaş gibi konuşmadığına kulaklarımla şahit oldum. Ya sen ne halt yediğinin farkında mısın? Ölüsün sen, ölü! Ablam ya sana âşık olursa?" Son cümlemle, ısrarla kaçırdığı bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Kötü bir niyetim yok." Şu an sadece bahane üretiyordu.

"Şaka mısınız siz amına koyayım ya!" En sonunda kendimi tutamamıştım. "Onunla sanki farklı bir ülkedeymişsin gibi görüntülü sohbet ediyorsun! Ölü olduğunu bilse seninle bu kadar yakın olur mu sanıyorsun? Bak, senin için kardeşlerin ne kadar önemliyse ablam da benim için o kadar önemli. Ve günün sonunda acı çekerse gözüm hiçbir şeyi görmez, Alanguva. Bu tesisi ölü başına yıkar, kardeşlerini yanına gönderirim. Anlıyor musun?"

Sakin bir tavırla Ateş'e döndü. "Bu kız çok küfrediyor, hiç ablasına çekmemiş. Böyle saygı çerçevesinden çıkarak konuşmaya devam ederse konuşmayı sonlandırmak zorunda kalacağım." Sinirden saçımı başımı yolmamak için zor duruyordum. Tekrar bana çevirdi bakışlarını. "Tehdit olaylarına hiç girme, zararlı çıkan sen olursun ama sana hak veriyorum. Yaptığımın doğru olmadığının farkındayım."

"Abi, bunu kesmen gerek, Aşkın haklı. Aylin senden hoşlanıyor, bunun sen de farkındasın. Neden durmuyorsun o zaman?" Ateş bana arka mı çıkmıştı? Sanırım.

Baybora bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum, ne desem saçma gelecek size. Sadece onunla konuşmak bana iyi geliyor, hiç ölmemiş gibi hissediyorum." O ölüydü, sadece beyni vardı. Nasıl bir şeyler hissedebiliyordu ki? "Ama haklısınız, hatamı biliyorum. Aylin'i üzmeyeceğim, onunla iletişim kurmamaya çalışacağım." İletişim kurmaması bile üzecekti ablamı ancak şimdi üzülmesi, ileride gerçekleri öğrendiğinde yaşayacağı yıkımdan daha iyiydi.

Daha fazla konuşmamıza müsaade etmedi. "Kendinize iyi bakın, dikkatli olun. Akşam Bahar'la konuşmam gereken önemli bir konu var, çağrınızı bekliyorum," dedi ve ekranı kapandı.

Ateş uzun süre kapanan ekrana baktı. "Siktir." Gergin bir şekilde doğruldu.

"Ne oldu?"

Sıkıntıyla elini gür saçları arasına geçirdi. "Sanırım abim de ablandan hoşlanmaya başlamış."

"Anlamıyorum, adam ölü! Nasıl hoşlanabilir?"

"Tüm hisler, düşünceler, her şey beyinde başlar zaten, Aşkın," dedi çaresizliğini benden gizleyemeyerek. Yüzünde allak bullak bir ifade vardı.

"Bu ne be! Herkes birbirine âşık oluyor. Neymiş bu aşk, arkadaş! Sikik sikik işler." Ateş bana ters bir bakış attı.

"Başka kim kime âşık oluyor?"

"Pusat ve Bahar çiftini hiç söylemiyorum bile. Senin kardeşin de şu yavşağa âşık."

"Arhan'a mı?" dedi memnuniyetsiz şekilde, onun gibi kıvrak zekâlı bir adamın anlamaması saçma olurdu zaten.

"Evet."

"Hayır, sadece beğeniyor. Âşık olsaydı ayda bir sevgili değiştirmezdi," dedi gergin bir tavırda.

"Nereden bileceksin ki?"

"Bilirim ben, anlarım yani. Küçüklükten beri beğeniyor Arhan'ı ama sadece beğeni. İlişkilerini de benden gizliyor, sanki gidip pezevenklerin topuklarına sıkacağım." Masanın üstünde duran sigarasına uzandı, çakmağıyla yaktığında uzanıp dudaklarının arasından sigara-

yı aldım. Söylenerek yeni bir tane yaktı kendisine.

"Sıkmaz mısın?"

"Şerefsiz değilse sıkmam."

"Tam böyle mafya havan olduğu için kız çekiniyordur, haksız değil sonuçta." Bir ters bakış daha attı.

"Ben düşünceli ve sakin bir abiyim. Ne olduğu belli olmayan şerefsizlerle takılıp duracağına düzgün bir adamla olsa karşı mı çıkacağım?"

"Kıskanç bir adamsın sen, tabii çıkarsın."

"Kıskanç değilim," dedi aynı inatçı tavrıyla.

"Aynen, biz sevişmek üzereyken Salıncak kendi kendini dövdü zaten." Vücudu kasıldı. *Cidden beni neden kıskanıyorsun, Alanguva?* "Bu kadar gerilmene gerek yok, sevişemedik sonuçta," dedim üzülmüş gibi alt dudağımı bükerek.

"Sevişmek mi isterdin?" Sesi yüksek çıkmıştı.

"İstemeseydim odasına gitmezdim, Ateş," dedim onu biraz daha çıldırtarak. "Yani ne sanıyorsun ki? Seni kıskandırmak için mi odasına gittim? Çocuk musun sen?"

Aslında o gece olan şeyi Alanguva kendi ağzıyla söylemişti dudaklarıma yapışmadan hemen önce. 'Bana olan arzunun geçici olduğunu kanıtlamak için gittin odasına,' demişti. Sarıları her sözümle daha da öfkeyle kaplanıyordu.

Sigarasından derin bir nefes çekti. "En son kiminle, ne zaman birlikte oldun?" Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Sana ne?" Alt dudağını ağzının içine yuvarladı öfkesini gizleyemezken. "Sen bizi haberim olmadan gerçek sevgili mi ilan ettin? Anlamadım. Neyin sorgusu bu?" Artık beni de öfkelendiriyordu. "Ben sana soruyor muyum bunu? Hayır. Çünkü beni ilgilendirmez Alanguva, seni neden ilgilendiriyor?"

"Sorabilirsin." Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım ancak düşündüğümden daha ciddiydi.

Yerimden kalktım. "Amacın ne ya da neden böyle davranıyorsun, bilmiyorum ama ne yapmaya çalışıyorsan yapma. Zararlı çıkan sen olursun."

"Ne yapmaya çalışıyormuşum?" Bunu benden daha iyi biliyordu.

Sigarayı söndürüp kapıya yönelmiştim ki yerinden kalkıp birkaç adımda ulaştı bana. Kolumdan tutarak durdurdu, kendine çekti. "İşine gelmediği an kaçıyorsun. Söyle, Aşkın." Kısık sarıları yüzümde gezindi.

Beklediğinin aksine ondan kaçmadım, aksine biraz daha yaklaştım. Vücudum vücuduna sürterken çenemi gömleğinin açıkta bıraktığı tenine yasladım. Yakınlığı, kokusunu daha etkili almamı sağlarken Ateş şaşırsa da yadırgamamış ve elini belime sarmıştı.

"Kandırmaya çalışıyorsun. Aramızdaki tutku bir oyun değil, bunda hemfikiriz ancak senin tavırların oyun. Kimse sadece bedenini arzuladığı birine bu şekilde davranmaz, sen karşında kim olduğunu unutuyorsun, Alanguva."

"Yanılıyorsun, ben-" Konuşmasını dudaklarımla kestim, dudaklarına küçük bir dokunuş bırakıp geri çekildim. Sarılarını kırpıştırdı, yüzümde dikkatlice gezindi fazlasıyla yakınımda duran yakıcı sarıları.

"Canım istedi," diyerek omuz silktim. Sıcak bedeninden uzaklaştım ve odasından çıktım.

Tesisten çıktıktan sonra eve geçmiş ve saatlerce Arjantin'e gidiş amacımız olan adamı araştırmıştım. Alanguva'nın dediği kadar vardı, güçlü bir adamdı. Büyük bir uyuşturucu şebekesinin sahibiydi. Aynı zamanda Şahin'in önemli bir adamıydı. Bu demek oluyordu ki Şahin de uyuşturucu işindeydi.

Güzel bir cinayet olacaktı.

Sadece araştırma yapmamış, uzun zamandır yapmadığım kadar iyi spor yapıp tüm vücudumu çalıştırmıştım Ateş'in bahsettiği spor alanında. Ateş akşam yemeğine gelmemişti, Pusat'sa yarım saat önce Bahar'ı salona getirmişti. Oyuncak bir bebek gibi davranıyor, nereye gitse kucağında taşıyordu Bahar'ı ve Bahar bundan sinir bozucu derecede keyif alıyordu. Şimdi de karşımdaki ikili koltukta oturmuş, mide bulandırıcı bir şekilde cilveleşiyorlardı. Kusacaktım galiba.

"Örgümü açar mısın, Pusat?" dedi Bahar o tatlı ses tonuyla. Pusat'ın eli Bahar'ın altın sarısı, parıltılı saçlarına gitti. Tutuk hareketlerle açtı örgüsünü, ardından eliyle düzeltti Bahar'ın gür saçlarını

yüzünde aptal bir gülümsemeyle.

"Mesafe Pusat, mesafe," dediğimde bana sinirle baktı.

"Ya ben istemiyorum mesafe falan, Pusat," dedi Bahar. Pusat aptal aptal sırıtarak Bahar'ın saçları arasına bir öpücük bıraktı.

"Küçücük kızsın, kaç yaşındaki adama cilve yapıyorsun!" Sözlerimle Pusat bozuldu.

"Ne varmış yaşımda?" Sinsi sinsi gözlerimi kıstığımda Pusat arkasına yaslandı ve istediğim gibi Bahar'la aralarında mesafe bıraktı.

Ablam bizi eğlenerek izliyordu. "Rahat bıraksana âşıkları."

"Fazla rahat bıraktım zaten. Şunlara bak, on yıllık sevgililer sanki."

"O da olur nasipse," dedi Pusat araya atlayarak.

"Yaa," diye miyavladı Bahar. "Bu bir evlenme teklifi mi?" Pusat bir kez daha dondu. İlişkileri böyle giderse ilk bebek yapma fikri de Bahar'dan çıkacaktı. "Pusat?"

"Senin o Pusat diyen ağzını var ya..." Devam etmesine izin vermedim.

"Höst! Yavaş." Pusat beni takmadı, mest olmuş şekilde Bahar'a bakmaya devam etti.

Pusat bana öfkeli bir şekilde laf söylemeye hazırlanmıştı ki salona Ateş girdi. "İyi akşamlar," dedi son derece saygılı bir şekilde. Yanağıma bir öpücük bırakıp yanıma oturdu.

"Yemek yedin mi?" diye sordum ablamın üstümüzdeki bakışlarını hissederek.

"Atıştırdım bir şeyler ama sen o güzel ellerinle bir şeyler hazırlarsan hayır demem," dedi elime uzanarak. Bilerek yapıyordu. Puşt işte!

"Zıkkım ye Ateş," dedim kısık sesle, gülümseyen tavrımı bozmadan. Cevap verecekti ki salondaki ekrana Baybora'nın görüntüsü yasladı.

Her şey o kadar gerçekçiydi ki aradaki saat farkını bile düşünerek arka planını aydınlatmıştı. Ablama gözlerim kaydı, yerinde heyecanla doğruldu.

"Herkese iyi akşamlar," dedi Baybora ancak ablama bakmadı. Doğrudan Bahar'a bakıyordu.

"Merhaba Bahar, ben Baybora. Ameliyatında katkısı olan doktorlardan biriyim." Bahar gülümsedi.

"Merhaba."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyiyim hatta hiç bu kadar iyi olmamıştım. Size çok teşekkür ederim." Pusat, Bahar'ın bacağını sıkarak destek olduğunu hissettirdi.

"Şu an her şey planladığımız gibi ilerliyor, kalp vücudunla yüzde yüz uyum sağladı." Ablam, ona bakmasını bekliyormuş gibi heyecanla Baybora'ya bakıyordu hâlâ. "Ve edindiğim bilgilere göre tesisimizdeki göz doktorlarına da görünmüşsün." Bundan haberim yoktu. Ateş'e baktığımda bundan haberi olduğunu anladım.

"Körlüğün doğuştan değilmiş hatta küçük bir ameliyatla da düzelebilirmiş. Ancak kalbin yüzünden ameliyata alınman risk içerdiği için bu şansını kaybetmişsin. Arada uzun bir zaman aşımı var, bu saatten sonra kapsamlı ameliyatlar da görmeni sağlayamaz ancak alanında iyi olan bir arkadaşımla konuştum. Yüzde yüz olmasa da görme yetini yüzde elliye, belki altmışa kadar çıkarmamız, tesisimizin teknolojisiyle mümkün."

Baybora'nın sözleri hepimizin nefesini kesmişti. Bahar'ın gözleri dolarken eli şaşkınlıkla dudaklarının üstüne gitmişti. "Ya-Yani görebilecek miyim?"

"Yüzde yüz gibi bir oran verip seni umutlandırmak istemem. Yüzde onun üstüne çıkamayabilirsin ancak ihtimal var. Ne dersin, Bahar? Denemek ister misin?"

Salonda derin bir sessizlik oluştu. "İ-İnanamıyorum," dedi Bahar gözyaşları arasından. "Çok isterim... Çok." Pusat kızaran gözlerini Bahar'ın üstünden çekmedi.

"Bunu duyduğuma sevindim ancak birkaç ay sonra gerçekleştirebiliriz bu ameliyatı. Kalbinin bir sıkıntı çıkarmayacağından emin olmamız gerek."

Bahar kesik kesik nefes alıyordu. "Ama pahalıdır, zaten çok pahalı bir ameliyat oldum. Benim param yok ki."

Pusat'ın gözleri biraz daha kızardı. Sözleri Baybora'yı bile hüzünlü bir gülüşe sürüklemişti. "Bunlar dert etmen gereken son şeyler bile değil. Hem akraba sayılırız, paranın lafı mı olur?" Son sözünde Ateş

ve bana bakarak imayla sıritmıştı.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Yaşa sadece," dedi Baybora. "Hepinize iyi akşamlar." Gözü ilk defa ablama takıldı. Ablamın, Bahar'ın haberinden mi yoksa Baybora'nın ilgisizliğinden mi sulandığını bilmediğim gözlerine bakıtı. Bir ölü nasıl bu kadar parıltılı bakabiliyordu? Sanal bir beden nasıl bu kadar gerçek hissettiriyordu? Baybora'nın ölü olduğuna ben bile inanamıyordum.

Ablam derin bir nefes çekerek karşısındaki adamın gözlerine bakıtı, Baybora'nın ekranı aniden kararardı. Ve ben çok geç kaldığımı anladım. Ablam, Baybora'ya âşık olmuştu.

Bahar yerinden kalktı heyecanla. "İnanmıyorum, rüyada gibiyim." Yerimden kalktım, Bahar'ın önünde durdum. "Şimdi ben görecek miyim?"

"Umarım, güzelim." Görmeyen, dünyalar güzeli mavi gözlerini öptüğümde ince kollarını belime sardı ve kafasını göğsüme yasladı. Benden uzaklaştığında yanaklarındaki yaşları ellerimle sildim. "Ama ağlama, artık hep gül."

Gülümsedi kocaman. "Mutluluktan ağlıyorum zaten." Görmeyen gözleri Pusat'ı aradı. "Duydun mu, Pusat? Seni görebilecekmişim."

Pusat daha fazla dayanamayarak yerinden kalktı, koca cüssesiyle Bahar'a sıkıca sarıldı. "Duydum Bahar'ım, duydum." Onları bu sefer rahatsız etmeden yerime oturdum.

Ateş'in gözleri üstümdeydi, hep baktığı gibi dikkatliydi. Bir şey söylemedi ancak kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. *Hayırdır,* der gibi baktığımda gülümseyip tek kaşıyla ablamı işaret etti. Fırsatçı, seksi puşt!

Saat ilerlemiş, herkes odasına çekilmişti. Sabah uçuşumuz vardı, sonunda yine harekete ve istediğim kaos ortamına kavuşacaktım. Bu kadar uslu olmak benim için çok fazlaydı. Uyuyamıyordum ve sıkılmıştım.

Odamdan çıkarak Ateş'in kapısını tıklattım. "Gel." Demek o da uyumamıştı.

Odaya girdiğimde Ateş elindeki tabletten kaldırdı başını. "Aşkın?"

"Bu saatte porno mu izliyorsun?" Sorumu ciddiye almadı, yanına ulaştım. Tabletini kapatarak yanına koydu. Ben de yatağa girdim.

Bir dirseğimi karnına dayadım, diğerini de yatağa.

"Beni çıldırtmaya mı geldin?" dedi çıldırmaktan çok uzak bir ifadeyle.

"Biliyordun, değil mi? Göz ameliyatını."

"Biliyordum," dedi gözlerini kısa bir an açıp kapatırken.

"Neden söylemedin?"

"Çünkü bu sefer bir şekilde karşılık almak falan istemiyorum, kalpte olduğu gibi," dedi sadece. "Bu konu tamamen abimle alakalı. Ben olayı anlattım, o da araştırıp çözüm yolu aradı. Abimle Bahar arasındaki bir mevzu." Kafamı ağır ağır salladım. Eli saçıma gitti. "Sen neden uyumadın? Yarından itibaren yorucu günler bizi bekliyor."

"Alışkınım, biliyorsun, cinayet işlemek benim işim." Kendinden emin tavrım hoşuna gitti, göğsü aldığı nefesle şişti.

"Kim inanır böyle güzel bir yüzün ardında bir şeytan yattığına?"

"Sürekli konuyu güzel yüzüme getiriyorsun ve şu ellerin sürekli saçlarımda. Sanırım bana gerçekten âşık oluyorsun, Alanguva." Bu imayı, bu yatakta bir kez daha yapmıştım. Kafamı ittirerek başımı göğsüne yaslamama neden oldu.

"Sorun değil, bahane uydurmana gerek yok. Eğer yakışıklı sevgilinin sıcak göğsünde uyumak istiyorsan uyuyabilirsin."

"Bahane falan uydurmuyorum," dedim derin bir nefes alırken.

"Hı hı." Alanguva yanındaki lambayı kapattı. Odada sadece biz ve ay ışığı kalırken okyanus manzarasına daldı gözlerim. Parmakları saçlarımda gezinmeye devam etti. Mayışan vücudumu rahat bıraktım, güzel kokusu ciğerlerimi doldururken gözlerimi yumdum.

Sanırım onun kokusunda böyle uyumam da Alanguva'nın mucizelerinden biriydi.

8

KÜÇÜK KIYAMET

Sıcacık bir tenin kollarındaydım, vücudumu sıkıca sarmış ve masumca sarmalamıştı bu tenin masum olmayan sahibi. Teni ve kokusu bu kadar zararsız dururken zehrin ta kendisi olması da onun dediği gibi tanrının cilvelerinden biriydi şüphesiz. Onun sırrı neydi ki kollarında kokusunu soluduğumda yıllarımı çürüten kâbuslarımdan hiç bulaşmamış gibi sıyrılıyordum?

Ne çok kandırmaca içindeydik. Peki, aslında kimi kandırıyorduk?

Birbirimizi mi, kendimizi mi yoksa evreni mi?

Kimseyi kandırmayı başaramıyorduk. Günün sonunda başladığımız noktaya sürükleniyorduk. Her şey kandırmaca olabilirdi ama teninin verdiği huzurlu uykular değildi.

On dakikadır uyanıktım ancak yerimden kıpırdamamıştım bile. Sözde düşmanım, sözde sevgilimin göğsünde okyanusun üstüne düşen güneşi seyrediyordum.

Başımın dayalı olduğu göğsü hareketlendi, uyanıyordu. Yüzüne bakmadan manzaramı seyretmeye devam ettim. Tam on saniyenin ardından belimdeki eli yukarı kaydı.

"Aşkın?" dedi uyku mahmurluğunun verdiği o kalınlaşmış sesiyle.

"Seksi ama puşt Alanguva?" dedim kafamı kaldırmadan.

"Komik misin sen?" Onu takmadan, tabiri caizse yapıştığım göğsünde okyanusun nefes kesen sonsuzluğunu izlemeye devam ettim. O da kalkmaya yeltenmedi, eli uyurken açılan çıplak belimde gezindi yavaşça.

"Belimle alıp veremediğin ne?"

"Çok güzel, hem incecik hem kaslı," derken sesi de kısılmıştı.

"Bana bayılıyorsun, tam olarak ilk ne zaman dibin düştü? Mesela hücrende bir ay boyunca hapisken de beni arzuluyor muydun? Ya da Bahar'ın hayatıyla tehdit ederken?"

Göğsü aldığı nefesle derince şişti. "Beni öldürecektin Aşkın, ben seni öldürseydim de haklıydım. Kendini sürekli haklı görmeyi kesmelisin." Bahar konusunda hep sessizdi, kendini haklı görmüyordu ama bir açıklama yapma gereği de duymuyordu. Açıklama beklediğim yoktu zaten ama tuhaftı. Beni hapsettiği için konu her açıldığında kendini savunup düşüncelerimi yumuşatmaya çalışırken konu Bahar'a döndüğünde buna yeltenmiyordu.

"Ben kinci bir insanım, yapabileceğim bir şey yok." Başımı göğsünden kaldırmadan hafifçe tenine sürterek yüzüne baktım. Onun da pek itirazı yok gibiydi göğsünde yatıyor olmama. "Haydi, benimle ilgili kurduğun fantezileri anlat," dedim kışkırtıcı bir şekilde.

Tek kaşı havalanırken çıplak tenimdeki eli aşağı doğru kaydı. "V'ye bile fazla gelebilir." Bu beni biraz heyecanlandırmıştı. "Konuyu sürekli beni çıldırtacak yerlere çekiyorsun," dedi kısılan sesiyle.

"Artık içime girip beni sertçe-" Cümlemin başı dahi onu fazla heyecanlandırmış olacak ki kalçamdan ve belimden tutarak sertçe yanına yatırmış ve koca bedeniyle üstüme çıkmıştı.

"Seni sertçe? Devam et." Kirli konuşmam onu ilk defa bu kadar mutlu etmişti. Gözleri saate kaydı, şu an gerçekten de her şeyi boş verip içime girmek istiyor gibiydi. "İstediğin buysa seni kırmak istemem." Elim yavaşça aşağı doğru indi bedenlerimizin arasından. Eşofmanının bacak arasındaki sertliğe elimi değdirdiğimde derin bir nefes alarak gözlerini yumdu.

"Sürekli bu kadar sert olmak yorucu değil mi? Birazcık rahatlaman gerek," dedim elimi hafifçe oynatarak.

"Rahatlatsana." Avuç içimdeki sertliği sıktığımda gözlerini açtı, bir elini saçlarıma geçirdi.

"Bu iyiliği yapmak isterdim ancak biliyorsun, yan odalardan birinde ablam uyuyor ve Alanguva, seni öyle bir inletirim ki tüm ada yankılanır." Bunu yapardım, onunla tüm adayı sallayacak kadar iyi bir seks yapmak istiyordum. Ancak uzun bir yolculuğumuz ve öldürmemiz gereken bir adam vardı.

"Bir kadın beni inleteceğini söylüyor ve bu hoşuma gidiyor," dedi kendine inanamıyormuş gibi gülerken. Elimi sertliğinden çektim, diğer elim güzel yüzüne çıktı. Başparmağım gamzesinin derin çukurunun etrafında gezindi.

"Bir adamın söylemesini mi tercih edersin?" Çıldırtıcı hazır cevaplarıma artık eskisi kadar tepki vermiyordu. Ya ben formdan düşüyordum ya da Alanguva bana gerçekten alışıyordu.

Sarıları gözlerime hep olduğu gibi uzun uzun baktı. Gözlerindeki tek şey tutku değildi. "Beni mahvediyorsun." *Seni daha mahvetmedim, Ateş.*

Dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım ve altından çıktım. Ateş yatağa düşerken kollarını kafasının altında birleştirdi.

"Abartıyorsun, sonuçta ablan birlikte olduğumuzu biliyor." *Biliyor* demişti, *sanıyor* değil. Yataktan çıktım, kapıya doğru birkaç adım attım.

"Dalga mı geçiyorsun? Daha tanıyamadın mı ablamı? Öpüştük diye nikâh masasına götürmek istiyor bizi." Ya da tanıyamamak değil de böylesi işine geliyordu.

"Doğru, her öpüştüğünle birlikte olsaydın haremin olurdu, değil mi!" diye sordu ters bir tavırla. Ciddi miydi? Fazla ciddi duruyordu.

"Evet ama ben dördüyle aynı anda yapmazdım sanırım. Ya da yapar mıydım? Önerir misin?"

"Aşkın!" diyerek elindeki yastığı fırlatıyordu ki çoktan odadan çıkıp kapıyı kapatmıştım.

"Çok eğleniyorsunuz sabah sabah." Pusat'ın koca cüssesi, koridorda hatırı sayılır bir yer kaplıyordu.

İyi ki sevişmeye çalışmamıştık, meğer Pusat yine pusuda bekliyormuş! "Senin bu adamın cinsel hayatıyla alıp vermediğin ne?" Şaşırdı, ne dediğimi anlamak için boş boş yüzüme baktı. "Doğru söyle, Ateş'e âşıksan bu işe son verebilirim," dedim eğlenen bir tavırla. "Âşıksın, değil mi? Platoniksin, istiyorsun ki adam iyice kudursun da onu rahatça ele geçir."

Yüzüme bir süre daha boş boş baktıktan sonra kaşları çatıldı. "Tövbe tövbe ya, ne diyorsun kızım sabah sabah? Anlamıyorum, fazla beyin size kafa mı yapıyor?"

"Ateş'in odasına geliyordun, değil mi?"

"Yoo, ben Bahar'ımın yanına gidiyordum."

"Bahar bir nefeste sönüverecek bir çiçek, peki ya Ateş?"

Elini havaya kaldırdı *hayda* der gibi. "Çattık sabah sabah ya!" Yanına yaklaştım, boyum yetmediği için biraz zorlanarak omzuna koluma atmaya çalıştım ancak başarısız olarak sadece elimi bırakabildim ensesine, geldiği yöne geri çevirdim kendimle birlikte.

"Bana karşı dürüst olabilirsin, Ateş'e karşı ne hissediyorsun?"

Yüzüme alık alık baktı. Onu sürüklemeye devam ederken aynı anda konuşuyordum: "*Shrek*, bana bak. Biraz daha etrafta dolanmaya devam edersen seni o çok sevgili Baybora'nın yanına uğurlayacağız. Söylemeyeyim diyorum ama bir bırakmadın sevişelim amına koyayım ya!"

"Ben mi bırakmıyorum? Sürekli birbirine çiftleşme çağrısı yapan köpekler gibisiniz." Ensesini elime kıstırdığımda huylanarak kafasını büktü. "Çek lan elini, buz gibi." Koca dev iki büklüm olurken daha fazla sıktım.

"Anca çağrı yapıyoruz zaten."

"Aa, siksen inanmam, siz var ya her tek kaldığınız saniye birbirinizin üstüne atlıyorsunuzdur. Hem yapamasanız neden sürekli geceyi birlikte geçiresiniz? Sizin gibi iki azgın sarılıp uyuyacak mı tüm gece? Buna kargalar bile güler." Kargalar gülmekten ölmüştü bile. Kolunu cimcikliğimde söylenerek kurtulmaya çalıştı. Bu sırada salona varmıştık.

Ablam salondaki geniş üçlü koltukta, büyük camın hemen karşısında oturuyordu. Dün akşam üzerinde olan rahat kıyafetlerle, karşısındaki cam görünümlü ekranı seyrediyordu. Güzel gözlerindeki hüznü görmemek imkânsızdı. Teni soluk, yüzü dalgındı. Hatta o kadar dalmıştı ki varlığımızın bile farkına varmadı.

"Abla, uyandın mı?" Bu sorunun doğrusu *uyumadın mı* olmalıydı aslında ancak onu sıkıştırmak istemedim. Sesimle irkildi, bakışlarını üstüme çevirdi ve zoraki bir gülümseme yerleştirdi güzel çehresine.

"Evet, dalmışım. Günaydın."

"Günaydın," dedi *Shrek*, elimden kurtulmanın sevincini yaşayarak Bahar'ın odasına gitmek için koridora yönelecekti ki tırnaklarımı koluna geçirerek salona ittirdim.

Koluna dehşet içinde bakıp kıstığı gözlerini üstüme dikti. "Kedi misin sen? Pislik ya." Kolunu ovuşturdu. Hayır, bacağında kurşun

yarasıyla oradan oraya koşturduğunu görmesem narin bir şey sanacaktım.

"Düzgün konuş, küçük it." Büyüğü Alanguva oluyordu.

"Ben düzgün konuşuyorum, küfredip duran sensin."

"*It* küfür değildir!" İtleri çok severdim bir kere, onu böyle güzel bir canlıya benzettiğim için bana teşekkür etmesi gerekirdi. "Bahar üstünü tek giyinmekte bazen zorlanıyor, koca *Shrek*'i, *Şirine*'nin üstüne salmak istemem."

"Ben ona yardım ederdim," dedi gevşek gevşek. Hemen ardından da yumruğumdan kaçmak için ablamın yanına gitti koşar adım. Ablam, hüznü biraz da olsa dağılan yüzüyle bizi seyrediyordu.

Onları salonda bırakıp Bahar'ın odasına geçtim. Yatağında uzanıyor ve göremediği gözleriyle tavanı seyrediyordu. "Günaydın." Sesimle gülümsedi.

"Günaydın." Yatağına oturdum.

"Neden hâlâ çıkmadın yataktan?"

"Düşünüyordum, tüm gece düşündüm aslında," dedi hüzünle. Küçük elini okşadığımda gülümsemesi genişledi.

"Ne düşündün?"

"Olanları. Her şey o kadar sıra dışı ki sanki bir rüyadayım ve bir gün uyanmak zorunda kalacağım. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel. Yeni bir kalbim var, âşık oldum ve bir gün yeniden görme ihtimalim var. O kadar mutluyum ki..." Yerinde hafifçe doğruldu. "Peki, sen, Aşkın? Sen mutlu musun?" Sesi ondan beklenmeyecek kadar olgundu.

Her ne kadar onu el üstünde tutup büyümesine izin vermesek de acı olgunlaştırırdı.

"Neden olmayayım ki?"

"Değiştiğini hissediyorum. Eskisi kadar katı değilsin bazı konularda. Bu belki ablanla, belki Ateş abiyle ilgili, bilmiyorum. Ama aynı zamanda sanki mutlu değilmişsin gibi. Bilmiyorum Aşkın, sen o kadar mükemmelsin ki en güzelini hak ediyorsun. Şimdi benim ameliyatım yüzünden daha çok vakit geçirdin Ateş abiyle, onu gerçekten seviyor musun yoksa benim için mi onunlasın, çözemiyorum." Son-

lara doğru cılız sesi kısılmıştı. Görmese bile bir şekilde hissediyordu.

"Senin ameliyatınla ilgili değil. Unuttun sanırım, onun yanında çalışıyorum. Böyle saçma şeyler düşünme." Bana doğru uzandı elleri, yanaklarımı okşadı.

"Şey... Aşkın, Pusat'ı neden yanınızda götürüyorsunuz ki? Burada kalsa olmaz mı?" Karın ağrısı beli olmuştu.

"Adamın işi bu, tabii ki gelecek. Böyle olmaz bak, bu kadar yumuşak başlı olursan onu parmağında oynatamazsın." Aslında böyle bir gereklilik yoktu ama *Shrek* bize bu kadar çektirmişken kendi de çeksin istiyordum.

"Onu parmağımda oynatmak istemiyorum ki." Zaten oynatıyordu.

"Emin ol, istersin. Biraz ağırdan sat kendini, bu kadar cıvık olursanız bir süre sonra sıkılırsınız." Bu ikilinin hiçbir türlü cıvıklıktan sıkılacağını sanmıyordum ya...

"Nasıl olacak peki?"

"O kadar yılışık olma, bırak etrafında dönsün. Utanmasan evlenme teklifi edeceksin, biraz peşinden koşsun."

"Hmm," dedi anlıyormuş gibi ama anlamadığına o kadar emindim ki. Yataktan çıktığında giyinmesine yardım ettim ve birlikte salona geçtik.

Ateş, ablam ve *Shrek* masaya yerleşmiş, bizi bekliyorlardı. Tam kurumamış saçlarından yeni duş aldığı belliydi, üstüne yine sportif bir takım elbise giymişti. Sarı bakışları imayla üstümde gezindi.

"Günaydın."

"Günaydın," dediğimde *Shrek* pis pis güldü.

"Sizin biraz erken aymış." Boş konuşuyordu ancak ablam o kadar dalgındı ki masadaki konuşmayı işitmiyordu bile. "Benimki de şimdi aydı," dedi Bahar'a bakarken.

"Kahvaltını yap, Pusat," dedim ters ters. Kötü bakışlarını üstüme çevirdiğinde dil çıkardım. Ateş gülüşünü bastırarak boğazını temizledi ve kahvesinden birkaç yudum aldı.

"Ne zaman çıkıyorsunuz?" diye sordu ablam.

"Kahvaltıdan sonra çıkarız, dilediğiniz gibi vakit geçirebilirsiniz biz yokken, eğer bir eksiğiniz olursa çalışanlara bildirmekten çekinmeyin," dedi Ateş ilgiyle, ablam kibarca gülümsedi.

"Pusat, sen gitmesen ne olur ki?" Şirin bir kedi yavrusu gibi miyavlamıştı Bahar. Pusat iç çekerek ona baktı.

"Çalışmam lazım ki ileride sana güzel bakabileyim, yavrum," dedi *Shrek*. Kıro işte! Bahar'sa bunu çok romantik bulmuş olacak ki bir kez daha miyavlamıştı. Ablamın dalgın ifadesi bir anlığına kayboldu.

Ablamı burada bırakmam mantıklı değildi, Baybora onunla yine iletişim kurabilirdi ancak onu kıramıyordum da. Hiç yapmadığım bir şey yaparak olacakları zamana bırakıyordum, Aylin'imi iyileştirecek tek şey buydu çünkü.

Kahvaltıdan sonra hazırlanıp çıkmış, Alanguva'nın uçağında büyük planımıza doğru gidiyorduk.

"*Shrek* neden geliyor? Sadece ikimiz olmayacak mıydık?" Ateş sorumla camdaki bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Otelde seninle kalacağım gibi gözükecek Aşkın, ben Pusat'sız pek bir yere gitmem. Biz Arjantin'e geçerken Pusat New Jersey'de kalacak." Telefonundan kafasını kaldırmayan Pusat'a döndü. "Her şey hazır, değil mi?"

"Evet, bin kez sordun. Evet." Telefonunu kapattı. "Ancak bu planını zerre mantıklı bulmuyorum. Başında bu kadar bela varken sen kendini tamamen çıplak bırakıyorsun. Ölebilirsin, Ateş." Ateş sessiz kaldı.

"Artık şu planı detaylı olarak bana da anlatacak mısın yoksa adamı öldürürken mi öğreneceğim?" Tabletini açıp bana uzattı.

Ekranda esmer, siyah saçlı ve iri bir adam vardı. "Bir yıl önce bu plan için ortaya sürdüğüm Brezilya asıllı bir boksör, bir yılda adını tüm dünyaya duyurdu. Ancak onun en başından beri rolü dublörüm olmak. Bu adama benzemem gerek, makyaj konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyorum." Adam irilik ve boy olarak tam Ateş'in fiziğine sahipti ancak yüzü biraz yorucu olacaktı.

Ekranı kaydırdığımda kızıl saçlı, güzel bir kadın çıktı. "Bu da sen plana dâhil olduktan sonra ortaya attığım bir kadın, boksörün nişan-

lısı." Kadının fizik ölçüleri benimkine benzerdi, yüzü de benzetirdim. Sayfayı bir kez daha çevirdim, orta yaşlı bir adam vardı bu sefer de ekranda, Ateş'e baktım.

"Öldüreceğimiz adam Ezequel Cordero, ünlü bir mafyanın başı. Ne ararsan var; uyuşturucu, kadın ticareti ki buna çocuklar da dâhil. Ama en sevdiği şey yasa dışı oynanan boks maçları. Kendine ait sayısız yeri var ancak normal bir boks değil, ringe çıkanlardan biri ölmek zorunda. Kanı ve pisliği seviyor." Ve bir boksör kılığında gitmesi o ringe çıkacağını gösteriyordu.

Bu avı şimdiden sevmiştim. "Peki, Şahin'le bağlantısı ne?"

"Şahin için çok önemli bir adam, eğer kaybederse Arjantin ve birçok ülkede sahip olduğu bağlantıları yok olacak."

"Nasıl dayanıyorsun?" diye sordum tableti geri ona uzatırken. "Abinin katilini öldürmemeye nasıl dayanıyorsun?"

"Abimi bir kişi öldürmedi, kurşun Şahin'den çıkmış olsa da arkasında başkaları da var. Sadece Şahin'i değil, hepsini süründüreceğim, ölmekten beter edeceğim. Cebonayan lideri olabilirim ama Cebonayan da tehlikeli. Benden gizli işler yürütmeye çalışan birkaç grup var. Gözleri sadece koltuğumda değil, lider olmamdan öyle nefret ediyorlar ki tüm ailemi hedefliyorlar ve bunlar dost görünenler de çıkabilir."

"Yine de fazla sabırlısın, eğer senin yerinde olsaydım dayanamazdım, ona dünya tarihine geçecek bir işkence yapardım." Konuşurken bile gözlerim parlamış olacak ki Ateş'in gözleri bir süre gözlerimde asılı kaldı.

"Umarım hiçbir zaman yerimde olmazsın, Aşkın," dedi içtenlikle, sarı gözlerindeki gölgeyi gizlemeden.

Bu konuşma onu daraltmış olacak ki beyaz ama kollarında siyah çizgi detayları olan gömleğinin ikinci düğmesini açtı. Saatlerdir dokunmadığı viski bardağına uzandı.

"Peki, neden bu kadar gizli?"

"Şahin, katil olduğunu bildiğimin farkına varmamalı. Başka kimseye de veremem bu görevi, böyle bir adamı öldürmek için sadece kas gücü yetmeyecektir, öldürücü bir zekâya da ihtiyacım var." Burada devreye V giriyordu.

"Biraz daha öv, hoşuma gitti."

"Çok saçma, çok. Kafayı yedin son zamanlarda, gözün karardı." Söyleniyordu Pusat.

"Ne tavsiye edersin, Pusat? Abimi öldüren o piç etrafta elini kolunu sallayarak gezerken ben oturup bana ya da aileme zarar vermelerini mi bekleyeyim?" Sürekli ailem deyip duruyordu, sadece kardeşi kalmıştı. Ancak diğer akrabaları hakkında pek bir şey bilmiyordum, onlardan bahsediyor da olabilirdi.

"Ailen kim?" diye sordum merakımı perdelemeden.

"Ateş'in gizli bir karısı, yedi tane de çocuğu var. Onlardan bahsediyor," dedi Pusat pis pis sırıtırken. Yapmacık bir şekilde güldüm.

"Kedi mi bu kadın? Yedi ne amına koyayım!" Pusat anırırcasına gülerken Ateş kafasını iki yana sallamakla yetinmişti. Küfürlerimden rahatsız olduğunu da gizleyemiyordu.

"Belki şu an en büyük amacım kardeşim ancak bunun dışında bana aile olan akrabalarım da var."

Pusat aniden ciddileşti. "Ateş, çok tehlikeli, çok. Sen ölürsen aileni kim koruyacak peki? Bari ben de geleyim."

"Üçüncü bir biletimiz yok maalesef, iki karakterimiz var. Bir sorun olmayacak, alternatif planlarımız olacak, ne Aşkın'a zarar gelecek ne de bana."

"İki günlük kızı bana tercih ettin ya, bir şey demiyorum ben." Yine başlamıştık kıskançlıklara.

"Boksör kılığında gidiyorum. Sen mi nişanlım olmak isterdin, Pusat?" Bence istemek bir yana dursun, bunun hayaliyle yatıp kalkıyordu.

Omuz silkip gözlerini kırpıştırdı. "Olabilir. Eşcinsel çiftler günümüzde oldukça yaygın," dedi aynı ciddiyetle.

Kendimi tutamayarak yüksek sesle güldüm. "Kolla götü Ateş, *Shrek* iyice niyeti bozmuş." Ateş gülüşünü, dudaklarına götürdüğü kadehiyle kapattı.

"Gülün siz, orada başınıza bir iş gelirse dersiniz Pusat olsaydı diye."

"Eminim deriz, anla artık *Shrek*. Benim kadar mükemmel bir katil değilsin." Beni pek takmayarak telefonuna döndü. Kafamı telefo-

na doğru uzattığımda ekranı gizledi benden. "Ateş'in çıplak fotoğraflarına mı bakıyorsun be? Ne bu gizem?"

"Kanımı donduran imalar yapıyorsun, *Küfürbaz Haydo*[2], Bahar'ımın güzel yüzünü izliyordum ben," diyerek telefonun ekranını bize çevirdi. Bahar'ın bahçede çekilmiş bir fotoğrafıydı, saatlerdir bu fotoğrafı mı izliyordu sahiden?

"Küfürbaz Haydo?" Onu tekrarladığımda kafasını salladı.

"Evet, yalan mı? Küfretmeden durabiliyor musun sen?"

Tekrar küfredecektim ki durdum, onu haklı çıkarmayacaktım. Arkama biraz daha yaslandım koltukta yayılarak. Ateş aramızdaki konuşmayı pek umursamamıştı, aklı Pusat'ın telefonuna bakmamda kalmıştı.

Ateş ne yaptığımı anlamış, tasvip etmeyen gözlerle bakıyordu. "İnsanları manipüle etmeyi çok iyi beceriyorsun." Peki, sen neden her hareketimi beynine böyle iyi kazımaya çalışıyorsun?

Omuz silktiğimde Pusat ortada dönen olayı anlamaya çalışıyordu. Boş gözlerle bakıyordu, beyni yetmeyecek gibiydi. Sabahtan beri telefonunda ne yaptığını merak etmiş ve saçma sapan bir ima yaparak telefonunu gösterip açıklama yapmasını sağlamıştım.

Üç dakika geçmişti ve Pusat hâlâ farkında değildi, en sonunda kafa yormayı bırakıp telefonuna geri döndü.

Ateş'in yakıcı sarıları ise üstümden bir türlü ayrılmadı, içimi görüyor gibi bakıyordu. Ancak o da henüz kaç yüze sahip olduğumun farkında değildi.

Uçaktan indiğimizde Alanguva'nın New Jersey'deki oteline geçmiştik. Adam para makinesi gibiydi, hayatı koca bir *Monopoly* oyununa çevirmişti. Her şehirde illa bir mülkü vardı. Üstelik bunun için cinayet işlemesine de gerek yoktu, baba parası yiyordu. Şanslı puşt!

Ateş bir gün şirketinde görünecek ve akşamında farklı kimliklerimizle Arjantin'e uçacaktık. Alanguva'nın koca otelindeki lüks kral dairesi gerçekten de içinden on gün çıkmak istenmeyecek türdendi.

[2]Bir zamanların efsanesi Küfürbaz Haydo, yani Yosemite Sam'in gerçek Türkçe dublajlı hâli. *(e.n.)*

Terasında tamamen cam bir havuzu vardı. Her yerde olduğu gibi burada da her şey alışılmadık derece teknolojikti.

Plastik makyaj için tüm malzemeler hazırdı, başlamam gerekiyordu. Saatler sürecek bir makyaj olacaktı, fazla kalıcı olması gerekiyordu. Tableti önüme açıp bir kez daha inceleme yaptım. Beyaz tenliydim ancak bu kadın ölü gibiydi, ten rengimi bir ton kırmam gerekiyordu.

Vücut boyasını alıp banyoya geçtim. Tamamen soyunarak her tarafımı beyaz kalıcı vücut boyasıyla boyadım, suya ve tere dayanıklıydı, bir haftadan fazla vücudumda kalabilirdi bu mükemmel şey. Sadece sırtımda bazı bölgeler kalmıştı, onu da Ateş'e bırakacaktım. Siyah, dantelli iç çamaşırı takımını üstüme geçirip masaya geri döndüm. Kadının yüzündeki her hattı kendi yüzüme ustalıkla kazıdım, yeşil lensleri taktım. Dudak dolgunluğuna dokunmadım ama benim kavisli dudak hatlarımın aksine kadının dudakları daha yuvarlak ve kalp şeklindeydi. Kızıl peruğu, bir mankenin kafasında hazırlayıp önlerde bebek saçları çıkararak daha doğal bir hâle getirdim. Tül peruğu başıma özenle geçirdim. Geçici dövme malzemeleriyle bacağıma dikkatle yılan figürünü kazımaya başladım.

Bu sırada daire kapısının açılma sesini işittim, saatlerdir makyajla uğraşıyordum. Çok geçmeden Ateş odanın kapısında belirdi. "Yemek yedi-" Konuşmasını kesen şey beni fark etmesi olmuştu. Çıplak tenimde ve yeni yüzümde gezindi sarıları.

Uzun süre bakışlarını ayırmadı, onu umursamadan geçici dövmemle uğraşmaya devam ettim. Nefesini sesli bir şekilde verdiğini işittim.

"Aşkın'a bakmıştım da yok sanırım," dedi eğlenen tınıyla.

"Maalesef, benimle yetinmeniz gerekecek," dedim boğazımı zorlayarak değiştirdiğim ses tonumla. Dudaklarında tehlikeli bir gülüş peyda oldu.

"Hiç sorun değil," dedi yanıma doğru adımlarken. Yanıma kadar geldi, gözleri aynadaki yeşil gözlerimi, bir eli de çıplak omzumu buldu. "Çok az açmışsın rengini. Akmayacağına emin miyiz?"

"Bana böyle dokunmamalısınız, ünlü bir boksörün nişanlısıyım. Ve kendisi çok kıskançtır."

"Öyle mi? Anlıyorum ancak böyle bir manzaranın karşısında dirayetli kalmak çok zor. İsminizi bana bahşeder misiniz?"

"Cindy Jackeline," dedim göz süzerek. Yerimden kalktım yavaşça, elini tutup banyoya kadar peşimden sürükledim. Merakla izliyordu bedenimi. Banyoya vardığımızda elini bıraktım.

Arkamı dönüp sütyenimi çıkardım. Sarı gözleri aynadan beni izliyordu ve izlemeye dayanamamış olacak ki birkaç adım attı bana doğru. Bedenini bedenime yaslarken takım elbisesinin kumaşıyla irkildim ancak kendimi ona doğru bastırdım.

"Sırtımı boyamanız gerekecek." Peruğumu bir omzumda topladı tek eliyle, kafasını bana doğru eğmişti. Sırtımı göğsüne biraz daha yasladığımda aynada bakışları önce gözlerime, ardından göğüslerime indi. Derin bir nefes aldı.

Büyük ve maharetli eli boynumu tuttu. Sıkmadı ancak kendine bakmamı sağlayacak şekilde kafamı kaldırdı. Gözlerim yüzüne yakınken dudaklarıma eğildi.

"Birazdan nişanlım gelecek, bizi böyle görürse hiç iyi şeyler olmaz." Düşündüğümün aksine dudaklarıma yapışıp vücuduma dokunmadı. Aksine iki adım geri çekildi, yerdeki sprey vücut boyasını eline aldı.

Önce sırtımı boyadı, spreyin hissiyatı tenimi gıdıklarken onu seyrediyordum. Sırtımdan yavaşça belime doğru indi. Belimden de kalçama ve bacaklarıma kadar indi. Hemen ardından yine derin bir nefes alarak boyayı bırakıp banyodan çıktı.

Adamı iyice delirtmiştim.

Kendi odasına geçerken hâlâ çıplak olan bedenimle onu takip ettim. Boya kuruyana kadar bir yere değmemem gerekiyordu, bir şey giyemiyordum. Ceketini çıkararak yatağın üstüne attı. "Duş alacağım, sen de bir şeyler ye bu sırada ve çıplak dolanma." Bana bakmamak için çaba sarf ediyor gibiydi.

"Ne zaman çıkacağız?"

"Dört saat sonra kalkıyor uçak, yetişebiliriz, değil mi?"

"Evet." Yanından ayrılıp odama geçtim. Tenimin kuruduğuna karar verip zümrüt yeşili, saten sabahlığın kuşağını sıkıca bağladım. Cindy'nin kıyafet tarzı hiç bana uygun değildi ki zaten olmaması gerekiyordu.

Salondan lezzetli kokular geliyordu, ayaküstü bir şeyler atıştırdım. İndiğimden beri telefonuma bakmamıştım, sürekli Türkiye'den gereksiz aramalar geliyordu. Çıkmadan önce ablamı arayacak ve telefonumu yanıma almayacaktım. Sadece ablam aradığında yanımdaki telefona yönlendirme yapılacaktı.

Ateş çok geçmeden duşunu almış, bornozuyla odama gelmişti.

"Vücudun kuru mu?"

"Evet." Makyaj masasının önündeki süslü koltuğa oturdu.

"Solaryuma gitmen daha iyi olabilirdi, benimki neyse de sende bayağı bir ton farkı olacak."

"Solaryum olmaz, yine kendim olarak çıkmam gerekecek buradan, Aşkın. Terlersem çıkar mı ya da tenime temas eden şeye bulaşır mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Tam olarak neden terleyeceksin? Sevişecek miyiz?" diye sordum kontür paletini ve fırçamı elime alıp kucağına otururken.

Gülümsemediğinde gamzeleri belli oldu. "Tercihim bu olurdu ama hayır, dövüşeceğim."

"O ringe çıkacaksın, değil mi?" Aslında bunu biliyordum, sadece olmamasını umuyordum çünkü bu kadarı Ateş'e bile fazlaydı.

"Çıkacağım, Aşkın." Onun gibi gözü kara bir adamdan beklenmeyecek şey değildi.

"Kendine çok güveniyorsun. Profesyonel dövüşçülerle nasıl dövüşeceksin ki? Sonunda ölüm var."

"Benim için endişelendin mi?" diye sordu tatlı bir sırıtışla. Söylenerek elimdeki paleti bıraktım ve kucağından kalktım. "Beni hafife alıyorsun."

"Bu hafife almak değil, kendini ne sanıyorsun ki? Kalk, önce vücudunu boyayalım." Koyu renkli spreyi elime aldığımda yerinden kalktı, elim bornozunun kuşağına gitti. Tek kaşı havalanırken rahat bir tavırla açtım. Bornoz gevşeyerek iki yana açıldı ancak sandığımın aksine tamamen çıplak değildi. Siyah bir *boxer* vardı altında.

İşte, bu beni üzer, Alanguva. Burun kıvırdım.

Omuzlarından attığı bornoz heybetli bedeninden kayarak yavaşça yere düştü.

Vücudunu çok yoğun olmayacak ancak belli bir fark yaratacak şekilde boyamaya başladım. Arada çaktırmadan elliyor, farkına varıyor mu diye anlamak için gözlerine bakıyordum. Arkasına geçip sırtını boyadım, beline kadar indim. Elim *boxer*ının lastiğine gittiğinde şaşırarak kafasını bana çevirdi.

Göz kırparak hafifçe sıyırdım, buraları da spreyle boyadıktan sonra dayanamayıp güzel kalçasına iyi bir şaplak atmıştım.

"Aşkın!" dedi eli kalçasına giderken. "Sabahtan beri elliyorsun, bir şey demiyorum; bir de tokatlıyorsun." Spreyi bıraktım, suçlu bir çocuk gibi elimi havaya kaldırdım.

"Çok güzel duruyordu, tokatlamasam olmazdı. İnkâr etme, hoşuna gitti, biliyorum." Kafasını iki yana sallarken gözlerinde her zamanki *sen iflah olmazsın* bakışı yer edindi.

Esmer ten, ona düşündüğümden daha çok yakışmıştı. Geçici saç spreyini elime aldım. O otururken ben de zaten koyu kahve olan saçlarını tamamen siyaha boyadım. Ardından kucağına oturup makyajına başladım. Alnındaki çizgileri belirginleştirdim, burnunun biraz büyük görünmesini sağladım. Dudak rengini soluklaştırıp yanaklarındaki belirginliği azalttım. En sonunda koyu kahverengi lensleri ona uzattım.

"Takmayı bilmiyorum, gözden çok huylanırım," dedi huysuzca. Nefesimi vererek yeni lensi açtım, parmağımın ucuna aldım.

"Arkana yaslan, yukarı bak." Yukarı baktı ancak lensi gözüne yaklaştırdığımda huylanarak kapattı.

"Ateş?"

"Takmasak?"

"O sarı gözlerinle anında kendini ele verirsin." Nefesini vererek gözlerini kırpıştırdı. Lensi tekrar takmaya çalıştım ancak gözünü kapatmasıyla lens yerine oturmadan kendini dışarı attı. "Kapatma şu siktiğim gözlerini ya."

Oflayarak bana kötü kötü baktı. "Küfretme!"

"Sinirlerimle oynama o zaman, tek yapacağın şey gözünü kapatmamak!" En sonunda gözünü kırpmamayı başarmış, lens yerine oturmuştu. Aynısını diğer gözüne de yapmıştım ve bu daha kolay olmuştu.

Çok zorladığı için gözlerinin içi kızarmış ve yaşarmıştı. Yanıyor olmalıydı ki gözlerini yumdu, solüsyonun gözünde bıraktığı yaş gözünden süzülürken eğilip dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Aferin bak, bitti." Yumduğu gözleri açıldı. Bu adam her türlü çok yakışıklıydı, şu an esmer afet olmuştu.

Kucağından kalkarak Cindy için hazırlanan kıyafetleri çıkardım. Siyah, ince bir çorap giyip üstüne kalçamın altında biten şortu geçirdim. Ateş hâlâ yerinde bekliyor, beni seyrediyordu. Dudaklarım ve saçlarımla aynı kırmızılıkta dantelli *crop* giydim. Kadının tarzı çok tuhaftı, ya böyle asi ve seksi giyiniyordu ya da fazla sevimli ve seksi. Ancak seksilik hep yerindeydi. Uzun, deri ceketi ve ince topuklu botları ayağıma geçirdim.

"Beni izlemeyi kesip hazırlansana." Beni izlemeye daldığını yeni fark ediyormuş gibiydi, önüne döndü. Eli çenesine giderken aynadaki yabancı görüntüsünü izledi.

"Her türlü çok yakışıklıyım," diye mırıldanarak yerinden kalktı. O odasına geçip hazırlanırken ben de son dokunuşları yaptım. Cindy'ye ait pahalı parfümden bolca sıktım. Küçük valizi salona sürükleyerek Ateş'i beklerken bir sigara yaktım.

Çok geçmeden altında neredeyse ilk defa gördüğüm bir kot pantolon ve üstünde kırık beyaz gömlekle salona gelmişti. Boynuna gümüş kolye takıp üç düğmesini açmış, saçlarını biraz daha havalandırmıştı. Fazla seksi olmuştu.

Sigaramdan derin bir nefes çekerek birkaç adımda yanına vardım. "Hoş geldin bebeğim, sen yokken adamın biri bana sarkıntılık etti," dedim alt dudağımı büzerken. Eli belime gitti keyifle, kendine doğru çekti.

"Ya, kimmiş o? Kim benim nişanlıma yan gözle bakar? Söyle de öldüreyim."

"Tanımıyorum kendisini ama sinirlenme, hemen nişanlı olduğumu söyledim zaten." Kafasını sağ omzuna doğru yatırdı hafifçe, oyu-

numuzu bozarak gülümsedi. Artık aksanlı bir İngilizce konuşmamız gerekecekti.

"Çıkalım artık, geç kalacağız," demişti ki odanın kapısı tıklatıldı. Hemen ardından Pusat içeri girdi. Bizi gördüğünde gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Oha, aşırı benzemişsiniz, az önce lobide sizi gördüm." Biz onların kılığına girerken onlar da Ateş'in bu kral dairesinden ya da otelinden çıkmayacaklardı.

"Ben yaptım, tabii ki benzeyeceğiz," dedim hemen böbürlenerek.

"Senden korkulur, şunlara bak. Bilmesem tanıyamam, o derece." Durakladı, Ateş'e döndü. "Ben de geleyim sizinle, içimde kötü bir his var," dedi rahatça, sanki Ateş buna çok rahat müsaade edecekmiş gibi.

"Hayır, Pusat. Bu konuyu yeterince tartıştık."

"O kadar saçma sapan şekilde hayatını tehlikeye atıyorsun ki çıldırmamak elde değil. Ben de geleceğim Ateş yoksa Baybora'ya bu saçma planını anlatırım." Ateş öfkelenirken gözleri kısıldı, belimdeki eli düştü. Bunlar da horoz gibiydi, normal normal konuşurken birden birbirlerine diklenmeye başlıyorlardı.

"Beni tehdit mi ediyorsun sen?"

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Arkadaşın değil miyim ben senin?"

"Seni götürmeyeceğim, durma Pusat. Git ve abime anlat. Ancak sadece işini değil, arkadaşlığımızı da kaybedersin."

Pusat'ın yüzünü sert bir ifade kapladı. "Ölü bir arkadaşım olacağına arkadaşım olmasın." Ateş sakin bir ifadeyle kafasını yukarı aşağı salladı. Elimi tuttu.

"Biz çıkıyoruz, sen gelmiyorsun. Bu saatten sonra yapacağın her şey sana kalmış, seçim senin." Kendi çantasını omzuna taktı ve benimkini de eline aldı. Gıcık bir şekilde öpücük attığımda *Shrek* biraz daha morardı. Ateş'le birlikte odadan çıktık.

"Bu otelden çıktığımız andan itibaren Ateş ve Aşkın yok, Cindy ve Jorge var." Sarı gözlerini kapatan lenslerini yüzüme dikti. Beni nasıl bakışlarımdan tanıdığını anladım. Dediği gibi ne kadar kaliteli lensler olursa olsun, bakışları değiştiremiyordu.

Elini sıktım, Cindy ve Jorge olarak otelden çıktık.

Ünlü boksöre ait uçakla Arjantin'e geçmemiz saatler sürmüştü. Tüm yolculuk boyunca dinlenmiştik, indiğimizde pek vakit bulamayacaktık.

İndiğimizde maçların yapıldığı otele yerleştik. Ateş son kez planın üstünden geçiyordu, bu gece maça çıkacaktı. Viskiden koca bir yudum alarak kucağına oturdum.

Zorunlu olarak plan değişikliği yapmak zorunda kalmıştık. Ateş'in ilk planına göre bu, zaman alacak bir cinayetti. En az bir hafta sürecekti ancak Ezequel'in maçta olacağından emin olduktan sonra maçını erkene çekerek bugüne almıştı. Bunda Pusat'ın da payı vardı, Baybora'ya gerçekten de bizi ispiyonlamış ve Baybora'nın ortalığı ayağa kaldırmasına neden olmuştu.

Her yerden arama yaparak Ateş'e engel olmaya çalışmıştı. Ateş'in burada kalabilecek fazladan bir günü bile yoktu. Pusat hakkında hiçbir şey söylemiyor, konusu açıldığında sessiz kalıyordu. Fazla sinirliydi.

Elim ensesinde gezindi. "Tamam, mantıklı bir plan ama tehlikeli." Bardağıma uzandı ve kalan viskiyi tek dikişte içti.

"Benim için endişeleniyorsun," dedi kısılan gözleriyle.

"Öyle değil, karşındaki adamlar senden zayıf olmayacak ve işleri bu. Birilerini o ringde öldürerek buraya kadar gelmişler; dayanabileceğine nasıl inanıyorsun, aklım almıyor. Bu biraz aptal cesareti." Ateş güldü alaylı ifadesiyle.

"Dedi, bir orduya tek başına kafa tutan seri katil." Ben zaten deli olmadığımı söylememiştim. Devam etti: "Çok dayanmam gerekmeyecek, sen yetişeceksin," dedi emin bir şekilde. Nasıl oluyordu da bana bu kadar güveniyordu?

Gürültü çıkarıp dikkatlerini çekecektim. "Dikkatlerini daha risksiz çekebileceğimi biliyorsun." Kaşları çatılırken kafasını iki yana salladı.

"Senden tek istediğim plandan sapmaman, Aşkın."

"Bu silahları nasıl soktun içeri?" dedim masanın üstündeki mükemmel canavarlara göz atarak.

"Hazırlıklı olduğumu söylemiştim. Dövüşten önce tanışma partisi var ancak katılmayacağız. Direkt ringe çıkacağım."

"Bu adam Jorge'yle daha önce tanıştı mı?"

"Hayır, ilk defa etkinliğini kabul ediyoruz. Bizi çok merak ediyor." Kafamı ağır ağır salladım.

"Eğer o ringde ölürsen kaçarım," dedim gözlerine bakarken.

"Kaçmalısın zaten, direkt olarak sana verdiğim adrese geçerek şu kılıktan kurtulup adaya dönersin." Bunu da detaylıca düşünmüştü.

"Ama ölmeyeceksin," dedim kesin bir ifadeyle.

"Onların hepsini tek tek öldürmeden ölmeyeceğim," dedi kararan sesiyle. Masanın üstünde duran otel krokilerine baktım. Zor ve yorucu bir cinayet olacaktı ancak sorun değildi. Böylesi daha eğlenceliydi.

Kucağından kalkıp üstümü değiştirdim. Kısa ama eteği bol duran siyah bir elbise giyerek üst bacağıma bıçak ve silahlarımı yerleştirdim. Ateş de bol, siyah bir şort ile siyah atlet giymişti çok geçmeden.

"Hazırım ben," dedim ancak kafasını iki yana salladı, silahların yanında duran yeleği aldı.

"Değilsin." Kurşungeçirmez yeleği bana uzattı.

"Hayır, çok mantıksız. Kafadan vurulursam hiçbir yararı olmaz. Sadece belli bir yeri koruyor ki her yerim açıkta zaten. İlk defa çatışmaya girmiyorum, Ateş." Aslında böyle değildi, zamanında o yelekleri fazlasıyla kullanmıştım.

"Neler olacağını bilemezsin, giy şunu lütfen," dedi sertleşen sesiyle.

"Olmaz! Elbisem ince, belli olabilir."

"Başka bir elbise giy o zaman." Neden bu kadar gerildiğini anlamıyordum. Çantamı koluma taktım ve odadan çıktım.

"Aş- Cindy!" Söylenerek o da çıkmıştı odadan. Birkaç adımda yanıma ulaştığında gülümseyerek koluna girdim. Bu dakikadan sonra İngilizce konuşacaktık.

"Efendim, Jorge?" dedim kırmızı dudaklarımı büzerken.

"Beni pişman etme," dedi kısık sesle, asansöre bindik.

"Sorun yok, ilk defa böyle büyük bir işe kalkışmıyorum. Yeni yetmeymişim gibi davranmayı kes ve sakin ol." Sözlerimle yutkundu, bu kadar endişelenmesi çok saçmaydı. "Daha önce hiç Arjantin'e gelmemiştim," dedim konuyu dağıtmak isteyerek.

"Sözüm olsun, bir dahakine gezeriz," dedi gerginliğini biraz da olsa üstünden atarken. Asansör zemin katı da geçerek yerin bayağı altına inip durdu.

Asansörün kapısı açıldı. Bambaşka bir dünya vardı burada. Tahmin ettiğimden çok ama çok daha kalabalıktı. Genelde zenginlerin geldiği, iyi paraların döndüğü dövüşlerdi ancak normal kesimden de insanlar vardı. Bu da içeride adım atılacak alan olmamasına neden olmuştu.

Etrafta bağıran insanlar, göz yakan duman ve ter kokusu mide bulandırıcıydı. Avımız yanındaki korumalarıyla birlikte görüş açımızdaydı. Kır saçlıydı ancak uzun boyu ve dik omuzlarıyla dinç bir duruşu vardı.

Kolay lokma olabilirdi, korumaları fazla tecrübeli görünmeselerdi. Gözleri her yerde dikkatle dolaşıyordu. Özellikle kel ve en iri olanı bizi zorlayacak gibi duruyordu. Zaten kel korumalar hep en iyisi olurdu, *Shrek* de kel olmalıydı. Gerçi bu kadar stresle birkaç yıla saçları tamamen dökülürdü zaten. Acaba o yüzden mi en iyi korumalar keldi?

Sporcuların odalarının olduğu kısma geçtiğimizde kapısında Jorge Fabio yazılı küçük odaya girdik. İçeride takım elbiseli bir adam vardı.

"Bay Cordero sizinle maçtan önce görüşmek istiyor." Bu beklediğimiz bir şeydi. Ateş bana dönerek belimden hafifçe odanın içine doğru ittirdi.

"Bekle beni bebeğim, geleceğim." dedi Portekizce, ona gülümsediğimde odadan adamla birlikte çıktılar. Jorge kıskanç bir nişanlıydı.

Küçük, ter kokan odada hiçbir yere oturmadım. İçinde haritanın olduğu telefona son kez göz gezdirdim.

On dakikanın ardından isimler ringe çağırılmaya başlanmıştı. Üstünde Jorge yazan matarayı ve havluyu alarak dışarı çıktım. Ateş, Eze-

quel denen adamla konuşuyordu hâlâ. Boksörlerin beklediği yerde dururken Ateş'in bu ringden çıkamayacağına emin oldum. Adamlar aşırı iri ve tuhaf gözüküyorlardı. Bu gece iyi bir dayak yiyeceği kesindi.

Ringdeki iki dev adamın dövüşü başlarken Ezequel, Ateş'in omzuna elini koydu. Ateş, bir omzundaki ele bir de adama baktı. Gözlerindeki tehlikeyi metrelerce öteden gördüm ve hoşuma gitti. Maçın başlamasıyla bağırışlar ve kalabalık artarken Ateş adamın yanından ayrıldı. Lensli gözleri çok geçmeden beni buldu ve yanıma geldi.

Tişörtünü çıkardığında esmer, kaslı teni fazla seksi gözüküyordu. Uzattığı tişörtü koluma astım. Eli belime giderken gözleri ringdeydi.

"Benimle tanıştığına memnun olmuş, bu gece iyi bahis oynanmış ve kazandığım takdirde kendi mekânlarında sık sık görmek istiyormuş," dedi kulağıma doğru.

Kafamı sallarken ringe baktım. İki adam, dövüş kurallarını tamamen hiçe sayarak vahşice saldırıyorlardı birbirlerine. Birinin çoktan kemikleri kırılmış, yüzü kanla kaplanmıştıüstlerinde bir kafes vardı kaçmalarını engellemek için. Kazanan belliydi.

"Ölme, tamam mı?" dedim ona dönerek. Dudaklarında yarım ağız bir gülüş oluştu. Belimdeki eli sıkılaştı, yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı. Gözlerimiz birbirinden ayrılamadı. Bakışmamızı kesen şey hemen birkaç metre önümüzde duran kafesteki adamlardan birinin, kafesin bize doğru olan tarafına sertçe yüzünü çarpması olmuştu.

Adamın yüzü parçalanmıştı. Yere düşmüş, diğeri de üstüne çıkmıştı. Adamı öldürene kadar dövdü. Kalabalığın coşkulu bağırışları her yeri inletirken artık başım ağrıyordu.

İki dövüşün ardından Jorge ismi anons edildi. Bir önceki dövüşten kalan ölü adam ringden sürüklenirken Ateş bana döndü. "Şans öpücüğü?" Birbirimizi öpe öpe bitirecektik bu gidişle! Ateş Alanguva en çok öpüştüğüm adam olarak ilişki tarihime çoktan adını altın harflerle kazımıştı. Elim çenesinin iki yanına gitti, dudaklarımı yumuşak dudaklarına bastırdım.

Sarı olmayan gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı dudaklarım dudaklarındayken. Eli belimi okşadı, ayrıldığımızda dudaklarını yaladı, yüzüme uzun uzun baktı ve ringe çıktı. Ben de derin bir nefes aldım arkasından.

Siktir! Rakibini görmemle gözlerim irileşti. Kocaman, siyahi bir adamdı. Boyu Ateş'ten uzun ve iriliği de bir devle yarışır derecedeydi. *Umarım bir yumrukla tahtalıköye gitmezsin, Alanguva.* Kafes üstlerine kapandığında derin bir nefes aldım.

Adam vakit kaybetmeden Ateş'e doğru koşturdu ve bu hamlesi kalabalığı coşturdu. Ringdeki adam Ateş'e yumruk savurduğunda Ateş kaçarak bacağına tekme geçirdi ancak ikinci yumruktan kaçamadı.

Tezahüratlar arttı, Ateş karın boşluğuna sağlam bir yumruk yemişti.

Daha fazla bekleyemezdim. Telefona komut verdim, bir saat kadar önce otelin tüm sistemine sızmıştık. Önce kafa karıştırıp sonra tüm enerji kaynaklarını kesecektik ancak jeneratör manuel şekilde çalıştırılmadan önce halletmemiz gerekiyordu.

İlk olarak tüm hoparlörlere bağlanarak önceden hazırladığımız silah seslerini devreye soktum. Koca alanda sanki çatışma varmışçasına yoğun silah sesleri gelirken herkes bağırmaya başladı. Ezequel'in adamları çevresinde koca bir çember oluşturdu, hepsi silahlarını çıkarmışlardı. Ve Ezequel dışındaki zengin adamlar da aynı şekilde korumalarla sarılmıştı.

Ateş'in gözleri beni buldu, karşısındaki adam silah seslerini ve dağılan izleyici kitlesini asla umursamıyordu. Ateş adama iyi bir yumruk geçirdi ve üstüne gelen tekmeden kaçarak kurtuldu.

Düşündüğümüzün aksine kafes açılmamıştı, bunun olacağını zaten tahmin ediyorduk. Ancak Ateş onu oradan çıkarmadan gideceğimi elbette tahmin edemiyordu. Şimdi de Ateş'le birlikte telefonuma bağladığımız sistemden elektrik ve jeneratör bağlantısını kesecektim. Komut vermemle tüm enerji kesilecek ancak çok vaktimiz olmayacaktı.

Elektriklerin kesilmesiyle jeneratör devreye girdi. Ancak çok geçmeden o da kesildi. Herkesten yuhalama ve çığlık sesleri yükselirken çantamdan gece görüş gözlüğünü çıkardım. Ezequel Cordero'nun adamları telefonlarının ışıklarını açmış, arama yapmaya çalışıyorlardı. Ancak yerleştirdiğimiz sinyal engelleyici tüm bağlantıları devre dışı bıraktı.

Az önce adamları silah seslerinin kaynağını bulmak için ikiye bölünmüştü ancak etrafı hâlâ çok kalabalıktı.

Tek bir sorun vardı ki kafes açılmamıştı. Etrafta kargaşa oluşurken Ateş'e baktım. Karanlıkta beni arıyordu ancak onu oradan çıkaracak vaktim yoktu. Bunun olacağını tahmin etmiştik ve şu an gidip manuel kolu bulup kafesi açmam gerekiyordu ancak Ezequel adamları tarafından apar topar çıkarılıyor, kaçarcasına koridorlara sürükleniyordu.

Asansörler çalışmıyordu, insanlar merdivenlere yoğunlaşmıştı. Bu yüzden Ezequel bir çember eşliğinde arka tarafa götürülüyordu. Ateş'i çıkarmak için vaktim yoktu. Tek başıma da halledebilirdim.

Ama kafesin içindeki adam görmese bile hâlâ Ateş'e saldırmaya çalışıyordu. Canavar gibi bir şeydi.

Çantamdaki diğer gece görüş gözlüğünü kafesin parmaklıkları arasından Ateş'e fırlattım, hemen ardından da çantamdaki küçük silahlardan birini attım ve aldığına emin olduktan sonra koşar adımlarla Ezequel'in götürüldüğü koridora ilerledim.

Bacağımdaki kemerden iki silah çıkardım, koridorda büyük adımlarla ilerledim. İki koruma arkada kalmıştı etrafı kontrol etmek için. Onlar sadece telefonlarının aydınlattığı ışıkla görürken yanlarına sessiz adımlarla yaklaştım.

"Bir ses geldi, duyuyor musun?" diye sordu biri diğerine Portekizce. Yani sanırım böyle bir şey demişti. Diğeri elindeki ışığı bana doğrultmuştu ki ikisine aynı anda ateş ettim. Kafalarında açılan deliklerle yere düştüler. Üstlerinden atlayarak yoluma devam ettim. Koridorlar labirent gibiydi, Ezequel'in nerede olduğundan emin değildim.

İçeriden gelen yüksek sesler duymamı engelliyordu. Ateş etmiştim, illa birilerini gönderecekti. Koridorların kesiştiği noktada durdum. Duyduğum seslerle duvarın arkasına saklandım. Kalabalık olsalar da göremiyorlardı, çok zor olmayacaktı. Tam silahımı onlara doğrulmuştum ki birden tüm koridor aydınlandı.

Adamların hepsi beni fark etti, ortalarında kabak gibi sırıtıyordum.

"Shit!" Onların beni fark etmesine rağmen hızlı davranarak ateş etmeye başladım. Kendimi hızla en yakın duvarın arkasına attım. Üstüme saçılan kurşunlar çok fazlaydı. Yedi kişilerdi ancak ikisi ölmüştü bile.

Hafifçe duvarın arkasından çıkarak hızlıca birine ateş edip geri çekildim. Arkasında durduğum duvar delik deşik olmuştu. Daha fazla vakit kaybedemezdim.

Hızla silahlardan birinin şarjörünü değiştirdim ve kendimi aralarına attım. Dört silahlı adamın ateşine maruz kalırken kıvrak bir hareketle üstüme yağan kurşunlardan kaçtım. Aslında kaçmak değildi bu, kurşunlara doğru koştum. Adamlara yaklaşıp zıpladım ve duvardan destek aldım. Üstlerinden takla atarak geçerken tüm şarjörü üstlerine boşalttım.

Hepsi öldüğünde aynı koridordan yürümeye devam ettim. Ancak yoldan yine emin olamayarak durakladım ve tam bu sırada kafamın hemen arkasında silahın soğuk namlusunu hissettim.

"Yere at silahlarını!" diye bağırdı biri. Silahları yere attım, ona doğru yavaşça kafamı çevirdim. Bu Ezequel'in yanındaki adamlardan kel olandı.

Ancak bu saltanatı çok uzun sürmedi. Bir silah sesi duyuldu ama bu ona ait değildi. Kel adamın bedeni yere düşerken bir el daha ateş edildi.

Omzumun üstünden, patlamış kaşı ve çıplak gövdesindeki kaslarla bana bakan Ateş'i gördüm. Elindeki silahı indirdi, gözleri beni kontrol etti. Birkaç adımda yanıma yaklaştı.

"Hiç söz dinlemeyeceksin, değil mi? Bir kere de plana sadık kal!"

"Bebeğim, sen çok geç kaldın," dedim dudağımı büzerek. Elimi uzattım. Önce elime, ardından gözlerime baktı.

"Neredeler, biliyor musun?" diye sordu parmaklarını benimkilere geçirirken.

"Kelin geldiği taraftalar. Sesler geliyor, sanırım onlar da yakındalar." Ateş'le yeni bir koridora girdik. Biraz ilerlediğimde yanılmadığımı ikimiz de anladık. Ezequel bir odaya saklanmıştı ve kapının önü adamlarıyla doluydu.

Elini bıraktım. Göz göze geldik ve iki elimize de silah alıp ateş açtık. Birkaç kişiyi indirirken senkronize bir şekilde karşılıklı duran iki duvarın arkasına yaslandık. Aramızdan kurşunlar geçerken Ateş beni kontrol etti lensli gözleriyle.

Önce o çıkarak ateş etti, hemen geri çekildi. Namlular ona yönelmişken fırsattan istifade ben kendimi çıkararak ateş ettim. On atışımdan altısı hedefi bulmuş ve adamlardan dördü yere yığılmıştı. Ben kendimi geri çekerken bu sefer de Ateş öne çıktı. Kimse kalmadığında odadan iki kişi çıktı ve onları öldürmek de hiç zor olmadı.

Hızlı adımlarla odaya ulaştık, Ateş kapıyı açarken onun önüne geçerek hediye kutusunu ben açmak istedim. Ezequel elinde silahıyla tek başına kalmıştı.

"Lütfen, bırakın beni!" dedi İngilizce. Ateş adamın bir bacağına ateş ederken ben de diğer bacağına ettim. Ezequel yere düşerken ateş etti ancak birkaç adımda yanına ulaşıp koluna iyi bir tekme geçirdiğimde silahını düşürdü.

Ateş de eğildi, elini adamın ensesine koydu. "Söyle, Şahin hafriyatı nereden ve ne zaman kaldıracak?"

"Ben ne dediğini anlamıyorum." Açılan eteğimden bıçaklarımdan birini çıkardım. Ensesinin biraz altına bıçağı sertçe geçirdiğimde çığlık attı.

"Eğer konuşmazsan etini deşerek bıçağı beynine doğru çıkaracağım," dedim kısık sesle. Ateş'in bakışları kısa bir anlığına beni bulduğunda bu hâlimden hoşlandığını fark ettim.

"Silahlar Amerika'dan yola çıktı. Yarın Venezuela'ya varacak ve Şahin'in gemilerine yerleştirilecek."

"Sana neden inanayım ki?"

"Telefonuma bakın!" Ateş zorlanmadan ceketinin cebindeki telefonu çıkarttı. Adamın yüzünü okuttu ve bir süre göz gezdirdi. Dudağında tehlikeli bir gülümseme oluşurken çıplaklığı onu fazla seksi yapıyordu.

"Kandırmaca, yalan söylüyor," dedim emin bir şekilde.

"Biliyorum, bebeğim." Bunu İngilizce söylemesi daha da seksi olmuştu.

"Hayır, hayır, yemin ederim ki doğru." Aslında adamın yüzündeki ifade söylediğinin doğru olduğunu gösteriyordu. Ateş bu ifadeyi görmek istemişti emin olmak için. Zeki şey!

"Beni inandıramadın, oyunun sonu." Birden adamı tek eliyle yerinden kaldırdı ve sırt üstü attığında ensesindeki bıçak çenesinden çıktı. Ezequel saniyeler içinde ölürken Ateş elini bana uzattı.

Uzattığı eli tutarak eğildiğim yerden doğruldum, dışarıdan sesler geliyordu. Elektrik yeniden devreye girmişti. Büyük ihtimalle Ezequel için de yardım gelmişti.

"Çıkmak, girmekten daha zor olacak," dedi şarjörü biten silahı, Ezequel'in silahıyla değiştirerek. Girerken nasıl başlayacağını biliyorduk ancak cinayetin bizi nereye sürükleyeceğini pek bilemediğimiz için çıkış için kapsamlı bir planımız yoktu.

"He, o kadar büyük diyorsun yani." İlk önce neyi kastettiğimi anlamadı, pis pis sırıttığımda yüzüme bakakaldı. "Tamam, bu kadar şaşırma, sonra şoka girersin."

Göğsüne çarpıp kapıdan çıktığımda hâlâ bana bakıyordu. Boğazını temizledi. "O taraftan gitmeyelim, asansör tarafından gelirler."

"Burası labirent gibi, iki taraftan da gelecekler." Ateş de yanıma yaklaştı, odadan çıkmak için bir adım atmıştı ki gördüğüm silahlı adamla onu tutarak içeri çektim, adam ateş etmişti ve mermi Ateş'in tam yüzünün önünden geçmişti. Kapının yan tarafına geçtik.

"Teşekkür ederim," dedi eli belimi kavrayıp kendimi öne atmayacağımdan emin olurken.

"Alış bebeğim, ben bir süper kahramanım."

"Ne güzel *bebeğim* diyorsun sen öyle," dedi kısılan gözleriyle. Az önce ateş eden adamın adım sesleri yaklaşıyordu ve yalnız değildi.

Dudaklarını dudaklarıma eğdiğinde adam kapıda belirdi ancak Ateş gözleri ve ilgisi tamamen bendeyken kapı tarafındaki silahlı elini kaldırarak adama ateş etti. Silah olmayan eliyle belimden tutarak biraz daha kendine çekti. Dudaklarımı dudaklarına yaslarken bir sonraki gelene ben ateş ettim.

Sıcak, biçimli dudaklarını sert bir tutkuyla hareket ettiriyordu. Silah olmayan elim ensesine giderken dudağına küçük bir ısırık bıraktım. Dili ağzımın içine yayılırken çıplak bedenini hissediyordum.

Vücudumu yukarı doğru kaldırdığında zorlanmadan bacaklarımı beline doladım. Bacağıma taktığım diğer silahı da çıkarttım. Onun da eli mini elbisemin içine sızmış, kalçamı sertçe avuçluyordu.

Kapıda beliren iki adama ateş ettim Ateş'in dili tüm vücudumu çıldırtacak kadar iyi hareket ederken.

"Çıkmamız gerek," dedim dudaklarından ayrılırken. Az önce iki taraftan da adamlar gelirken en mantıklısı buydu ancak daha fazla vakit kaybetmemeliydik. Kalçamı biraz daha sıktığında derin bir nefes aldım, dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı ve kucağından indim.

Birlikte odadan çıktık. Koridorda karşılaştığımız adamları kurşuna dizerek farklı bir koridora girip yolumuzu değiştirdik.

Ateş Alanguva'yı tanımadığımı bugün daha net anlamıştım, sandığımdan daha kıvrak ve güçlüydü. Ana salona dönene kadar birkaç küçük çatışmaya girsek bile zorlanmadan çıkmıştık işin içinden.

Ana salona girmeden önce ben silahımı bacağımdaki kemere saklamıştım, Ateş ise atmıştı. Ana salonda, Ezequel'in ikimizin baş edemeyeceği kadar çok adamı vardı. Koca bir ordu takım elbiseli adam geliyordu. Bizi gördüklerinde tüm namluların hedefi olduk.

"Bay Cordero'yu rehin aldılar, kaçmaya çalışıyorlar," dedi Ateş Portekizce, yani sanırım öyle bir şey demişti. Ve sanırım Ateş dövüşçü kimliğiyle dikkat çekmemiş olacak ki tüm adamlar Ateş'in sözüyle koridorlara doğru koşuşturmaya başladılar.

Ateş ve bense arkamızda bıraktığımız küçük kıyametin, olay mahalline koşan iblislerin arasından el ele dudaklarımızdaki sinsi ifadeyle geçtik.

Hep tek çalışmıştım, biriyle çalışmak bana saçma gelirdi ancak öyle olmamıştı. Ateş Alanguva ve ben, sandığımdan çok daha iyi bir takım olmuştuk.

9

ATEŞ VE ATEŞPARE

Arjantin'den hızla uzaklaşıp New Jersey'e geçmiştik. Eşyalarımızı yanımıza almamıştık ki zaten onlar bizim eşyalarımız değildi. Sadece üstümüzü değiştirmiştik. Tüm çatışmalar sırasında ellerimizde siyah, ince eldivenlerimiz olsa da kendimize ait bir örnek bırakmamak için çok çabalamıştık. Hatta odaya ve salona Jorge ve Cindy'ye ait DNA örnekleri de bırakmıştık.

Kolay, hareketli ve güzel bir cinayet olmuştu. Tüm uçuş sırasında uyumaya çalışsam da Alanguva'nın uçağındaki gibi güzel bir yatağım olmadığı için uyuyamamıştım.

Alanguva'nın oteline girdiğimizde lobide Pusat'ı görmemle duraksadım. Ateş ona kıstığı gözleriyle bakarken elimi omzuna koydum. Bu konuşmadan bir kavga çıkacağı kesindi. "Sen odaya geç, ben Pusat'la konuşmak istiyorum."

Zorlamadı, Pusat'ın yüzüne bile bakmadan uzaklaştı yanımdan. Ben de bara ulaşıp Pusat'ın yanına oturdum ve kendime viski söyledim. Beni fark ettiğinde kaşlarını çatarak önüne döndü, içki içiyordu.

"Bakın, benim sizinle işim olmaz, lütfen her gördüğünüz yerde yakama yapışmayı kesin. Sevgilim var benim." Beni tanımamıştı, beni gerçekten Cindy sanmıştı.

Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda şaşkınlıkla bana baktı.

"Amına koyayım, nasıl bir cazibe bu sendeki? Tüm kadınları kendine âşık ediyorsun." Gözleri irileşirken beni yeni tanımıştı.

"Oha, Aşkın!"

"Tanımadın mı yengeni?"

"Ne yengesi be!" diye çirkin bir tepki verdi.

"Ateş âşık bana, yakında evlenme teklifi eder. Gerçi haklısın, bundan sonraki hayatında seni isteyeceğini pek sanmıyorum."

Durgunlaştı, bakışlarını kadehine dikti yutkunurken. "Ben sadece yaşamasını istedim."

"Sence bu bizi engelledi mi? Hayır. Oraya girdik ve öldürdük. Planımız aceleye geldiği için daha tehlikeli oldu ama bu onu durdurmadı. Sense sadece onu ispiyonlamakla kaldın."

"Bu sefer kesin silecek beni." Sesi kısıldı.

"Evet, artık sikmeyecek kadar kızgın, gerçekten silecek gibi. Neyse, yorgunum ben. Zaten patronun daha paramı da vermedi, umarım üstüne yatmaz." Önüme gelen viskiden birkaç büyük yudum alarak yerimden kalktım.

Asansöre binip odaya çıktım. Ateş üstündeki kimlikten arınmaya çalışıyordu. Jorge ve Cindy'yi hiç görmemiştim. Ben de odama geçerek banyoya girdim. Plastik makyajı temizlemek için kullanılan solüsyonla tüm vücudumu yıkadım.

O kadar uzun sürdü ki makyajı yapmaktan bile zorlayıcı olmuştu. En sonunda yeniden Aşkın olarak banyodan çıktım. Üstümü giyerek salona geçtim. Ateş de kendi kimliğine dönmüş, salonda sigara içiyordu. Yanına oturdum, bacaklarımı kucağına uzatarak kendime sigara yaktım.

"Paramı hâlâ vermedin bak."

Dudakları kıvrılırken sigarayı tutmayan eli şortumun açık bıraktığı çıplak bacağımda gezindi. "Paran hesabında, adan ve içindeki evin de hazır. Seni bekliyor." Gözlerim parlarken yerimde doğruldum.

"Gerçekten mi?" dedim hevesle.

"Gerçekten," dedi gamzesi belli olurken.

"Nerede? Neden duruyoruz ki? Haydi, adama gidelim."

"Yorulduk, yeni bir uçak yolculuğu daha da yorucu olur diye düşündüm."

Omuz silktim. "*Benim* adamda dinleniriz," dedim. Gamzesi belirginleşirken sigarasından derin bir nefes daha çekti.

"Yarın gitsek?"

"Hayır, gidelim hemen." Sigaramı küllüğe bıraktım.

"İşlerim var burada." Yerimde doğrularak kucağına oturdum.

"Tamam, uçağını ver, ben gideyim. Zaten senin gelmene gerek yok."

"Öyle mi?" diye fısıldadı dudağıma doğru.

"Öyle. Hep kendi adamda sevişmek istemiştim, biliyor musun? Daha önce hiç yapmadım bunu," dedim kısılan sesimle dudağımı bükerek. Derin bir nefes aldı, bir eli belime gitti. Tek kaşı havalanırken cebinden telefonunu çıkardı. Uçağını hazırlamalarını istedi.

Ben sıyırırken onun da yüzündeki dalgın ifade kaybolmuştu. "Ben ne kadar abla kuzusuysam sen de o kadar abi kuzususun."

"O ölü, Aşkın. Yaşasaydı bunu yapmama asla izin vermezdi, ben daha düşünürken bile anlardı ne yapacağımı ve engel olurdu. Şimdiyse beni tutamıyor, yardım edemiyor, eli kolu uzanmıyor ve çaresiz hissediyor. Böyle hissetmesinden nefret ediyorum, nefret etmesem öldüğünü kabullenmiş olurum. Öldüğünden beri onunla tartışmaktan da nefret ediyorum." Ve bugün şiddetli bir tartışma yaşanmıştı aralarında.

Telefonu çaldığında arayan kişiye baktı. Gördüğüm isimle durakladım. Kaya Özyiğen. Telefonu vakit kaybetmeden açtı Ateş.

Karşıdaki sesi dinledi bir süre. "Haberim var Kaya, bu yüzden konuşmak istedim ancak istifanı kabul etmiyorum. Sen benim en başarılı avukatımsın, bir neden yokken çekip gidemezsin. Şu an vaktim yok ancak Türkiye'ye dönünce bekliyorum, daha fazla saçmalık istemiyorum." Telefonu kapattı.

Kaya Özyiğen, avukat, Amerika... Oydu.

Ateş'in kucağından kalktım, sigaramı yeniden dudaklarıma götürdüm. "Neden işten çıkmak isteyen birini zorluyorsun?" diye sordum masayı izlerken.

"Kaya en başarılı avukatım, alamadığı dava yok ve buradaki şubemde sık sık sorunla karşılaşıyorum. Herkes Alanguvalarla çalışmak ister, işten çıkmak istemesinin gerçekçi bir nedeni olmalı."

"İşten çıkmak istemenin gerçekçi nedeni mi olurmuş?"

"Neden bu kadar sorguladın?" dedi sigarasını söndürürken.

Sadece omuz silktim ve yerimden kalktım. Odaya geçip hızla eşyalarımı toparladım. Aklımda sürekli dönüp duran isimle durakladım.

Kaya Özyiğen, bir gün yeniden karşılaşacağımızı biliyordum ancak o günün bu kadar yakın olduğunu tahmin etmemiştim.

Ateş'in uçağıyla adaya inmiştik ancak bu onun adasıydı. Saatlerdir yol çekerken adamın hayallerini kuruyordum.

"Neden buraya geldik, Ateş? Hani benim adam?"

Sırıtarak elini uzattı, tuttum ve birlikte indik. Saat farkından dolayı burada güneş henüz doğmamıştı. İki gündür uçak yolculuğu yapıyorduk ancak saat farkı sebebiyle sadece bir gün kaybetmiştik.

"Senin adanda uçak pisti yok. Buradan geçeceğiz."

"Neden yok, Ateş? Ben her kendi adama gitmek istediğimde seninkine mi gelmek zorundayım?" dedim ters ters ancak şımarıklığım ona pek sinir bozucu gelmemiş gibiydi.

Ala'ya bindik ve deniz kenarına kadar gittik. Büyük teknesi bizi bekliyordu. Ateş kaptan dümenine geçtiğinde ben de koltuğa kuruldum.

"Daha ne marifetlerin var? Görmek için sabırsızlanıyorum," dedim güzel kalçasını keserken. Koca tekneyi çalıştırdığında omzunun üstünden bana baktı, göz kırptı. "Bana da öğret." Küçük tekneleri rahat şekilde kullanabiliyordum ama büyüklerde iş biraz daha karmaşıktı.

Yerimden kalktım, beni dümenle kendi arasına aldı ve çenesini boyun girintime dayadı. "Öğrenmene gerek yok, *jet ski*leri sen kullanabilirsin ama tekneler bende."

Rüzgâr sertçe eserken güzel kokusu ciğerlerime doldu. Kısa bir an gözlerimi yumdum Ateş'in sıcak nefesi tenimi okşarken.

"Burada mı sevişeceğiz? Çok seksi," dedim gözlerimi açarken, güldü.

"Yok, bu sefer de buz dağına çarparız." Bu beni de güldürdü.

Kırk dakikanın ardından bir ada görünmüştü. "Bu benim mi?" diye sordum heyecanla, her gördüğüm adaya benim mi diye atlıyordum. Bu çok büyüktü, benim olabilirdi.

"O değil," dedi bıkkınca. Biraz ileride küçük bir ada görünce burnumu kırıştırdım, umarım o benim değildir. "Bakma öyle, var daha."

Beş dakikanın ardından büyük ve göz alıcı bir adaya yaklaşmaya başladık. Sanırım bu benimdi.

"Seninki kadar büyük değil ama," dedim yakınlaşırken. Gerçi onunki koca bir şehir gibiydi, içi insan doluydu. Bu büyüklükte bir adayla yetinecektim artık. "Evim nerede?"

"Sabırlı ol," dedi dudakları saçıma çarparken. Tekne için hazırlanmış iskeleye vardığımızda güneş doğmaya başlamıştı. Günün ilk ışıkları adayı aydınlatıyordu. Ağaçlıklarla dolu adanın bir ucunda, her tarafı camlarla kaplı bir ev görüyordum aynı Alanguva'nınki gibi.

Tekne durduğunda indik, güzel adama ilk ayak basışımdı. Ateş teknenin halatını bağlarken bekledim. "Çalışan yok mu?" Ellerini birbirine sürterek doğruldu yerinden.

"Yok, sadece sen ve ben," dedi tüm vücudumu uyaran, seksi sesindeki imayla. Birkaç adım atarken eli belimi buldu.

"Sürekli bir yerlerimi ellemeyi kes," dedim sert bir şekilde.

"Neden? Hoşuna gidiyor diye mi?" Durdum, o da durduğunda sırtım sert göğsüne çarptı. Dudaklarını kulağıma eğdi. "Buradayız, ne havada ne denizde... Sadece ikimiz. Bence artık bizi bölebilecek hiçbir şey yok," dedi kışkırtıcı bir şekilde nefesini tenime üflerken.

Ona doğru döndüm, dudaklarını dudaklarıma bastırdı yumuşakça.

Ateş ve ben...

Ateş ve Ateşpare...

10

ŞEHVETİN TEHDİTKÂR CAZİBESİ

Onda bana benzer şeyler vardı, sarı gölgelerinin ardında küçük ateş parçaları vardı. Onda bana benzemeyen şeyler vardı, karanlık zekâsının gölgesinde ateş parçalarından ziyade kıvılcımlar vardı. Biz aynıydık, biz farklıydık; biz sözde düşman, sözde sevgiliydik. Biz birçok şeydik ama masum değildik.

Dudaklarımı öpen adam, Ateş Alanguva. Adı gibi yakıcı teni, sarılığını güneşten çalmış gözleriyle tehlikenin ta kendisiydi. V katil olabilirdi ancak Ateş Alanguva, katil olmaktan daha ötesiydi.

Yavaşça ayrıldı dudaklarımdan, dolgun dudakları arasından derin bir nefes aldı sarıları gözlerimde dikkatle gezinirken. Parmakları parmaklarıma gitti ve sıkıca sardı.

"Buraya bayılacaksın." Kendinden emin şekilde yan bir bakış atarken keyfi oldukça yerindeydi. Elimi elinden çekmedim, hevesli dokunuşlarına izin verdim ancak oturmayan taşlar vardı.

Derin bir nefes aldım, bu tehlikeli adamın sahtekâr bakışlarına kanmayacaktım.

"Adanın her tarafını gezmek istiyorum," dedim aynı hevesle.

"Önce evini gezmek istersin diye düşündüm." Kumların kıyısında plajı olan, aynı zamanda yan tarafı okyanusa sıfır cam evin önünde durduğumuzda gerçekten kendisininki gibi bir ev yaptığını fark ettim.

"Alanguva, sen de ne kirli çıkısın." Elini bırakarak adımlarımı hızlandırdım. "Seninle daha çok iş yapmak istedim şimdiden, bir dahaki cinayetimde ne verirsin bana? Uçak istiyorum bak bir dahakine. Üstünde de V yazsın kocaman." Para bok gibiydi adamda sonuçta.

Göz kırparak bol, spor gömleğinin kollarını kıvırdı. Biraz ilerideki ATV'lere yürüdük, benim heyecanımın aksine o oldukça acelesiz hareket ediyordu.

ATV'lere binerek küçük bir tur yaptık. Ada uzaktan göründüğünden çok daha büyüktü. Çalışanların kalacağı evler biraz uzaktaydı

ancak şu an kimse yoktu. Ateş Alanguva gerçekten de benimle sevişebilmek için tüm adayı boşaltmıştı.

Kocaman açık spor alanı, golf sahası ve daha birçok hobi köşesi vardı. "Bu adayı benim için mi aldın yoksa var mıydı?" dedim yeni evimin önünde ATV'den inerken.

"Vardı, dedemin gözde adasıydı burası. Sevdiği kadın Firuze'yle buraya kaçarmış. Evleri, adanın diğer kıyısında. Çok kaliteli bir havası var." Sanırım Firuze, dedeyi ölüme sürükleyen o tehlikeli kadın oluyordu.

"Benimle sevişmek için tüm adayı boşalttın mı sahiden?" O da indi ATV'den, evime doğru yürürken bana yandan bir bakış attı.

"Zaten sürekli kalan kimse yok, birkaç ayda bir temizlik yapılırdı sadece. Ama evet, bilerek adayı boş tuttum," dedi derin bir nefes alıp evimin kapısını açarken. Yüzünde yine çapkın ve çok hoşuma giden ifadesi vardı.

Ona doğru bir adım attım, sarılarına daha yakından baktım. Göğsüm göğsüne hafifçe değdiğinde o güzel dudaklarını ıslattı.

"Aa, ne kadar da güzelmiş evim." Dudaklarım çenesine kısa bir an çarptı konuşurken ancak o kadar hızlı geçtim ki yanından hiçbir şey anlayamadı. Kısa bir an arkamdan baktı kısık bakışlarıyla. Bense onu umursayamayacak kadar kapılmıştım evimin güzelliğine.

Düşündüğümden daha güzeldi, onun evinden bile güzeldi. Evin her tarafı camla kaplıydı, kapı açılır açılmaz ormanın içinde yürüyormuşsun gibi hissettiren ancak camla dış bağlantıyı kesse bile, tüm manzaranın güzelliğini sunan geniş bir koridoru vardı.

"Mimarın kimse tanışmak istiyorum."

"Daha hiçbir şey görmedin, temizle salyalarını," dedi yanıma ulaşarak. "Üstelik mimar sadece benim isteklerimi yerine getiriyor, fikir bana ait." Demek evimi Alanguva tasarlamıştı.

Koridor kocaman bir salona açılıyordu, salon demeye bin şahit gerekirdi. Her tarafı camdı, aynı koridor gibiydi tavanına kadar her yer mükemmel bir hissiyat veriyordu. Salon koyu renklerle ancak fazlasıyla modern döşenmişti. Onun evi gibi beyaz ve krem ağırlıklı değildi. Doğanın verdiği yeşillik, mavilik ve evin koyu havası hâkimdi. Salonun bitiminde okyanus manzarasına sıfır, büyük bir havuz vardı. Havuza üst kattan su akıyordu.

"Su israfı, kapat şunu."

"Hayır, aslında okyanustan gelen suyu çekiyor ve yeniden okyanusa gönderiyor," dedi bilmiş bilmiş. Ağzımı bükerek taklidini yaptığımda kafasını iki yana salladı.

"Olsun, salonumda sürekli su sesi istemiyorum. Çişim gelir." Mutfak da evin çizgisini bozmayacak derece hem doğal hem teknolojikti.

Kahve makinesine yaklaştığımda, makine benimle konuştu: "Günaydın, Aşkın Hanım. Kahvenizi nasıl istersiniz?" Bu da evin geri kalanı gibi hoşuma giderken sert bir kahve istedim. Tamam, bu beni fazla eğlendirmişti. En kârlı cinayetim olmuştu kesinlikle, Alanguva resmen beni cinayete teşvik ediyordu. Böyle giderse sabah akşam onun için cinayet işleyecektim. Bu kadar şımarmak bana bile fazlaydı.

"Ne ara yaptırdın bu evi? Bu kadar kısa sürede nasıl bir cennet yarattın, aklım almıyor. Sende başka ne marifetler var, Alanguva?" Sonuçta çok uzun zaman olmamıştı anlaşmamızı yapalı. Üstelik sözde vazgeçmişti bir ara benden.

"Gezilecek çok yer var, istersen dinlen. Akşama doğru gezeriz adayı. Yorulduk yeterince," dedi üstündeki gömleğin düğmelerini yavaşça çözerken. Söylediklerimi takmamıştı, aslında cevap vermek istemişti ama bel altı konuşmalarımız onu artık çıldırtıyordu.

"Ben kolay kolay yorulmam, Alanguva." Kalçamı tezgâha yasladım, sıcak kahvemden bir yudum aldım.

"Farkındayım." O da kendisi için kahve aldı, yanımda durarak okyanusa dikti sarı gözlerini. "Bir makine gibisin, çok gerçek dışısın. Ama görüyorum ya, fazla gerçeksin." Sürekli beni sanallık ve somutlukla suçluyordu. Peki, hangisine tav oluyordu?

"Emekli olup ablamla buraya taşınmam en sağlıklısı olacak gibi."

"Bunu gerçekten yapsan, çok daha az kayıp vererek kurtuluruz bu saçma savaşlardan. Bunu yapman için sana yardım ederim. İstemiyorum dersen ne V'yi ne de oyunları, arkanda olurum."

"Arkamda olmana ihtiyacım yok, Alanguva. Ne arkamda ne önümde ne de yanımda. Anla artık, ne kadar güçlü olursan ol, karşındaki V." Elimi omzuna koydum. "Biliyor musun, Pusat bana asıldı Cindy kılığındayken," dedim gözlerimi irileştirerek.

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Beni Cindy sandı otele döndüğümüzde. Bayağı süzdü, yürüdü bana. Odaya falan çıkalım dedi de son anda, *yengenim ben senin*, dedim."

"Sallama, Pusat kızıllardan hiç hazzetmez."

"Ne? Neden? Ben kızılları çok severim, hele de erkeklerini." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ateş bıkkın şekilde verdi nefesini.

"Küçükken bizimle ilgilenen kızıl saçlı bir kadın vardı. Çok katı, disiplinli bir kadındı. Pusat kızılları hep ürkütücü bulur. Hem Bahar'ı gördüğü andan beri büyülenmiş gibi. Senin amacın ne? Zaten aramız bozuk, iyice bilenmemi mi istiyorsun?"

Suçsuz gibi omuz silktim. "Şaka yaptım, bu kadar gerilme her halta."

"Hem sen ne dedin öyle? *Yenge* mi?" Çatık kaşları düzeldi, eğlenmeye başlamıştı.

"Tabii, âşıksın bana sen. Ondan öyle dedim."

"Ben mi âşıkmışım?" dedi elini göğsüne koyup kendini işaret ederek.

"Sevişelim diye o yorgunluğun üstüne yine uçak yolculuğu çekip adayı boşalttın. Ya büyük abazasın ya da sırılsıklam âşık. Haklısın sen de, âşık olunmayacak gibi değilim zaten."

"Ego sana yakışıyor."

"Çıplaklık daha çok yakışıyor, gerçi bilirsin. Ya da bilmezsin, öğrenmek ister misin?" Yarıladığım kahveyi bıraktım ve kışkırtıcı bir bakış atarak salona geri döndüm.

O da benim peşimden gelirken evin odalarını gezmeye başladım. Sadece iki katlıydı ama çok geniş bir araziye konumlandırılmıştı. Üst kat bu kadar geniş olmadığı için evin çoğunun cam tavan olmasını sağlamıştı. Odaların hepsi benzer ama güzeldi. Birçok yatak odası, kütüphanesi ve iki çalışma odası vardı. En sonunda koridorun bitişiğindeki odada durduğumda bu odada düşündüğümden daha fazla şey olduğunu anladım.

"Çok imalı bakıyorsun, oyun odası mı? Hani şu *Grey*'inkinden. Hep istemiştim, biliyor musun? En çok bu mutlu etti beni."

"Beynin sadece bel altına çalışıyor bazen," dedi bu sefer o bedenini bana sürterek yanımdan geçerken. Aslında bazen değil, her zaman bel altı çalışıyordu ama iç sesimi duymadığı için bazen sanabilirdi.

Odanın kapısını açtı, sanırım burası benim yatak odamdı. Koca bir yatak, odanın ortasındaydı. Yatak tıpkı onun odasında olduğu gibi okyanusa bakıyordu. Ancak bu oda sadece benim değildi, ikimize aitti. Odanın kenarındaki direği gördüğümde bu beni gerçekten şaşırttı.

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde omzunu kapının eşiğine yaslayarak beni inceledi. "O direkte bana özel bir dans yapacağını söylemiştim."

"O direkte on farklı pozisyon bulacağını da söylemiştin ama ben artık senden umudu kestim, Alanguva," dedim sinir bozucu bir bakışla.

Bir süre daha inceledim evi ve en sonunda salonda durdum. Okyanusun bu kısmı biraz daha güneyde kalıyordu, öğle güneşi sıcaklığını hissettirmeye başlamışken kış ayına rağmen eşsiz bir güzellikteydi. Salondaki havuzun yanından geçerek denize doğru yürüdüm. Havuzun yanında, tertemiz kumların olduğu bir plajım da vardı. Buraya bayılmıştım. Alanguva'nın neden kral edasıyla gezdiğini şu an çok iyi anlıyordum.

Ayakkabılarımı çıkarıp kumun üstüne çıktığımda Ateş de evden çıkmış, yanıma yürüyordu. "Dinlenme konusunda ciddiydim."

"Ben dinlenmek istemiyorum, biraz daha yorulmak istiyorum," dedim omzumun üstünden kışkırtıcı bir bakış atarak. Üstümdeki tişörtü tek bir hamlede çıkardım okyanusa yürürken. Güneşin ve gökyüzünü tamamen yansıtan okyanusun temizliği iç ferahlatan turkuaz rengindeydi.

"Hava, yüzülecek kadar sıcak değil," diye uyarıda bulundu ancak şu an güneşin tenime vuran tatlı serinliği o kadar da sert değildi.

Pantolonumu çıkardım, ardından da sütyenimi. Alanguva yanıma biraz daha yaklaşmıştı. Hiçbir şey söylemeden birkaç adım geride durmuş, beni izliyordu.

Omzumun üstünden ona son bir bakış daha atarak altımda kalan son parçayı da çıkardım. Saçımdaki topuzu açarak tokayı yere attım,

küçük adımlarla kumun üstünde yürüdüm. Serin hava bir an ürpermeme neden olsa da beni durdurmadı. Suyun berraklığı, tüm yüzeyi net bir şekilde gösteriyordu. Fazlasıyla soğuktu, suyla temas eden parmaklarım büzülürken birkaç adım daha attım. Alanguva'ya bir daha bakmadan su göğsüme gelene kadar açıldım ve ona döndüm.

Zaten derin olduğu için çok ilerlememe gerek kalmamıştı.

Suya biraz daha yaklaşmış, tüm dikkatiyle beni izliyordu. Dudağımı ısırdım, işaret parmağımla orta parmağımı birleştirerek gelmesini işaret ettiğimde kafasını iki yana salladı inanamıyormuş gibi. "Üşüyeceksin," dedi duyabilmem için sesini yükselterek.

"Gel de ısıt." Öpücük atıp suya biraz daha gömüldüğümde Alanguva da tüm düğmeleri açık olan gömleğini hızla çıkardı üstünden.

Okyanusun tertemiz ve berrak suyu tüm vücudumu uyuştururken içimdeki tutkuyu uyuşturamıyordu. Hiç düşünmeden *boxer*ını da çıkardı. Derin bir nefes aldım, Ateş Alanguva tüm çıplaklığıyla mükemmel bir adamdı. Hiçbir çekince yaşamadım, aksine büyük bir merakla onu izliyordum daha iyi görebilmek için kıstığım gözlerimle.

Didem'in neden peşinden ağladığını şimdi daha iyi anlıyordum. Koca bedeniyle suya adım attı, ben onun çıplaklığını arsız gözlerimle merakla seyrederken o da bana yaklaşıyordu. Suya yeterince girip kasık seviyesini geçtiğinde burnumu kırıştırdım. Manzaram bu kadar erken kesilmemeliydi. Biraz daha geriye yüzdüğümde su seviyesi omuzlarımı geçti.

Alanguva da o iri kaslarıyla zorlanmadan, yavaş yavaş yaklaştı yanıma. Önümde durduğunda benim boynumu bulan su onun göğsünün altındaydı. İri eli bana uzanacağı sırada kendimi biraz daha geriye attım, kumla bağlantım kesilirken o da bana yaklaştı.

"Yine hasta olan ben olacağım," dedi eli belimi bulurken.

"Sizin genlerde var mı bir siyahi köken?" dedim ciddi ciddi, bir süre yüzüme baktı öylece ve anlamaya çalıştı. Anladığındaysa nefesini vererek sırıttı.

"Yok artık, Aşkın," dedi inanmıyormuş gibi.

"Ne var ki? Yani, bu kadarı normal değil bence. Ne diyelim ki şanslı adamsın her açıdan. Hem ben hep bir siyahi biri-"

"Tamam, Aşkın!" dedi sesi yükselirken. O sinirlenirken ben eğlendim. Ona yaklaştım, kollarımı boynuna doladım. "Senin şu edepsiz ağzını öyle bir-" Konuşmaya devam edemedi, dudaklarım çenesine değdiğinde titrek bir nefes aldı. Serin hava suyun dışında kalan bölgelerimi üşütürken ona biraz daha yaklaştım.

"Gözlerin sana ait değil gibi. Bu kadar tehlikeli bir kadınken nasıl bu kadar masum bakıyorsun, aklım almıyor." *Sanırım bu asıl tehlikemin bir parçası, Alanguva.*

"Aşk itirafı geliyor." Gamzeleri belli olurken gözlerini kıstı. Konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki buna müsaade etmedim. Daha fazla beklemek istemiyordum, konuşmak istemiyordum, onu istiyordum.

Dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım. Beklediği şey buymuş gibi aç dokunuşlarla karşılık verdi. Dudakları benim için aralandı, eli bacağıma giderek beni kendine çekti ve bacaklarımı beline doladım.

Su hâlâ omuzlarındaydı, ayakları kuma değiyordu ancak ben tamamen ona tutunmuştum. Diğer eli belime giderek konumumu sağlamlaştırdı. Soğuk suda göğüslerim göğüslerine yaslanmıştı. Onu bacaklarım arasında hissediyordum. Öyle hissediyordum ki suyun basıncı dahi onun basıncını geride bırakamıyordu.

Elleri her yerdeydi, o kadar hızlı ve işinde iyiydi ki onu takip edememenin zevki bile kasıklarımı sızlatıyordu. Koca eli kalçamı zevkle sıkıyordu, kendine daha çok çekiyordu. Onu görmek için ayırdım dudaklarımı kor dudaklarından. Kısıklığından kapalı olduğunu sandığım ancak sarılarının kendini ele vererek açık olduğunu anlayabildiğim gözleriyle mest olmuş gibiydi. Titrek bir nefes aldı.

"Bir suyun içinde söylemiştin; *seni asla arzulamam,* demiştin. Şimdi bak, başka bir suda kollarımdasın, beni istiyorsun," dedi kesik kesik ve iç gıcıklatan sesiyle. Kendimi ona sürtüp dudaklarımı çenesine değdirdim.

"O zaman asla istemezdim çünkü bir ortak olmayacaktın asla benim için, sadece beni tehdit eden adamdın. Ama şimdi ortağımsın ve çok seksisin; tabii, ben de ne istediğimi bilen bir kadınım. Evet, Alanguva, seni istiyorum, sertçe ve içimde." Sözlerim onu sadece çıldırtmadı, mahvetti. Dudaklarıma bu sefer o yaslandı büyük bir açlıkla.

Dudakları başıyla birlikte sağa sola eğiliyor, dili ağzımın içinde hünerlerini gösteriyor ve teni tenimde yankılanıyordu.

Ayrıldı dudaklarımdan, kalçalarımdan tutarak bedenimi havaya kaldırdı. Göğüs ucumu dudaklarının arasına aldı, ardından da dişlerinin. Dirseklerim omuzlarına yaslanırken elim gür ve tüm bedenin aksine kuru olan saçlarının arasında gezindi.

Ereksiyonunu tuttu bir eliyle, yumuşak tenini kasıklarıma sürttü. Sarıları her hamlesinde yüzümü seyrediyordu, sanki yüzümdeki hiçbir ifadeyi kaçırmak istemiyor gibi dikkatle bakıyordu. Boştaki elim aşağı indi. Elinin üstünden ona dokunduğumda kesik kesik nefes aldı.

Kendi elini çekti, belime gömdü parmaklarını. Suyun ardında hissettiğim kadifemsi dokusunu, elimi yukarı aşağı hareket ettirerek okşadığımda kafasını geriye doğru attı. Onu kasıklarıma yasladım, yavaşça kendime sürttüm ve hissettim. Ancak Ateş yavaşlığıma dayanamamış olacak ki sertçe avuçladığı kalçamı biraz daha havaya kaldırarak kendine doğru çekti. Onun arzusuyla atan kasıklarımın arasına yavaşça gömüldü.

Hissettiğim zorlanma hissi, tüm vücudumu zonklatacak kadar zevk verdi. İçimi yavaşça dolduran iriliğiyle dudaklarım aralandı. Bir elimle boynundan destek alıyordum, diğeri de kaslı koluna gömülmüştü.

Kesik bir nefes alarak sarılarına baktım. Alev alevdi sarıları, Ateş Alanguva şu vakit ateşten daha yakıcıydı.

İçimde ilerlemeye devam ediyordu. "Bu ne amına koyayım, Çin Seddi mi?" Bu sefer küfrüm onu kızdırmadı, gamzesi belli oldu. Ve kalçasını yukarı doğru biraz daha hızlı ittirerek tamamen kapladı içimi. Bu belimin kavislenmesine, ondan daha çok destek almama neden oldu. Kasıkları tamamen kasıklarıma kapandığında o da derin bir nefes aldı.

"İçindeyim ve bu sefer gerçekten o zeki aklını alacağım senden," dedi nefesi dudaklarıma çarparken. Kalçasını aşağı yukarı hareket ettiriyordu ancak bunu çok hızlı yapmıyordu, yeni yuvasına alışıyormuş gibi temkinli ve tutku doluydu.

Her yakınlaşmamızda zekâmdan bahsetmesi, zekâmı ne kadar seksi bulduğunu gösteriyordu.

Ellerimi kaslı, geniş omuzlarına yasladım. Yarıya kadar ıslanan saçlarımdan damlalar tenlerimizin arasına akıyordu. İçimde çok yavaş olmasa da yumuşakça gidip geliyor ve kıstığı sarı gözleriyle yüzümü izliyordu.

Suyun içinde bedenimi yukarı aşağı hareket ettirmeye başladığımda Ateş, dudaklarından erkeksi bir hırıltı çıkarken kısık gözlerini tamamen yumdu. Hareketleri hızlanmaya başladığında aldığım zevkle tırnaklarım etine gömüldü. Her zerreme yayılmıştı Ateş'in kavurucu yakıcılığı. İçim onun alevleriyle yanıyor, tenim suyun serinliğiyle üşüyordu. Bu zıtlık bana hayatımın en büyük zevkini veriyordu.

Bedenlerimizi, iki dansçının mükemmel uyumuyla hareket ettiriyor ve bu zevki paylaşıyorduk. Kalçamdaki eli biraz daha sıklaştı, diğer eli de belimdeydi. Elleri beni aşağı yukarı indirerek biraz daha hızlandırdı, tüm tenini hissediyordum tenimde.

Aldığımız kısık nefesler birbirine karışıyordu. "Biz bunu neden daha önce yapmadık ki?" dedim kesik kesik çıkan sesimle. Bir elim saçlarının arasına girdiğinde alt dudağımı ısırarak vücudumu biraz daha hızlandırdım. O da aynı anda kalçalarını hareket ettirdiği için hızımız bir hayli arttı.

"Yetmiyor, seni daha çok hissetmek istiyorum." Karaya doğru hareketlendi, dalgalar da bizi biraz kıyıya itmişti.

Su seviyesi göğsünün altına indiğinde ben tamamen dışarıda kalmıştım. Suyun üstünde yavaş adımlarla yürürken kucağında beni daha hızlı hareket ettiriyordu. Sıcak nefesi, göğsümün biraz üstüne çarpıyordu.

Kıyıya ulaştığımızda daha fazla dayanamıyormuş gibi bedenimi kumların üstüne bıraktı üstümden ayrılmadan. Dalgalar bacaklarımıza kadar uzanıyor, bedeni güneşi kesiyordu.

Onu üstümden itip yana attığımda, itirazsız yerine getirdi sözsüz emrimi. Seri bir hareketle üstüne çıkıp yeniden yerime yavaşça yerleştirdiğimde Ateş edepsiz bir küfür savurarak başını kumların arasına gömdü.

"Bir de bana edepsiz dersin Alanguva, gizli bir seks makinesi çıktı içinden. Doğru söyle, sen de robotsun, değil mi?" Nefes nefese konuşuyor, kucağında hızla inip kalkıyordum. Ateş'in göğsü de derince şişiyordu her seferinde.

"Evet, dilediğin gibi kullan beni." Hareketlerimi biraz daha hızlandırdığımda gözlerini yumdu yeniden. Yanakları hareketlerimizin hararetinden kızarmış, nemlenen saçları güzel yüzüne dökülmüştü. Kum taneleri çıplak tenine yapışmıştı. Tüm kaslarını incelikle kullanıyordu.

İki elimi de çıplak göğsüne dayadım ve ondan güç aldım. Okyanustan gelen su damlaları sırtıma çarpıyordu. Ateş'in tüm iriliği içimi öyle bir doldurmuştu ki her hareketimde daha fazla zevk alıyordum.

"Siktir." Dudaklarımın arasından çıkan küfür hoşuna gitmiş olacak ki kalçama bir şaplak attı.

"Aş-" İsmimin devamını getiremedi çünkü o sırada kucağında aklını başından almakla meşguldüm.

Doğruldu yerinde kısık nefesleri tenime çarparken. Yerinde otururak ellerini yeniden belimin iki yanına koydu. Kalçamı sağ sola hareket ettiriyor ve onu daha da çıldırtıyordum.

Bir eli saçlarıma dolandı, kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı aceleyle, sanki biraz daha öpmezse ellerinden kayıp gidecekmişim gibiydi. Dudakları dudaklarımı hızla tahrip ederken erkeksi hırıltıları zayıf inlemelerime karışıyordu.

Şiştiğini hissettiğim dudaklarını dudaklarından ayırdım. Biraz daha hızlandım bir elim ensesine giderken. "Hızlan," dedim net bir şekilde. Sözümü yerine getirerek kısa sürede o da kalçasını sertçe hareket ettirmeye başladı. Dudaklarımdan çıkan inlemeleri dudağıyla örttü. Hemen ardından kalçamdaki eli bir kez daha şaplak attı.

"Daha sert," dedim nefes nefese. Daha da sertleşti. Hareketlerinin asiliği tüm vücudumu bir kez daha uyardı zevkle.

Tenlerimiz üşümüyordu, aksine fazlasıyla terlemişti. Saçlarımın uçları göğüslerimiz arasında sıkışmıştı. "Bacağını arala, kafanı arkaya at." dedi Ateş zevkten koyulaşmış sesiyle. Dediğini yaptım, bacaklarımı biraz daha araladım. Ayaklarım kumun üstüne düşerken Ateş eliyle bir bacağımı sıktı, diğeri hâlâ belimde duruyordu. Kafamı arkaya attığımda ortaya çıkan göğüslerime baktı. Dudakları göğsümü emmeye başlarken o da sanki mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı.

Her geçen saniye ateşimiz biraz daha artıyordu. İkimiz de çoktan şehvetin tehditkâr cazibesine kapılmıştık.

"Aşkın," dedi kesik kesik, dudaklarını göğüslerimden ayırdığında alttan alttan yüzümü izliyordu. Alt dudağımı ısırarak vücudumu ona biraz daha istekli sundum. "Çok güzelsin," dedi belimden tutup yeniden bedenimi bedenine yaslarken. Göğüslerim tenine çarptığında belimdeki eliyle kucağındaki hareketlerime biraz daha hız verdi. "Zekisin, beni mahvediyorsun."

"Zekâm ve güzelliğim için mi beni..." Aldığım zevk sesimin kısılmasına neden oldu ama yüzümdeki alaycı ifade yerinde duruyordu.

Yüzündeki tutku kaybolmazken bir de gamzesi girdi görüşüme beni daha çok çıldırtmak istercesine.

"Sana bayılıyorum, her şeyine. Tenine, yüzüne, gülüşüne..."

"Yanlış cevap." Konuşmamızın ardından hareketlerimiz biraz daha ateş kazandı. "Seks sırasında herkes âşık zaten Alanguva, hiç samimi değilsin."

"Âşık ettiğini söylemedim, mahvettiğini söyledim." Bu sözünün ardından içime öyle şiddetli gömüldü ki tüm vücudum irkilirken ona biraz daha sokuldum.

Dudaklarımdan derin bir inilti çıkarken iniltilerimden hoşlandığını belli ederek sırıttı. Biri şu adama seks sırasında böyle gülümsemeyi yasaklamalıydı. Zaten yüzü tutkudan fazla seksi dururken üstüne bir de o gülümseme her an karşısındakini bitirebilirdi.

"Bu adanın her yerinde, her köşesinde içine gireceğim," dedi hareketleri biraz daha sertlik kazanırken.

"Umarım sadece lafta kalmaz, daha fazlasını istiyorum." Göğüslerim her hareketimizde aşağı yukarı sallanıyordu tenine sürtünerek. Hissettiğim şehvet gözlerimi kararturken tırnaklarım tenine saplandı. Sarı gözlerini gözlerime dikmişti, her anımı izliyordu.

"Ateş!" Yüksek bir inlemenin ardından ismi de bir inilti gibi çıktı dudaklarımın arasından. Vücudum zevkin doruklarında titrerken kararan gözlerimle ondan biraz daha destek aldım. "Ah!" Onun da nefesi yükseldi.

İri parmakları belime gömülmüşken diğer eli de kalçama bir kez daha vurdu. "İsmimi bir kez daha söyle." dedi tamamen karanlık sesiyle.

"Ateş," dedim dudağımı ısırırken. Neredeyse kapalı duran sarıları parlıyordu.

"Aşkın!" dedi gözlerimi izlerken, tüm vücudu aldığı zevkle titredi.

Nefes nefese durulduk. Vücudumda tarifsiz bir rahatlama, tenimde onun izleri vardı. Alnını alnıma yasladı göğsü göğsüme çarparken. Sarıları izlemeye devam ediyordu. Hem çok bitik hem çok enerjik hissediyordum.

Uzun bir süre öylece kaldık, nefeslerimiz düzene girdiğinde alnını alnımdan ayırdı, yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı. Yüzüme yapışan saçlarımı eliyle düzeltti. Sonra yanağıma indi, başparmağıyla yok gibi dokunuşlarla okşadı elmacık kemiğimi. Rüzgâr, terlemiş bedenlerimize çarptı.

"Üşüyeceksin." Tüm vücudum ve zihnim o kadar sarsılmıştı ki hazır cevap olup işi eğlenceye bile vuramıyordum. Sadece sarılarını izliyordum. Kendime gelmeye çalışarak kucağından kalktım.

"Sende ne marifetler varmış böyle?" Çapkın bir şekilde göz kırptım, o da benimle birlikte ayaklandı. Az önce çıkardığım kıyafetlere yürüyecektim ki Ateş bileğimden tutarak engel oldu.

"Daha marifet görmedin güzelim, yeni başladık." Hızlı bir hareketle kucağına aldı bedenimi. İtiraz etmedim, kucağına kuruldum. Sözleri beni heyecanlandırmıştı, daha fazlasını istiyordum. Eve doğru yürüyorduk.

"Dört kadın olayının gerçek olduğuna pek inanmamıştım ama şu an inanıyorum. Beline kuvvet, koçum." Kısa bir bakış attı. Gülmedi ancak kızmadı da, bence şu an kızamayacak kadar gevşemiş durumdaydı. Biliyordum işte, adamın tek ihtiyacı olan şey seksti, nasıl da yumuşamıştı.

"Aşkın," dedi *ı* harfini uzatarak.

"Ateş," dedim ben de *e* harfini onun gibi uzatarak.

"Temizlenip bir şeyler atıştıralım," dedi çıktığımız salon kapısından girerken. Islak ve kumlu bedenlerimizle direkt yatak odasına geçtik. Camla kaplı banyoya girdiğimizde jakuziyi es geçip duş başlığının altına girdik.

Ateş suyu açmadan önce beni banyo tezgâhının üstüne bıraktı. Suyu açıp vücudundaki kumdan arınmaya başladı.

Su önce saçlarına, ardından çıplak bedenine akarken arkamdaki duvara yaslanarak bir süre kaşımdaki güzel manzarayı seyrettim. Tezgâhın üstünden inip birkaç adımda yanına ulaştım. Ellerim saçlarının arasından geçerken bedenimdeki kumları suyun temizlemesini bekledim. Ateş arkasındaki duvara yaslanarak bana biraz daha alan tanıdı.

Ona baktım, kısık gözleriyle beni dikkatlice izliyordu. Elim şampuana uzanmıştı ki Ateş öne atıldı. Dudaklarıma aniden yapışarak sertçe öptü. Bedenim arkamdaki ince, cam duvara çarptı. Dudaklarımdan boynuma, ardından göğüslerime ve daha aşağı indi. Hafifçe eğildi ancak daha da aşağılara indiğinde dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı. Dudaklarını kasıklarıma yasladı, bir bacağımı kaldırarak boynuna dolamamı sağladı.

Dudağımdan yüksek sesli bir inilti çıktı. Alttan alttan gözlerime baktı dili içime kayarken. Bir elim arkamdaki camdan destek almaya çalıştı, diğer elim de omzundan. Diliyle uzun süre işkence yaptı; başım ağrıyor, vücudum kasılıyordu.

Aldığım zevki keserek çekti güzel ağzını, hızla doğruldu. Belimden tutarak ona arkamı dönmemi sağladı, iki elini belime koydu.

Az önce sevişirken baskın olan bendim, bu sefer kendisi olmak istiyordu. Belime kavis vererek istediğini ona sundum. Kalçama iyi bir şaplak attığında omzumun üstünden ona baktım.

"İyi alıştın sen de." Cevap olarak bir kez daha vurdu.

"Hoşuna gittiğini biliyorum." Gidiyordu. Vücudunu üstüme eğdi, dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı. "Şu sıkı yuvarlak-" Sözünü kestim daha fazla dayanamazken.

"Lafı kes!" dedim daha fazla dayanamayarak. Sırtıma bir öpücük bıraktı, ardından da kalçama. İki eli belimi sardı sıkıca, hızlı nefeslerim camı buğulandırıyordu.

Ayaklarım ıslak zeminin üstündeydi, belime biraz daha kavis verip kalçamı öne çıkardığımda küfür savurdu.

Saçlarımı eline doladı, kendine doğru çekti canımı acıtmayacak ama yine de vahşi denilebilecek bir şekilde. Diğer eli de camın üs-

tündeki elime kapandı, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Yanağıma sert bir öpücük bırakarak geri çekildi.

Elleri tekrar belimi kapladı, hızı ve sertliği kesilmedi. Arada seksi kelimeler fısıldayarak kalçama şaplak atıyordu. Her saniyesinde aldığım zevk de arttı. Elleri hem her yerdeydi hem de sadece bir yerde. Tüm sert duyguları bir yana bırakarak bazen de vücuduma küçük öpücükler bırakıyordu. Su damlaları ise üstümüze uğruyordu.

Dakikalarca devam ettik, dakikalarca içimde tüm vahşiliğini ve kudretini gösterdi. Ta ki ikimizin de içindeki şiddetli şehvet arzusu durulana kadar. Banyo kesik nefeslerimiz ve iniltilerimizle kaplanırken durmuş, bitmiştik.

Ona döndüm, sırtımı cama yaslayarak bir dahaki hamlesini izlemek istedim. Durulanıp çıkmasını bekledim ancak öyle olmadı. Suyu ayarlayarak belimden tuttu beni de suyun içine çekti. Sarı gözlerini izlerken derin bir nefes aldım.

Düşünecek, söylenecek çok şey vardı ancak hiçbiriyle uğraşmadım. Kendimi onun sarılarının alevlerine, kadife tenine bıraktım. Tüm düşünceleri kaldırdım, teninin sahtekârlığına kandığıma inandırdım. Belki de gerçekten kandım.

Duşun ardından bornozlarımızı giydik, burada her şey gereğinden fazla düşünülmüştü. İki siyah bornoz vardı, biri uzun diğeriyse daha küçük ve kısa. Koyu ve kaliteli mermerin üstünde çıplak ayaklarla yürürken Ateş'e takıldı gözlerim. Bornozunu giymiş, küçük beyaz bir havluyla da saçlarını kuruluyordu.

"Hava bozmaya başladı, hasta olacaksın," dedi bakışları aynadaki yansımasındayken.

"Anla artık, ben hasta olmuyorum. Ben mükemmel bir süper kahramanım." Kurutma makinesini bıraktım, gerçi buradaki kurutma makinesi de bir tuhaftı. Her şey o kadar teknolojikti ki elli yıl sonrada yaşıyor gibiydim.

"Güzel kalçalı bir süper kahraman," dedi yarım ağız sırıtışla.

"O unvan sana ait. Dur, o şaplakların intikamını alacağım ben. Seni var ya kucağıma yatırıp tokat manyağı yapacağım. Vura vura düzleştirdin amına koyayım ya, o kadar spor yapıyorum ben."

"Küfretme," dedi tane tane, gergince.

"Emrin olur, paşam."

"Emir vermiyorum, sadece ağzına küfür yakışmıyor. Seks hariç," diye bir ekleme de yaptı. Ona doğru döndüm, kalçamı koyu mermer tezgâha yasladım. Havluyu bırakırken birkaç adım yaklaşmıştı.

"Haklısın, ağzıma yakışacak daha güzel şeyler var," dedim aşağı doğru bakarak. Bana biraz daha yaklaştı, vücuduna hafifçe sürterek yanından geçtim. "Ama doğru, bu kadarı da yakışmaz." Elimi ağzımın üstüne çok ayıp bir şey söylemişim gibi örterek ona baktım. "Haydi, karnım guruldamaya başladı." Banyodan çıktım, üstümü giyinmeye gerek görmedim. Birazdan tekrar soyunacaktık nasıl olsa.

Mutfağa geçerek dolabı açtım. Taze olduğu belli olan atıştırmalıklar vardı. Cam yemek masasının üstünü bu yiyeceklerle doldurdum. Kek, kurabiye gibi şeylerdi. Kahveyi es geçerek içki dolabından kaliteli duran bir beyaz şarap çıkardım.

Ateş de üstündeki bornozla salondan geldi. "Hava iyice serinledi. Camları kapattım, ısıtıcıyı da açtım." Hazırladığım masayı gördüğünde hayretle yüzüme baktı.

"Ne bekliyordun, sana lezzetli bir akşam yemeği hazırlamamı mı?"

"Hayır, zaten dolaba bir şeyler bırakmalarını istemiştim. Şaşırdım sadece." Masa hazırlamama mı şaşırmıştı? Ben kadehleri doldururken Ateş masaya geçti.

"İstersen Fernando'dan bizim için yemek hazırlamasını isteyebilirim." Adadan adaya yemek mi taşıtacaktı sahiden? Şımarıklığın da bu kadarı. Üstelik bu yorgunluğun üstüne böyle hafif atıştırmalıklar giderdi.

"Ye işte önündekileri, illa kraliyet masası mı olması gerekiyor?" Ayaküstü şaraptan bir yudum aldım, lezzetliydi. Kadehimi elimden bırakmadan Ateş'in kucağına yerleştim. Bacaklarımı bir yana atarak, galetalardan birini dişlerimin arasına aldım.

Ateş bir elini belime sararak kurabiyeye uzandı. En son uçakta yemek yemiştik, sahiden saatten bile bihaberdim. Camdan batmaya yakın olan güneşi fark ettiğimde elimdeki kadehi bıraktım. Bir kolumu Ateş'in boynuna doladım.

"Saat kaç?"

"Evet, Aşkın, akşamüzeri." Kaç saattir sevişiyorduk? Zaman algımı kolay kolay kaybetmezdim.

"Hepsi Pusat yüzünden," dedim portakallı kekten küçük bir parça alırken. "Onun yüzünden sevişemediğimiz için birden patlama yaşadık, doymuyoruz." O da bir yudum aldı kadehinden.

"Bak sen, demek bana doymuyorsun!" Onu takmayarak yemeğe devam ettim. Sonuçta fazla enerji harcamıştık. "Şunun adını da anıp durma."

"Ne kadar nazlısın sen Alanguva, her halta küsüyorsun," dedim galetayı önce kaymağa ardından bala bandırırken.

"Küsmek değil bu, artık yollarımızı ayırmamız gerek onunla. Düşüncelerimi sorgulayamaz, hareketlerime karışamaz. Artık olmaz. Her neyse, şu konuyu kapatalım."

"Abinle konuştun mu?"

"Hayır," dedi yorgunlukla. "Kimseyle konuşacak enerjim yok." Durakladı. "Arjantin işi için bir haftamı tamamen boşaltmıştım, yani acil bir işim yok. İstersen geri kalan günleri burada geçirip kafa dinleyebiliriz."

Yüzümü buruşturdum. "Balayı çiftleri gibi sevişip dinlenecek miyiz? Hiç bana göre değil, Alanguva."

"Dinlenmek ikimize de iyi gelecek, üstelik sevişme kısmına fazla hevesli olduğunu düşünüyordum." Çapkın bir tavırla göz kırparak kadehini yudumladı.

"Zaten bu güzel adaya doymadan bir yere gitmem, benim ne de olsa." Şımarık bir şekilde omuz silktim.

"İstediğin bir değişiklik olursa söylersin."

"Daha doğru düzgün gezemedim ki."

"Yarın gezeriz." Belimdeki eli arada sırtıma çıkıyor, nemli saçlarımı okşuyordu. Bakışlarım bornozun açık bıraktığı çıplak göğsünün bir kısmında gezindi. Uzanıp kepekli galetalardan birini aldı, dudaklarına götürecekti ki elinden kaparak dişlerimin arasına götürdüm.

Yüzü gevşedi, hiç itirazda bulunmadan dudaklarıma uzandı. Dudakları dudaklarıma değerken galetadan bir parça kopardı ve ağzının içine gönderdi. Sarılarını gözlerimden ayırmadan arkasına yaslandı ve dudağını yaladı.

Kucağından kalkıp masadakileri toparlamaya başladığımda Ateş de ayaklandı. Benimle birlikte masayı toparladı. Ardından ikinci kadehlerimizi doldurdu. Şimdi de akşam güneşi dolduruyordu mutfağı. Benim için hazırladığı kadehi alarak cam yemek masasının üstüne oturdum.

Salladığım bacaklarımda gezindi bakışları, elim bornozumun kuşağına gitti ve yavaşça çözdüm. Ateş zorlukla bir nefes alarak bedenimi inceledi. Sadece kuşağı açtığım için göğüslerimin arası ve karnım görünüyordu.

Yaklaştı, kadehini yanıma bıraktı. Eliyle bacaklarımı araladı hafifçe ve arasına girdi. "Senin derdin beni çıldırtmak sanırım."

"Ben bir şey yapmıyorum, nefes alsam-" Dudaklarını bir kez daha sertçe bastırdı dudaklarıma, eli bornozun kumaşından içeri doğru sızdı. Onun bornozunu seri bir hareketle çözdüğümde omuzlarından attı.

Büyük bir istekle öptüğüm dudaklarından ayrıldım, dudaklarımı çenesinden aşağı doğru sürttüğümde gırtlaktan bir nefes verdi. Dudaklarım göğüslerinden, karın kaslarına doğru indi ancak daha fazla eğilmeyip doğruldum.

Üstüme doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma yaslarken bedenimi ittirdi. Sırtım soğuk camı bulduğunda ayrıldı dudaklarımdan. Bir süre beni izledi, sertliği bacaklarımın içine çarptığında alt dudağımı ısırdım. Asla doymuyordu, bu hoşuma gidiyordu.

Kendini kasıklarıma sürttü, ıslaklığıma dokundu ve etrafa yaydı. Girmiyordu, sürtüyor ve kasıklarıma hafif hafif vuruyordu. Benim de ona doymamam hoşuna gidiyordu ve bunu asla gizleyemiyordu.

İçime sertçe gömüldüğünde hissettiğim doygun irkilmeyle belim kavislendi ve camdan havalandı. Ellerini belimin iki yanına koydu. Bacaklarımı aralayarak ona biraz daha alan tanıdım, ardından bir bacağımı omzuna yasladım. Sert ve hızlı hareketlerine aynı istekle karşılık veriyordum. Omzunda olan bacağıma gitti bir eli, gözlerime bakarak hızlı hareketlerine devam etti. Bacağımın üstüne bir öpücük bıraktı.

Diğer bacağımı da diğer omzuna koyduğumda bir eliyle bacaklarımı sararak hareketlerini hızlandırdı. Aldığım zevkle başım geriye doğru düştü. Akşam güneşi, buğday tenine vuruyor ve tüm mükem-

melliğini gözler önüne seriyordu. Hareketleri hızlandığında altımdaki camda çatırdama hissettim.

"Siktir." Gülerek doğruldum camın üstünden. Ateş de çatırdamayı fark ederek içimden çıkmadan belimi tutarak kucağına aldı beni.

"Yemek masasını kırdık! Bu çok seksiydi. Gerçi benim uçak düşürme hayallerim de vardı." Kollarımı omuzlarına yaslayarak hareketlerine eşlik ettim. Doğrulmamla bornoz da kollarımdan sıyrılarak tamamen uzaklaştı benden. Yürümeye başladı, mutfaktan çıkıp koridora girdiğimizde cam duvara yasladı bedenimi.

"Bu camı da mı kıracağız? Ev başımıza yıkılacak." Fazlasıyla eğleniyordum, aynı orantıda zevk de alıyordum. Bedenimi o duvardan uzaklaştırarak koridorda biraz daha ilerledi ve karşıdaki cama yasladı.

"Aşkın, bari sevişirken espri yapma."

"Neden? Bence seks sırasında konuşmak çok önemlidir," dedim nefes nefese. Duvarlara yaslana yaslana ilerlerken en sonunda yatak odasına girebilmiştik.

Birlikte yatağa girdiğimizde onu yanıma atarak üstüne çıktım. Yine ter içinde kalmıştık. Çıplak bedenimle kucağında hararetle hareket ederken güneş yerini yavaşça karanlığa bırakıyordu.

Ateş arkasındaki yastığa gömdü başını; sallanan göğüslerimde, vücudumda gezindi kor sarıları. Hırıltılı nefesler alıyor, vücudunu yönetmeme izin veriyordu. Terden ıslanmış bedenlerimiz, odada yankılanan loş ışığın altında parlıyordu. Kalça hareketlerimi hızlandırdığımda nefesleri sıklaştı. Dayanamıyormuş gibi yine doğruldu yerinde, yüzüme gelen saçlarımı tek eliyle çekti. Dudaklarımı vahşice öptü, dili ağzımın içine doğru yayıldı. Eli bedenimin her yerindeydi, sanki her yerimi ezberlemeye çalışıyordu.

Yine zaman kavramımı kaybetmeme neden olacak kadar uzun süre buna devam ettik, hava tamamen kararırken ne bedenimiz ne de ruhumuz tam olarak yorulmuştu. Ve biz ikisini de yorana, takatimiz kalmayacak hâle gelene kadar devam ettik sevişmeye.

Tüm vücudumu saran ürperme ve doygunluk hissiyle derin bir nefes aldım. Kucağından kalkarak yanına attım kendimi. Gözlerimi tavana dikerken derin derin nefes alıyorduk ikimiz de, sakinleşmeye

çalışıyorduk. Ay ışığı tepemizde parlıyor, yıldızlar hiç olmadığı kadar yakın görünüyordu.

Doğruldum yerimde, yataktan kalkacaktım ki Ateş kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

Tek kaşım havalanırken kolumdaki eline baktım. "Ne bekliyorsun ki? Seviştik diye birlikte uyuyacağımızı mı?" Dudağını ıslattı, doğruldu ve sırtını yatak başlığına yasladı.

"İkimiz de yorulduk, neden inat ediyorsun? Biz sevişmeden önce de birlikte uyuyorduk Aşkın, şimdi sırf seviştiğimiz için kaçıyor musun?" Alayla yüzüne baktım.

"Kaçmak mı? Ben kaçmam, Ateş."

"Şu an tam olarak bunu yapıyorsun." Tekrar uzandı, bırakmadığı kolumdan biraz daha çekti kendisine doğru. Çıplak göğsüm göğsüne kapanırken üstümüzü örttü. Ona alttan alttan bakmamı pek takmadı, aksine odanın ışığını tamamen kapatıp bizi sadece ayın ışığına bıraktı. Karanlıkta bile sarı gözleri beni kaçırmadı, kâkülümün kapattığı alnıma bir öpücük bırakarak gözlerini yumdu.

Çenemi nemli göğsüne yasladım. "Sevişirken hem çok seksi hem de tatlı oluyormuşsun," dedim samimice.

"Seninle sevişirken oluyormuşum."

Güldüm alayla. "Birazdan, *aşkım bu ilkti* de dersin sen." Gözlerini açtı, belimdeki eli biraz aşağı indi ve kalçama bu sefer küçük bir şaplak attı gülüşünü bastırırken. "Cidden duygusal seksten nefret ederim." Yüzünü izlemeye devam ettim.

"Sence duygusuz mu seviştik?" Çoğu duyguyu iliklerime kadar hissetmiştim, sorusunu es geçtim.

"Yalnız bu kadar iyi olacağını bilsem, seni ilk bulduğumda öldürmekten vazgeçip seks yapmaya karar verirdim. Cidden Ateş, okulunu mu okudun, nedir bu seks ustalığı?" Verdiği nefes saçlarımın arasına kaydı.

"Hakkını yemeyelim, sen benden daha çok okumuşsun gibi o okulu," dedi imalı imalı.

"E tabii, bebeğim, karşında V var. Her konuda mükemmel olduğum zaten bilinen bir gerçek ama sen hayatının zirvesini yaşadığının

farkında değilsin. Yani V'yle sevişmek kaç kişiye nasip olur ki?" Gülmedi, eğlenmedi de. Burnuma fiske attı.

"Egonu yesinler."

Egomdan rahatsız olmayan tek bir kişi varsa o da Ateş olabilirdi hatta her ne kadar aksini savunuyormuş gibi görünse de eğlendiğini gizleyemiyordu.

"Hmm, yedin yeterince, yenmedik yer bırakmadın." Bu sefer güldü, iki kolunu da belime sardı sıkıca. Yanağımı göğsüne yasladım.

Saatlerdir bedenimin her yerini saran kokusunu derince soludum çıplak göğsünde, gözlerimi yumdum. Ateş'in yorgunluğu her tarafımı sarmışken mücadele etmedim ve bu gece de ona teslim oldum.

11

BENİ MAHVEDECEKSİN!

Onun göğsünde uyanmaya alışmıştım. Uzun saatlerdir uyuyor olmalıydık ki güneş ışıkları etrafımızda parlıyordu. Ateş düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu, derin bir uykuda gibiydi. İnsan uyurken hiç mi hareket etmezdi? Etmemişti, koala gibi sarmalamıştı her yerimi.

Telefonundan bildirim sesleri geliyordu. Göğsünden yavaşça kalkıp telefonuna uzandım. Telefon şifresini geçenlerde görmüştüm, şifreyi sık sık değiştiriyordu, yüz tanıma özelliği olduğu hâlde yapıyordu bunu. En son onu gizli gizli izlerken gördüğüm şifreyi girdim ve telefon açıldı. Yatak başlığına yaslanarak telefonunu kurcalamaya başladım. Pusat gece aramıştı, bir sürü de mesaj atmıştı.

Mesajlara girip Pusat'ın ismine tıkladım.

Neden telefonlarımı açmıyorsun?

Bir de bana sevgili gibi trip atıyorsun diyorsun, sen ne yapıyorsun, amına koyayım?

Ben senin iyiliğini düşünmüştüm göt herif ama yok, sen iyice artist olmuşsun.

Şımarmışsın oğlum sen.

Tamam lan, sürekli senin bu hâllerini mi çekeceğim? Siktirip gidiyorum.

Anlaşılan Pusat bir eski sevgili edasıyla Ateş'e sarmış ve tüm gece mesaj atıp durmuştu. Parmaklarım klavyede gezinirken cevap yazdım.

Anla Pusat, seninle olmuyor.

Mesajı gönderdikten sonra yataktan kalkıp giyecek bir şeyler hazırladım. Çok geçmeden bildirim geldi.

Boş yapma, sen benim gibi adamı bulmuşsun da şükredeceğine yaptığın hareketlere bak. Bu kadar mı lan değerim? Aramıyorsun bile.

Yatağa tekrar oturarak cevap yazmaya başladım.

Ben sana değer veriyorum, Pusat ama olmaz, sen beni çok kırdın.

Ne? Ne diyorsun oğlum? Abartmasan mı artık? Altı üstü abine ispiyonladım. Bu kadar mı bizim arkadaşlığımız? Zaten ne bok olsa siktiri çekiyorsun, en sonunda gerçekten siktir olup gideceğim, ağlayacaksın kapımda.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken cevap yazmaya devam ettim.

Sorun sende değil, bende; ailevi sorunlarım var benim. Üzerim ben seni.

Hemen cevap verdi Pusat.

Senin ailen, benim ailem değil mi, yavşak?

Hem sen neden böyle konuşuyorsun?

Kendine gel, amına koyayım!

O küçük şeytan mı bir şey yaptı sana?

Küçük şeytan ben oluyordum sanırım. Bir kere hiç de küçük değildim, oldukça büyük bir şeytandım. O kadar şeytandım ki şeytan, şeytanlığından utanmalıydı benim yanımda.

Zaten her bok onun başının altından çıkıyor.

Ben onu savunuyordum ama o kaşınıyordu, yapacak bir şey yoktu. Tekrar cevap yazdım.

Sen kafanda kurmuşsun.

Artık kafası tamamen karışmıştı.

Ateş?

Kafan mı güzel?

Kesin o cadı bir şey yaptı.

Anlasana artık Pusat, ben Aşkın'a âşığım, seninle yürümez. Kadere boyun eğmeliyiz.

Sen sadece hevestin benim için. Âşığım ben, ölüyorum.

Sonuna bir de ağlayan emoji koydum.

Ateşin telefonu neden sende amına koyayım ya!

Yengeye öyle denmez, amına koyayım.

Ateş nerede? Ona ver telefonu.

Ateş'i atıyorum ama gördükten sonra hemen sil. Tamam mı?

Ateş'in göğüs üstünden uyurken fotoğrafını çekip attım.

Ateş'i terlettim biraz. Yoruldu, kendine bir ay gelemez.

Bir de yamuk sırıtan emoji attım.

Tövbe, tövbe!

Psikolojimi siktin sabah sabah.

Teşekkürler.

Bizi engelleyemedin diye mi?

Ağla.

Kudur.

Ateş'e söyle beni arasın, Bahar'ımın uyanma saati geldi, gidiyorum ben.

Dil çıkaran emoji atarak telefonun ekranını kapattım. Mesajları silme gereği duymadan banyoya girdim. Gecenin yorgunluğunu silecek uzun ve arındırıcı bir duş alıp saçlarımı kuruttum.

Giysi dolabındaki etiketi üstünde duran kıyafetlerde gezindi gözlerim. Dünün aksine güneş parlak değildi, hava bulutlu ve soğuktu. Tayt giyip üstüme beyaz *sweatshirt* geçirdim. Yatak odasına geçip telefonuma baktığım sırada Ateş uyanmaya başlamıştı.

"Günaydın," dedi pürüzlü sesiyle.

"Günaydın prenses, sonunda uyanabildin." Yorucu bir cinayet işleyip çatışmaya girmiştik ve iki gün boyunca sürekli uçak üstündeydik, iner inmez de tüm gün sevişmiştik. Yani on saatlik uykuya gerçekten ihtiyacımız vardı. Ve Ateş on bir saat uyumuştu. Dijital saate baktığında kaşları hayretle havalandı.

"Umarım benden kahvaltı beklemiyorsundur, benim kahvaltım kahve ve sigaradır. Bence çalışanlar artık işe başlasın, olmuyor böyle bak." Bir şey söylemedi, yataktan doğrularak beni izledi kısa bir an.

"Gece çalışanlara mesaj attım, sabaha doğru gelip mutfağı toparlayıp kahvaltı hazırlayacaklardı. Hazırlayıp gitmişlerdir. Kahvaltı yaptıktan sonra adayı gezeriz." Her şeyi düşünüyordu konforu için. Başımı sallayıp çıktım yatak odasından.

Mutfağa geçtiğimde gördüğüm masayla duraksadım. Masayı da değiştirmişlerdi, yeni masanın üstü kahvaltılıklarla doluydu. Üstlerini soğumamaları için kapaklarla örtmüşlerdi. Kahve hazırlayıp mutfağın camını araladım. Bir tane sigara yaktım bakışlarımı okyanusa dikerken.

Hava birden öylesine bozmuştu ki dün hararetle seviştiğimiz kıyıda şu an şiddetli dalgalar vardı. Yağmur hafif hafif atıştırıyordu, gökyüzü griyle kaplanmıştı. Sigaramdan derin bir nefes çektim içime. Dün neredeyse hiç sigara içmediğimi yeni fark ediyordum. Tüm gün sevişmekten pek bir şeye fırsat kalmamıştı.

Rüzgâr saçlarımı havalandırdı, sigaramın yarısına da ortak oldu. Bittiğinde söndürüp camı kapattım. Çok geçmeden Ateş de duş almış, üstünü giyinmiş bir şekilde mutfağa girdi. Altına siyah bir eşofman üstüne de benimki gibi beyaz bir *sweatshirt* giymişti. Ben masaya yerleşirken o da kahve makinesine yöneldi. Onu beklemeden kahvaltıya başladım ama o da çok geçmeden karşıma oturdu.

"Hava iyice bozdu, akşam fırtına çıkacak gibi."

"Issız bir adada seninle mahsur kalma fikri, dünden sonra hiç de korkunç gelmiyor." Göz kırptım. "Senden bir şeyler daha isteyeceğim ama bu da benden isteyeceğin başka bir cinayetin karşılığı olacak."

"Senden bir daha cinayet işlemeni isteyeceğimi sanmıyorum Aşkın, ne istiyorsun?"

"Neden?" Kaşlarım çatıldı. Benden iyi katil mi bulacaktı?

"Yanımda olmanı istiyorum zaten. Ben elimi pek pisliğe bulaştırmam, uzaktan hallederim. Bu seferki çok ince bir işti, böyle olması gerekti. Bu demek değil ki seni sürekli böyle tehlikeli adamların ortasına atacağım. Bir kereydi, birlikteydik ve bitti, Aşkın. Benim için daha fazla cinayet işlemeni istemiyorum." Bu hoşuma gitmemişti. "İstediğin nedir?"

"Boş ver." O tesiste kullanılan bilgisayar teknolojisinden, kuantum bilgisayarlardan isteyecektim çünkü o teknoloji sadece parayla alınmayacak kadar gelişmiş ve özeldi. Beni zorlamadı, o da kahvaltıya başladı.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra evden çıktık. Bir golf arabasına binerek adayı turlamaya başladık. Dün göremediğim yerleri gösteriyordu.

Sakince, bu büyük adayı tanıyarak ilerliyordum. Onun adası kadar büyük olmasa da küçük denilemezdi.

"Neden bir golf sahası var?" dedim geride bıraktığımız alana kısa bir bakış atarak.

"Dedem severmiş oynamayı."

"Buraya sık sık geliyor muydun?"

"Hayır, hiç gelmezdim. Artık geleceğim gibi," diyerek göz kırptı ve golf arabası kocaman, eski bir ahşap evin önünde durdu. Barok tarzı, masallardan fırlamış bir köşktü.

"Ada benim olduğunda göre bu ev de benim mi?"

"Hayır, dedemin ama istediğin zaman ziyaret edebilirsin." Golf arabasından aceleyle indim.

"Sen buna karışamazsın, ada benim sonuçta." O da indi, yanımda durdu. Kafasını kaldırdı ve sarı gözlerini beyaz eve dikti. "Yalnız siz Alanguvalardaki keyif düşkünlüğü neymiş böyle? Hepiniz dönem dönem kendinizi padişah ilan etmişsiniz." Beni pek takmayıp evin içine girdi. Peşine takıldım.

"O kadınla birlikteyken evli miydi?" Evin içi de dışı gibi barok beyaz ve altın işlemeliydi ancak bu boğucu değildi. Yüzyıllar önce krallara hizmet etmiş, eşsiz bir ev gibiydi.

"Evet, büyükannemle evliymiş âşık olduğu zaman. Cebonayan'da işleyiş bir düzen hâlindedir, en güçlü aileler ittifak kurar ve evlilik büyük bir ittifak bağıdır." Evin odalarında gezmeye başladık. Zevkle ve tarihle bezeliydi her bir köşe. "Dedem de Cebonayan'ın en önemli ailelerinden birinin kızıyla evlenmiş. İş evliliğiymiş ancak dedemin Cebonayan hayatı için en önemli adım olmuş. Bu adımı onu bu zamana kadarki en güçlü Cebonayan lideri yapmış. Ancak onun istediği sadece bu değilmiş."

Salonun en gözde yerinde, çok güzel bir kadın portesi vardı. Simsiyah saçlı, masmavi gözlüydü ve üstündeki kırmızı bir elbiseyle hem masumluğu hem güzelliği çağrıştıran bir kadındı.

"Evliliğinin ilk yıllarında her şey yolunda gidiyordu, art arda çocuk sahibi oluyordu ve herkesten daha güçlüydü. Ta ki Firuze'yle tanışana kadar." O da portenin önünde durdu. "Görür görmez âşık olmuş bu tehlikeli kadına. İlk gördüğü andan itibaren ateşiyle kavrul-

muş, aklından söküp atmayı denemiş ama her seferinde dönüp dolaşıp ona gitmiş. Firuze normal bir kadınmış, eğitimini maddi durumu yüzünden yarıda bırakmış ve zorlukla geçiniyormuş ancak çok zekiymiş. Dedem Firuze'yi tanıyınca büyükannem Selma'dan ayrılmak istemiş, büyükannem kabul etmemiş. Zaten ayrılsalar bile iki büyük ailenin ayrılması dedemin tahtına da gem vururdu."

Durakladı, duvara asılı eski fotoğraflara yürüdü. Bora ve Firuze'nin birçok fotoğrafı vardı; bazıları siyah-beyaz, bazılarıysa renkliydi. Bora her fotoğrafta Firuze'ye aşkla bakıyordu, mutlu görünüyorlardı.

"Dedem Firuze'nin hasretine dayanamamış ve onu bu adaya kaçırmış en sonunda. Cebonayan'dan bile vazgeçmiş ancak o zaman durumlar çok karışıkmış, liderliği bırakması çocuklarının bile sonunu getirebilirmiş. Bu yine de onu durdurmamış. Hem çocuklarını koruyacağını hem de âşık olduğu kadına kavuşacağını sanmış."

"Bora ona çok âşıkmış ama Firuze? Gerçekten âşık mıymış yoksa hayatından bir kaçış yolu olarak mı kullanmış Bora'yı?" Sarı bakışları üstümde ağır ağır gezindi.

"İşte, bunu kimse bilmiyor, çoğu kişi Firuze'nin Bora'yı bir gram sevmediğini, sadece çıkarları için kullandığını söylüyor."

"Peki, sence?"

"Ben bunları sadece duydum, anlatıldığı kadar biliyorum. Bence de kullanmış dedemi ama bunu yaparken o da âşık olmuş." Derin bir nefes aldı, sarılarını gözlerime kilitledi. "Emin değilim tabii, sadece tahmin."

"Dedene bu kadar büyük ne zarar verdi?"

"Otoritesi sarsıldı, çocukları defalarca ölümden döndü, Firuze onun aklını çelerek çok tehlikeli işlere sürükledi. Ancak en sonunda Firuze'yle ayrılmak zorunda kaldılar ve dedemi bitiren de bu oldu." Bir fotoğrafta Bora elini, Firuze'nin beline koymuş ve kameraya bakarak gülümsüyordu. Ve bu fotoğraf bu salonda çekilmişti; camın karşısındaki eski, geniş, kirden beyazlığını yitirmiş koltuğun üstünde.

Kulağımda o yabancı kadının kahkahaları yankılandı bir an, Bora'nın âşık gözleri zihnimde canlandı. Onların ruhu bu eve hapisti sanki.

"Sonra?"

"Sonra Firuze zamanında âşık olduğu nişanlısına dönüp onunla evlenmiş. Bir de ortada çocuk var ancak çocuğun kimden olduğu hâlâ bilinmiyor ki bir önemi de kalmadı zaten. Dedem onun hasretine, başka bir adamla evlenmesine dayanamamış. Firuze'ye ulaşmaya çalışmış ancak Firuze ondan kaçmış ve bu kaçışın sonucunda çocuğuyla birlikte bir kazada ölmüş. Dedem onun ölümüne neden olduğunu düşünüp iyice mahvolmuş, yaşayan bir ölüye dönüşmüş. Ancak fazla dayanamamış, tüm gücünü çocuklarına bırakıp liderliğini babama geçmesini sağlamış. Yirmi yıl önce de denizde ölü bulunmuş, herkes bunun suikast olduğunu düşünse de ben intihar olduğuna eminim."

"Nasıl eminsin?"

"Sevdiği kadının öldüğü denizde öldürdü kendini," dedi sarı gözlerini, dedesinin ona benzeyen gözlerine dikerek. Gençlik fotoğraflarında Ateş'e daha da benziyordu ancak daha esmer ve kısa saçlıydı ya da fotoğrafların düşük kalitesinden öyle görünüyordu.

"Âşık olmaları onları masumlaştırmıyor, sonuçta Bora evli bir adammış." Sözlerim kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

"Bu onun tercihi değilmiş ancak hepsinin hataları varmış işte. Firuze'nin güç hırsı, Bora'nın takıntılı aşkı, Selma'nın inadı... Bir sandalın üstünde sürüklenmişler, kimse kurtulamamış."

"Firuze'nin nişanlısı peki?"

"Onun hakkında pek bir bilgim yok," dedi fotoğrafların önünde ayrılarak. Evin geri kalan odalarını bir müze gibi keyifle gezdik.

"Cebonayan'da evlilikler hep zorla mı yapılır?"

"Hayır, geçmiş zamandan bahsediyoruz ki şu an Cebonayan'da Alanguva kadar güçlü ve köklü bir aile yok. Sadece çakal sürüleri var."

"Annen de Cebonayan ailelerinden miydi?" Yine durakladı, büyük evden çıkarken gözlerini karşıya dikti.

"Evet ama babamla onlarınki aşktı, anlaşma değil." Annesinden bahsetmekten hoşlanmıyordu, aslında annesi hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamıştım bugüne kadar. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum.

"Peki, sen Didem'le evlenir miydin?" Bakışları bana döndü. "Sonuçta ailesinin gücüyle hava atıp duruyor."

"Yeterince güçlüyüm, kimseden gelecek güce ihtiyacım yok. Üstelik her yerde anlattığı gibi çocukluk aşkı da değiliz hatta çocukken ailelerimiz yan yana geldiğinde bile kavga ederdik. Soruna gelecek olursam hayır, genel olarak evlenmeyi de düşünmedim. Herkesin kaldıramayacağı tehlikeli bir hayatın içindeyim."

"Pusat'la birlikte büyümüşsünüz, Didem'le de küçüklükten tanışıyorlar o zaman ama Pusat ona karşı fazla resmî."

"Evet, çünkü Didem onu hep küçük görürdü. Çünkü Pusat bizim aksimize Cebonayan ailelerinden değildi. Kendi isterdi böyle davranmasını ve Pusat da pek umursamazdı onu. Sevmezler birbirlerini." Bazen zeki olacağı tutuyormuş demek *Shrek*'in.

Bu sefer adayı biraz daha öğrendiğim için golf arabasını ben sürerken Ateş yanımdaydı. Hava biraz daha soğumuş, yağmur artmıştı. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Burada zaman kavramı farklı işliyor olmalıydı, saatlerin bu kadar hızlı geçmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Yağmur daha da artmadan ulaşalım eve," dedi Ateş. Üstümdeki geniş ceketi omuzlarına attığımda ters ters baktı bana.

"Ne? Centilmenlik yapıyorum işte." Ceketi tekrar omuzlarıma koydu.

"Üşüdüğümü söylemedim." Bal gibi de üşümüştü.

"E, ağlıyorsun ama."

"Seninle laf dalaşına girmeyeceğim." Kaybedeceğini biliyordu çünkü. Çok geçmeden eve vardığımızda ben de ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Dünkü havanın aksine bugün gerçekten soğuktu.

"Akşam yemeği için de birilerini çağırsaydın ya," dedim mutfağa geçerken.

"Bu fırtınada kimseyi çağıramam Aşkın, dolapta vardır bir şeyler."

"Dolapta hazır bir şey yok, yemek yapamam ben," dedim fazlasıyla pahalı olan yıllanmış kırmızı şarap şişesini açarken.

"Ben makarna yaparım, salata da senden," dedi bıkkın bir tavırla. Kafamı salladığımda beyaz *sweatshirt*ünün kollarını sıvayarak yemek yapmaya koyuldu. Ben de kadehimi yudumlarken salatayı yapmaya başladım.

Birlikte akşam yemeği yedikten sonra salona geçtik. Yağmurun şiddeti artmış, okyanusta fırtınalar kopuyordu. Oturduğum üçlü koltuğa biraz daha yayıldım bacaklarımı uzatarak. Ateş süs olarak duran şömineyi yakıyordu, ikinci şarap şişesine geçmiştik, az önce yenilediğim kadehim yarılanırken Ateş bana ters ters bakıyordu.

Sonunda şömineyi yakabildiğinde ayaklandı, tabletini eline aldı. Birkaç dakika oyalandı ve klasik müzik doldurdu salonu. Pahalı ses sisteminden çıkan ses, müziğin kalitesini bozmadan yankılanırken Ateş de kadehini yeniledi. Bacaklarımı kaldırarak kucağına koydu ve yanıma oturdu.

"Sormadın ama sen korunmasan bile ben korunuyorum. Düzenli olarak doğum kontrol hapı kullanıyorum." Kadehinden büyük bir yudum aldı. "Cidden eğer her seferinde böyle aklının ucuna bile korunmak gelmiyorsa, Pusat'ın dediği gibi bir yerlerde yedi tane çocuğun olabilir."

"Korunmadan sevişmem, Aşkın."

"He ben aklını aldım, o yüzden yani. Ama cidden dikkat et, o Didem delisi sen korunmuyorsun diye kandırır seni, bilmem kaç kez hamile kalır." Sonuçta klişe bir kadındı.

"Aşkın!" Sesi yükseldi. "Her şeyi bu kadar basitleştirmenden nefret ediyorum." Hiç rahatsız olmadan eski ilişkisinden bahsediyordum ve bu onu öfkelendiriyordu. Çünkü o benim eski ilişkilerimi düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

"Bak Ateş, biz-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum ama şu an dinlemek istemiyorum. Sadece susabilir miyiz?" Bu sözünü pek takmazdım ancak öyle bir tonlamayla söylemişti ki buna gerçekten ihtiyacı olduğunu bana hissettirmişti.

Biten kadehimi yere bıraktım, bacaklarımı kucağından çekmedim ama ona biraz daha yaklaştım. Kafasını koltuğa yasladı, klasik müzik yerini Fransızca bir şarkıya bıraktığında derin bir nefes aldı.

Notre Dame Paris Müzikali'ne ait olduğunu bildiğim büyülü şarkının Fransızca sözleri salonu doldurdu.

"Bu şehvet deryası, damarlarımda dolanan, beni çıldırtan, yoldan çıkaran, bahtımı karartan."

Dudakları hareket ediyor, Fransızca kelimelere eşlik ediyor ama sesi çıkmıyordu.

"Yavaş yavaş batacağım, kimse el uzatmayacak, yavaş yavaş boğulacağım, pişmanlık duymadan."

Kapalı gözlerini açtı, sarıları beni bu kadar yakında görmeyi beklemiyor gibiydi. Bir eli belime giderken beni biraz daha kendisine çekti. Ardından belindeki elini yavaşça boynuma götürdü.

"Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin.

Hayatımın sonuna kadar sana beddua edeceğim.

Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin.

Olacakları ilk günden, ilk geceden tahmin edebilirdim.

Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin."

Dudakları Fransızca oynuyor ve *'Tu vas me détruire*[3] diyordu. Bu cümle onun dudaklarında hem çok yabancı hem de bir o kadar tanıdık duruyordu.

Boynumu hafifçe okşadı.

"Günahım, takıntım, başımı döndüren bu delice arzu...

Beni gülünç duruma düşürüyor, paramparça ediyor, hiç aklımdan çıkmıyor.

Hayallerle avunuyorum, bekliyorum ki eteğini havaya savur, dans et ve şarkılar söyle. Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin.

Hayatımın sonuna kadar sana beddua edeceğim.

Olacakları ilk günden, ilk geceden tahmin edebilirdim."

Kısık sesle, sadece dudaklarını oynatarak Fransızca kelimelere eşlik ediyordu; bu dil ve bu kasvetli kelimeler dudaklarına çok yakışıyordu. Boynumdaki elinin başparmağı çeneme çıktı; çenemin üstünü, dudağımın kenarını hafifçe okşadı.

[3] 'Beni mahvedeceksin.' *Fr. Aynı zamanda şarkının da ismi. (e.n.)*

"Kendimi kış zannederken işte, yemyeşil bir ağaç olduğumu anlıyorum.

Ve kendimi çelikten sanırdım, teninin yakan aruzuna karşı.

Yanıp kendimi bitiriyorum yabancı bir çift göz için ancak öyle gözler ki bunlar ay ışığından daha esrarengiz.

Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin.

Hayatımın sonuna kadar sana beddua edeceğim.

Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin.

Olacakları ilk günden, ilk geceden tahmin edebilirdim.

Beni mahvedeceksin, beni mahvedeceksin."

'Tu vas me détruire.' Son sözleri dudaklarıma doğru söyledi sarıları gözerim ve dudaklarım arasında mekik dokurken. *Beni mahvedeceksin* sözleriyle melodi de son bulurken Ateş alnını alnıma yasladı.

"*Notre Dame'ın Kamburu, Esmérelda*'nın kasıp kavuran aşkı," dedim boğazımı temizlerken.

"Ve kötü ama âşık Frollo."

"Kötüler de sanatı sever." Sözlerimin ardından derin bir nefes aldım.

"Öyle, kötüye biz mi karar veriyoruz? Bu sözler, bir kötüye ait olamayacak kadar tutkulu değil mi? Yoksa bir kalıp mı kötülük bizim insanları sınıflandırdığımız? İyi kim, kötü kim? Buna karar veren kim?"

Elim yüzüne gitti, kısa sakallarının arasında hafifçe gezindi. Yanağımdaki eli enseme kaydı, beni kendisine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarıma yasladı yumuşacık bir dokunuşla. Bu diğer öpüşmelerimiz gibi değildi, diğerleri gibi olamayacak kadar tutkulu ve soluk ama bir o kadar da derindi.

Sırtım koltuk başlığına yaslanırken eli yavaşça vücudumda dolaştı. Kıyafetlerimiz yavaş yavaş yerlere döküldü. Dudaklarımız birbirimizin üstünde yumuşakça gezindi. Salonda bir kez daha 'Tu vas me détruire' yankılanırken Ateş'in sertliği bir kez daha içime yerleşti.

Acelesiz, yumuşak ama bir o kadar da dolu hareketlerle seviştik. Evet, buna seks diyemezdim. Diğerleri gibi değildi, bu tam olarak sevişmeydi. Sadece tutku yoktu, adlandıramadığım ama iliklerime kadar hissettiğim bir ton yumuşak duygu tenime ve ruhuma yayılıyordu her dokunuşta.

Daha önce defalarca seks yapmıştım ama ilk defa sevişmiştim, ilk defa ruhuma bir şeylerin dokunduğunu hissetmiştim.

Zihnim ve vücudum bu hislerin şaşkınlığı içerisinde, yine de ona dokunmaya devam ederken biz de sevişmeye devam ettik. Ta ki ruhlarımız birbirini sömürge altına alıp çoktan bir kaybedişe imza atana dek... Bu noktada kazanış ve kaybediş yoktu, bu noktada yükselişler ve düşüşler vardı. Ve ikimiz de çok fena düşmüştük, kanıyorduk.

Tenimde güneş ışıkları vardı, burnumda alışıldık tenin çekici kokusu doluydu ancak üstümde ağırlığı yoktu. Çıplak bedenim koltuğun üstünde gerinirken gözlerimi açtım zorlukla.

Çıplaklığım Ateş'in bedeninin aksine battaniyeyle örtülmüştü. Ve Ateş karşımdaki koltukta oturmuş, elindeki tablete bakıyordu.

Yüzündeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediği belliyken bakışları beni buldu. Üstü çıplak olsa da altına eşofmanını giymiş, bana bakıyordu.

"Sorun ne?" dedim yerimde doğrulurken. Boğazını temizledi, yerinden kalktı ve yanıma oturdu. Tabletini bana uzatırken dudakları aralandı. "Bir saat önce Türkiye'de tüm ülkeyi ayağa kaldıran bir cinayet işlenmiş. Başkan yardımcısı, evinde karısı ve çocuğuyla ölü bulunmuş." Tableti aldım elime, bakışlarım ekrana inerken Ateş devam etti: "Normal bir ölüm değil, vahşice katledilmişler ve adamın üstünde V harfi kazılıymış."

Bu üstüme oynanan ilk oyun değildi, bu üstüme yığılan ilk sahte cinayet de değildi. Ancak bir şeyler anlatan bir cinayetti, artık V'ye tahammülleri kalmamıştı. Onu bitirmek isteyenlerin oynadığı başarılı ama aptalca bir hamleydi. Beni bitirmek isteyen sadece bir kişi değildi, onlar bir okyanustu ama V, onları o okyanusun dibinde boğardı.

V, adına leke sürülmesine izin vermezdi; artık korkmaları gerekliydi çünkü bu noktadan sonra ben bile V'yi durduramayacaktım. Kartlar bir daha dağıtılmayacaktı, V hile yapacak, onların kartlarını parçalayacaktı. V sadece kazanan değil, hayatta kalan olacaktı.

12

V, TAKLİTÇİLERİ SEVMEZ!

Aylin'imin güzel gözleri bugün de hüzünlüydü. Onun gözlerinin ardında hep bir acı vardı, acı çekiyordu çünkü yaşamayı bilmiyordu. Yanağını öptüm, onu bırakmak istemiyordum. Yanımda olması gerekiyordu ama o yanımdayken rahat rahat cinayet işleyemeyeceğimi de biliyordum.

"Gelmek istemediğine emin misin?" Sorumu yineledim.

"Evet, kuzum, eminim. Buranın havası bana iyi geliyor, Bahar'la olmak da iyi hissettiriyor." Gördüğümüz haberden sonra duş alıp Ateş'in adasına geçmiştik. Hava fırtınalı olsa da benim ısrarlarıma dayanamamış ve tekneyi kullanmıştı. Ablama acil bir işim çıktığını söyleyip yine vedalaşıyordum.

"Bahar, sen de hâlâ ameliyatı atlatabilmiş değilsin, dikkat et."

"Ederim, zaten Pusat'ım yanımda olacak. O çok güzel bakar bana," dedi hevesli hevesli. Pusat ve Ateş sözde birlikte çalışmayı kestikleri için Pusat gelme zahmetine girmiyordu. Adada Bahar'la birlikte kalacaktı.

"Abla, *Shrek* çok yaklaşmasın şu zillinin yanına." Ablam gülerek kafa salladı. Bahar da *kesin öyle olur,* der gibi kafasını salladı. Yanağını sıktığımda kıkırdayarak kaçmaya çalıştı.

"Sen bana zilli diyorsun ama Pusat bu cesur hareketlerime bayıldığını söyledi. Üstelik cesur hareket neyse, sanki onun için uçurumdan atlıyorum. Altı üstü iltifat ediyorum."

"Pusat çok çirkin, kıllı, pis, kokuyor bir de. Yanına da hiç yakışmıyor." Shrek'i yerdim sanki bu saatten sonra Bahar onu sevmekten vazgeçecekmiş gibi.

"O çok güzel kokuyor bir kere. Hem kel olmadığını kanıtlamak için saçını elletti, neden kel olduğunu düşüneyim ki zaten? Saçları da böyle mis kokulu, yumuş yumuştu," dedi hülyalı hülyalı.

"Bir daha bir yerlerini elletmesine izin verme, yolarım onun iki tutam saçını."

O sırada salonun kapısında beliren Pusat lafa girdi: "Sal bizi artık a-" Devamını çok iyi biliyordum ancak gözleri ablama ve Bahar'a kaydığında keskin bir U dönüşü yaptı. "Aşkıncığım," dedi samimiyetsiz bir gülüşle.

Az önce Ateş'le konuşmak için ayrılmışlardı yanımızdan, demek ki konuşmaları bitmişti. Pusat, Bahar'ın yanına oturdu ve kolunu onun omzuna attı. Bahar da bunu bekliyormuş gibi küçük bedeniyle koltukta biraz daha büzüldü ve Pusat'ın geniş gövdesine sokuldu. Pusat kafasını eğerek Bahar'ı seyretti gülen gözlerle. Derin bir iç çekti ve kafasını kaldırdı.

Pusat onu seviyordu, Pusat sevdiklerini korumak için her şeyi yapacak bir adamdı. Yine de kimseye güvenemeyen ben, Bahar'ı onun ellerine öylece bırakamıyordum.

Ateş hâlâ ortalıklarda görünmüyordu. Arkama yaslanarak ablamı inceledim. Son zamanlarda biraz daha zayıflamıştı; göz altlarında mor halkalar, gözlerinde o nefret ettiğim hüzün vardı. Baybora onunla gerçekten konuşmuyordu ve bu, onu yavaş yavaş tüketiyordu.

"Ojelerim çıkmış mı Pusat?" diye sordu Bahar ellerini havaya kaldırarak. Pusat koca eliyle Bahar'ın minik elini tuttu ve tırnaklarına baktı.

"Evet, kenarları çıkmış," dedi çok ciddi bir şeyi analiz ediyormuş gibi gözlerini kısmış, Bahar'ın parmaklarını seyrederken.

"Ya çirkin duruyordur o zaman, gidip sileyim, sonra yeni süreyim. Ama ben sürerken hep ellerimi mahvediyorum, biliyor musun? Naz bana kızardı hep, kendi sürerdi, ben pek bilmiyorum sürmeyi ama renkler çok hoşuma gidiyor. Aşkın, sen gitmeden sürer misin bana?" Pusat büyük bir hüzün ve dikkatle onu dinliyordu.

Ben konuşmadan önce Pusat girdi lafa: "İstediğin zaman söyle, sürerim ben sana." Bahar kıkırdadı, Pusat ise Bahar'ın parmakları arasına bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Var mı odanda oje?"

"Var, var."

"Hangi renk olsun?"

"Hmm, bilemedim ki. Sen seç." Pusat salondan çıktığında Bahar onun öptüğü elini okşadı. Ablamla göz göze geldiğimizde sevinçle gülümsedi. Onların bu hâlini beğeniyordu.

Birkaç dakikanın ardından Pusat elinde mavi ojeyle gelmişti. Ateş hâlâ ortalıklarda görünmüyordu, acilen Türkiye'ye dönmem gerekiyordu ve ben beyefendinin oyalanmalarını bekliyordum.

Pusat, Bahar'ın parmaklarını bacağının üstüne koydu. Önce asetona buladığı pamukla tek tek temizledi ojeleri, hemen ardından da büyük bir ilgiyle Bahar'ın parmaklarına oje sürmeye başladı. Öyle bir dikkatle gerçekleştiriyordu ki bu işi, gören de önemli bir cinayet işliyor sanacaktı. Tek tek uğraşıyor ve işi bittiğinde üfleyerek kurutmaya çalışıyordu.

Ben yine onlarla uğraşacağım sırada salonda olmaması gereken bir ses yankılandı. Ölü olan Baybora Alanguva ekrana dönüşen koca camda aniden belirdi. Ablam yanımda heyecanla doğrulurken derince bir nefes aldı. Gözlerindeki ifadeyi benden saklayamadı, Baybora'ya döndü.

"Merhabalar," dedi kalın sesi. "Bahar'ın son testlerini inceledim, durumu hakkında bilgi vermek için sizinle iletişime geçmek istedim."

"Merhaba," dedim ablamdan önce söze atlayarak. Baybora bana baktı kısa bir an ve gözleri ablamı buldu. Uzunca orada kaldı gözleri, ablam da onda takılı kaldı. Birbirlerine birçok şey söylemek istedikleri belliydi ama onlar sadece sustular.

"Merhaba." Ablam cılız bir sesle, çekingence konuştu. Baybora gülümsedi sanal dudaklarıyla fazla somut bir şekilde. Bu gülüş ablamın canını yaktı.

Karşımdaki camı parçalayarak onun kardeşine benzeyen o güzel yüzünü yok etmek istiyordum. Derin bir nefes alarak bu dürtümü bastırmaya çalıştım.

"Duyduğuma göre Türkiye'de işle ilgili birkaç can sıkıcı olay yaşanmış." Baybora bakışlarını bana çevirdi. Üstüme yıkılan sahte cinayetten bahsediyordu. "Üstesinden geleceğinize eminim ama yardıma ihtiyacınız olursa da buradayım."

Yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Çok incesiniz, teşekkürler." İmayı anladı ama bozuntuya vermedi, bakışları Bahar'a dönmüştü ki salona Ateş girdi. Arjantin işini öğrendikten sonra Ateş'le konuşmama kararı almıştı, Ateş'in hiçbir aramasını cevaplamıyordu. Ateş salonun içine adımladı, büyük ekranın önünde durdu.

"Abi, yüzünü gören cennetlik."

Öksürdüm. "Cehennemlik," dedim kısık sesle. Ateş ters bir bakış attı.

"Her neyse. Bahar, tüm testlerini inceledim ve her şey sorunsuz ilerliyor. Vücudun kalbe tahmin ettiğimden de daha iyi bir konak oldu. Peki, sen nasılsın? Nasıl hissediyorsun?" Pusat, Bahar'ın narin ellerini bırakmamıştı.

"Hiç olmadığım kadar iyiyim, artık kalbim acımıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim, kritik süreçleri atlattık. Dikiş sancılarının olması normal, yine de seni rahatsız eden bir durum olursa anında bize bildirmeni istiyorum. Artık yolculuk yapabilir, evine dönebilirsin. Göz ameliyatı için kalbine biraz daha alışmanı beklemek zorundayız."

"Ne kadar daha beklemek zorundayız?" diye sordu Bahar hüzünle karışık heyecanla.

"Belki birkaç ay, belki daha fazla. Net bir tarih vermem olanaksız. Dediğim gibi kalbin bir sorun çıkarmayacağından emin olmamız gerekiyor." Bahar kafasını salladı. "Gitmem gerek." Gözleri yine ablamı buldu. "Kendinize iyi bakın." Ekran kapandı.

Ablam, oda ona dar geliyormuş gibi yerinden kalktı. Ateş abisinin ardından ekrana bir süre daha baktı ve sarı bakışlarını üstüme çevirdi.

"Hazırsan çıkalım," dedi.

"Çıkalım," dedim, yerimden kalkarken ablam konuştu:

"Aslında ben de gelsem iyi olur, uzun zamandır buradayım." Baybora'nın onunla konuşmaması ablamın ağırına gitmişti ve dönmek istiyordu. Bu, onun için en iyisiydi.

"Yani benim ameliyatımın da ne zaman olacağı belli değil," dedi Bahar da. "Burada kalmam gerekmiyor, hem İhtiyar'ı çok özledim. Naz'ı, Deniz'i ve Tarık'ı da." Pusat, Bahar'a kıstığı gözleriyle baktı.

"Hani tatil yapacaktık?" dedi *Shrek* hayal kırıklığıyla.

"Yine yaparız, onlar beni uğurlarken çok korkuyorlardı. Şimdi sağlıklı bir şekilde yanlarına dönmek istiyorum."

"Peki, güzelim. Nasıl istiyorsan," dedi Pusat şefkatle Bahar'ın ellerini okşarken. Ablam hazırlanmak için salondan çıktı, Bahar da

yerinden kalktı. Birkaç adımda yanına vararak koluma girmesini sağladım.

Ateş'le kısa bir an göz göze geldik, konuşmak istiyordu ama bir türlü konuşamıyordu.

Bahar'la birlikte odasına geçtim ve eşyalarını toplamasına yardım ettim. Aslında ben toparlarken Bahar da yatağında oturarak unutmamam gereken eşyalarını söylüyordu. Tüm kıyafetlerini valizine koyduktan sonra bakım eşyalarını da sıkıştırdım.

"Aşkın?" Bahar'a çevirdim bakışlarımı.

"Efendim?"

"Baybora neden hep ekrandan konuşuyor da gelmiyor?"

"Gelemiyor, Rusya'da işleri yoğunmuş."

"Yani Ateş abi sürekli ülke değiştiriyor işleri için sonuçta, Baybora da değiştirebilir."

"Demek öyle olması gerekiyor Bahar, işlerini bilemeyiz. Sen neden bunu merak ediyorsun?"

"Bence Aylin abla ondan hoşlanıyor." Valizi kapattım.

"Sana bir şey mi dedi?"

"Demesine gerek yok ki, onunla konuşurken çok mutluydu ama artık değil. Hem ona bir kere Baybora'nın görünüşünü sormuştum ve öyle bir anlatmıştı ki sanki dünyadaki en güzel adam oymuş gibi. Ama Baybora onu üzüyor, neden üzüyor ki?"

"Başka seçeneği olmadığı için. Bazen bazı insanlar için ayrı olmak daha iyidir, birliktelikleri felaketler getirebilir."

"Hayır, Aşkın. Sevgi her şeyin üstesinden gelir. Umarım bir gün Pusat'tan uzak kalmam gerekmez, bu beni çok üzer." Yanına ulaştım, küçük yüzünü ellerim arasına aldım.

"O *Shrek* seni üzerse onu öldürürüm," dedim oldukça ciddi bir şekilde, Bahar bunu pek ciddi bulmamış olacak ki kıkırdadı. Oysaki ben ciddiydim.

"O üzmez ki beni." Güveniyordu, kalbi o kadar temizdi ki herkese ve her şeye güveniyordu. O kalbin bu kadar temiz kalması için her şeyi yapacaktım.

"Evet, üzemez."

Üstünü de değiştirmesine yardım ettim ve çok geçmeden evden çıkıp Alanguva'nın koca uçağına geçtik.

Pusat ve Bahar uçağın bizden uzak bir köşesinde diz dize oturmuş, sohbet ediyorlardı. Ablam yine cam kenarına sokulmuş ve manzarayı seyrediyordu. Ateş de hemen karşımda sürekli yenilenen viski bardağıma ters bakışlar atıyordu. Ablamın arkası dönük olduğu için ne kadar içtiğimi görmüyordu.

"Hayatımda gördüğüm en sağlam bünyeye sahip kişisin," dedi Ateş bunu bilmem kaçıncı kez söylerken. Bu sefer daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ona doğru hafifçe eğildim.

"Gördüğün en güzel fiziğe sahip kişi de benim bence." O da bana doğru eğildi. Dudaklarıma götüreceğim kadehi aldı ve kendi dudaklarına götürdü. Ardından da hostesten şişeyi kaldırmasını istedi kısa bir el hareketiyle. Ona ters ters baktığımda düz tavrından ödün vermedi. Bana biraz daha yaklaşmak ister gibi dirseklerini dizlerine dayadı. Sarı gözleri biraz daha yakınlaştı.

"Öfkelisin, bu öfke sana zarar verebilir."

"Öfke beni güçlendirir."

"Sana yardım etmeme izin ver, her şeyin altından tek başına kalkmak zorunda değilsin."

"Ben tek çalışırım," dedim daha fazla açıklama yapma gereği duymazken. Ancak o bunu kabullenmedi.

"Sen de bana yardım ettin. Benim o adamı bitirecek gücüm yok muydu? Vardı. Ama ben yanımda senin olmanı istedim."

"Benim olayım bu, işimi bitirir ve karşılığını alırım. Senin yaptığın da buydu, beni tuttun ve ben sana yardım ettim. Şimdi gözlerime bak ve karşında kim olduğunu hatırla, Ateş." Gözlerimde V'nin ateş parçaları vardı ve Ateş bundan hiç hoşlanmamıştı.

Eli yanağıma gitti, hafifçe okşadı gözlerime derin sarılarıyla bakarken. "Çok zor bir kadınsın."

"Günaydın, bebeğim." Yapmacık bir şekilde gülümsedim. Ondan uzaklaşarak arkama yaslandım, Ateş de doğruldu. "Pusat'la neye karar verdiniz? Dudaklarına yapışıp, 'Sevgilim, beni bırakamazsın,' dedi mi? Dedi, değil mi?"

Burun kemiğini sıkarken gülmedi ama gamzesi belli oldu. "Aynı, yollarımızı ayırıyoruz." Bu kısım bana pek inandırıcı gelmiyordu. Aralarında özel bir bağ vardı, arkadaşlıktan öte kardeşlik gibi. Tabii, Ateş Alanguva'yı tam olarak tanımıyordum, ne olacağı da belli olmazdı.

Bakışlarım Pusat ve Bahar'a kaydı. Bahar heyecanla bir şeyler anlatıyordu, Pusat da başını koltuğa yaslamış yüzünde hayran bir ifadeyle onu dinliyordu. Ateş de onlara kısa bir bakış attı. "Pusat için de en iyisi bu, onu bu pisliğin içinden çıkarabileceğimi hiç düşünmezdim ama artık Bahar var. Belki onun için çıkar, kurtulur." Arkadaşı için böyle konuşuyordu ama kendisi o pisliğin ortasında duruyordu.

"Pislik, Cebonayan mı oluyor? Yoksa düşmanların mı?"

"Hepsi," dedi kuru bir sesle konuşmasının altını açmak istemediğini belli ederek.

"Bir daha ki Cebonayan toplantısı ne zaman?" Tek kaşı havalandı, bunu doğrudan sormamı beklemediği kesindi.

"İlgini çekti sanırım."

"O masaya oturacağımı söyledim."

"O masaya oturman için sevgilim olman yetmez, Aşkın," dedi tane tane, güzel ses tonuyla. "Yanımda oturabilmen için bir Alanguva olman gerekir."

"Bu bir evlenme teklifi mi?" Göz kırptım.

Eli çenesine gitti, hafif çıkmış olan sakallarını okşadı. "Neden Cebonayan'a girmek ve en önemlisi de koltuğuma oturmak istiyorsun?" Cevapsız bıraktım onu, sarı gözleri kısıldı. "Bir sen kalmıştın zaten koltuğuma göz dikmeyen."

"Ben göz dikmem Alanguva, direkt alırım ve sen ne istediğimi bile fark etmeden o şeye sahip olurum."

"23 Nisan'da koltuğuma oturabilirsin," dedi sinir bozucu bir ifadeyle.

"İstediğim koltuk değil ki, yine yanlış tanı konuyorsun. İstediğim sensin ve sen buradasın." Sağ avucumu açarak sol işaret parmağımla avuç içime vurmuştum. Kaşları derince çatıldı, sözlerime bozulduğunu gizleyemedi.

"Beni avucunun içinde mi görüyorsun?" *Seni avucumun içinde gördüğümü düşünmeni istiyorum, Alanguva.*

Dudak büktüm. "Bilmem, değil misin? Sen söyle." O da cevapsız kaldı, bakışlarını uçağın küçük ve yuvarlak camına çevirdi.

Bahar'ın kahkahaları uçağı doldurduğunda bakışlarımı ikisine çevirdim. Pusat yüzünde kocaman bir gülüşle bir şeyler anlatıyordu ve Bahar kahkahalar atarak onu dinliyordu. Bahar'ın şen kahkahaları dudaklarımın kıvrılmasını sağladı.

Bakışlarımı onlardan ayırdığımda Ateş'in doğrudan dudaklarıma bakan sarılarıyla karşılaştım. Sarıları bu sefer gülüşüme takılmıştı, dudaklarım yavaşça solarken bakışlarını yeniden benden uzaklaştırdı.

Koltuğuma biraz daha gömüldüm, bacaklarımı kucağına doğru uzattım. Bozuntuya vermedi, tek eliyle ayak bileklerimden tuttu ve kendisine doğru çekti. Düşmemek için koltuk kenarlarını tutarken küfredecektim ki ablam duymasın diye alt dudağımı ısırdım. Ateş küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Ayaklarımı çekiştirmeyi bıraktı; büyük elleri, ince ayak bileğimi okşadı hafifçe. Saçlarım koltuğa yayılmışken gözlerimi yumdum yorgunlukla.

Yorgundum, zihnim yorgundu. Asla bitmeyen enerjisiyle dimdik duran vücudumun aksine son zamanlarda düşünmekten harabeye dönmüş bir zihnim vardı.

Ateş Alanguva'nın yakıcı sarılarına bakarken bu zihin yorgunluğunun beni ileri taşıyacağını görüyordum. Ancak sonunu göremiyordum.

Uçaktan indiğimizde Ateş'in arabasıyla İhtiyar'ın evine gelmiştik. Geldiğimizden beri Bahar ve Naz'ın özlem giderişlerini izliyordum. Gözlerim saate takıldı, gece için hazırlık yapmam gerekiyordu.

Ablam uçak yolculuğundan yorgun düşmüş, yanımda bacaklarını kendine çekmiş şekilde çayını yudumluyordu. Deniz ortalarda gözükmüyordu ancak geldiğimizi duyar duymaz dibimde biteceğine emindim. Şimdi de Alanguva'nın sevgilisi olmamı kullanmak isteyecekti hiç şüphesiz.

Tarık salona girdiğinde koşar adım Bahar'ın yanında bitti ve boğarcasına sarıldı. "Sen büyüdün de iyileşip güzel bir genç kadın mı oldun?" Bahar'ın yanağını öperken Bahar kıkırdıyordu. "Renk gelmiş, kan gelmiş, şu yüze bak. Abin kurban olsun sana." Bahar'ın gözleri dolarken Tarık'a biraz daha sıkı sarıldı.

"Çok iyiyim, çok mutluyum," dedi Bahar gülümseyerek.

"Çok korktuk sen ameliyattayken, mahvolduk. Çok şükür ki buradasın." Tarık, konu Bahar olduğunda cıvıklığı bırakıyordu çünkü gerçekten bir abi gibi hissediyordu. Dolan gözlerini saklamak için kafasını havaya kaldırdı bir süreliğine. Ardından Bahar'ın saçlarını öperek bakışlarını bana çevirdi.

"Hoş geldiniz," dedi dudakları ama gözlerinde sonsuz bir minnet vardı. Bahar'dan ayrıldığında tekli koltuğa oturdu. Bakışları üstümde gezindi, çapkın olduğunu sandığı bir şekilde göz kırptı. Ardından da ablama döndü.

"Aylin Hanım, bu ne güzellik? Siz yol yorgunu değil misiniz, nedir bu asillik ve nahifliğiniz? Alın kalbimi lütfen." Ablam kıkırdadı, Tarık da gülümsedi. Aptal da olsa ablamı güldürmüştü, onu çekebilirdim.

"Beni bırakıp ablama mı yürümeye başladın şimdi de?" Sorumla sırıttı biraz daha.

"Kıskandın mı? Kıskanma, senin yerin ayrı. Gerçi sen de sevgili yapmışsın." Son cümlesinde koca bir ima vardı.

"Sahiden, demek o adamla birliktesin," dedi Naz da araya girerek. "Çok yakışıyorsunuz, hayırlı olsun. Zaten aranızda böyle bir enerji olduğunu sezmiştim. Bayağı ilgili bakıyordu," dedi Naz içtenlikle.

Çok geçmeden Deniz de aramıza katıldı. Herkese selam verip Bahar'la özlem giderdi. Birazdan başlardı ağız aramaları. Naz'ın yanına oturdu, bakışları üstümde gezindi.

"Demek Ateş Alanguva?"

"Evet."

"Sana adamın tehlikeli olduğunu söylemiştim, yanında çalıştığın yetmezmiş gibi bir de ilişki mi yaşamaya başladınız? Bu adam tehlikenin ta kendisi." Rahatsız olmuş bir tavrı vardı, bu sefer gerçekten de beni düşünüyordu ama çok uzun sürmezdi.

"Onunla yeterince yakınım. Neden tüm zengin adamları tehlikeli sanıyorsunuz ki? Ateş mükemmel bir adam." Neyse ki Ateş burada değildi.

"Seni düşünüyorum, başına bela açmanı istemiyorum. Güray ne kadar da düz bir çocuktu, onunla devam etseydin ya. İlla kötü adamı seçeceksiniz, değil mi?" Deniz'in klişe sözleriyle nefesimi bıkkınlıkla verdim. Ben kötü adamdan daha kötü bir kadındım. *Ve sen Deniz, benim asıl kimliğimi bilsen Ateş'e acır ve onu benden korumaya çalışırdın.*

"Ateş'i az çok tanıdım ve çok düzgün bir adam," dedi ablam, Ateş'i bu kadar sevmesi sinir bozucuydu.

"Dışarıdan düzgün göründüğüne eminim, ne işler karıştırdığını bilemeyiz," diye diretti Deniz.

"Fikrini sormadım, Deniz," dediğimde de bozularak sustu.

"Onu bunu boş verin, benim güzelim döndü sağ salim. Ne zaman kutluyoruz?" dedi Tarık hevesle. Bu da sürekli bir şeyler kutlama derdindeydi.

"Bugün yorgunuz, başka zaman olsun." Bugün artık işlemem gereken cinayetler vardı.

"Yarın olsun o zaman," dedi Tarık.

"Yarın bana da uyar, hava serin olmazsa rıhtıma kurarız masayı. Ateş Alanguva'yı da çağırsana, kaynaşmış oluruz. Hep birlikte karar veririz düzgün olup olmadığına." *Deniz, bu kadar belli etmeseydin keşke.*

"Müsait olur mu, bilmem," dedim geçiştirerek. "Üstelik bir şeye karar vermenize ihtiyacım yok, Deniz."

"İyiliğini düşünüyorum."

"Düşünme, Deniz." Gerildi, derin bir nefes aldı. "Davet ederim yine de," diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Benim şirkete geçmem gerek, Ateş bekliyor. Gece gelemeyebilirim," dedim ablama, kafasını dalgınca salladı. Yerimden kalktım, ceketimi giydim.

Başka bir şey söyleme gereği duymadan salondan çıktım. Hava kararmaya yüz tutmuştu ve benim bugün gecem olmayacaktı.

Başkan yardımcısı sevilen bir adamdı, zararsız ve kendi hâlindeydi.

Ölümünü isteyen kişi hem ölümden fayda sağlayacak hem de adımı karalayarak bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı.

Bu, bir kişinin işi değildi. Daha önce defalarca üstüme cinayet yıkılmaya çalışılmıştı ve hepsi başarısız olmuştu ancak bu seferki olaya el atmazsam başarılı olacaktı. Zekice düşünülmüş, kurnazca planlanmıştı.

Asla çocukları öldürmediği, kadınlara dokunmadığı bilindiği için V'nin bu cinayeti işlediğine inanmayan büyük bir kitle vardı ancak böyle bir açık bekleyen kurtlar da bulunuyordu. Olay mahalline yaklaşmadan, sistemimden maktul Taner Saatçi'nin geniş bir taramasını yapmıştım. Son zamanlarda yaptığı tüm konuşmaları listelemiş, gizli görüşmeleri not etmiş ancak somut bir şey elde edememiştim.

En son delilleri gözlerimle görmek için istihbaratın sistemine sızmış ve cinayet fotoğraflarına ulaşmıştım. Yazıcımdan çıkan kanlı görseli incelerken sigaramdan derin bir nefes çektim. Saatçi'nin tüm korumaları öldürülmüş, evine sızılmış ve tüm ailesi katledilmişti. On yaşındaki oğlu kurşuna dizilmiş, karısında darp ve bıçak izleri vardı. Saatçi'de ise hem bıçak hem kurşun izleri vardı. Bıçakla öldürülmeye çalışılmış ancak başarılı olamayınca başka biri tarafından ensesinden vurulmuştu. Ve öldükten sonra da maktulün göğsüne koca bir V harfi kazınmıştı. Ancak bu benim V'lerim gibi kusursuz değildi.

Sadece V'nin cinayetlerini görenler anlardı bu V'nin kusursuz olmadığını. Yani öyle ki bu işi yaptıranlar üstlerdendi. Bu işi benim kadar iyi beceremeyen katillerin ise üç kişiden fazla oldukları kesindi. Özel eğitimli olmalıydılar, evet, özel eğitimli bir insan karşısındaki siyasetçiyi rahat öldürebilirdi; tabii, o siyasetçi ailesinin canı için savaşmıyorsa. Bu yüzden dövüş izleri vardı.

Biten sigaramı söndürerek yeni verilerin yüklenmesi için zaman tanıdım sisteme. Bu sırada vakit kaybetmemek için alt kata inerek silahlarımı hazırlamaya başladım.

Yeni bir sigara yakarak uzun zamandır kullanmadığım silahlarımı temizledim. Bu sırada telefonum çalmaya başladı. Seksi Puşt arıyordu. Telefonu hoparlöre alıp işime devam ettim, dudaklarımdan sigarayı bırakmadım.

"Ne yapıyorsun, Aşkın?"

"Bebeklerimle ilgileniyorum."

"Bebeklerin?"

"Evet, Ateş. Biliyorsun ki haremim var ve haremdekiler bana dokuz tane güzel bebek verdi." Kenardaki tüfeğe de takıldı gözüm. "Pardon, on."

"Komik misin sen?"

"Bilmem güzelim, öyle miyim?" diye sordum çapkın bir tavırla. Dudaklarımda sigara olduğu için boğuk çıkıyordu sesim. Sigarayı küllüğe bıraktım.

"İz buldun mu?"

"Oyalama Ateş, sonra konuşuruz," dedim silahı elimden bırakırken.

"Aslında ben sevgilime küçük bir hediye vermek istemiştim," dedi muzip bir tınıda.

Şimdi ilgimi çekmeye başlamıştı. "Hediyeleri severim."

"Bunu daha çok seveceksin. Tahmin ettiğimiz gibi Saatçi cinayetinin arkasında birden fazla yüz var ama en tanıdık olanı kim, biliyor musun? Kudret Yıldıray."

"Bunu gözden kaçırmış olamam." Kudret Yıldıray, V'den nefret eden bir siyasetçiydi.

"Yıldıray yalnız değil bu işte ama en kuvvetli olanak o. Saatçi'yle aralarında anlaşmazlıklar varmış."

"Aynı partide değiller miydi?"

"Öyle ama bu, onu öldürmemesi için bir neden değil. Yıldıray hem senden nefret ediyor hem de Saatçi'yle aralarındaki son mevzu iddiamı doğruluyor. Sana atacağım *maile* bak, birkaç gün önce şu satılık fabrikalar yüzünden gerilmişler. Yıldıray, paravan bir şirket aracılığıyla satın almak istemiş, Saatçi önüne taş koymuş. Yine de ben Yıldıray'ın yalnız olmadığına eminim. Dikkatli ol."

"Eğer bu doğruysa sana güzel bir hediyem olacak, Alanguva," dedim çapkın bir tınıyla. Bana nasıl büyük bir yardım ettiğinin farkındaydı. Yanımda olmasına izin vermemiştim ama o bir şekilde bana ulaşmayı başarmıştı.

Hattın diğer ucunda verdiği derin nefesi işittim. "Yıldıray'ın kabarık ve fazla gizli olan dosyalarını *mail* atıyorum, senden tek istediğim hayatta kalman, daha çok işimiz var."

"Bu konuşma duygusallaşmaya başladı, birazdan ağlarsın da sen."

"Yardım istemediğini biliyorum ama yanında ola-"

"Yeter yavrum, yeter, yaptın yardımını. Haydi, görüşürüz." Telefonu yüzüne kapattım. Kaybedecek bir dakikam bile yoktu. Bilgisayarımdaki verileri karıştırarak Kudret Yıldıray'ın son harekelerini inceledim hızlıca.

Ateş haklıydı, belki bir kişi değillerdi ama en etkilileri Kudret Yıldıray olmuştu. Askerlerinin işini hallettikten sonra ona gidecektim. Ya da onu getirecektim, her işin sonunda da yine V'ye eğlence çıkacaktı.

Her iki saatte bir cinayet işleyecektim, aradığım üç adam da İstanbul'un farklı köşelerindeydi. İlkinin evindeydim. Tek başına yaşayan, alkolik ama iyi dövüşen bir adamdı. Binadan evine sızmak düşündüğümden daha kolay olmuştu. Kapının kilidini kırmak iki buçuk dakikamı almıştı. Eğer uyumuyorsa ya da sızmamışsa tıkırtıları duymuş olmalıydı.

Evin içinde küçük adımlarla ilerledim, salonun ışığı yanmıyor ancak televizyonun sürekli değişen tondaki ışıkları odayı aydınlatıyordu. Ucunda susturucu olan silahımı bir elime aldım, diğer elimde de en sevdiğim bıçağı döndürdüm.

Çok sessiz değildim, aksine varlığımı belli etmeye çalışıyordum ama hiç tepki yoktu. Odaya girdim, bu geceki ilk kurbanım gözleri açık bir şekilde televizyona bakıyordu. Her tarafa dağılmış içki şişeleri, içerinin leş gibi kokmasına neden olmuştu.

Ben de çok içiyordum, kokuyor muydum ki? Yok, ben sık sık dişlerimi fırçalardım bir kere.

Adamın bakışları sakinlikle bana döndü. Sanki başına gelecek şeyi biliyor ve bekliyordu yorgunlukla. Başımdaki siyah maskeyi saçlarıma kadar açtım. V'nin bir kadın olmasına da şaşırmadı. Silahın namlusunu ona doğrulttum. Orta yaşlı ama dinç vücutlu bir adamdı. Saçlarına aklar düşmüştü, yüzüne de boş bir ifade.

"Tepkisizliğin bir kurtuluş metodu mu?" diye sordum kararmış sesimle.

"Biliyordum geleceğini, seni taklit edenleri yaşatmazsın," dedi sakince.

"Buna rağmen neden taklit edenlerin arasına girdin?"

"Saatçi'yle özel bir davam vardı, ölmesi gerekiyordu."

"Peki, karısı? Çocuğu? Onların da mı ölmesi gerekiyordu?" Bo- tumla salonun içine birkaç adım daha attım.

"Umurumda değillerdi, ben istediğimi aldım." Bu yeterli bir cevaptı.

Çok sıkıcıydı, ben dövüşme beklemiştim ama bu adam hemen teslim olmuştu. Oyalanmaya gerek yoktu, bir kurşunla halledip çıkacaktım. Tetiği çektim.

"Son sözünü söyle."

"Nedenini sormayacak mısın?" Kafası güzeldi ve zaman kazanmaya çalışıyordu. Ama bu zaman kazanma isteği kurtulmak için değil, sadece birkaç dakika daha fazla nefes almak içindi.

"Katilim ben amına koyayım, oradan psikiyatriste mi benziyorum?"

"Saatçi masum değildi, zaten senin yapabileceğin bir şeydi bu da."

"Ben çocuklara dokunmam, dokundurmam."

"Bazen pürüzleri yoldan çekmek gerekir ki yol pürüzsüz olsun." Cümleleri pek doğru kuramıyor, arada dili yuvarlanıyordu.

"Mesela sen küçücük bir pürüzsün, gelirken harcadığım yakıta bile değmezsin ama bak, buradayım. Şimdi son cümleni söyle."

Televizyon ışığının aydınlatamadığı koyu gözlerini kırpıştırdı. "Azrail'e selamını söyleyeceğim, diyeceğim ki güzel gözlü bir katil yardımcılığına soyunmuş." Dudaklarımda soğuk bir gülüş belirdi. Kurbanlarımla genelde sohbet etmezdim ama bu adamda bir şeyler vardı. Bu adam masumlara zarar verecek bir adam değildi ama öyle bir adama dönüştürülmüştü. Onu ben öldürmüyordum, dönüştüğü kişi öldürüyordu ve bunu o da biliyordu.

Alnının ortasına bir kurşun sıktım. "Aleykümselam." Başı sertçe düştü. Kan, saniyeler içinde etrafa yayılırken gözleri açık kaldı. Siyah eldivenimle bıçağımı sıkıca kavradım. Birkaç adımda yanına gidip kurşunun etrafına kendimi kazıdım.

Ardından oyalanmadan çıktım evden, sırada diğer kurban vardı. Motorumu çalıştırdım ve olay mahallinden uzaklaştım.

Ucuz gece kulübünün içinde sızmak hiç zor olmamıştı. İkinci kurbanım buradaydı, koruma olarak çalışıyordu. İri, uzun boylu bir adamdı. Eve uğrayıp üstümü değiştirmiş, plakasız bir arabayla kulübe gelmiştim. Plastik makyajla çok uğraşmamış, simsiyah bir peruk takmıştım. Altımda tayt, üstümde de *crop* ve deri ceket vardı, dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj iyi duruyordu.

Kurbanım, kapının önünde duruyor ve bazılarına kimlik soruyordu. Adama göz süzüp dikkatini çekerek içeri geçtim. Yarım saat sonra sigara içmek için dışarı çıkmış, içeri girerken de cebine not sıkıştırmıştım. Kulübün arka tarafında hiç kamera ve insan yoktu. Her şey planıma uygun giderken tam da tahmin ettiğim gibi adam yaklaşıyordu.

Arka kapının eşiğinde duruyordum, içeri çekerek öldürecektim. Herhangi birinin görmesini istemezdim. Geldiğinde sırıtarak birkaç adım geriye attım. "Biraz eğlenmek istedim iri çocuk, eğlendir beni," dedim kıstığım gözlerimle. Bu geceki kurbanlarım arasında en genci yirmi dokuz yaşında olan bu korumaydı.

Konuşmak için ağzını açmıştı ki göğsünden tutarak kendime çektim, aynı anda elimin arkasında sakladığım bıçağı kasıklarına geçirdim. Bağıracaktı ama ellerimi sıkıca ağzına bastırdım. Bıçağı çıkarıp karın boşluğuna sapladım, ardından da sol göğsüne. O kadar hızlı hareket etmiştim ki karşılık veremeden son nefesini verdi. Zaten karşılık verirse çok gürültü olur ve ilgi çekerdik. Üstündeki siyah kanlı tişörtü bıçağımla kestim. Duvara dayalı bir şekilde yavaş yavaş yere yığılırken ensesinden tutarak sırtını çevirdim.

Bu sefer imzamı değil harfleri kazıdım ucu kanlı bıçağımla. "Taklitçileri" yazdım sadece. Ön kapıdan geldiğim gibi çıkıp arabama bindim. Ben ikinci cinayetimi bitirdiğim esnada ilki bulunmuş ve duyulmaya başlanmıştı. Beni hep bir adım geriden takip ediyor, bu yüzden kaybediyorlardı. Ateş'in aramaları telefonuma düştü ancak cevaplamadım, meşgule attım.

Bu gecenin üçüncü cinayeti için kurbanın evine gelmiştim. Diğer cinayetlerden haberi olmuştu ve büyük ihtimalle şu an kaçmak için hazırlanıyordu.

Evin ışıkları yanmıyordu ancak pencerelerden birinde, fener ya da telefon ışığı olabilecek kadar cılız bir ışık görmüştüm. Korkuyor ve hazırlanıyordu. Maskemi kafamdan çıkardım, müstakil ama bayağı eski bir evdi. Sakin adımlarla evin etrafında dolandım, giriş kattaki cama taş attım.

Kurban oraya bakacaktı ve ben bu sırada üst kata tırmanıp balkondan içeri girecektim. Kırılma sesinin ardından gözüme kestirdiğim balkona tırmandım alt katın demirliklerinden yardım alarak. Balkonun kapısı ufak bir zorlanmayla açıldığında içeri girdim.

Burası bir oturma odasıydı, eski takımların olduğu klasik bir evdi. Odadan yavaş adımlarla çıktım. Evin içine doğru bağırdım.

"Armut dersem çık, elma dersem çıkma!" Sesini işittim, o da plan kurmuştu. "Ya da tam tersi miydi?" Hemen arkamdaydı, belki nefes bile almıyordu ama varlığından kesin bir şekilde emindim.

Arkadan saldıracaktı, belki ateş edecekti. Ve nefesini işittiğimde hızla yere eğildim. Kurşun az önce kafamın olduğu hizadan geçerken ona döndüm ve bacağına sert bir tekme attım. Sendeledi, bir kez daha ateş edeceği sırada önce davranıp koluna ateş ettim.

Karanlık, görüş açımı zorluyordu. Silahı yere düşerken diğer kolunu kaldırarak yumruk savurdu ancak göğsüne attığım tekmeyle neredeyse yerden havalanarak geriye düştü. Tüm bedeni ahşap zemine sertçe çökerken eğildim. Elimdeki çakıyla sert ve hızlı bir hareketle boynunu kestim.

Patlayan şah damarından oluk oluk kan akıyor, üstüme sıçrıyordu. Eli boynuna gitti ama bir şey yapamadı, saniyeler içinde gözleri kapandı.

Gömleğini kanlı çakımla yırtarak göğsünü açığa çıkardım ve yeni bir kelime daha kazıdım: "Sevmez."

Doğruldum, ön kapı yerine geldiğim balkondan çıktım. Şimdi sırada büyük baş vardı: Kudret Yıldıray.

Güneş doğmadan bu işi bitirmek istiyordum, güneşin doğmasına iki saat yirmi beş dakika kalmıştı. Kudret Yıldıray karşımda baygın, mahkûmlarımı oturttuğum sandalyede oturuyordu. Onu kaçırmak, diğerlerini öldürmekten çok daha yorucu olmuştu.

Sayısız adamın arasından evine sızıp bu şişman adamı kaçırmak hiç kolay değildi. Yine de daha zor olacağını düşünmüştüm. Yıldıray ya gerçekten V'yi ciddiye almamıştı ya da aptaldı. İkisi de biraz vardı.

Uyanmasını beklemek can sıkıcı olmaya başlamıştı. Kahvem için hazırladığım kaynar suyun bir kısmını kupama boşalttım, kahvemi hazırladıktan sonra kaynar suyu elimden bırakmadım. Yıldıray'ın yanına yakınlaştım ve kaynar suyu başından aşağı döktüm.

Acının verdiği irkilmeyle şok içinde uyandı. Bağlı ellerini çözmeye çalıştı, gözleri etrafta korkuyla gezindi. Avımın korkusu bana zevk verirken sigaramı dudaklarımın arasına aldım. Kahvemi de alarak karşısındaki sandalyeme oturdum. "Yanıyorum!" diye bağırdı ancak pek takmadım.

"Neredeyim ben? Kimsin sen?" Bıkkın bir şekilde ofladım.

"Her işkence odamda aynı sorular, aynı tepkiler. Baydınız."

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Amına koyayım, kimsiniz siz? Herkes *kim olduğumu bilmiyorsun* havalarında geziyor! Biraz beyninizi kullanın, her embesilden aynı cümleyi duyuyorum."

Durakladı, gözlerini acıyla yummuştu. Acı eşiği düşüktü, kaynar suda bu kadar tribe girdiyse yarım saat bile dayanamazdı. "Benden ne istiyorsun?"

"Yanlış soru, siz benden bir şey istemişsiniz. Belanızı!" Yüzüme baktı bir süre, rengi atarken yutkundu. "Evet, doğru gidiyorsun, biraz daha zorla bakalım beynini." Kahvemden bir yudum aldım, ardından sigaramdan derin bir nefes çektim.

Isınmaya başlasam iyi olacaktı. Yerimden kalkarak kahvemi masaya bıraktım, bebeklerime yöneldim. Hafiften başlamak iyi olurdu, çakımı elime aldım.

"Yanlış yapıyorsun! Birazdan bulacaklar beni. Hapislerde sürüneceksin." Sigaramı küllüğe bıraktım ve önünde durdum.

"*Testere* serisini hiç izledin mi?" Bıçağı tişörtüne geçirdim ve yırttım, aynı şeyi pijamasının bir kısmına da yaptım. "Orada Testere'yi taklit etmeye çalışanlar oluyordu, onun şanını kullananlar oluyordu? Ve Testere onlara neler yapıyordu, biliyor musun?" Bıçağı göbekli ve kıllı gövdesinde gezdirdiğimde korkuyla gerildi. "Çok fena şeyler yapıyor. Ben çok severim böyle dehşet filmleri izlemeyi. İlham oluyor."

"Sen kimsin?" Yüzüne teessüf eder gibi baktım.

"Anlarsın şimdi." Bıçağı omzunda hafif hafif gezdirirken beklemediği bir anda sapladım ve aşağı çektim. Kendini yırtarcasına bağırdı. "Evet, istediğin kadar bağırabilirsin. Bizde ağız kapatmak yok, direkt ses yalıtımı var. Yani bu katil daha ne yapsın?"

"Hasta sürtük!" Can havliyle bağırdı, bıçağı diğer omzuna ve diz kapaklarına geçirdim.

"Daha ısınıyoruz." Masama ulaşıp içinde asit olan bidonu elime aldım. "Orada burada V'ye atıp tutmanı çok dinledim ancak bu sorun değil benim için. Sorun beni karalamaya çalışman, hata yaptın. Ben zaten kapkarayım." Asidi sağ omzuna döktüğümde tüm gücüyle haykırdı. Teni ocağın üstündeki bir et gibi kızarırken sanki pişiyormuşçasına fokurdadı.

Çığlık çığlığa bağırıyordu. "Eğer bu planı kimlerle, neden ve nasıl yaptığını anlatmazsan asıl işkencelerimle tanışmak zorunda kalacaksın. Bunu istiyor musun gerçekten? İşkence yöntemlerimi iyi biliyorsun."

"Özür dilerim! Yalvarırım, dur."

"Yalvarma, isim ver." Asidi diğer omzuna da döktüğümde ağlayarak bağırmaya başlamıştı bu sefer.

"Lütfen bırak beni, yüzünü gördüğümü kimseye söylemem. Unuturum her şeyi, istediğin her şeyi anlatırım." Genelde dışarıdan yiğit görünen, atıp tutan, *kesip biçerim* diyen insanlar en kolay yola gelenlerdi.

"Ne kadar dürüst olduğuna inanırsam bir işkence aşamasını eksilteceğim. Seçim senin, sakın o küçük beyninle yalan söylemeye kalkışma. Eğer çakarsam en ağır işkencelerimi yaparım. Anlıyor musun? Senin iyiliğin için konuşuyorum. Söyle."

"Tamam, tamam, lütfen dur." Bidonu yere bıraktım, karşısına geçip oturdum. "Bu plan yeni değildi, Kazım Tarlacı'nın sunduğu bir fikirdi." Kazım Tarlacı, aslanlarına yem ettiğim uyuşturucu baronuydu. "Ama bana kalırsa onun da fikri değildi, biri onu yönlendirdi. Kazım da sıranın bir gün ona geleceğini bildiği için plan kurmaya çalıştı. O kadar uzun yaşayamadı." Zorlukla nefes aldı.

Anlamaya başlıyordum, ağlar birbirine dolanmıştı ama görünmez olamamıştı. Belki gözümün önünde değillerdi ama ince ince beliriyorlardı.

"Saatçi işime taş koyuyordu, ihaleden önce ortadan kalkması gerekiyordu. Acele ettim, her şey kusursuz sandım, bulamazsın sandım. Suçu sana atmak kolaydı, en kârlı yoldu." Nefes nefese, zorlukla konuşuyor; acıdan başı dönüyordu.

Bu bir tuzaktı, bu bir uyarıydı. Bu adam sadece bir yemdi.

"Anlıyorum, başka söyleyeceğin bir şey var mı?" Kafasını iki yana salladı, yine canı için yalvarmaya başlayacağını anladığımda yerimden kalkarak masama yaklaştım. Ölmekten ve acı çekmekten korkuyordu, gerçekten bildiği her şeyi anlatmıştı. "Peki, Tarlacı dışında senden böyle bir şey isteyen oldu mu? Benim hakkımda seninle görüşen biri var mı?"

"V'nin adı her yerde geçer ama kayda değer bir şey yok." Simsiyah, küçük tabancamı elime aldım.

"Dürüstlüğün için teşekkürler." O daha ne olduğunu bile anlamadan tabancadan çıkan kurşun beynini dağıtmıştı.

"İşkence etmediğim için sen de bana teşekkür edersin." Sırtına ünlem işareti kazıdım ve mesajımı tamamlamış oldum.

"V TAKLİTÇİLERİ SEVMEZ!" Bu, önceki cinayetin bir düzmece olduğunu ve bu düzmeceyi kimlerin kurduğunu gösteriyordu. Şimdi tek yapmam gereken, elimdeki yolsuzluk kayıtlarıyla bu cesetten kurtulmaktı.

13

GEÇMİŞİN ESİNTİSİ

Ateş sabaha kadar beni arayıp durmuştu. Bense daha yeni duşumu alıp giyinebilmiştim. Uykusuzluk başımı ağrıtıyordu, belki içki, belki de düşünmek. Beynim yorgundu.

Altımda siyah, dar olmayan ama yine de kalçamı saran kargo pantolon ve üstümde göğsümün biraz altında biten uzun kollu, siyah bir *crop* vardı. Nemli saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım, alnıma düşen kâküllerimi parmaklarımla düzelttim. Yorgunluktan ve uykusuzluktan çöken göz altlarıma bolca kapatıcı sürerken yüzüme de günlük bir makyaj yapmıştım. Botlarımı giyerek deri ceketimi üstüme geçirdim ve evden çıktım. Motoruma atladım ve Alanguvaların malikânesine sürdüm.

Altımdaki güzel bebek sayesinde çok uzun olmayan bir yolculuk yaptım. Alanguva'nın malikânesinin önünde durduğumda kapı açılmamıştı. Kaskı çıkarma gereği duymadan sadece göz penceresini kaldırdığımda karşımdaki koruma beni tanımış olacak ki aceleyle kapıyı açtı.

Ateş'in lüks bahçesinde ilerlerken evin önünde gördüğüm kişiyle hızımı yavaşlattım. Didem de buradaydı, arabasına yürüyordu ancak o da beni fark ederek durmuştu. Çok özlemişti sanırım. Motoru evin önünde durdurdum, kaskımı çıkardım. Tek elimle dağılan saçlarımı düzelttim. Didem bu sırada bakışlarını bir saniye olsun üstümden ayırmamıştı. Çatılı kaşlarının ardında derin bir kıskançlık, yüzündeyse zoraki oluşturduğu bir kibir vardı.

Öylece durmuş, beni izliyor, hareket bile etmiyordu. Kafamı iki yana sallayarak *hayırdır* der gibi hareket ettiğimde gözleri kısıldı.

"Merhaba," dedi ardından da zoraki bir kibarlıkla.

"Sen öldürmeye çalıştığın herkese bu kadar kibar olur musun? Bana mı özel?" Birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatmıştım.

"Burada ne yaptığımı sormayacak mısın? Sonuçta eski sevgilimin evi," dedi kendinden emin görünmeye çalışarak.

Alay dolu bir ifadeyle yüzüne baktım. "İstersen eski sevgilinin odasından çık, bunu da umursamam. Fazla çocuksun, birazcık olgunlaş ki ayaklarının üstünde durabil."

"Çok tuhaf bir kadınsın," dedi tükürürcesine. "Ateş nasıl seninle, anlamıyorum; o nefret eder böyle kadınlardan." İnanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Narin, kırılgan, oturmasını kalkmasını bilen kadınları sever. Sense tam tersisin, serserinin tekisin." Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Demek Ateş'i pek tanımamışsın, kendisi biraz hayranım da." Alaylı ifadem devam ediyordu. "Böyle boş konuşarak seni kıskanmama değil, sana acımama neden oluyorsun."

"Büyük ihtimalle ona değişik geldin, heyecan arıyor ama fazla umutlanma. Hevesini aldığında seni de ortada bırakacak." Kendinden çok emin konuşuyordu.

"Ah, Ateş beni bırakırsa nasıl yaşarım?" Elimi kalbime koyarak sesimi dramatize etmiştim. Didem biraz daha şaşırdı. Ardından ifadem birden ciddileşti. "Bırakırsa bırakın, etraf onun gibi mafya bozuntularıyla dolu. Bir adamın peşinden mi ağlayacağım?" Yutkundu.

"Sen onu sevmiyorsun, ben seviyorum." *Ben* derken işaret parmağını göğsüne bastırmıştı. "Ben onun için her şeyi göze alırım. Biz birbirimize aitiz." Ama bu kız akıllanmıyordu.

"E, insana biraz gurur da lazım, güzelim." Tavırlarım onu çıldırtıyordu. "Bir erkek beni bırakamaz. Neden, biliyor musun? Çünkü zaten hiç sahip olamaz. Çünkü ben bir eşya ya da hayvan değilim ki ona ait olayım. Anlıyor musun, Didem? Sen de değilsin." Anlamıyordu, kıttı. Bu konuşma fazla uzamıştı. Yanına birkaç adım daha yaklaştım, yakınlığım onu gerdi.

Kulağına doğru eğildim soğuk bir tavırla. "Beni zehirlemeni senden kim istedi?" Sorumla şok oldu, gözleri elektrik yemiş gibi irileşirken bir adım geri attı.

"Sen ne saçmalıyorsun? Kimse istemedi," dedi telaş içerisinde.

Sırıttım, gözlerimi kapatıp açtım güven verircesine. "Aldım ben cevabımı." Yanından geçtim.

"Dur, ne demek istiyorsun?" Arkamdan bağırmasını umursamadım, koca evin kapısını çaldım. Bir süre orada öylece durdu, şoku

atlatmaya çalıştı ve peşimden gelmekten vazgeçerek arabasına binip hızla uzaklaştı. Cin olmadan V'yi çarpıyorlardı.

Kapıyı daha önce görmediğim, genç bir çalışan kadın açtı. "Hoş geldiniz, efendim."

"Hoş buldum, Ateş'e bakmıştım."

"Salonda kendisi, misafiri var."

"Tamam, sağ olun." Ateş'in salonuna yürüdüm, yaklaştıkça Ateş'in sesi geliyordu.

"Evet, belki çok büyük bir dava değil ama ciddi bir suç. Ne adımın ne de şirketimin böyle bir davaya konu olmasına bile izin veremem. Anlıyor musun?" Durakladım. Ateş karşısındakine konuşma hakkı vermeden devam etti: "Her neyse, şu istifa meselesini de rafa kaldırdığımıza göre her şey yolunda. Araştırmalara başla."

"Peki, Ateş Bey. Şahin'in yaptırdığına eminiz ama incelemeyi yakın takibe alalım hemen. Delil karartma olabilir." Duyduğum tanıdık ses, geçmişin esintisini üstüme serdi. Kaya buradaydı.

Duraklamam çok uzun sürmedi, derin bir nefes aldım ve salondan içeri adım attım. Ateş üçlü koltukta rahat bir şekilde otuyordu ve karşısındaki tekli koltukta da Kaya vardı ama arkası dönüktü. O kadar değişmişti ki arkadan onu tanımak çok zordu.

Ateş'in bakışları üstümde gezindi, rahatlamış gibi nefesini verirken yerinde doğruldu. "Sonunda gelebildin, sevgilim." *Sevgilim* kelimesini ekleyerek cümleyi yumuşatmaya çalışmıştı ancak endişesinin dönüştüğü siniri gizleyememişti.

Kaya kafasını yavaşça bana çevirdi. Yıllar sonra mavi gözleri gözlerime çarptı. Şaşkın değildi ama sakin de değildi. Yüzü olgunlaşmış, saçları kısalmış ve vücudu bir hayli gelişmişti. Asla gittiği zamanki o genç adam değildi, olgunlaşmış görünüyordu.

"Bölüyor muyum?" diye sordum yumuşak bir tonda.

"Hayır, gel," dedi Ateş ama kaşları çatılmıştı. Kaya'yla aramızda geçen bakışmadan hiç hoşlanmadığı kesindi.

"Ben de gidiyordum zaten," diyerek yerinden kalktı Kaya. Yanlarına yaklaştım, Ateş'in yanında durdum. Demek birbirimizi tanımıyor gibi davranacaktık. *Ancak Kaya, bilmediğin bir şey varsa o da bu yanımdaki adamın neredeyse benim kadar şeytan olduğuydu.*

Ateş elini belime koydu, yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Kaya bakışlarını kaçırmadan yüzüme bakıyordu, orada hâlâ eskiye dair bir şeyler arıyor gibiydi. Alanguva da aklınca alanını çiziyordu.

"Kaya, şirketimizin başarılı avukatlarından," diye açıklama yaptı Ateş. Kaya'yla bizzat tanışmamı istemiyor, kendi tanıştırıyordu. "Aşkın, sevgilim." Kaya, Ateş'i pek dinler gibi değildi.

Kaya'ya elimi uzattım ve o da sıktı gözleri gözlerimdeyken.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dediğinde yapmacık bir şekilde gülümsedim.

"Ben de." Eli elimden yavaşça ayrıldı. Bakışlarını Ateş'e çevirdi.

"İyi günler, görüşmek üzere." Ateş cevap verircesine kafasını salladı ama bakışları üstümdeydi. Kaya salondan çıktığında üçlü koltuğa oturdum, bacaklarımı da uzattım.

"Nereden tanışıyorsunuz?" Ona baktım. Kaşları çatık, yüzü gergindi ve kesinlikle öfkeli görünüyordu. Sesi buz gibi, gözleri yangın yeriydi. Anlamasa şaşardım zaten, hayır yani, iki bakışmadan neyi anlamıştı hemen?

"Eski kırığım," dedim alaylı bir tavırla. Şaşırdı, Kaya'nın çıktığı kapının ardından bir süre baktı, hemen ardından bana döndü.

"Hani sevgili olaylarıyla işin yoktu?"

"*Sevgilim* demedim ki. *Kırığım* dedim." Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gerçekten kıskanıyordu, fazla kıskanıyor ve bunu saklama gereği de duymuyordu ya da saklayamıyordu.

"Neden birbirinizi tanımıyormuş gibi davrandınız?"

"Ne yapsaydık, öpüşüp sarılsa mıydık?"

"Aşkın!" Bağırışıyla gerilen sinirlerimi tutmaya çalıştım. Ceketimin cebindeki sigaramı yakıp dudaklarımın arasına götürdüm.

"Çalışanın sonuçta, diyemezdi ki patronuna, *senin sevgilini eskiden çok güzel s-*"

"Aşkın!" Bu ikinci bağırışı olmuştu kendini yırttığı. Ona boş gözlerle baktım.

"Kendine gel Ateş, ben seni kendine getirirsem biraz ağır olur." Salonunda sigara içmemi sorun etmedi hatta o da gerginlikle bir dal çıkardı ve yaktı. Oturmuyor, salonun içinde dönüp duruyordu. Bahçeye açılan cama yaklaştı, sarı gözleri dışarıda gezindi.

"Anlamasam söylemeyecektin," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Beni aptal yerine mi koydu o herif, bana mı öyle geldi?" Hâlâ kendi kendine konuşuyordu. Sigaradan derin bir nefes çekerken yerimden kalktım, yanına ulaştım.

"Bu kadar abartılacak bir şey yok."

"Oyun da olsa sen benim sevgilimsin," dedi bakışlarını üstüme çevirip sigarasını içine çekerken. Yanakları içe doğru kıvrılırken sinirden hâlâ kaşları çatıktı. Gerilmekten tüm kasları belirginleşmiş, alnındaki damar ortaya çıkmıştı. Fazla seksi duruyordu.

"Takıldığım herifleri şirketinde toplamayı acilen kesmen gerek," dedim eğlenerek ama o eğlenmiyordu.

"Sana nasıl baktığını gördüm." Sert bir şekilde soludu, yüzünü yüzüme eğerek daha yakından baktı gözlerime. "Senin de nasıl baktığını gördüm."

"Nasıl bakıyormuşum?" dedim alayla. Cevap vermedi, bir elim siyah tişörtünün perdelediği pazılarına gitti. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Belki sevgili rolü yapıyor olabiliriz, yatıyor da olabiliriz ama bu, beni neden kıskandığını açıklamaz. Söylesene Ateş, şu an neden kuduruyorsun? Nasıl seni dakikalar içinde böyle kudurtabiliyorum?"

"Senin için her şey çok basit, buna katlanamıyorum," dedi tane tane, aynı öfkeyle. "Tüm gece seni aradım, tüm gece, Aşkın. Birine bile cevap vermedin, dört cinayet işledin bir gecede. Seni bulmak için nerelere baktırdığımı tahmin bile edemezsin ama bulamadım." Geceden kalan öfkesi, Kaya'nın varlığıyla ona katlanmıştı anlaşılan.

"Böyle bir zorunluluğum mu vardı? Kusura bakma, adam öldürürken sana dönme gereksinimi duyamadım."

"Bak, bu kadar senin için, hiçbir şeyin zorunda değilsin. Her şey senin için çok basit! Yanımda daha önce sana dokunan bir adamla bakışmak senin için basit, benimle dalga geçercesine elini tutman da basit. Daha iki gün önce tutkuyla sevişmemizin bir önemi yok, çünkü bu da basit!" Sadece şaşkındım, mantıklı değildi. Böyle çıldırırcasına kıskanması hiç gerçekçi durmuyordu ama sarılarındaki öfke fazla gerçekti.

Yanından uzaklaştım, masanın üstündeki boş küllükte söndürdüm sigaramı. Arkamı döndüm salondan çıkmak için.

"Nereye gidiyorsun?"

Omzumun üstünden ona baktım. "Aklın başına geldiğinde tekrar konuşuruz."

Zorlukla nefesini verdi, sigarasını aynı küllükte söndürdü ve kolumdan tutarak yavaşça kendisine döndürdü. "Her şeyi basit gören, zor bir kadınsın." Az öncenin aksine sesi yumuşamıştı. "Ağırıma gitti, otelde de onun adını anmıştım ve sen anlamıştın. Söyleyebilirdin, eğer söyleseydin o herif şirketimde kalsın diye ısrar etmezdim, önemli bir davayı ona vermezdim. Siz bakışırken aptal gibi hissetmezdim!" Her sözünde daha çok hiddetleniyordu, kendi kendini doldurusa getiriyordu.

"Bak, hâlâ anlamıyorsun, benim geçmişim neden senin işlerini etkilesin ki? Kimim ki ben, Ateş? Biraz gerçekçi ol artık." Bıkkın bir tavırla yüzüne baktım. "Bir ton bela var başımızda, senin kıskançlık krizlerini çekiyorum, amına koyayım ya." Kolumdaki eli düştü ama tenimi bırakamadı, belime yerleşti ve beni kendisine çekti.

Söyleyeceği çok şey vardı, Kaya hakkında sormak istediği de çok şey vardı ama tutuyordu kendisini. Bir elim göğsüne gitti. "Yeni isim öğrendin mi?"

"Yok, yeni değil ama bazı isimler öğrendim. Ve bence seni ilgilendiren bir kısım da var." Tek kaşı havalandı. "Bence Didem hür iradesiyle beni öldürmeye çalışmadı. Ya birileri gerçek kimliğimi biliyor ya da birileri senin değer verdiğin bir kadını öldürmek istiyor."

"Ne? Bunu nereden çıkardın?"

"E, var bizde de bir şeyler."

"Hayır, saçma," dedi tereddütsüzce.

"Değil, Ferda'ya ulaşamıyorlar çünkü iyi korunuyor. Didem'i seçmediler çünkü onunla yakın olmadığını biliyorlar ama nasıl biliyorlar?"

"Casus mu var içeride?"

"Evet ve bence bu casus her haltı biliyor, belki benim kim olduğumu bile. Dikkatli ol Ateş, bu her kimse sana fazla yakın."

"Tüm ipler bir şekilde Şahin'e bağlanıyor," dedi gergince.

"Öyle, benim peşimdekilerden biri de o ama uyuşturucu işinde

olduğu için mi yoksa kim olduğumu öğrendiği için mi, bilmiyorum. Daha dikkatli olmalıyız, sen kazandığını sanırken o diğer tarafta bileniyor."

"Daha detaylı konuşalım, çalışma odama çıkalım," dedi ancak kafamı iki yana salladım.

"Bugün kendini bana doyurdun, kalsın."

"Bu öylesine bir konu değil, Şahin'den bahsediyorsan öylece bir kuşku atıp gidemezsin, Aşkın."

"Attım ve gidiyorum." Bir elim omzuna gitti. "Ateş kafam çok dolu, bu konuşmaları şu an kaldırmak istemiyorum, senin de dediğin gibi çok derin ve içinden çıkılmaz mevzular. Sadece rahat ol ve o köstebeği bul." Uzanıp dudağına küçük bir öpücük bıraktım. "Akşam bizimkiler rıhtımda rakı masası kuracaklar, sen de Deniz'in özel davetlisisin, sevgilim." Ateş gözlerini yumdu kısa bir an.

"Burada da dinlenebilirsin, odam sana her zaman açık," dedi imayla. "Aynı zamanda koynum da."

Uzaklaştım. "Görüşürüz akşam." Arkamı dönmüştüm ki yine konuştu. Anlaşılan bırakmaya niyeti yoktu.

"Şu herif..." Sinirden adını bile zikretmiyordu. "Onu sevdin mi?" Kelimeler sanki dudaklarına ağır geliyordu da hemen kurtulmak istiyor gibiydi.

Ona doğru hafifçe döndüm, parlak sarılarına baktım. *Seni ilgilendirmez,* diyerek kestirip atabilirdim ama sarılarının gerçeğe ihtiyaç duyduğunu görüyordum. "Hayır ama eğer V olmasaydım, birini sevebilecek olsaydım bu o olurdu." Omuzları çöktü, konuşmadı. Sarılarına gölgeler düştü ve o sarıları gözlerimden kaçırdı.

Evden çıkar çıkmaz serin hava yüzüme vururken iyi hissettirmişti. Motoruma yürürken telefonuma mesaj geldi. Kayıtlı olmayan numaranın mesajına göz gezdirdim.

Konuşabilir miyiz?

-Kaya

Bunu bekliyordum zaten, cevap yazmayıp sadece buluşacağımız yerin konumunu mesaj attım ve telefonu kapattım. Motoruma bindim ve Alanguva malikânesinden hızla uzaklaşmaya başladım.

Tahmin ettiğim gibi gidiyordu, Ateş'le bir şekilde farklı yollarda kesişiyorduk. Nasıl olur da Alanguva'yla tanışmam bu kadar sürmüştü, bilmiyordum ama bundan sonra kolay kolay ayrılamayacağımızı da biliyordum. Ateş elini göstermiyordu, eli sandığımdan daha güçlüydü. Dünkü araştırmalarımda Şahin'in ne kadar eli kolu uzun ve tehlikeli olduğunu öğrenmiştim ve Şahin, Ateş'in liderlik yaptığı bir örgüte üyeydi. Bilmediğim şeyler vardı, Ateş Alanguva düşündüğümden daha da güçlüydü ve içimdeki güce âşık katil, ona sahip olmak istiyordu. V o koltuğa oturmak istiyordu, V henüz ortalığı karıştırmaya başlamamıştı, V artık gerçekten oynamak istiyordu.

14

KIVILCIM

Sert esen rüzgâr, soğuğun etkisini artırıyordu. Atkuyruğumun içine almadığı kâküllerim rüzgârın etkisiyle dağılıyordu. Şehirden biraz uzak, bir tepenin üstünde, insanların fazla uğramadığı ama doğası iç açan bir çay bahçesiydi burası. Kaya'yla kalabalık bir yerde buluşmak istememiştim, artık Ateş Alanguva'nın sevgilisi olarak bilindiğim için yine saçma magazin haberlerine konu olmak istemezdim.

Sigaram biterken bana doğru gelen Kaya'yı gördüm. Beyaz teni, rüzgârın dağıttığı kumral saçları ve karanlıkta bile parıldayan mavi gözleriyle karşımdaki adam geçmişin bir yansıması gibiydi. Ayakta durdu bir süre, oturmayıp yüzümü inceledi. Söyleyecek çok şeyi vardı ama incelemesi bittikten sonra sessizce karşıma oturdu.

Akşam güneşi tenine vururken gözleri kısıldı. "Ne kadar güzelleştiğimi görünce dilin tutuldu galiba." Sözlerimle gülümsedi.

"Sen hep güzeldin," dedi yüzüme biraz daha dikkatli bakarken. "Ama evet, değişmişsin. Seni bıraktığımda daha çocuksuydun, şimdiyse karşımda tam anlamıyla bir kadın duruyor."

"Öyle, sen de gittiğinde bu kadar kaslı değildin. Ne yedirip içiriyorlar da Amerika'dan dönen Yunan heykeli oluyor? Güray'ın değişimi de beni zamanında bir hayli şaşırtmıştı.

Gülümsemesi genişledi. "Ama konuşman hiç değişmemiş. Hâlâ küfürbaz mısın?"

"Küfür siz erkeklere mi mahsus ya-"

"Tamam, tamam, aldım ben cevabını." Hâlâ iyi anlaşıyorduk. Sessizlik oluştuğunda bakışlarını manzaraya çevirdi. Bu sırada yanımıza garson gelmişti. Kaya garsona döndü, ben konuşmadan atladı:

"İki sert kahve." Onaylamak ister gibi yüzüme baktığında gözlerimi kapatıp açtım.

"Bazı şeyler değişmiyor demek ki." Aslında hiç değişmemiş olmamı diliyor gibiydi. "Demek Ateş Alanguva," diyerek de devam etti.

"Evet, çok seksi. Değil mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Fazla kasıntı senin için," dedi kendinden emin bir şekilde. "Haberi ilk gördüğümde o kadar saçma geldi ki. Yani... Ne alaka ki?" Evet, ben de onun yerinde olsam şaşırırdım.

"Sen de Ateş'in şirketinde çalışıyormuşsun. Yani... Ne alaka ki?"

"Amerika'daki bir Türk şirketinden burs aldığımı biliyorsun. Alanguvalardı, mezun olduktan sonra da şirketlerinde işe başladım. Çok uzun zaman oldu." Gidişinin ardından neredeyse beş yıl geçmişti. "Geldim, Aşkın." Ciddileşti. "Türkiye'ye her dönüşümde hep sana geldim, seni aradım ama hiçbirinde sen yoktun. Bana yalan söyledin, bana sorun olmayacağını söyledin gitmemin ama yok oldun. Sanki hiç var olmamış gibi..."

"Bu konuşma çok duygusala kaçıyor, bugün ikinci bir dramı çekecek hâlim hiç yok." Gözlerinde o bilindik ifade oluşurken sessiz kaldı bir süre. Bu sırada kahvelerimiz gelmişti.

"Kalsaydım nasıl olurdu diye çok düşündüm. Sence de çok farklı olmaz mıydı?"

"Olurdu, her şey çok farklı olurdu," dedim dürüstçe. O gitmiş olmasaydı belki de ben hiçbir zaman V olamayacaktım. Bunu duymak ona ağır gelmiş gibi gözlerini kahvesine dikti. "Ama iyi ki gitmişsin, Kaya."

Acı bir gülüş belirdi yüzünde. "Hâlâ çok acımasızsın."

"Yok, daha acımasızım." Sıcak kahveden büyük bir yudum aldım.

"Ateş'in şirketinden istifa etmenin nedeni Ateş'le öpüştüğümüz magazin haberini görmen mi?" Sorum onu şaşırtmadı ama bir an ne cevap vereceğini bilemedi.

Eli ensesine gitti. "Zaten ayrılmayı daha önce de düşünmüştüm." Ona *sallama* der gibi baktığımda nefesini verdi. "Ağırıma gitti, sizi öyle görünce..." Durakladı. "Bilmiyorum, aceleci davrandım."

"Çok saçma, Kaya," dedim sadece. Sessiz kaldı, söyleyecek bir şey bulamadı. "Sen bu kadar aptal bir adam değildin." Aksine çok zekiydi ve bir zamanlar beni ona çeken de o eğlenceli zekâsıydı.

"Onu seviyor musun?" diye sordu rahatsız olduğunu gizleyemediği tavrıyla.

"Cevabım seni pek mutlu etmeyecektir." Arkasına yaslandı.

"Bana söz vermiştin." Tamam, bu şaşırtmıştı. "'Ben kalbime hiç bir aşkı almam, alsam bu sen olurdun,' demiştin. Belki de buna güvenerek gitmiştim." Yüzünü ovuşturdu. Elleri sürekli yüzünde geziniyordu, fazla gergindi. "Pardon, saçmalıyorum işte." *Gitme* desem de giderdi, *başkası olacak* desem de giderdi ki kalsa aptallık olurdu zaten.

"Evet, saçmalıyorsun. Giderken arkanda bıraktığın kişi değilim."

"Üstünden neredeyse beş yıl geçti ama o zamanlar yaşadıklarımız çok özeldi. Yani bilmiyorum, şu an bile hatırladığımda vay anasını diyorum," dedi eski anılara duyduğu özlemi gizlemeden. Birçok şeyle onunla tanışmıştım. İlkler hatırlanırdı ama önemli değildi, bir yerden sonra hepsi silik birer anı olurdu. İlk cinayetimi çok iyi hatırlardım o an aldığım kokudan duyduğum sese kadar ama bir süre sonra o da silikleşmişti, diğerleri gibi olmuştu. Beynimin içinde bir silahla büyüyordum, o silah birden çekmiyordu tetiği, yavaş yavaş öldürüyordu.

"Sokak serserisinden bir beyefendiye evrilmişsin," dedim konuyu kapatarak.

"Eh, iş hayatı, ne yaparsın..." dedi memnuniyetsizce.

"Ateş kalmanda bu kadar ısrarcı olduğuna göre çok başarılısın."

"Öyleyim," dedi mütevazı olmaya gerek duymadan. "Elimden kaçan dava yoktur, aslında bu yüzden ayrılmak istiyordum biraz da. İsmimi duyurdum, çok fazla talep alıyordum ama Alanguva Holding'de çalıştığım için kabul edemiyordum. Bu davadan sonra tamamen ayrılacağım."

"Alanguvaların ne yaptığını tam olarak biliyor musun?"

"Alanguvalar çok fazla iş yapıyor, bir kısmına kadar bakıyorum. Her kademe için farklı avukatları var ama sorduğun Cebonayan'sa o tarafa ya da ada tarafına bakmıyorum." Düşündüğümden daha fazla şey biliyordu. "Sen? Mühendislik mi okuyorsun?"

"Boğaziçi ama artık okumuyorum sanırım. Zengin koca buldum." Dalgamla yüzünü buruşturdu. Aslında pek dalga sayılmazdı Ateş puştu yüzünden son senemde kalmıştım bazı derslerden ve bu mezun olmamı engelleyecekti.

"Ateş Alanguva tam bir salon beyefendisi, gizli mafya, aile gücüyle bir yere gelmiş bir herif. Gerçekten aklım almıyor." Alayla güldüm.

"Ateş, tanıdığım en zeki adamlardan biri. Belki aile mirasını yönetiyor ama o bundan daha fazlası." Peki, şu an neden Ateş'i savunuyordum? Düz ama uzun kirpiklerinin çevrelediği gözlerini kırpıştırdı. "Birbirimizi tanıdığımızı da biliyor."

Sigarasını çıkardı, gözleri kısıldı. Tepkimi izledi ama ona istediğini vermedim. Buruk bir ifadeyle yaktı sigarasını. "Sen mi söyledin?"

"Fazla zeki, bakışlarımızı çözdü hemen yerli *Musk*," dedim dalga geçerek. "Ve hiç hoşlanmadı, dikkat et de bir yerlerde topuğuna sıktırmasın." Ben de bir sigara çıkartıp yaktım.

Dirseğini oturduğu sandalyenin yanına yasladı, öne doğru eğildi hafifçe. "Ona hayranlık duyuyorsun." Hoşnutsuzdu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Senin gibi bir kadın için bu çok... Bilmiyorum. Sen o kadar eşsizdin ki hep gözümde, kimseyi yanında hayal edemiyordum. Mutlu olmanı çok isterim ama bu adamla değil, bu adam tehlikeli."

"Bilirsin, tehlikeyi severim."

"Bilmez miyim?" Yamuk bir gülüş oluştu dudaklarında.

"Ateş tam da *o* adam ve seninle ilişkimi tartışmayacağım. Yorum yapma hakkını kendinde nasıl buldun bilmiyorum ama yapma."

Nefesini verdi. "Gerçekten hiç değişmemişsin, şu ani çıkışların ve sertliğin..."

"Sürekli değişimimi sorguluyorsun, değişmemiş olmamı diliyorsun ki bana açılan bir kapı bulabil. Ama hiç arama Kaya, eski bir dosttan ilerisi değilsin. O kapıların hepsi kilitli ve içerisinde Alanguva var." Ateş bunları duysa gururdan ağlardı. Bir de zorsun diye geziniyordu, günahımı alıyordu. İlişkimi ciddi göstermeye çalışıyordum ama biraz daha yalan söylemeye devam edersem adam öldürmekten çarpılmayan ben, yalan söylemekten çarpılacaktım.

İlk önce ciddileşti, ardından kaşları havalanırken kafasını aşağı yukarı salladı. Bu onun *sen öyle san* ifadesiydi. Ancak hareketlerinin aksine dudakları kilitlendi.

"Telefon numaramı nereden buldun?"

"Meslek sırrı," dedi dağılmış ifadesini çabuk toparlayarak, kendini beğenmiş bir şekilde.

"İhtimaller belli aslında, önceden şirketinde çalıştığımı biliyorsan şirketten kolay bir şekilde almışsındır." Ya da gece kulübünden.

"Sırlarımı ben istemediğim zaman asla öğrenemezsin. Bilirsin." Göz kırptı. Öne doğru eğildim.

"Evet ama sana ne zaman sorsam istediğim cevabı alırım. İstemem yeterli, sen daha iyi bilirsin." Onun gibi göz kırptım. Sigaramı söndürürken kahvemin son yudumunu da içtim ve hesabı istedim. Kaya da bir şey söyleyemedi, bana ayak uydurdu.

Ödemeyi yaptıktan sonra ayaklandık, ben motoruma ilerlerken Kaya da yanımda sessizce yürüyordu. İlerlediğim motoru gördüğünde durdu ve güldü.

"İnanmıyorum, bu canavardan sen de mi aldın?" Ateş'in evinin önünde gördüğüne emindim ama benim olduğunu düşünememişti demek. Aynısından onda da vardı, tabii benimki daha yeni modeliydi. Motorun yanına ilerledi ve hayran bakışlarla seyretti. Kaskımı başımdan geçirerek motora bindim.

"Arkama binmeyi özlediysen atlayabilirsin." Sözlerimle güldü. Onun motorunu da hep ben sürerdim.

"Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin." Göz kırptı ciddiyetsiz bir imayla.

"Ama şuradaki üzgün bebek senin gibi duruyor," dedim biraz ilerimizde duran kırmızı, son model spor arabaya bakarken. Eskiden hep hayalini kurduğu arabaydı. "Araban burada kalsın istemeyiz, sonra bir dünya iş. Neyse, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi tavrıma hiç şaşırmamış bir şekilde. Onu arkamda bırakarak hızımı artırdım. Beni tanıdığını sanıyordu, beni kimse tanımıyordu.

Ben mekik çekerken Tarık da beni izliyordu. Kaya'nın yanından ayrıldıktan sonra İhtiyar'ın evine gelmiş, ablam ve Bahar'la vakit geçirmiştim. Son zamanlarda doğru düzgün spor yapamadığım için iki saate yakındır spor yapıyordum.

"Demek Kaya geldi," dedi Tarık memnuniyetsiz bir şekilde. Eskinden de Kaya'yı hiç sevmezdi, beni kıskanırdı. "Bir o eksikti za-

ten." Ben mekik çekerken beyefendi karşımda bağdaş kurmuş, cips yiyordu. "Yüz vermeseydin bari, şimdi umutlanmıştır seni görünce."

İki yüzde durdum, derin derin nefes alarak ben de bağdaş kurdum. İleride duran suya uzandım, göğsüm hızla inip kalkarken dinlenmeye çalışıyordum.

"Yok, dedim ki benim başım bağlı, Ateş'le evleneceğiz. Tabii, beni Pusat'la aldatmazsa." Tarık ne dediğimi anlamıyordu, boş boş yüzüme bakıyordu.

"Yalnız o dev arkandan bunları söylediğini duyarsa gizli kimliğin bile seni kurtaramaz."

"Neleri duyduğunu bir bilsen."

"Şeye benziyorlar, Keloğlan'daki uzun olana benziyor. Ateş de kısa olana. Allah belamı versin ki ikisini gördüğümde aklıma hep onlar geliyor." Söylediği komikmiş gibi gülmekten yerlere yatarken onu seyrediyordum. "Bir bıyığı eksik Ateş'in." Biraz daha serildi yerlere.

"Belanı vermiş zaten. Kaç yaşına gelmişsin, hareketlere bak." Gülmekten gözleri yaşarırken yerinden doğruldu. Anıran bir eşeğe benziyordu.

En sonunda nefes nefese gülüşünü durdurdu. "Akşam ikisini gördükçe gülerim artık."

"İkisi? Pusat da mı geliyor?" Birden ciddileşti.

"Bahar Hanım tuhaf tuhaf şeyler söylüyor. Bak, yine aklıma geldi, sabah diyor ki 'Aşkın sevgilisini çağırıyorsa ben de çağırayım, hem sizinle tanıştırmış olurum. Yumuş yumuş Pusat'ım, siz de çok seveceksiniz.' Yumuş yumuşmuş, o adam hepimizi alır, üst üste dizer, ikiye katlar, yer, amına koyayım ya." Bahar'ın sözlerini söylerken sesini aynı Bahar'ınki gibi inceltip gözlerini sık sık kırpıştırarak cilveyle söylemişti. Başını da omzuna atarak bir bebek gibi dudaklarını büzmüştü.

"Siktir git Tarık ya," dedim onu seyrederken.

"Ay sabah sabah çatlayacağım gülmekten," dedi karnını tutarak. Sabah dediği, akşam olmuştu ancak akşama kadar camış gibi yattığı için saatin farkında değildi.

Bugünlük bu kadar spor yeterliydi, bacağımı öne uzatarak vücudumu esnettim. Diğer bacağımı da tamamen açtım; bedenimi önce bir bacağıma, sonra diğerine doğru eğdim. Yavaş yavaş, derin nefesler alarak hareket ediyordum. Son zamanlarda pek spor yapamadığım için esnekliğimi kaybetme kaygım olsa da Ateş'le adada yaptığımız esneme hareketleri beni bayağı bir açmıştı.

Tarık hayran hayran beni izlerken cipsini yemeye devam etti. Bir süre sustu ancak bu sessizlik ona fazla gelmiş olacak ki boş konuşmaya devam etti: "Kaya'ya bak sen, yıllar sonra gel, bir de utanmadan sevgilin olduğunu sanırken buluşmak iste. Kesin tekrar olursunuz sandı." Durakladı. "Olmazsınız, değil mi?"

Tarık'a ters ters baktım. "Sonuçta hiç birlikte olmadınız, aranızda hep bir yaşanmamışlık vardı İhtiyar yüzünden." İhtiyar değil, V yüzünden. "Ateş'le de oyun aranızdakiler, yani Kaya'yla bir şeyler yaşayabilirsin yeniden. Tabii, bu iğrenç olur, Kaya gıcık herifin teki."

"Ben oyunları fazla ciddiye alırım Tarık, şimdi boş yapmayı ve cipsi başımın dibinde yemeyi kes." Hareketimi keserek ayağa kalktım.

"İhtiyar nerede?"

"Birkaç gündür yok yine ortalıkta ama bu akşam için konuştum, balıklarını da alıp gelecek. Hatta gelmiş de olabilir." Telefonumun ekranını açtım, tahminimin aksine Ateş aramamıştı. Büyük ihtimalle Kaya'yla buluştuğumdan haberi olmuştu, beni takip ettirmediğine emin olsam da Kaya'nın onun evinden çıktığı andan itibaren sıkı takipte olduğuna emindim.

Üst kata çıkıp üstümdeki terden kurtulmak için kısa bir duş aldım. Hemen ardından da saçlarımı hafifçe kurutarak İspanyol paça, siyah bir tayt ve üstüme de bordo *crop* ve takımı olan hırkayı giydim. Yüzümü hafif bir makyajla renklendirdim ve aşağı indim. Mutfağa geçtim, ablam ve Naz mezeleri hazırlıyorlardı. Bahar da sandalyede oturmuş, telefonunu kurcalıyordu.

Ablamın yanağına küçük bir öpücük bırakıp kollarımı sıvadım. Naz, Tarık çok sevdiği için sarma bile sarmıştı. "Size çok lezzetli bir meze yapacağım."

"Patlıcanlı olandan mı?" diye sordu Naz dudak bükerek. Benim yaptığım şeyleri pek beğenmezdi.

"Bu sefer bayılacaksınız."

"En son yaptığında gerçekten bayılıyorduk, Aşkın ama beğendiğimiz için değil zehirlenmiş olabileceğimiz için," dedi çokbilmiş Bahar. Özenle yaptığı saçlarını elimle karıştırdım. "Ya Aşkın, sevgilim gelecek, bozmasana saçımı." Her şeyde mükemmel olan ben, istesem çok güzel yemekler yapabilirdim!

"Görmemişin bir sevgilisi olmuş," diye söylendi Naz, Bahar ona dil çıkardı ancak göremediği için ablama doğru döndüğünün farkında değildi. Çenesinden hafifçe tutarak Naz'a çevirdiğimde hepsi birlikte gülüştüler.

Bahar engelini şakaya vurmayı seviyordu, biz de aynı şeyi yaptığımızda mutlu oluyordu çünkü bu engelinin aslında çok normal bir şey olduğunu hissettiriyordu ona.

Onlarla uğraşmayı bırakıp dolaptan patlıcanları çıkardım. Kâküllerim alnıma düşerken saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. "Ateş gelecek mi?" diye sordu ablam tabakları çıkarmaya başlarken.

"Evet, gelecek," dedim ancak evinden çıktığımdan beri sesi soluğu çıkmıyordu.

"Pusat'la konuştum ben, yola çıkmışlardı. Gelirler birazdan. Ay Naz, elbisemin güzel olduğuna emin misin?" Pembe çiçekli siyah bir elbise giymişti. Elbisesi mini olsa da kalın çorabı bacaklarını soğuktan koruyordu, uzun kolluydu ama çok kalın durmuyordu.

"Eminim Bahar, oyuncak bebek gibi oldun."

"Makyajım güzel mi?"

"Güzel, Bahar," dedi Naz salatayı hazırlamaya devam ederken.

"Ay, Pusat beni beğenir mi?" dedi aynı hevesle küçük bir çocuk gibi.

"Beğenmezse onun gözlerini deşerim," dedim kısık seste. Hava serin olsa da dışarıda oturulmayacak kadar değildi.

Ablam tabakları götürürken Tarık da yardımına koştu.

Ellerimi yıkarken kapı çaldı. El havlusuyla ellerimdeki ıslaklığı alıp mutfaktan çıktım. Kapıyı açtığımda karşımda Ateş ve Pusat duruyordu. İkisi de diğer günlere göre daha spor giyinmişlerdi. Ateş'in üstünde siyah bir boğazlı kazak ve altında da aynı renk pantolon var-

dı. Dar, boğazlı kazak kaslarını ortaya çıkarmış ve koyuluğunu sarılarına vurmuştu, iyi görünüyordu. Tıraş olmuştu ve pürüzsüz yüzünün yakışıklılığı ön plana çıkmıştı.

Pusat'ın elinde çikolata ve güzelce süslenmiş pembe karanfil buketi vardı. "Hoş geldiniz, kız istemeye sanırım. Yanlış ev." Pusat gıcık bir şekilde gülümsedi, gözleri Bahar'ı arıyordu. Elindeki çikolata kutusu, Deniz'in Ateş'in evine götürdüğüyle aynıydı.

Büyük ihtimalle Deniz aptalı kutuya ses kayıt cihazı takmaya çalışmış ve Ateş'in çalışanları bunu anında fark etmişti. Şimdi Ateş de misilleme yapıyordu.

"Hoş bulduk," dedi Ateş içeri henüz adım atmazken. Geçmeleri için kapıyı tamamen açtım. Sarıları gözlerimden ayrılmazken bir adım attı. Eli belime, dudakları ise yanağıma gitti. Uzun boynunu eğerek yanağıma küçücük, yumuşak ama varlığını tamamen hissettiren bir öpücük bıraktı. Sert ama güzel kokusu ciğerlerime dolarken bakışlarım kısıldı.

Aramızdaki bakışmayı bölen yine Pusat olmuştu. "Bak, bak, hareketlere bak." İkimizin de ters bakışları aynı anda ona döndü.

"Ben bu heriften neden kurtulamıyorum ya?" diye sordu Ateş sabırla.

"Âşık işte, seni elimden almaya çalışıyor," dedim cilveli bir tavırla Ateş'in boğazlı kazağının üstünden sert göğsünü okşayarak. Ateş yine bakışlarını bana çevirdi, derin bir nefes aldı.

Bahar salondan çıkarak kapıya ulaşmaya çalıştı. *Shrek* bir an yerinde kalakaldı, hiç konuşmadan Bahar'ı seyretti. "Pusat? Sen mi geldin?" Hızlı hızlı yürüyordu, düşecekti şapşal kız.

"Ben geldim," dedi *Shrek*, içeri girdi ve o uzun bacaklarıyla birkaç adımda Bahar'a ulaştı. Koca bedeniyle Bahar'a sarıldığında bir an onu yuttuğunu sandım. Bahar'ın saçlarına öpücük bıraktı ve çiçeği ona uzattı. "Bunlar senin için."

"Yaa, Pusat." Çiçekleri eline aldı, hafif hafif okşadı. "Ne çiçeği?"

"Pembe karanfil," dedi Pusat onun sevincini mutlu gözlerle izlerken. Bahar'ın yüzü biraz daha gülerken derince kokladı çiçekleri. "Duyguların içtenliğini anlatıyormuş. Sen de benim en içimsin."

Kusar gibi yaptığımda Ateş'in bakışları bana indi, gülmemek için yanağının içini ısırdı ve arkasındaki kapıyı kapattı.

"Ya Pusat, ne kadar da tatlısın."

"Buna da düşmezsin be Bahar." Söylenerek onları izlemeye devam ettim.

"Yok, düşmedim ki ayaktayım," dedi saf saf gözlerini kırpıştırırken. Pusat dayanamayarak kafasını bayağı eğerek Bahar'ın yanağına koca bir öpücük bıraktı. Bahar kıkırdarken eli yanağına gitti. "Ay, ne güzel öptün öyle."

"Kızım var ya alıp seni içime sokmak istiyorum, öyle tatlı bir şeysin," dedi Pusat duyguları içine fazla geliyormuş gibi coşkuyla. *Shrek* gerçekten de *Şirine*'yi yemek istiyor gibi bakıyordu, laf sokacağım sırada Deniz içeri girdi.

"Hoş geldiniz." Elleri yağlı olacak ki havada tutuyordu. Ateş kafasıyla selam verdi.

"Hoş bulduk." Deniz'in gözleri Bahar'a fazla olan Pusat'a kaydığında kaşları çatıldı, yakınlıkları yüzünden olsa gerekti ama hemen ardından gözleri Pusat'ın elindeki çikolata kutusuna kaydı. Gözleri hislerini perdelemeye çalışsa da kendini ele verdi. Şaşkınlığını kısa bir an gizleyemedi ve Ateş'e çevirdi bakışlarını. Ateş istediğini almış gibi rahat bir ifadeyle Deniz'i süzerken belimdeki eli sıkılaştı.

"Geçen bize getirdiğiniz çikolataları çok beğendik, biz de aynısından alalım dedik." Tehditkâr sesi, kıstığı sarı gözleri ve kendinden emin tavrı... Ateş Alanguva.

"Düşünceli sevgilim," dedim sevgi dolu gözlerimi Ateş'in yüzüne dikerken. Ben iyi rol yapardım, Ateş de bunu bilirdi. Ancak bakışlarını yüzüme indirdiğinde az önceki kendinden emin ifadesi kaybolurken rol yaptığımı unutmuş gibiydi. Ya da sadece benim kadar iyi bir oyuncu olduğunu gösteriyordu.

Ona sevgi dolu gözlerle bakmaya devam ederken Deniz araya girdi: "Teşekkürler. Yemek hazır, rıhtıma çok güzel bir masa kurduk," dedi bozuntuya vermemeye çalışarak. Bakışlarını ilk ayıran Ateş oldu, Deniz'e yapmacık bir şekilde gülümsedi. Birlikte içeri yürürken Pusat ve Deniz kötü kötü bakışmıştı.

Arka kapıdan rıhtıma çıktık. İhtiyar, balıkların başında durmuş, Tarık'a emirler sıralıyordu. Tarık söylene söylene yardım ediyordu. Ablam ve Naz masayı tamamen hazırlamıştı. Masanın üstüne iple asılmış renkli ışıklar rıhtımın bu kısmını aydınlatıyordu.

Alanguva ve Pusat'ın varlığı herkes tarafından fark edildi. Kaptan'ın zaten iri olmayan gözleri kısıldı. Bir süre konuşmadan Ateş'i izledi. İfadesinden bir şey anlamak zaten zorken yüzünün yarısını kaplayan ak sakalları bunu daha da zorlaştırıyordu. Bakışlarım Tarık'a kaydığında gülmemek için renginin resmen morardığını fark ettim. Kesin aklına o saçma benzetme gelmişti.

Ateş, "İyi akşamlar," diyerek selam verdi. İhtiyar kızaran balıkların yanından ayrıldı, bize doğru birkaç adım attı ve Ateş'in önünde durdu.

İhtiyar uzun boyluydu ancak eskisi gibi dik değildi omuzları. Eski bir deniz subayı olduğu için de vücudu artık dinç olmasa bile yaşına rağmen kolay kolay yenilecek bir adam değildi. Koyu bakışları Ateş'in yüzünde gezindi. "İyi akşamlar, evlat." Ateş, Kaptan'ın gereğinden fazla şey bildiğini biliyordu. Araştırıp hakkında somut veriler bulamaması da onun merakını harlamıştı.

"Namınızı çok duymuştum, sonunda tanışabildik," dedi Ateş. Pusat birkaç adım arkada duruyordu.

"Ben de senin adını çok duymuştum," dedi Kaptan, resmiyeti bırakarak. "Duyduğum kadar var mısın, Alanguva?" Alanguva kelimesini pek de sevgiyle söylememişti.

"Ne duyduğunuza bağlı, Kaptan." Kaptanın yüzünde memnun bir ifade oluştu.

"Hoş geldiniz, buyurun masamıza." Bakışları Pusat'a kaydı, hemen ardından da Bahar'a. "Sen de hoş geldin, evlat." Pusat da baş selamı verdi. İhtiyar kıstığı gözleriyle onları seyretti uzunca.

"Pusat'ı sevdin mi, Kaptan?" diye sordu Bahar heyecanla. Kaptan asla Bahar'a kıyamazdı.

"Dur, daha tanışamadık, rakı masasında belli olur." Pusat bir an durakladı. İhtiyar'ın Bahar için ne kadar değerli olduğunu biliyor ve büyük ihtimalle arayı iyi tutmak istiyordu. İhtiyar masanın başına yerleşirken biz de Ateş'le yan yana oturduk.

Herkes oturduğunda Tarık müziği ayarlamaya giderken Deniz de balıkları masaya servis etti. Bu masada Ateş'le oturmak tuhaftı. Çok alakasız geliyordu kulağa ama bugün sevgilim olarak bu masadaydı.

İhtiyarın eski şarkılarla dolu plak koleksiyonu, cızırtılı sesiyle rıhtıma yayıldı. Bahar, Pusat'la yan yana oturmuş, mutluluğunu perdelemeyerek gülücükler saçıyordu. Ayaklanarak rakıları doldurmaya başladığımda Ateş dikkatli gözlerle beni izliyordu.

"Markası ne onun?" dedi şişe dikkatini çekerken.

"Kaptan'ın mucizesi." Sözlerimle İhtiyar kendini beğenmiş bir şekilde gülerken Ateş'in kadehine de döktüm.

"El yapımı mı?" diye sordu tereddütle.

"Evet, İhtiyar'ın yaptığının üstüne de tanımam." Bir tek bu rakı çarpıyordu beni fazla kaçırdığımda.

"Kör olmayalım," diye lafa girdi Pusat fazla masum bir şekilde merakla bakarken ancak Kaptan'ın pek hoşuna gitmemiş olacak ki Pusat'a ters bir bakış attı. Pusat bu bakışı fark ederek yerinde dikleşti. "Yani yapımı zor ya ondan dedim, yoksa güzel yapmışsınızdır." Daha da batıyordu.

"İhtiyar'ın rakısını içmek her babayiğidin harcı değildir, haklısınız siz de," dedi Tarık kötü bakışlarını Pusat'a göndererek. Pusat cevap vermek istedi ancak gözleri Bahar'a kaydığında kendini tuttu ve derin bir nefes almakla yetindi.

Ateş'in bardağına su da dökecekken elimi nazikçe tuttu. "Sek içerim ben." Kaptanın yüzündeki alaylı ifadeyi fark ettiğimde gülmemek için alt dudağımı ısırdım.

"Yalnız Kaptan'ın rakısı diğerlerine benzemez, çok fena çarpar." *Ben bile bunu diyorsam boş hava basmayı kesinlikle kesmen gerek, Alanguva.* Ancak o bir Alanguva, hiç keser mi? Hayır!

"Sorun değil, su tadını bozuyor." Kendinden çok emindi, gecenin sonunda çok eğlenecektim. *Bunu sen istedin,* der gibi baktım yüzüne, sonuçta ben uyarımı yapmıştım. Bahar dışında herkese doldururken ablama da suyunu bol koyarak olabildiğince hafif şekilde ayarladım.

Yemekler yavaştan yenmeye başlarken İhtiyar kafasını tabağından kaldırmasa da gözleri fıldır fıldırdı. Yaşına göre fazla iyi gören gözleri sık sık benim ve Ateş'in üstünde dolanıyordu. O da bir oyunun içinde olduğumuzu biliyordu ama o oyuna ayak uydurmuyordu. O

sadece evine gelen bir misafiri ağırlıyordu.

"Ay bu ne, kolonya gibi," dedi ablam elinde tuttuğu rakı bardağına ekşimiş suratıyla bakarken.

"Canı sıkıldıkça kolonya içiyor arkadaş sanırım," dedi Tarık espri yaptığını sanarak.

"Rakıya öyle kolay alışamazsın. Yavaş yavaş, can yaka yaka alıştırır kendine zorlu bir sevgili gibi. Öyle kolay da bırakamazsın, nereye gidersen git düşer aklına, o acı tadını özletir; önce verdiği hissi sevdirir, sonra da tadını." dedi İhtiyar güzel ve olgun ses tonuyla tane tane.

"Bir şeye de edebiyat yapma be İhtiyar," diye söylendi Deniz. Sözleri Naz'ı güldürürken İhtiyar'ı da neşelendirmişti.

"Rakı öyle herkesle içilmez, tek içilmez. Ya dostla içilir ya düşmanla," diyerek devam etti ihtiyar bakışları yine Ateş ve beni bulurken. Ateş boğazını temizleyerek arkasına yaslandı, sarı bakışları dikkatle İhtiyar'a kilitlendi.

"Neden düşmanla?" diye sordu Pusat merakla.

"Dostun da düşmanın da yiğidi rakı masasında anlaşılır. Bu meret çözer dilleri; dostun kahpesini, düşmanın yiğidini çıkarır ortaya. Benim çocuklarım çok yiğittir," dedi İhtiyar açık bir imayla Ateş'in gözlerine bakarken. Çocukları biz oluyorduk, düşman da Ateş. Deniz'in onun peşinde olduğunu biliyordu ve Ateş'in ona zarar vermesini istemiyordu. Bana zarar vermesini istemediği gibi... "Sen de öyle misin, Alanguva?" Ardından Pusat'a baktı ama asıl odağı Ateş'ti.

Ateş'in yüzünde samimi bir gülümseme oluştu, İhtiyar'ı sevmişti. Eli rakı bardağına gitti. "İçelim, görelim, Kaptan." Kaptan güldü kısık sesle, kadehini Ateş'e uzattı. Kadehlerin birbirine çarpma sesi, masadaki tabak, çatal sesine karıştı. Ateş kadehi dudaklarına götürdü ve yarı olan kadehi neredeyse sonuna kadar içti. Bu gece çok fena olacaktı.

Rakı yakmış gibi içtikten sonra yüzünü buruşturmamak için derin bir nefes aldı gözleri kısılırken. Biten kadehini yenilediğimde bana yandan yandan baktı.

"Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun."

"Yok canım, ne münasebet! Ama bardakta durduğu gibi durmuyor bu meret," dedim alayla.

"Seni neden çarpmıyor peki?" derken mızıkçı bir çocuğun tınısı vardı sesinde.

"Neden kabullenmek istemediğini anlamıyorum ama ben bir süper kahramanım, bebeğim." Yüzünü hafifçe bana doğru eğdi, dudakları kulağıma yakınlaştı.

"Gerçekten öylesin sanırım," dedi büyük bir sır veriyormuş gibi. Deniz'in bakışları üstümüzdeyken kocaman gülümsedim Ateş'e. Ateş şaşırdı, bakışları gülümsememe kaydı.

Deniz büyük ihtimalle çikolata paketi olayından sonra ne kadar ileri gittiğini yeni fark etmiş olacak ki Ateş'e bulaşmamıştı henüz ama çok sürmezdi. İçinde başarıya aç, hırslı bir yanı vardı.

"Her şey çok lezzetli, ellerinize sağlık," dedi Ateş. Kendi hazırladığım patlıcanlı haydariye uzandım, kendi tabağıma biraz alırken Ateş'e de uzattım.

"Ben yaptım." Tek kaşı havalanırken haydarinin büyük bir kısmını tabağına döktü, ardından bana göz kırparak tabağı yerine bıraktı.

"Aşkın'ın yanında birini görmeye alışık değildik hiçbirimiz, şimdi böyle mutlu görmek çok güzel," dedi Tarık dalga geçer gibi. Ateş'in sert bakışlarıyla karşılaştığındaysa çenesini kapattı ve bardağını yudumladı.

"Öyle, çok yakışıyorsunuz," dedi Naz bakışları üstümüzde gezinirken.

"Biz de yakışıyor muyuz?" diye sordu Bahar heyecanla. Masada herkes gülerken Tarık ve Deniz pek eğlenmemişti. *Shrek*'se yeşile değil de kırmızıya dönüşmeye başlamıştı.

"Bari İhtiyar'ın yanında utan be zilli," dedi Tarık ters ters. Pusat'ın bakışları Tarık'a döndü. Bakışları sertleşirken kaşları çatılmıştı. Tarık'ı pek sevmemişti, zaten sevilecek gibi bir şey de değildi.

"Ayıp bir şey demedim ki ben, İhtiyar benim mutlu olmamı çok ister hem. Değil mi, dede?" Bahar, İhtiyar'a sık sık *dede* derdi.

Kaptan gülümsedi Bahar'a merhametle bakarken. "Öyle, çocuklarımın mutlu olmasını her şeyden çok isterim. Onları üzecek bir şey olursa da elimden geleni ardıma koymam." Son cümlesinde Ateş ile Pusat'a bakmıştı.

"Kan bağınız yok sanırım. Nasıl bir aradasınız?" diye sordu Pusat merakını gizlemeden.

"Hepsinin var toplanma nedeni," dedi İhtiyar. Önce masanın en ucundaki Naz'a baktı. "Naz, kardeşimin kızı. Buraya okul okumaya gelmişti zamanında, annesi köyde eğitim almasını istememişti."

"Deniz, başka bir kardeşimin emaneti. Tarık da başka bir kardeşimin. Bahar da başka bir kardeşimin torunu, ailesini gözlerini kaybettiği kazada kaybetti. Aşkın'sa soğuk bir sonbahar akşamı rıhtımıma bir yangın gibi düştü. Ve şimdi de Aylin var, o da artık benim kızım," dedi son cümlede ablama sevgiyle bakarken. Ablam da duyguyla gözlerini kırpıştırdı. Kaptan'ın sözleri, Aylin'imin kalbine dokunmuştu çünkü o benim aksime hep şefkate ihtiyaç duymuştu.

"Burada bahsettiğiniz kardeşler öz değil sanırım," dedi Ateş.

"Eski komutanım ben, belki aynı kanı paylaşmıyorduk ama hepsi kardeşimdi. Hepsi vaktinde bu ülke için çok şey yaptılar, canlarını feda ettiler. Hepsi tek tek alçakça öldürüldüler." Şu an bile acı tazeymiş de canını yakıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Kadehinde kalan rakıyı tek dikişte içti.

En yakın arkadaşının Bahar'ın dedesi olduğunu biliyordum, yaşlanana kadar komutanlık yapmaya devam etmişti İhtiyar. Bu yüzden her yaşında kalbine dokunan, canice öldürülen askerlerinin ailelerine olabildiğince bakmaya çalışmıştı.

Komutanlık kısmı, Ateş'in dikkatini çekmişti. "Sizin gibi bir komutana sahip oldukları için şanslılarmış. Emekli komutan olmanız şaşırttı, rütbeniz ve isminiz neydi?"

"Emekli Koramiral Cüneyt Keskin," dedi İhtiyar ve bu sözü Ateş'i de Pusat'ı da fazlasıyla şaşırttı.

"Memnun oldum, komutanım," dedi Ateş, Kaptan'ı izlerken.

"Bakmayın İhtiyar'ın böyle minnoş gözüktüğüne, çok acımasızmış," dedim aralarına girerek. "Kendi askerlerini özel olarak eğitirmiş ve bu eğitim hiç insancıl değilmiş duyduğuma göre." Ben de o eğitimlerden geçerek V olmuştum. Ateş sözlerimle V'yi kimin dönüştürdüğünü anladı. Bu sefer sarı bakışları bana dokundu. Birçok duygu geçti, sanki tam da bu anda beni çözmeye başladı o kurnaz zihninde ilmek ilmek.

"Şey, size bir haberim var." Bahar'ın sözleriyle tüm dikkatler ona döndü. "Henüz söylemeye fırsatım olmadı, aslında sürpriz olsun istedim." Göz ameliyatından bahsedecekti. "Hani kalbim iyi ya, göz ameliyatı olabilirmişim." Masada kısa bir sessizlik oluştu. "Belki kesin değil ama yine de görme ihtimalim varmış," dedi heyecanlı heyecanlı.

"Ne? Şaka mı bu?" diye sorarak yerinden fırladı Tarık. "Ben mi yanlış duydum?" Algılayamıyormuş gibi Bahar'ın yüzüne bakıyordu. "Ciddi mi bu kız?" diye sorarken bakışları bana döndü. Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

Tarık birkaç adımda Bahar'a ulaştı, onu kaldırdı ve sıkıca sarıldı. "Çok şükür," dedi sadece gözleri dolarken ama çok bir şey söylemesine de gerek yoktu zaten. Bana ve Ateş'e dokunan bakışlarında büyük bir minnet vardı.

Naz konuşamıyor gibiydi, eli dudaklarının üstüne gitmiş ve sevinçle Bahar'a bakıyordu. Deniz de mutluydu ama Ateş'e her baktığında bir şeyleri sorguluyordu sessizce.

İhtiyar da sevinmişti ama sessizdi, düşünceliydi. "Sen bana küçük kızımı bağışladın, bunun için minnettarım. Bahar bana dedesinin, Aşkın da Tanrı'nın emaneti. O boş yere çıkmadı karşıma, benim yıllar sonra doğan devrimimdi. Yani demem o ki Alanguva, kızımı kurtardığın için teşekkür ederim ama diğer kızımı üzersen bunun da bir önemi kalmaz." *Aşkın'a zarar verirsen benim kim olduğumu görürsün,* demeye getiriyordu. Hafif şaka yapar gibi ama bir o kadar da ciddi gözleri karşımdaki yaşlı kurdu bir kez daha hatırlattı bana.

Ateş'in bakışları İhtiyar'ın üstünden ayrıldığında gözlerimi buldu. "Seninle karşı karşıya gelmek istemem, Kaptan," dedi Ateş de ciddiyetsiz bir şekilde.

"Beni üzmek biraz yürek ister, İhtiyar. Sen Ateş'i benden koru bence." Tehditkâr sözlerim onları eğlendirdi, eğlenceli olan bunu alayla söylesem de fazlasıyla ciddi olduğum kısımdı.

"Kalp ameliyatı zaten eminim ki çok pahalıydı, size daha fazla yük olmak istemeyiz. Bir dahaki ameliyat için aramızda para toplayarak halledeceğiz," dedi Deniz kendince haklı bir şekilde.

"Lütfen bunu bir daha duymayayım, ne kadar fikrin var, bilmiyorum ama Bahar'ın ameliyatı yıllardır ailemize ait olan tıp ve teknoloji tesisimizde yapıldı. Yani doktor masrafı dışında ek bir masraf olmadı.

Konusunun geçmesi bile rahatsız edici, sevdiğim kadının kardeşlerine de yardım edemeyeceksem servetimin ne önemi var?"

Öyle ikna edici ve sorgulanmaz konuşmuştu ki Deniz daha fazla bu konuyu deşmedi. Tabii, kendi içinde o tesisi sorguladığına ve hatta çok daha önceden araştırdığına emindim.

İhtiyar bu konuda sessiz kaldı çünkü gerçekleri biliyordu. Bu ameliyatları karşılayacak kadar zengindim ancak V'nin zekâsı Alanguva için paradan daha kıymetliydi.

Tarık hâlâ Bahar'ı bırakmamıştı ve bu Pusat'ın gerilmesine sebep olmuştu. Yerinde dikleşerek bakışlarını Tarık'a kilitlemişti. Onu Tarık'tan kıskanması çok saçmaydı ama Tarık da nispet yapar gibi sarılıyordu Bahar'a. Ayrıldıklarında Tarık, Pusat'a *hayırdır* der gibi kafa salladığında Pusat, dayanamıyormuş gibi yerinden kalkacaktı ki araya girdim:

"Tarık, şu plağı değiştirsene. Kaçtır aynı şarkı dönüp duruyor." Kafa sallayarak birkaç adımda gramofona ulaştı. Deniz ve Naz da Bahar'a sıkıca sarılırken kadehleri yeniledim. Ateş fazla hızlı gidiyordu, ayağa kalktığında başı dönecekti.

Tarık plağı değiştirdi ve rıhtıma Sezen'in yumuşak, etkileyici sesi dolmaya başladı. Hava serinlemiş, rüzgâr biraz şiddetlenmişti. Yemekler yavaş yavaş tükeniyor ama rakı bardakları sürekli yenileniyordu.

Ablam ona doldurduğum ilk kadehi bitirmemiş ve Bahar gibi meyve suyuna yönelmişti. Ancak o da masada dönen sohbetten zevk alıyor, ilgiyle dinliyordu. Hava biraz daha soğuyunca Naz içeriden şal almak için kalktı, ben de boşalan tabakları alarak peşinden ilerlemeye başladım. Ateş'in bakışları üstümdeyken eve girdim, mutfağa girip tabakları bıraktım. Saçımdaki topuzumu açtım, parmaklarımla saçlarımı düzelttim.

Naz hazırladığı tatlıları tabaklara koyarken yardım ettim ve salondan şalları aldım. Rıhtıma çıktığımda birini Bahar'ın omzuna diğerini ablamın omzuna serdim ve elimde son kalanla da Ateş'e yanaştım. Küçük bir battaniye kadar geniş olan şalı Ateş'in omzuna örterken kollarımı boynunun iki tarafından göğsüne doğru uzattım. Dirseklerim omuzlarına çarparken Ateş bakışlarını yüzüme çevirdi. Bu hareketi yüzünü yüzüme fazla yaklaştırırken sarıları dikkatle beni

izliyordu. Öne eğildiğim için saçlarım da aşağı doğru sarkıyor ve kazağına temas ediyordu. Saçlarıma doğru derin bir nefes çekti, kokumu soluyordu.

"Artist gibi ceketsiz gelmişsin, hasta olma," dedim kulağına doğru.

Gamzeleri belli olurken gülümsedi, sarıları böyle bakarken de çok bir şey söylemesine gerek yoktu. Masadakilerin bakışlarını üstümüzde hissettiğimde dudaklarımı yanağına uzattım.

Dudaklarım, yeni tıraş olduğu için pürüzsüz ve yumuşacık olan yanağına değdi. Losyonunun ve parfümünün kokusu ciğerlerimi doldurdu. Teninin kendine has kokusunu da çektim içime.

Ateş'in gamzesi kaybolmazken kıstığı gözleriyle beni izliyordu. Küçük öpücüğün ardından doğrulup yerime geçtim. Deniz, elinde tabaklarla gelen Naz'ı fark ettiğinde yardım için yerinden kalktı. Amacının yardımdan çok Naz'la yalnız kalmak olduğunu biliyordum.

Kadehler bir kez daha yenilenirken Pusat'ın gözlerinden hafiften gittiği belli oluyordu. Bugün pek konuşmuyor, Bahar'ı seyrediyor ve içiyordu. Tabii, Ateş kadar içmemişti ama yine de Kaptan'ın rakısı onu da çarpmıştı.

Şerbetli tatlıdan yemedim, bugün yeterince kaçırmıştım. Tabağımda kalan tatlıyı Ateş'e uzattım ve o da sorgulamadan benim hepsini yedi.

Aldığım koca yudumla anasonun tadı genzimi yakarken arkadan Sezen'in başka bir şarkısı çalmaya başladı.

"Seni içime çektim bir nefeste

Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste

Yanacağız ikimiz de ateşte

Bir kıvılcım yeter hazırım bak

Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk."

Ateş gözlerimin içine fazla anlamlı bakıyordu. Ona doğru sokuldum, dudağımı kulağına yaklaştırdım. "Tamam, abartma. İnandılar bana âşık olduğuna." Eli saçıma gitti, hafifçe okşadı. Gözleri de biraz kızarmış ve mayışmıştı. "Haydi, ayağa kalk da boyunu bosunu görelim," dedim arkama yaslanırken.

"Ne?" dedi gerçekten anlamayarak.

"Diyorum ki o güzel fiziğini görelim, ayağa kalk."

"Eğleniyorsun benimle, yemezler," dedi çok iyi cümle kuramazken.

"Yerler, yerler, tipe bak."

"Ne varmış tipimde?" dedi eli çenesine giderken.

İhtiyar masadaki sohbetten yavaşça uzaklaşarak yerinden kalktı. Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı yanımızdan. Genelde severdi içerken birden hiçbir şey söylemeden kalkmayı ancak gittiği yeri hepimiz bilirdik. Rıhtımın diğer tarafındaki teknesine gider ve denizi seyrederdi.

Tarık, Pusat'a laf sokmaya devam ediyordu ancak Pusat artık pek takıyor gibi değildi. Pusat'ı bugün ilk defa bu kadar aklı başında görüyordum hatta. Ya bir derdi vardı ya da Bahar'ın ailesiyle iyi anlaşmak istiyordu.

Deniz de şaşırtıcı bir şekilde Ateş hakkında bilgi toplamaya çalışmamış ve sadece hareketlerimizi izlemişti. "Bahar'ın ameliyatının bu kadar başarılı olmasını abiniz sağlamış. Ona de teşekkür ederiz ama sanırım uzun süredir ülkeye giriş yapmıyormuş, hakkında ölüm haberleri bile çıkmış." Ve Deniz bombayı patlattı. Baybora'dan bahsedilmesi ablamın da dikkatini çekmişti.

Ateş'in sakin ve dik bakışları Deniz'e döndü. "Evet, tüm işlerini bana devretti ve taşındı. Sağlık durumu burada işlerle cebelleşecek kadar iyi değil. Sanırım ailemi düşündüğümden daha yakından takip ediyorsun, Deniz." Resmiyeti kaldırmış ve kalın ses tonunun ardına tehlikeli bir tını eklemişti.

Ancak sağlık kısmı ablamın dikkatini çekmişti. Aptal Ateş, şimdi ablam Baybora için endişelenecek, aklında bir ton senaryo kuracaktı.

Aslında Ateş bu bilgiyi öylesine vermemişti Deniz'e, eğer Deniz öğrendiği bilgileri bir yerlere sızdırıyorsa eli kolu fazla uzun olan Şahin'in haberi olacak ve kafası karışacaktı. Gerçi Şahin zaten Ateş'in abisinin ölümünü kabullenemediğini düşünüyordu ancak ölüm haberinin kesin olarak verilmemesi de bir taraftan işine geliyordu.

"Artık siz de aileden sayılırsınız sonuçta," dedi Deniz dansöz edasıyla kıvırarak.

"Mezdeke açalım, sen seversin kıvırmayı," dedi Tarık biraz da rakının etkisiyle. Herkes gülerken Deniz önce ters ters ona baktı ancak fazla dayanamayarak o da güldü.

Sezen'in çok eski başka bir şarkısı çalmaya başladığında Naz çok da güzel olmayan sesiyle eşlik etmeye başladı. "*Bak deme bana bakamam gözüne, gül deme bana gülemem yüzüne.*" Ablam da eşlik etmeye başladı gülüşünden ne kadar eğlendiğini gizlemeden.

"*Kusura bakma iş işten geçti, olamayız artık eskisi gibi.*" Bahar da onlara eşlik etmeye başladı. Ateş'in bakışları bana döndüğünde masaya doğru yaklaştım. Dirseğimi masaya yasladım ve ben de onlara eşlik ettim. "*Yok deme bana sen de ben gibisin isteseler canını verirsin.*"

Sadece sözleri söylemiyor, arada saçımı savurarak Ateş'e cilveli bakışlar atıyordum. Omuzlarımı sallıyor, göz süzüyordum. Ateş'in yüzünde kocaman bir gülümseme oluşurken gamzesi bu sefer hiç olmadığı kadar gözler önüne serildi. Kadir İnanır'a cilve yapan Türkan Şoray'a benziyordum. "*Benim de gözüm artık açıldı, her yanıma kısmet saçıldı. İstemem ne aşk, ne karakter. Dünya para üstüne döner. Her şey mal mülk, her şey para pul. Dostlukmuş, sevgiymiş ara bul.*"

Şarkı bittiğinde masada sadece gülüşler kaldı. Tarık kadehleri bir kez daha yeniledi. Pusat'a gıcıklık olsun diye de tüm kadehi rakıyla doldurarak bardağı taşırdı. Masaya taşan rakı Pusat'ın pantolonuna döküldüğünde Pusat sinirle gözlerini yumdu.

"Senin yapacağın işi s-" Gözü Bahar'a değdiğinde derin bir nefes aldı, dudağını sinirle yaladı. "Seveyim." Tarık keyifle sırıtarak Kaptan'ın yerine oturdu, böylece Pusat'a daha da yaklaşmış oldu.

"Benim kıyafetlerimden verebilirim," dedi Deniz.

"Gerek yok," dedi Pusat. Tarık keyifle onu izledi.

"Aa, altına işemiş," dedi az önce Pusat'ın rakı döktüğü pantolonuna bakarak.

"Tarık," dedi Pusat sabrının son demlerinde. "Canını sever misin?"

"Çok severim."

"Sus o zaman." Bunu, milleti öldürdüğü tınıda söylediği için Tarık arkasına yaslanarak yerine sindi. Hem tırsıyor hem uğraşıyordu.

"Duydunuz mu, Memur Bey? Beni canımla tehdit etti." Elini dehşet içinde göğsünün üstüne koymuş, Deniz'e bakıyordu.

Bu sırada Deniz'in ilgisi çok daha başka yerdeydi, Naz'ın üstünde. Naz'ın telefonu çaldı, Deniz çaktırmadan Naz'ın ekranına baktı ve kaşları çatıldı. "Serdar kim?"

"Arkadaşım," dedi Naz telefonunu eline alırken.

"Neden arıyor bu saatte?"

"Bilmem, öğrenirim şimdi," diyerek telefonu açtı ve kulağına götürdü. Ardından yerinden kalkarak yanımızdan uzaklaştı. Deniz bir süre arkasından bakakaldı, ardından dayanamayarak ayaklanıp Naz'ın peşinden gitti.

Bu sırada Tarık'ın da telefonu çaldı, Galatasaray marşı tüm rıhtımda yankılanırken Tarık bir süre telefonu açmadı, marşı dinledi, sonra da meşgule attı.

"Dünyadaki tek artın Galatasaraylı olmak galiba," dedi ters ters Pusat.

"Sen de mi Galatasaraylısın?"

"Tabii," dedi Pusat sanki alnında Galatasaray yazıyormuş da aksi mümkün değilmiş gibi.

"Harbi mi lan? Maça gidelim seninle, sen var ya çarpı on taraftar edersin," dedi Tarık Pusat'ı süzerken. Sohbetleri baymaya başladığında sigara içmek için yerimden kalktım, masada hazır duran paketten bir dal alıp yaktım. Ateş'in dikkatli bakışları eşliğinde uzaklaştım. Teknelerin kıyısında, karanlık denizin ucunda durdum.

Sigaramdan derin bir nefes alırken üstüme düşen gölgenin kime ait olduğunu iyi biliyordum. Ateş arkamdan sessizce yaklaştı, üstünden hâlâ atmadığı şalın içine beni de aldı arkadan kollarını boynumun iki tarafından sararak. Sırtım sıcak göğsüne yaslanırken çenesini saçlarımın arasında hissettim.

"Nasıl geldin buraya kadar?"

"Yürüyerek," dedi mayışmış sesiyle.

"Allah Allah, işe bak sen." Derin bir nefes çekti saçlarımdan. "Sen uçmuşsun, Ateş."

"Biraz sert olduğunu kabul ediyorum ama iyiyim. Sen de benim kadar içtin. Sana neden bir şey olmuyor?" Bunu mızmızlanan küçük bir çocuk gibi sormuştu yine.

"Kendini benimle kıyaslarken hep eksik hissedersin, bebeğim."

"Bebeğin?" Kafamı olumluca salladım. "Ateş Alanguva'yı da bebek yaptın ya, ne diyeyim ben sana!"

Yüzümü ona doğru çevirdim, o da yüzümü görmek için başını hafifçe eğdi. Dudakları dudaklarıma uzandı. Küçücük ve kısa bir öpücük bırakarak geri çekildi. Arkamız dönük olduğu için karanlıkta bizi görmüş olamazdı masadakiler. Önüne dönerek çenesini yine başımın üstüne yasladı. Sert bir rüzgâr estiğinde beni biraz daha kendine çekti.

"Onunla neden buluştun?" Bu soruyu bekliyordum ama şu an değildi.

"Kiminle?" dedim safa yatarak.

"O adamla."

"Hangi adam?"

"Aşkın," dedi sadece nefesini yorgunca verirken.

"Ateş, neden şu an bile oynuyorsun?"

"Ne yaparsam yapayım, hareketlerimin ardında bir hinlik arayacaksın ama sorun değil, ben de sende arıyorum." Alkolden dolayı arada dili dolanıyor ve bunun olmaması için tane tane konuşuyordu.

"Neden o zaman kıskanıyormuş gibi davranıyorsun?"

"Kıskanmıyorum," dedi sertleşen sesiyle. "Sadece bazı şeyleri senin kadar basite indirgeyemiyorum. Benimle sevişip başka bir adama gidemezsin, sevgilimken olmaz."

"Kendini fazla kaptırmışsın, görende ger-"

"Sen benim sevgilimsin, Aşkın," dedi sanki aksini kabul etmiyormuş gibi kesin bir şekilde. "Oyun ya da değil, gerçek ya da sahte, bir önemi yok."

"Seviştiğin herkese bu kadar takıyor musun gerçekten?"

"Sen herkes değilsin." Kafasını eğdi, yanağımı öptü bugün ikinci kez. "Sen sevgilimsin." Sarhoş olduğu için üstüne gitmedim.

"Geç oldu, gidin artık."

"Neden buluştun ki onunla?" Bu kez hesap sorar gibi değil de yakınır gibiydi.

"Ateş, evine git."

"Evde sen yoksun, gelirsen giderim. Uyuyamıyorum, benimle gel." Uzaklaştım, göğsünden ayrıldım.

"Öyle bir şey olmayacak, Ateş."

"Tamam, ben burada kalayım o zaman," dedi ona göre fazla masum bir şekilde.

"Yer yok, git evine."

"Seninle uyuyacağım zaten, sığarız."

"Olmaz, Ateş."

"Kendin dedin sarhoşsun diye, sarhoş bir adamı sokağa mı atacaksın?"

"Kapının önü adamlarınla dolu," dedim bıkkın bir şekilde. Omuz silkti, yanıma yaklaştı, kolunu omzuma attı. Yürürken ağırlığının birazını üstüme verdi.

Ablam masadan kalkmıştı, Deniz ve Naz etrafta görünmüyordu. Tarık ve Pusat omuz omuza Galatasaray marşı söylüyordu, Bahar da çenesini eline yaslamış, yüzünde koca bir gülümsemeyle onları dinliyordu. Ateş yürürken arada dengesini kaybediyor ve çaktırmadan bana tutunuyordu.

Masayı es geçip eve girdiğimde Ateş'i salondaki üçlü koltuğa attım.

"Dedim sarhoş olacaksın diye."

"Sarhoş değilim, birazcık çarptı sadece," dedi gözlerini yumarken.

"Sana kahve yapacağım, kendine gel ve evine git." Kolunu bana uzattı, hızlı bir hareketle kolumdan tutarak kendine çekti. Bedenim göğsüne serilirken kollarını kaçmamam için sıkıca vücuduma sardı.

"Ne kadar inatçısın," dedi söylenerek. Kalkmaya çalışmadım, çenemi göğsüne yasladım ve kısık gözlerini izledim.

"Neden seninle uyumamı istiyorsun?"

"Çakırkeyifliğimden faydalanıp soru mu soruyorsun sen bana? Yemezler, güzelim," dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak.

"Senden faydalanmak istesem şu an çıplak olurdun," dedim çapkın bir şekilde. Kıstığı gözleri açıldı.

"Şu an yapmak istediğim tek şey, o dudaklarını sömürüp sertçe içine girmekken böyle konuşmamalısın," dedi dudaklarıma doğru fısıltıyla.

"Bence şu an tek istediğin benimle uyumak." Şu an benim de istediğim şey uyumaktı ve en güzel uyku onun kollarındaydı. Kafamı göğsüne koyduğumda kolları biraz daha sarıldı vücuduma.

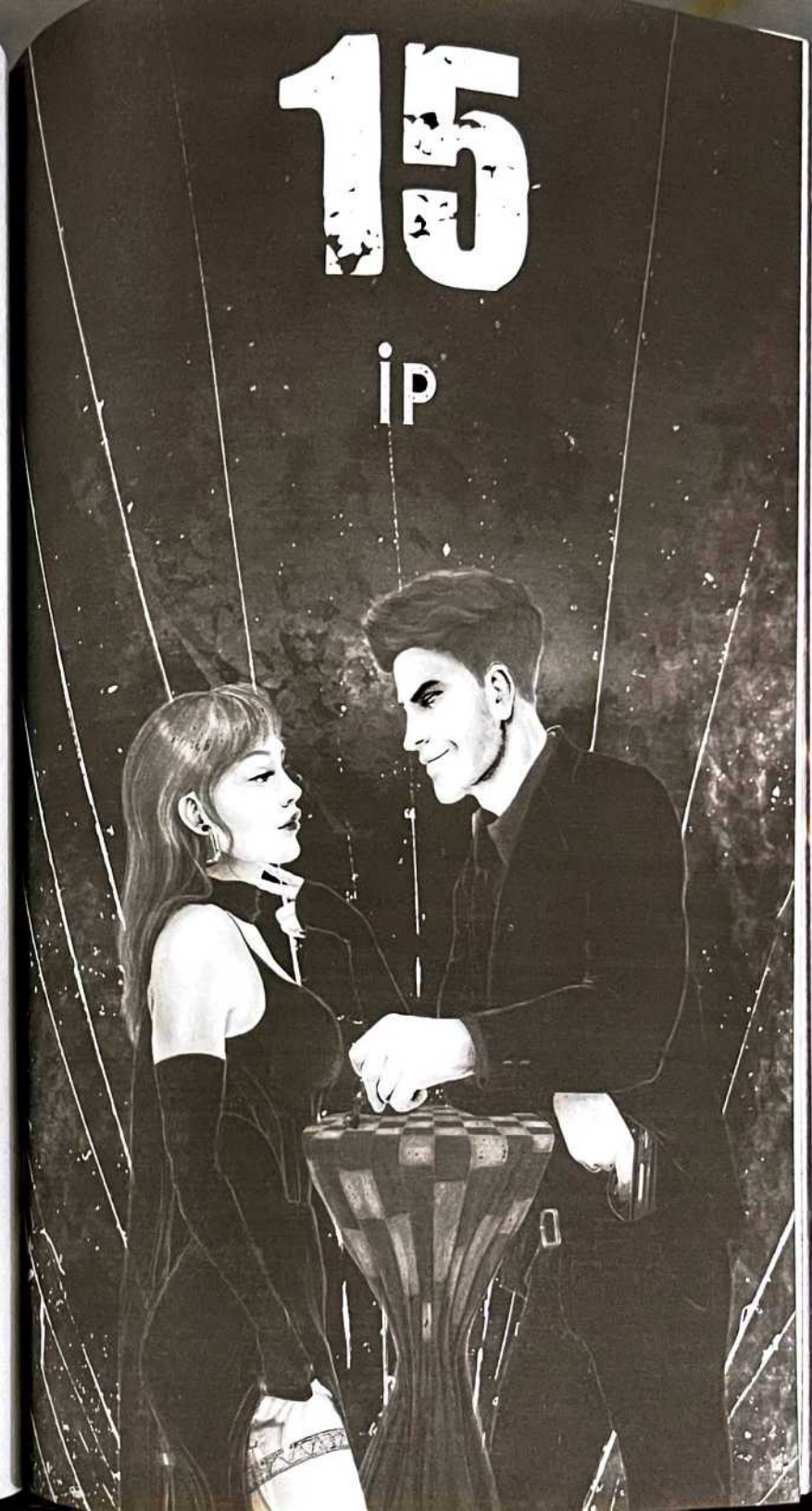
"İyi geceler, ateş parçası," dedi kısık sesiyle. Sarhoş dudaklarından çok şey çıkmak istiyormuş ve o sadece *iyi geceler* demiş gibiydi. Saniyeler sonra nefesi düzene girerken kafamı hafifçe göğsüne sürterek kaldırdım. Uyumuştu.

Karanlıkta bile keskinliği kaybetmeyen yakışıklı yüzünü seyrettim bir süre.

"İyi geceler, Ateş." Kafamı tekrar göğsüne yasladım ve güzel kokusunu içime çekerken gözlerimi yumdum.

15

İP

Alacalı saçlarımı örten sarı tül peruğu elimle düzelttim. Yoğun plastik makyajım beni bu gece de bambaşka birine dönüştürmüş, sıradaki cinayetim beni bekliyordu. Dudaklarımdaki parlak ruju bir kat daha sürdüm. Üstümde tüm vücudumu saran deri, siyah ve mini bir elbise vardı.

Dolgun dudaklarımı makyaj hileleriyle biraz daha büyütmüş, badem şeklindeki gözlerime mavi, kaliteli lensler takmıştım ve gözlerimi biraz daha çekik göstermesi için göz çekiştirme bantlarından yapıştırmıştım.

Siyah topukluların üstünde kendimi süzdüm. Saçımı sarıya mı boyatsaydım? Fazla yakışmıştı. Gerçi fazla güzel olduğum için her saç rengi yakışıyordu. Ama o kadar işin ve cinayetin arasında sarı saçlara bakım yapamazdım. Vücudumdaki sahte dövmeler, tenimi biraz daha asi göstermişti. Koca bir sarmaşık figürü sağ bacağımın yarısını kaplıyordu. Sol kolumdaki dikenli tel görünümündeki siyah dövmeler de iyi duruyordu.

Siyah trençkotu üstüme geçirdim, parmağımı saran siyah, ince eldivenlerle kapıyı açtım. Aşağıya indiğimde sahte plakalı, kullanıp attığım eski araçlardan birine bindim. Motorunu çalıştırdım, parlak kırmızı rujun kaplı olduğu iki dudağımın arasına sigaramı sıkıştırdım. Ruj hızla sigaranın beyaz filtresine bulaştı ve yapışkan bir his bıraktı. Elimdeki adrese doğru sürerken çakmağımla sigaramı yaktım.

Sigaradan derin bir nefes çekerek arkama yaslandım, açık cama dirseğimi dayadım diğer elim de direksiyona yön verirken. Bu sabah Ateş'le uyuduğum koltukta yalnız uyanmıştım. Üzerime bir battaniye örtüp sabahın köründe gitmiş ve hayret verici şekilde gün içerisinde beni hiç aramamıştı. Bu cinayetten sonra arardı.

Sert rüzgâr arttığında peruğumun duruşunun bozulmaması için camı biraz kapattım. Başımda ağrı vardı, bin iğne aynı anda batar gibi bin düşünce aynı anda zihnime batıyordu. Arabamı gideceğim yerin birkaç sokak ötesinde bıraktım.

Uzun, ince topuklularımın üstüne basarak arabadan indim, vakıf adı altına sığınan ünlü zenginlerin toplandığı eve yürüdüm yavaş adımlarla. Şehirden çok uzak olmayan, dört katlı villanın önünde durdum. Bu kulübe üye olmak servet değerindeydi. Üstelik gizlilik sözleşmeleri de fazla ağırdı ama yine de yığınla müşterisi vardı.

Burası her türlü pisliğin döndüğü ama her şeyin gizli kaldığı bir kulüptü. Kumar, uyuşturucu, seks partileri... Bu gece öldüreceğim ünlü ve zengin iş adamı Kenan Karakuş bu kulübün müdavimiydi. Bense bu gece zengin ve gizemli Selin Yaman'dım. Kapının önüne geldiğimde ismimi söylemem ve sahte ama gerçeğinden daha gerçek duran kulüp kartımla rahatça içeri girdim.

Evin büyük bahçesini aşarak eve yürüdüm. Bahçede tek tük insan vardı, evin içine girdim. Ve işte, şimdi farklı bir dünyadaydım. Giriş salonunda kumar masaları doluydu, gözlerim kurbanımı aradı. Kuşlardan aldığım haberlere göre Kenan önce kumar oynar, sonra da üst kattaki odalarda değişik fanteziler içeren seksler yapardı.

Kırk beş yaşındaki kurbanımı, salonun diğer köşesindeki yeşil masalardan birinde gördüm. Kaybediyor olacak ki bıkkınlıkla izliyordu oyunu. Asıl oyun birazdan başlayacaktı. Masanın hemen karşısında duran bara ulaştım. Sırtımı bara dayayarak kendime sert bir içki sipariş ettim.

Gözlerimi kurbanımın üstüne diktim, birazdan dikkatini çekecektim. Ne zaman oyun heyecanını kaybederse o zaman kaldıracaktı kafasını ve konumumdan dolayı ilk göreceği şey ben olacaktım. Barmenin masaya bıraktığı uzun, ince şampanya kadehini elime aldım. Arada dudaklarıma kadar götürüp içiyor gibi görünüyordum ama asla dudaklarımı değdirmiyordum. Gözlerim etrafta gezinmeye devam etti, kumar masalarının bittiği yer kısa ve sarmaşıklarla kaplı bir duvarla bölünmüştü. Duvarın diğer tarafında götüren götüreneydi, hararetle öpüşenler ya da grup olarak takılanlarla doluydu. Yaşlı bir adamın götünü gördüğümde mide bulantısıyla önüme döndüm.

Gözlerimi acilen Ateş'in güzel götüyle yıkamam gerekiyordu.

Kurbanım Kenan yorgunlukla arkasına yaslandı ve elindeki kartları sıkıntıyla masanın üstüne attı. İçkisinden büyük bir yudum alarak arkasına yaslandı ve gözleri ilk defa etrafta gezindi. Beklediğim

gibi gözleri bana takılırken ona cüretkâr bir gülücük gönderdim. Göz kırparak elimdeki şampanya bardağını bara geri bıraktım.

Sarı peruğumu hafifçe elimle havalandırdım, bakışlarımı karşımdaki adamdan kaçırdım bana biraz daha çekilmesi için. Masadakilere bir şeyler söyledi ve yerinden kalktı. Kendinden emin adımlarla bana yaklaştı. Sarışındım çünkü sarışınları sevdiğini biliyordum.

"Sizi daha önce burada görmemiştim," dedi yanıma ulaştığında.

"Artık göreceğiniz tek yüz benimki olacak sanırım," dedim fazla cilveli bir şekilde. Güldü, elini uzattı.

"Kenan." Bilerek soyadını söylememişti. Uzattığı elini siyah, ince eldivenimle tuttum. Aç bakışları üstümde gezinirken arkamdaki bara biraz daha yaslandım.

"Selin." Kafasını ağır ağır sallarken biraz daha yaklaştı. Topuklularımla ondan hayli uzundum. "Sanırım şanssız bir gece geçiriyorsunuz," dedim az önce oturduğu masaya bir bakış atarak.

"Öyleydi ama artık değil," diyerek karizmatik göründüğüne inandığı bir şekilde göz kırptı.

"Kesinlikle değil, benimle tanıştınız." Alt dudağımı ısırarak bakışlarımı tavana kaydırdım. "Üst katta değişik odalar varmış diye duydum, denemek isterim." Gülüşü genişledi.

"Bayılacağına eminim." Kolunu uzattı girmem için, kolay olmuştu. Bu da V'nin öldürücü cazibesi oluyordu. Birlikte yavaş adımlarla ana salondan çıktık. Her tarafta sertçe yiyişen insanlar, uyuşturucu çekenler ve daha niceleri vardı.

İki üst kata çıktığımızda odalardan birinin önünde durduk. "Aynaları sever misin?"

Sorusuyla sırıttım. "Bayılırım." Kapıyı açtı, ben odaya girerken o da peşimden girdi. Eli kapının kilidine gitti.

"Ben biraz sert severim." Üstündeki ceketi çıkardı yavaşça. "Özellikle böyle baştan çıkarıcı bir kadınla olduğumda." Kaçar gibi geriye doğru birkaç adım attım. Dediği gibi odanın her yeri aynayla kaplıydı; tüm duvarlar füme rengi, baklava desenli aynalarla çevriliyken tavandaki biraz daha parlaktı.

"Sorun değil," dedim yatağa yavaşça otururken. Önümde durdu, kafasını eğerek yüzüme bakarken elim pantolonun kemerine gitti. Ben kemerini çözerken şimdiden almaya başladığı zevkle kafasını arkaya doğru attı. Kemeri açtım, demirinden tutarak kendime doğru çektim ve tamamen çıkardım. Elim düğmesine gittiğinde dudağını yalayarak hızlanmamı bekledi. Birazdan o kadar hızlanacaktım ki kendini bir anda diğer tarafta bulacaktı.

O pantolonunu aşağı indirip ona ziyafet çekmemi beklerken ben seri bir hareketle biraz daha eğilerek kemeri bacağına bağladım ve yerimden kalktım. Şaşkınlıkla kafasını eğerken kaşları çatılmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Böyle daha çok zevk alacaksın." Tek bir hamleyle yatağa ittim. Elim deri elbisenin göğüs kısmına gitti. Bir sütyen demiri gibi göğsümün altında olan ipleri hissettim. Bu ipleri en son Rüya kılığındayken kullanmıştım ama bu sefer daha acılı olacaktı. Bacaklarının üstüne çıktım, ipi hızla çekerek dizimle çenesine sert bir darbe vurdum. O küfrederek kalkmaya çalışırken ipi ellerine geçirdim.

"Ne yapıyorsun, sürtük?"

"Eğleniyoruz, sert sevdiğini söylemiştin." Göz kırparak üstünden kalktım, küçük çantamdaki şeffaf ipleri çıkardım. O ellerini açmaya çalışırken canı acımış olacak ki küfrederek bağırdı. Bacaklarını da iple bağlarken konuşmaya başladım: "Bu odaların ses yalıtımlı olduğuna dair söylentiler var, onlara güveniyorum." O debelenirken aynı ipten boynuna da doladım. Bu ipler biraz daha uzun olduğu için daha geç kapanacaklardı ve ellerine bağladığım dışında diğerlerinin üstünde tuz ve limonlu bir karışım olduğu için ekstra acı çekecekti. Ayrıca yakıcı bir zehir de vardı, ipi de zehri de kendim yapmıştım. Kimyager olacak kadınmışım da seri katil olmuşum.

Aslında *Walter White* gibi eşsiz bir uyuşturucu yaparak kartelleri tuzağa çekebilirdim. Evet, evet, bu konuyu kesinlikle düşünecektim. Ne mükemmel bir zihnim vardı böyle.

Kenan daha ne olduğunu anlamadan tüm vücudunu iplerle sarmış, yetmemiş gibi bedenini iple yatağa monte etmiştim. Çenesindeki ip konuşmasını engelliyordu.

"Yerinde olsam çok hareket etmez hatta nefes bile almazdım. Farkındayım, şoka girdin birazcık, bu kadar hızlı olmayı ben de beklemiyordum. Ama biliyor musun? Hızlı ve sert severim."

Konuşamıyordu artık çünkü çenesini hareket ettirdiğinde canı yanıyordu. "Evet, aferin, aynen böyle. Sakin sakin nefes al." Ancak aldığı nefes de göğsüne doladığım ipin küçülmesine neden oluyordu.

Sinirle ağzını aralamaya çalıştı, işaret parmağımı dudaklarıma kadar götürdüm ama değdirmeden *sus* işareti yaptım. "Şşt. Kendi kendine işkence ediyorsun şu an. Haydi, son nefesini vermeden önce tüm hayatını gözlerimizin önünden bir film şeridi gibi geçirelim."

Bacağını hareket ettirmeye çalıştı ancak acıyla çığlık atmak isterken bu sefer de çenesini acıttı. Artık ipler o kadar sıkıyordu ki teni morarmıştı.

"Sert severmişsin gerçekten de, daha önce bir kadını seks sırasında döverek öldürdüğünü biliyorum." Gözleri korkuyla irileşti. "Şaşırma, daha neler neler biliyorum..." Baş ucunda durdum. "Sayısız metreslerini karından gizlemek için yediğin haltları... Sanırım bu sınırsız servetin ve gücün karından geliyor ve sen de karının parasını metreslerle yiyorsun. Ancak aralarından hamile kalan bir metresini de öldürüyorsun çünkü her şeyi karına anlatmakla tehdit ediyor seni. Evet, şaşırma, her bokunu biliyorum. Hatta şirketinde çalışan sekreterini bir yemeğe çıkarıp ardından tecavüz ederek öldürdüğünü de biliyorum."

Gözleri korkudan fıldır fıldır dönüyor, bu çaresiz korkusu V'ye sadece zevk veriyordu. "Elin kolun çok yere uzandığı için bu kadın cinayetlerinden kolaylıkla sıyrılıyorsun. Birinde adın bile geçmiyor, diğerinde zavallı kadını camdan atarak intihar diye gösteriyorsun. Mantıklı aslında, çok fazla kadın var öldürülüp, camdan atılıp intihar süsü verilen. Ne kolay iş ya! İşine gelmiyorsa öldür, at! Siz insan değilsiniz ama sorun değil. V de insan değil. Ne diyelim, dinsizin hakkından imansız gelirmiş."

Eğildim, yüzümü korkuyla dolu pis yüzüne yaklaştırdım. "Zavallı kadını bir binanın dokuzuncu katından atmışsın, nasıl bir his olduğunu hiç merak ettin mi? Etme, sen dokuzuncu kattan değil uzaydan dünyaya düşmüş gibi olacaksın. O kadın bir an korku içinde uçtuğunu hissetti, o kadar yüksekten düştüğü için bir an düşünecek zamanı oldu ama algılayamadı korkudan. Ve birden sertçe düştüğünde vücudundaki tüm kemikler aynı anda kırıldı. Acısı tahmin edilemez ama saniyelikti, ne yazık ki senin acın saniyelik olmayacak."

Vücudunu hareket ettirmeye çalıştı, konuşmaya çalıştı ama sadece boğuk sesler çıktı iğrenç ağzından. "Devam et, ne kadar hareket edersen tenine daha acılı ve hızlı batacak. Bu ipler yavaşça küçülecek, şu an morarıyorsun ama otuz saniye sonra artık tenini kesecek ve asıl eğlence o zaman başlayacak. Önce derini kesecek, sonra daha da derine inecek ve aynı anda ipteki zehir sana dehşet bir acı verecek, kemiklerini koparana kadar da durmayacak. Öyle kolay ölmeyeceksin yani ve merak etme sen öldükten sonra tüm ülke nasıl bir şerefsiz olduğunu öğrenecek. Sen tüm delilleri sildiğini sanırsın ama internette hiçbir şey silinmez. Kendi ağzınla yardım istediğin o ünlü adamların ismi de mevcut, o parayla uyuttuğun savcının da. Ama ben bugün sadece sana işkence edeceğim, diğerleriyle de polis ilgilensin."

Gözleri tavandaki aynada kendini izledi, yine kurtulmaya çalıştığında ipler tenini kesti. Hissettiği acı ve yanma hissiyle çığlık atmaya çalıştı ama bu çenesinin daha sert kesilmesine neden oldu. Çenesindeki ip diğerlerinin aksine daha hızlı tenini keserken artık kan akıyordu.

Gözünden bir damla yaş akarken aldığım zevkle derin bir nefes aldım. Acıdan ve korkudan nefesleri sıkılaştığı için boynundaki ip de onun pis ve kalın boynunu yaraladı. Aslında daha ağır bir işkence de yapabilirdim ama buraya getirebileceğim malzemeler sınırlıydı. Fazla iyi korunduğu için kaçırmam zor olurdu. Neyse ki bu yöntem de epey acılıydı.

Yaşları hızlanırken gözlerime artık yalvarırcasına bakıyordu. Yavaşça uzaklaştım. Tam yirmi dakika boyunca can çekişti. İp derinlere indikçe acısı artarken istemsizce hareket ederek kurtulmaya çalıştı ve bu, işimi daha da hızlandırarak acısını artırdı. Acı içinde inlerken odanın en uzak köşesine geçtim.

Önce elini bağlamıştım ve en sıkı o olduğu için ilk kopan parçası elleri olmuştu. Kan, aynayla kaplı duvarlara çarparken acı inleyişleri arttı. Sıradaki ayakları olacaktı. Ve tam acı dolu üç dakikanın ardından ayakları da eşlik etti kopan bacaklarına. İki dakikanın ardından da dirsekleri ve dizleri aynı anda koparak etrafa sıçradı. Tüm oda onun vücut parçalarıyla dolarken ben, kanın üstüme sıçramayacağı kadar uzaktaydım.

Çenesi, boynu ve göğsü de aynı anda parçalandığında tüm vücudu etrafa dağılmıştı. Her taraf kana bulanmışken odadaki ağır kan kokusunu soludum. Topuklu ayakkabılarımın üstünde yatağa yakınlaştım. Kafası bir yerde, çenesi başka bir yerdeydi. Ciğerlerinin olduğu kanlı ete eldivenli parmağımı soktum. Hemen yatağın karşısındaki aynaya yaklaştım, kan lekeleri olan aynaya büyük bir V harfi çizdim.

Eldivenleri dikkatlice çıkartarak çantama attım ve çantadaki temiz eldivenleri çıkartıp parmaklarımdan geçirdim.

Kapının kilidini açıp, acelesiz adımlarla odadan çıkarak merdivenlerden inmeye başladım. İlk kata vardığımda gördüğüm tanıdık yüzle durdum. Ateş'in hiç hazzetmediği Cebonayan üyesi Salıncak buradaydı, koridorda iki kadınla birlikteydi. Biri dudaklarını öpüyor, diğeri kasıklarını okşayarak boynunu öpüyordu. Biri melez güzeliyken diğeri de tam bir kızıldı.

Dudaklarını öpen kadın boynuna indiğinde kafasını kaldırdı, beni fark etti. Karşısındaki çıtır sarışın dikkatini çekmiş olacak ki ıslak dudaklarını aralayarak göz kırptı. "Aramıza katılmak ister misin?"

Dudaklarımda soğuk bir gülüş belirdi. "Kızları iki yakışıklıyla değiştirirsek neden olmasın?" dedim sesimi fazlasıyla değiştirip boğazımı acıtırken. Güldü Sancak, kadınlar işlerine devam ediyordu. Gözleri beni arzuyla biraz daha süzdü.

"O olmaz ama baş başa olabiliriz," dedi kızları göndereceğini ima ederek.

"Bugün yorgunum, başka zamana sözüm olsun, yakışıklı. Ve senin yerinde olsam burada çok vakit harcamazdım." Kaşları çatılırken soru soracaktı ki önüme döndüm. Ben yine merdivenleri inmeye başlarken Salıncak gözlerimin içine bakarak karşısındaki kızılla vahşice öpüşmeye devam etti. Ancak beni dinleyip çıkacağına emindim, beş dakika olmadan buradan tüyecekti. Birazdan bu büyük malikâneye sağlam bir polis baskını olacaktı ve kimse kaçamayacaktı.

Elime koz verdin, Salıncak ve ben koz biriktirmeye bayılırım.

Alt kata indim ve kapıya yönelerek bu iğrenç malikâneden çıktım. Vücuduma sertçe çarpan soğuğu hissetmemle siyah trençkotun açık olan kuşağını sıkıca bağladım. Geldiğim yolu dönerek eski arabama

ulaştım. Motoru çalıştırdım ve hızla uzaklaşırken Kenan Karakuş'un cinayet kayıtlarını medyaya yayarak malikânenin konumunu Deniz'in emniyet amiri olduğu karakola şifreli bir sistemle sızdırdım. Onlar yurt dışından gelen bir mesaj gibi göreceklerdi.

Tabii böyle büyük bir ağın ortasındaki bu iğrenç malikânenin aranma haberi çıkar çıkmaz üstlerden birileri korkuyla buna engel olabilirdi. Ancak bunu yaptıklarında medyaya bunu da ifşa edecektim. Ne diyeyim ki? Kaosu fazla seviyordum.

16

PERDELENEN KUŞKULAR

Şaşırtıcı bir şekilde Alanguva'dan hâlâ ses yoktu. Gece işlediğim cinayetin üstüne evime geçip arındırıcı bir duş almış, üstümdeki kimlikten sıyrılmış ve ablam uyanmadan da İhtiyar'ın evine geçmiştim.

Bana ait olmayan yatakta, işlediğim cinayetin üstümde bıraktığı yorgunlukla uzanıyordum. Ablamsa hâlâ uyuyordu.

Tüm ülke Kadir Karakuş cinayetiyle sallanırken yine gündemde birinci sıraya oturmuştum. Canım sıkılırken telefonumu elime aldım. Acaba cinayeti görmemiş miydi? İmkânı yoktu.

Seksi Puşt'a mesaj attım.

Gündemi kaptırdığın için bir yerlerde ağlıyorsun sanırım. Alış güzelim, alış, konu bensem hep ikinci sıradasın.

Yani neden gıcıklık yapıp laf sokmayayım ki? Bir süre boş boş baktığım ekranı kapatıp yüzümü ablama çevirdim. Huzursuz bir rüya görüyor olacak ki kaşları çatık, pembe dudakları büzülmüştü. Yatağımdan kalktım, yanına yattım. Narin bedenine kollarımı sararken gözlerimi yumdum.

"Aşkın?" dedi yeni yeni uyanarak.

"Günaydın," dedim kafam göğsünde boş duvarı seyrederken.

"Günaydın, ne zaman geldin?"

"Gece geldim." Eli saçlarımın arasında gezindi.

"Bir sorun mu var, kuzum?"

Var abla, bugün nefes alamıyorum. "Yok bir şey, sarılmam için bir şey mi olması lazım?"

"Aşk olsun, o yüzden mi dedim sanki!" Saçlarımı okşamaya devam etti. "Ateş'le çok mutlu görünüyordunuz. İlk başlarda aranızda aşk olduğunu düşünmemiştim ama artık eminim. Siz birbirinizi seviyorsunuz." *Evet abla, kardeşin fazla usta bir oyuncu.*

"Öyle mi?"

"Öyle, hele Ateş bayağı bayağı yanmış da haberi yok. Senin mutlu olman o kadar güzel ki hayatım boyunca hep sana ulaşamamanın çaresizliğini yaşadım. Aklım hep sendeydi. Acaba tok mu? Mutlu mu? Huzurlu mu? Artık kalmayacak, o adamın sana nasıl baktığını gördüm." *Ateş de benim kadar iyi bir oyuncu, ablacığım.*

"Bir adam olmasa da bunların hepsine sahip olabilirim."

Güldü yüzü güzelleşirken. "Tabii ki öyle, bahsettiğimin bu olmadığını biliyorsun. Burada çok güzel bir ailen var, sana değer verdikleri çok belli. Bu benim için ne ifade ediyor, tahmin bile edemezsin. Bir de Ateş var, o sana âşık. Tabii ki bir adama ihtiyacın yok ama aşka ihtiyacın var. Artık fedakârlık yapmayı kesmelisin." Göğsünden kalkarak dizlerimin üstünde durdum ve güzel yüzüne baktım.

"Neden böyle dedin?"

"Bencil gibi gözükmeye çalışıyorsun ama tek yaptığın şey etrafındaki insanları düşünmek, kendini hep sona atıyorsun." *Nasıl kibirli ve narsist bir canavar olduğumu bilmiyorsun Aylin'im.* "İstiyorum ki hayatında öyle biri olsun ki senin daha fazla fedakârlık yapmana izin vermesin. Görüyorum Aşkın, o gözlerindeki yorgunluğu benden saklayamazsın, ne kadar yıpranmış olduğunu görüyorum. Bu yüzden Ateş'le olmandan mutluyum çünkü o da sana fazlasıyla benziyor."

Sessiz kaldım, zihninin çok dolu olduğunu hep biliyordum ama düşüncelerini bilmiyordum. Yatakta doğuldu, sırtını başlığa yasladı. "Artık ben de özgür olduğuma göre yaşamak için bir şeyler yapmak istiyorum. İş aramaya çıkacağım bugün."

"İş mi? Abla zaten yıllardır yeterince yorulmadın mı? Buna izin veremem, sanırım durumum kötü sanıyorsun ama Ateş olmasa da durumum oldukça iyi. Çalışan bir insanım ve sana bakmak benim için bir yük değil."

"Bilmiyorum Aşkın, kaybolmuş hissediyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, bu yeni dünyaya alışamıyorum. Kendime bir uğraş bulmak istiyorum." Ablam o hapishaneden hiç çıkmak istememişti aslında, hep beni kandırdığını sanmıştı. O kadar uzun süre hapis kalmıştı ki artık özgürlüğün tadını alamıyordu.

"Birlikte dünyayı gezelim. İstersen ülke turu yapalım, abla; yeter ki bir şey iste ama yaşayacağın bir şey iste, daha fazla yorulacağın değil." *Bunu sahiden yapar mısın, Aşkın? V buna izin verir mi?*

"Düşüneceğim," dedi yorgunca, o kalkıp banyoya geçerken ben de bir süre arkasından baktım. Baybora'yı hiç sormuyordu, bu tuhaftı. Üstelik Ateş, geldiği gece Baybora'nın hasta olduğundan bahsetmişti ve ablam bunu da sorgulamamıştı.

Gözlerim ablamın telefonuna takıldı, Baybora'yla mesajlaşıyor olabilir miydi? Telefonuna uzanmıştım ki ablam girdi odaya. Bir kolunda havlusu varken diğer koluna da temiz kıyafetlerini astı. Bakıştığım telefonunu alarak odadan çıktı.

Yüksek bir ihtimalle Baybora'yla iletişim içindeydi. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek derin bir nefes aldım.

Telefonumu elime aldım ancak Ateş cevap vermemişti. Aşağı indim, rıhtıma çıkarak bir sigara yaktım. Tarık her zamanki yerinde oturuyordu. Görünüşüne bakılırsa geceden kalmaydı. Yanına oturdum, koyu gözlerini yüzüme çevirdi.

"Kendini öldürüyorsun," dedi sadece. "Bu kadar vahşileştikçe Aşkın'ı öldürüyorsun." Geceki cinayetten bahsediyordu.

"Aşkın zaten vahşi," dedim rahat bir tavırla omuz silkerek.

"Herkese oynayabilirsin ama bana değil, bitir artık şu işi. Bak, ablan da yanında. Neden hâlâ devam ediyorsun? Para için yapmadığını biliyoruz. Aşkın, neden durmuyorsun artık?" Tavrı hoşuma gitmezken ters bir bakış attım.

"Kes sesini, sana soran olmadı."

"Beni hiç affetmeyeceksin, değil mi? Artık hiç eskisi gibi olamayacağız, bu kadar abartmana gerek yok." Sözleri beni daha da gerdi.

"Sanki seni ilk defa tersliyormuşum gibi davranma, amına koyayım ya! Sana küs değilim ki seni affedeyim. Abartan sensin, yavşak!" Bir yıl kadar önce kendisi zilzurna sarhoşken beni öpmeye çalışmış ve hayatında hiç yemediği dayağı yemişti. Hastanelik olurken utancından bir kamyon insandan dayak yediğini anlatmıştı herkese.

"Ama o zamandan beri daha mesafelisin ki sana bir şeyler hissetmeyeyim. Dedim ya Aşkın, sen sevilmeyecek gibi değilsin, insanda çok fazla duygu uyandırıyorsun. Sevgi, nefret, hayranlık, öfke... Ortan yok ki senin."

"Herkesin bugün hislerini itiraf edesi geldi herhâlde," dedim bıkkın şekilde. "Tarık, ben senin nasıl densiz bir pezevenk olduğunu

biliyorum." Sözlerimle sırıttı. "Merak etme, seninle bir sorunum olsa sen farkında olmadan hallederim. Zırvalamayı kes."

"Allah Alanguva'ya sabır versin," dedi bana pis pis bakarken.

"Ateş ne alaka?"

"Ne bileyim, 'Ateş' bacayı sarmış gibi." Boş boş konuşuyordu, sonra onu tersliyorum diye triplere giriyordu. En sonunda gerçekten elimde kalacaktı. "Neydi o akşamki hâlleriniz öyle? Sen kandır kendini, siz işi ciddileştirmişsiniz."

"Siktir git, Tarık."

"Aşkın Ateş'i yakarmış Ateş'i, duydunuz mu Aşkın Ateş'ini?" Söylediği pop şarkıyla birlikte kaş göz yaparken kaşını gözünü çıkarmama az kalmıştı. O da bunu anlamış olacak ki kötü bakışlarım eşliğinde şarkıyı söylemeye devam ederek içeri kaçtı. Dengesiz it!

Hava serindi, deniz dalgaları sertçe rıhtıma vuruyordu. Denizin üstündeki küçük tekneler beşik gibi sallanıyordu. Fazla rüzgâr vardı ve Kaptan'ın bu rüzgârda dahi açıldığını biliyordum. Korkusuz ihtiyar, kendini hâlâ genç sanıyordu.

"Aşkın?" Bahar'ın sesiyle sigaramı söndürdüm, bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Dudaklarını ıslattı, titrek bir nefes aldı. "Ben Pusat'ı arıyorum ama ulaşamıyorum, o hiç böyle yapmazdı. Başta uyuyordur dedim ama bayağı çaldıktan sonra tamamen kapandı telefonu. Çok merak ettim ya, bir şey gelmemiştir değil mi başına?" Ateş de mesaja hâlâ cevap vermemişti.

"İşi vardır, telefonu kapanmıştır. Neden böyle çıktın dışarı? Üşütmemen gerek, lütfen içeri geç. Ben Ateş'e sorarım."

"Bilmiyorum, içimde kötü bir his var sanki," dedi eli kalbine giderken.

"Kalbinle ilgili bir sorun yok, değil mi?"

"Yok, yok. Alışkanlık işte, üzüldüm biraz."

"Üzülme, içeri geç. Bir şey olmamıştır." Sözümü ikiletmedi, omuzları düşerken içeri girdi. Telefonun ekranını açıp Ateş'i aradım.

Uzun uzun çaldı, tam kapacaktım ki açıldı. "Ateş."

"Buyurun?" dedi ince bir kadın sesi.

Bu beni bir an şaşırtsa da bozuntuya vermedim. "Ateş orada mı?"

"Şu an müsait değil. Birazdan söylerim, dönüş yapar." Bir de *duşta* de, tam olsun.

"Meşgul olduğu şeyin benden daha önemli olduğunu sanmıyorum, kimsiniz?" dedim kendimden emin bir şekilde. Karşıdan hışırtılı bir ses geldi.

"Zerrin, Ateş'in yanına şu an ben de giremiyorum. Aradığınızı iletirim."

"Evde mi kendisi?"

"Evet, iyi günler," diyerek telefonu kapattı. Uyuz olmuştum, yukarı çıkıp üstümü değiştirdim. Ablama iş yerine gitmem gerektiğini söyleyerek evden çıktım. Rıhtıma yakın bıraktığım motoruma atladım ve Ateş'in evine sürdüm. Başlarına bir iş geldiği ortadaydı. Alanguva da sözde Cebonayan lideriydi, ben olmadan bu zamana kadar nasıl yaşamıştı? Beceriksiz!

Ateş'in evine varır varmaz tuhaflıklar artmıştı. Kapıdaki güvenlik sayısı ikiyi katlanmış, aynı şekilde bahçenin içindeki park edilmemiş arabaların sayısı da çoğalmıştı. Motorumdan inerek kapıyı çaldım. Çok geçmeden kapı açıldı ama açan kişi daha önce gördüğüm bir çalışan değildi. Balık etli, alımlı, esmer ve güzel bir kadındı.

"Merhaba." Telefondaki kadındı, sesinden tanımıştım: Zerrin.

"Merhaba, Ateş nerede?" dedim eve girerken.

"Kimsiniz de Ateş'i bu kadar sorguluyorsunuz? Burada olmanızdan hoşlanacağını sanmıyorum, zaten başında bir ton bela var." Kadının yeşil gözlerine baktım bir süre. Kadın da dikkatle beni incelerken durakladı, gözleri hafifçe irileşti. "Bir dakika, sen Ateş'in sevgilisi misin? Hani haberlere düşen?" Ne patavatsız kadındı böyle. "Kusura bakma," dedi büyük bir utançla. "Seni bir an Ateş'in takıldığı kızlardan biri sandım da ondan öyle saçmaladım. Zerrin Alanguva." Uzattığı eli sıktım.

"Aşkın."

"Ateş'in kuzeniyim, henüz tanışma fırsatımız olmadı," dedi ince sesiyle.

"Ateş'in başına bir şey mi geldi?"

"Ah, hayır. Tabii, seni de korkuttum. Bir şeyler oldu da ona değil. Yani çok şükür, iyiler." Pusat'a olmuştu.

"Neredeler?"

"Yan odadalar, dinleniyorlar. Pusat yaralandı da." Gözleriyle işaret ettiği koridora hızlı adımlarla girdim, bir oda vardı ama bu oda normal bir oda değildi. Bir hastane odası gibi çok fazla tıbbi malzemeyle doluydu. İki yatak, iki de koltuk vardı. Küçük bir revir gibiydi, evde böyle bir yerin olması da ayrıca tuhaftı.

Ateş buradaydı, Pusat'ın başında. Ancak yalnız değillerdi, Kaya da buradaydı. Üstelik o da aynı Pusat gibi başka bir yatakta yatıyordu. Peşimden Zerrin de gelmişti.

"Ateş." O kadar dalmıştı ki varlığımı benim sesimle fark etti, beni fark eden yalnızca o olmadı. Kaya'nın da bakışları üstüme kilitlendi.

Ateş yorgun görünüyordu, üstünde buruşmuş bir gömlek vardı, saçları dağılmış ve asice alnına düşmüştü. Sarı gözlerinde yorgunluğun bıraktı kızarıklıklar vardı.

"Ne oldu burada?" dedim ona yaklaşırken. Pusat yatakta bilinçsizce yatıyordu. "Durumu ağır mı?" Sessizliği iyi değildi.

Boğazını temizledi, yüzünü ovuşturdu. "Saldırıya uğradım, Pusat kendini önüme attı. İç organlarda hasar yok, karın boşluğuna gelmiş ama kan kaybetmiş," dedi tane tane.

"Saldırı mı? Ne zaman oldu bu?" Nefes almak çok zormuş gibi gömleğinin üçüncü düğmesini de açtı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi sarı bakışları yumuşarken. Her sevgilinin yapacağı şeyi yaptım, yüzüme dehşete düşmüş, korkulu bir ifade yerleştirdim. Birkaç adımda ona ulaştım, kollarımı boynuna doladım. Sanki sarılmamı bekliyormuş gibi hızlıca kolları belimi sararken başını saçlarımın arasına gömdü.

Kokusu ciğerlerimi doldururken o da titrek bir nefes aldı. Bir dakikanın ardından saçlarımın arasına bir öpücük bırakarak çekildi yavaşça ama eli belimden düşmedi. "Pusat neden kendinde değil?"

"Ciddi bir şeyi yok, uyanır birazdan."

"Nasıl saldırıya uğradınız?" dedim ellerim yüzünün iki yanına giderken. Bakışları kısılırken nefesini sesli şekilde verdi.

"Kafam dağınıktı, bir işle uğraşıyordum. Pusat'ın da Kaya'nın baktığı davayla ilgilenesi tutmuş, Şahin'in suikast düzenleyeceğinden şüphelenmiş. Bana ulaşamayınca da atlayıp yanıma gelmiş." Yüzündeki ellerim yüzünü okşamayı bıraktı ve yavaşça ellerimi çekip göğsüne geri yerleştirdim.

Bakışlarımı Kaya'ya çevirdim; mavi gözlerini üzerimize dikmiş, dikkatle bakıyordu. Karşısında gördüğü kişi onu şaşırtıyordu; gerçekten değiştim mi yoksa başka bir şeyler mi var, onu çözmeye çalışıyordu. Aşkın beni değiştirdiğine herkesi inandırabilirdim ama Kaya konusu muallaktı.

"Geçmiş olsun," dedim yarım ağız, sanki sevgilimin yanında onunla konuşmaktan çekiniyormuş gibi. Ateş'in belimdeki eli sıklaştı, parmaklarını tenimi kaplayan kumaş parçasının üstünde gerçeğinden fazla hissettim. Kaya gözlerini açıp kapattı yanıt olarak. Omzunda sargı vardı, üst bedeni çıplak ve yer yer kurumuş kan vardı teninde, rengi soluk duruyordu. Bakışlarım tekrar Ateş'e döndü.

"Her şeyi bölük pörçük anlatıyorsun."

"Şu an hiç hâlim yok Aşkın, gerçekten." Pusat'a üzülüyordu.

"*Shrek*'e hiçbir şey olmaz, denendi, onaylandı," dedim bacağını vuruşuma gönderme yaparak. Ateş'in dudakları iki yana kıvrılacaktı ki bakışları Kaya'ya çarptı ve anında yok oldu. "Neden hastanede değiller?"

"Burada aile doktorumuz baktı, en iyisidir."

"Başka yaralı var mı?" Başını sallayarak onayladı. Çökük ifadesinden ölenlerin olduğu da anlaşılıyordu.

Pusat yerinde kıpırdanmaya başladı, göz kapakları hareket ediyordu. "Zerrin, Bahadır ve Necmi'yi çağırır mısın?" dedi Ateş, Pusat'ın başına giderek. Ben de yanında durdum. Zerrin hızla odadan ayrıldı, Kaya sessizce bizi izlemeye devam ediyordu.

Pusat çok geçmeden gözlerini açarken koyu gözleri ilk beni gördü. "Cehenneme mi düştüm, amına koyayım?" Sözleri beni eğlendirirken Ateş de rahatlamış gibi verdi nefesini.

"Sen böyle güzel zebani gördün mü hayatında, pezevenk?"

"Ben hayatımda zebani mi gördüm y-" Küfredecekken bakışları Ateş'in sert bakışlarıyla kesişti ve sustu. "Yengeciğim."

"Ben dedim bir şey olmaz buna diye, *Shrek* bu."

"Ben ne güzel rüyamda sevgilimin bahar mavisi gözlerini görüyordum, bok vardı da uyandırdınız," dedi yorgunlukla. Vücudunda sakinleştirici olduğu için daha çok uyumak istiyor olmalıydı.

"Ağrın var mı?" diye sordu Ateş ciddiyetinin arkasındaki endişeyle.

"Yok. Acemilermiş ya da senin cüssene göre ayarladıkları için bende tutturamadılar ayarı yavşaklar. İyiyim ben." Üstündeki çarşafı attı, yerinden kalkacaktı ki Ateş onu sarsmayarak geri itti.

"Az daha ölüyordun, baygınsın kaç saattir. Nereye kalkıyorsun?" dedi Ateş çatık kaşlarıyla.

"Bir şeyim yok benim," dedi ama tekrar doğrulmaya çalışırken yüzünü acıyla buruşturdu. Çok geçmeden Zerrin ve iki adam içeri girdiler. Biri daha önce Ateş'in evinde gördüğüm Bahadır'dı, diğeriyse Ateş beni yakaladığında beni biçen kel doktordu. Adamın bakışları üstümde gezinmişti kısa da olsa.

Doktor onları kontrol ederken biz de odadan çıkmıştık. Kaya'nın yoğun bakışlarını hep üstümde hissetmiştim. "Git, üstünü değiştir, duş al. Kötü görünüyorsun," dedim elim Ateş'in omzuna giderken.

Zerrin'in bakışları üstümüzdeydi. "Sonra da konuşalım."

Sarı gözleri kısıldı, yüzüme değişik bir ifadeyle baktı. Ardından söylediklerimi ikiletmeden yanımızdan ayrıldı.

"Kusura bakma, doğru düzgün tanışamadık. Biraz panik oldum, korktum. Pusat kardeşim gibidir, Kaya da yakın arkadaşım. İkisi de yaralanınca aptallaştım." Bana daha çok Kaya için endişelenmiş gibi gelmişti. Birlikte salona geçtik.

"Sorun değil, ben de şaşkınım."

"Neyse ki hepsi iyi." Hepsinin iyi olmadığına emindim.

"Ateş'in kuzeni olduğunu bilmiyordum. Oğuzhan Bey'in kızı mısınız?" Aslında kuzenleri olduğunu biliyordum, geniş bir soyağacı vardı. Aşiret miydi acaba?

Seyrek kirpiklerini kırpıştırarak yüzüme baktı. "Evet, babamı tanıyor musunuz?" İlk Cebonayan toplantısına gittiğimde gördüğüm karizmatik Alanguva'ydı.

"Evet, bir kez laflamıştık." Ateş, amcasını bile kıskanmıştı.

"Aşk olsun, babamla bile tanışmışsın. Ateş bizi tanıştırmadı daha."

"Henüz çok yeni," dedim gerçek bir âşık gibi. Gülümsedi.

"Gerçi ben burada değildim. New Jersey'deki şirketin başındaydım da buraya kısa süreliğine dönmüştüm." Kaya'yla da nereden arkadaş olduğu anlaşılıyordu.

Telefonu çaldığında müsaade isteyerek yanımdan uzaklaştı. Ben de salondaki koltuklardan birine oturdum. Ferda evde değildi sanırım. Bahar'a telefon edip Pusat'ı gördüğümü ve endişeye gerek olmadığını söyleyerek kapattım.

Ateş çok sarsılmış görünüyordu. Onu bu hâlde ikinci görüşümdü, ilki kardeşi kaybolduğu zamandı. Tam olarak yaşanılan olayı anlatmıyordu, omuzlarında bir yük var gibiydi. Belki de Pusat'ın onun yüzünden yaralanması, onu düşündüğümden fazla etkilemişti. Ama onun gibi bir adam için de bu kadar duygusallık fazlaydı. Belki de ben onu kendim gibi bir kalpsiz sanıyordum.

Çok geçmeden Necmi ve Bahadır da çıkmıştı odadan. Pusat ve Kaya'nın yattığı oda boşaldığında bakışlarım etrafta gezindi. Tekrar odaya girdiğimde Kaya yerinde doğrulmuş, derin derin nefes alıyordu. Pusat'sa yan yan onu izliyordu.

"Telefonumu bulamıyorum, senden arayabilir miyim Bahar'ı?" *Shrek* fazla kibardı bugün.

"Şimdi konuştum, vurulduğunu söylemedim. Sesin iyi çıkmıyor, kendine gelince konuş." Sözlerimi haklı bularak ısrar etmedi, kafasını salladı. "Gıcık patronun bir halt anlatmıyor, sen anlat. Nasıl tuzağa düştünüz?"

Pusat'ın bakışları kısa bir an Kaya'ya kaydı. "Şahin'in üstümüze yıktığı bir dava vardı, paravan bir şirketle açtı. Çok büyük bir mesele değildi ama önemliydi. Şahin'in yanındaki muhbirlerimizden biri Ateş'e saldırı düzenleneceğini öğrenince ben de güvenliği artırmaya çalıştım ama kimseye ulaşamayınca kendim olaya el attım."

"Senin kadar yetkisi olan Beril'den başka biri var mı?" Sözlerimle bir an düşündü, kafasını iki yana salladı. "Peki, o an Beril'e ulaşabildin mi?" Yine iki yana salladı koca kafasını. "Beril'i kovmak için hâlâ neyi bekliyorsunuz, anlamıyorum." Muhbir olma ihtimali çok yüksekti.

"Beril kaç yıllık çalışanımız, çok da sıkıdır. Kıskançlık yapma," dedi uyuz *Shrek*.

"Herkese bu kadar güvenir misin sen? Hem ne kıskançlığı?" Ters ters baktım yüzüne.

"Yani güzel kız, başarılı, Ateş'e de yakın."

"Siktir git, puşta bak." Küfrümle yüzünü buruşturdu. Kaya'nın da kaşları havalanmış, beni izliyordu. Bakışlarımı doğrudan Kaya'nın üstüne çevirdim. "Sen ne imalı imalı bakıyorsun geldiğimden beri?"

"Hiç, eski hâllerini özlemişim de." Bunu söylerken omuz silkmiş ve yaralı omzunu acıtmıştı. Salak! Pusat ne olduğunu anlamaya çalışarak bana ve Kaya'ya bakıyordu dikkatli gözlerle.

Kaya, yanındaki uzun masada duran suya uzanmaya çalıştı ancak omzu yüzünden başarısız olurken yaklaştım. Su dolu bardağı ona uzattım. Mavi gözleri kısılırken elini uzattı. Parmakları parmaklarıma temas ederken bir an olsun bakışlarını ayırmadı ve yavaşça aldı bardağı.

Gergin kaslarına bakarken yüzüme muzır bir ifade yerleştirdim. "Ben özlememişim, yani bilseydim şöyle bir şeye dönüşeceğini bekleme konusundaki fikrim değişebilirdi." Elim yaralı olmayan çıplak omzuna gitti. Görmeyeli bayağı kas yapmıştı.

Kol kasını sıkarken dudaklarım *vay be* dermiş gibi bükülmüştü. "Hay maşallah!" Kaya'nın gözleri gülerken yüzünde alışık olduğum o hayran ifadeyle bana bakıyordu.

"Yuh amına koyayım, ayaküstü taciz ettin adamı." Eli dudaklarının üstüne gitti. "Ateş duysun mu bunları?" dedi *Shrek* büyük bir şokla.

"Oğlum, sen niye bu adamların ahlak bekçiliğini yapıyorsun?" dedim bu durumdan çok muzdarip hissettiğimi belli ederek.

"Ateş!" diyerek bağırdı Pusat. "Sevgilin elden gidiyor." Elimi çektim Kaya'nın çıplak omzundan.

"Boş yapma, Ateş'e hele bir şey söyle..." dedim kendimden fazla emin bir tavırla. "Yani sonuçta ben de senin hakkında fazla şey biliyorum. Sarışın Yade mi dersin, kızıl Cindy mi dersin? Ben hangi birini anlatayım bahar gözlüne?" Pusat'ın rengi atarken kaşları çatıldı.

"Ne diyorsun be? Kimseye sarkıntılık yapmadım ben." Kafamı *kesin öyledir* der gibi salladım. Kaya bizi izlerken güldü.

"Hâlâ aynı delisin." Ona gıcık bir gülümseme gönderip *Shrek*'in yanına oturdum.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" dedi Pusat bakışları sürekli ikimizin arasında giderken.

Kaya dudaklarını aralamıştı ki kestim onu: "Eski bir kırık."

Pusat'ın kaşları hayretle havalandı. "Çüş be, bizim şirkette eskin olmayan kaldı mı?"

Omuz silktim. "Hızlıyız be *Shrek*." Düzelttim. "Senin kadar olamasak da. Yapıyoruz kendi çapımızda bir şeyler."

"Benim ne hızlılığımı gördün? İşimde gücümde, namuslu bir adamım ben. Bahar da bunu böyle bilsin." Yeri geldiğinde biliyordu *kaç yaşında adamım, yemediğim bok kalmıştır,* demesini.

"Demek kendini Ateş'in önüne attın. Bana bak *Shrek*, o ayağını denk al. Sevgilimin aklını böyle oyunlarla bulandırabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Siz de iyi alıştınız," dedi *Shrek* kısık sesle.

"Nerede vuruldunuz?" Sözlerimle Pusat bakışlarını kaçırdı, Kaya'ya baktım. İkisi de sessiz kalırken sinirlenmeye başlamıştım.

"Bilmen gereken bir şey olsa Ateş söyler zaten."

"Sanırım hâlâ anlayamadın ama patronun bana deli oluyor, yakında aşkından ölecek. Bana anlatmaz mı sanıyorsun?" Pusat gözlerini devirdi.

"O anlatsın o zaman." Yine laf sokmak için dudaklarımı aralamıştım ki kapı açıldı. Ateş üstüne spor kıyafetler giymiş, ifadesine çekidüzen vermişti. Şimdi yine o yıkılmaz ifadesiyle karşımda duruyordu.

Güzel gözleri üstümde gezindi, ardından da bakışları üstümde olan Kaya'ya ters bir bakış attı. Kaya'nın yumuşak yüz ifadesi kaybolurken yerinde dikleşmişti. Ben ona adımlarken o da odanın ortasına kadar gelmişti.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu fazla gür çıkmayan sesiyle.

"Bizim bir şeyimiz yok, kaç kaybımız var?" Pusat bu soruyu sormaya alışık gibiydi.

"Dört; Oktay, Çağan ve yeni katılan iki koruma daha." Ateş'in sözleriyle Pusat'ın yüzü acıyla kasıldı.

"Oktay yeni evlenmişti, Çağan'ın da üç çocuğu vardı." Pusat sıkıntıyla verdi nefesini.

"Biliyorum, aileleriyle ilgileniyorum."

"Adi piç," dedi Pusat doldu dolu. "Durmuyor, durmayacak."

"Durmasını isteyen yok zaten o kanı bozuktan Pusat, daha dikkatli olmalıydık. Sen bir daha kendini önüme atmayacaksın."

"Sen önemlisin, Ateş."

"Sen değil misin, Pusat?"

"Bana hayatım boyunca hep seni korumam öğretildi ama öğretilmeseydi de korurdum. Sen benim kardeşimsin." Bu konuşma çok duygusala kaçıyordu, birazdan gözümün önünde öpüşmelerine dayanamazdım. Bu yüzden Ateş'e biraz daha yaklaştım, yanında durdum. Ateş, Kaya'ya ters bir bakış attı, onun önünde konuşmaktan rahatsız olmuştu.

"Bir daha böyle bir şey yapma."

"Yapacağım, bin kez olsa bin kez daha yaparım." Aralarında arkadaşlıktan öte bir bağ olduğunun farkındaydım ama Pusat'ın bağlılığı tuhaftı. Gerçekten de Ateş'i korumak için eğitilmişti, sadıktı. Bu eğitimi merak etmiştim, onlar hakkında aslında pek bir şey bilmiyordum.

Önceden geçmişini merak etmiyordum, umursamıyordum. Ancak artık umursuyordum, o geçmişiyle geleceğini çalacağımı biliyordum. Tabii, onun benden daha iyi bir hırsız olduğunu da.

Bir elimi Ateş'in koluna sardım, çenemi hafifçe koluna sürttüğümde bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Elim kolundan aşağı doğru indi. Onun da eli elime indi ve ince parmaklarımı parmaklarının arasına aldı. Ardından bakışlarını kaldırdı ve Kaya'ya dikti gözlerini.

"Senin de böyle bir çatışmanın ortasına düşmeni istemezdim, sonuçta sen bir avukatsın." Son kelimelerini aşağılar gibi söylemişti, biri hukuk okumanın ne kadar zor olduğunu bu adama anlatmalıydı. Tabii, beyefendi teknolojiyle uğraşan bir *gangster*di.

"Sorun değil, sonuçta bilemezdik," dedi Kaya. "Siz üstünü örtmeye çalıştınız ama bence Şahin'in yaptırdığını kanıtlayabiliriz."

"Nasıl?" Merak eder gibi değildi, alay eder gibiydi.

"Paravan şirketin arkasındakinin Şahin olduğunu kanıtlarsak gerisi zor olmaz."

"Amacım bu olsaydı kanıtlanmasını sağlardım ama değil. Sen, sana verilen görevi yap, yeter." Elimi biraz daha sıktı. Kendine doğru çekerek arkasına döndü ve odadan çıkarken beni de peşinden sürükledi. Tüm bunlar olurken Kaya, çatılmış kaşlarının ardındaki öfkeyi saklayamadan bizi izlemişti.

Ateş hızlı hızlı yürümeye devam ediyordu. Evden çıkıp ATV'lere yürürken ses çıkarmıyordum. "Biraz sakin ol."

"Sakinim ben," dedi asla sakin olmayarak.

"Bugün ne oldu, bilmiyorum ama normal davranmıyorsun." Durdu, denize ulaşmıştık.

"Öfkeliyim."

"Şahin bu saldırıyı öylesine yapmadı, misilleme yaptı. Gemilerini patlatanın sen olduğunu biliyordu."

"Tabii ki de ben olacaktım, Aşkın."

"O zaman neden Arjantin'e kılık değiştirerek gittik?"

"Çünkü bilse bile asla kanıtlayamazdı, ne kendisine ne de çevresine. Böyle bir atağa geçeceğini biliyordum ama bile bile hazırlıksız yakalandım." Onu anlamak benim için bile bazen zor oluyordu.

"Ferda nerede?"

"Babaannemin yanında." O ATV'ye binerken ben yanındakine geçmedim, arkasına yerleşip kollarımı beline sardım. Bu hareketim onu şaşırttı ama ses çıkarmadı. Motoru çalıştırırken bacaklarıma deniz suyu sıçradı.

Kafamı kaslı sırtına yasladım kasvetli havanın vurduğu denizi izlerken. "Dünkü cinayetin seni fazla yordu anlaşılan," dedi ona sokulmamdan fazlasıyla memnun olduğunu ses tonundan bile hissettirerek.

"Bebeğim, benim yorulmadığımı ne zaman anlayacaksın sen?"

"Birinin bana *bebeğim* demesi beni bu kadar etkilememeli, çok saçma," dedi kısık sesiyle ama duydum. Parmaklarım kaslarını kapatan uzun kollu siyah *sweatshirt*ünün üstünde gezindi.

"Ben *biri* değilim."

"Kimsin sen?" dedi omzunun üstünden bana bakarak.

"Önüne bak da güzelliğim aklını almasın, ikinci kez düşmeyelim suya."

"Egonu yesinler," dedi önüne dönerken.

"Egomu yiye yiye bırakmadın zaten." Küçük adasına vardığımızda indik, eli yine elime gitti ve ben tuhaftır ki bunu hiç garipsemeden karşılık verdim. Birlikte evine girdiğimizde salona geçerek yorgunlukla üçlü koltuğuna oturdu. Ben de pahalı içkilerinin olduğu cam dolaba yöneldim, kendime en pahalısından bir bardak viski koydum ve Ateş'in yanına oturdum.

"Neden buraya geldik?" Kafasını koltuğun başlığına yasladı, sorumla üstten bir bakış attı yüzüme.

"Sevgilimi evime getirdim, bundan doğal ne var?"

"Sikeceğim sevgilini de seni de, sorularımı neden geçiştiriyorsun?"

"Sürekli sorgulaman yoruyor beni."

"Çünkü her haltın altından bir şeyler çıkıyor, karşında aptal mı var senin?"

"Sorun da burada, karşımda zekâ var. Vahşi bir zekâ." Sarı gözleri kısıldı, eli elimdeki viski bardağına gitti. Tek dikişte bitirdi. Bardağı küçük masaya bırakarak bana çevirdi yine ilgisini.

Az önce viskinin ıslattığı dudakları parlıyor, bir damla çenesinden hafifçe aşağı kayıyordu. Kafasını tekrar koltuğa yasladığında ona doğru uzandım. Dudaklarımı tenine yaklaştırdım, dilim çenesinden kayan damlayı emdiğinde gözleri kısıldı. Tek bir hamleyle kucağına çıktım, bundan memnun bir şekilde kısık nefesini verdi, elleri belime gitti.

"Bu kadar gerginlik fazla, gevşe."

"Ne tuhaftır ki sesini duymak bile beni geriyorken kokunu duymak gevşetiyor."

"Aşk itirafı geliyor," dedim sevimli bir gülümseme sunarak kollarımı boynuna dolarken. Sarıları gülüşümde takılı kaldı. "Bir dakika, o olmuştu zaten."

"Ne?" dedi kaşları çatılırken.

"E, ben dedim sana Kaptan'ın rakısı çarpar diye, tüm gece bana olan aşkını anlatarak ağladın."

"Yapmadım öyle bir şey," dedi ama kendinden çok emin durmuyordu.

"Hah," diye bir nida çıktı dudaklarımdan. "Sen öyle san. 'Aşığım sana Aşkın, sen olmadan nefes alamıyorum. Hayatımda gördüğüm en seksi, en mükemmel katilsin, lütfen benimle evlen ve koltuğumu devral. Çocuklarımın anası, evimin direği ol.'" Gülüşüyle gözleri kısılıp dudakları gerilirken gamzesi de belirginleşti.

Bir eli hafifçe burnuma fiske attı. "Şapşal."

"Sen inanma, az kalsın gecenin o saatinde nikâh memuru arayacaktın." Biraz daha güldü.

"Son zamanlarda şu evlilik esprilerini sık yapar oldun."

"Yani sonuçta sevgilimsin, seninle değil de Kaya'yla mı yapacağım?" dedim teessüf eder gibi. Güleç ifadesi uçtu birden. "Hem kulağa güzel gelmiyor mu? Aşkın Alanguva?"

"Cebonayan'a giremeyeceksin, Aşkın."

"Aşk olsun sevgilim, sanki Cebonayan için yapıyorum bunları," dedim dudağımı büzerek. Bakışları yoğunlaştı, dudağımda takılı kaldı. Uzandı ve dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. Uzatmadan geri çekildiğinde dudaklarımı yaladım. "Bu, *güzelliğine dayanamıyorum, çok tatlısın* öpücüğü müydü?"

"Sanırım," dedi bu sefer beni yalanlamadan.

"Tamam, bu kadar romantizm midemi bulandırıyor." Yüzümü buruşturdum. *Shrek* ve *Şirine* ikilisine benzemek istemiyordum kesinlikle.

"Dün o iğrenç yere ne kılığıyla gittin?"

"Çok seksi bir sarışın kılığındaydım ama o kadar seksiydim ki eğer o hâlimi görseydin on gün yataktan çıkamazdık. Bir dakika... Kulağa çok iyi geldi, gidip kılık mı değiştirsem? Hem fantezi olur."

Ben kucağından kalkmak için hamle yapmıştım ki belimdeki eli sıkılaştı ve engelledi.

"Mide bulandırıcı bir cinayet."

"Mide bulandırıcı bir şerefsiz." Sözlerimle kafasını ağır ağır salladı.

"Evet, belki yaptıklarının on mislini de hak etmişti," dedi beni onaylayarak. "Peki, sen hak ettin mi?"

"Yine birilerinin boş edebiyat kasarak beni uyaracağı yerde miyiz?"

"Sen seri katil değilsin, öyle olsan bir kurşun sıkıp geçersin. Ama bundan zevk alıyorsun, öldürmeyi seviyorsun, işkence çektirmek sana haz veriyor. Bu hiç normal değil."

"Ölü abini konuşturmak çok mu normal?"

"Hiçbir şey normal değil ki. Seni uyarmıyorum, anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Ben bile kendimi anlayamıyordum. "Beni anlayamazsın, sadece tahmin edersin. Ve konumuz benim nasıl mükemmel bir katil olduğum değil. Bu arada dün gece o iğrenç yerde kimi gördüğümü tahmin bile edemezsin."

"Kimi?" Konudan konuya atlamama artık o da alışmıştı.

"Salıncak'ı, hem de bana ahlaksız teklif yaptı. Dedim, *yok, olmaz, ben Ateş'in müstakbel geliniyim.*" Kaşları çatıldı. "Yani sanırım sizin Cebonayan'da grup seks bir gelenek, iki güzel kadını götürüyordu ayaküstü. Senin kadar kendine güvenmiyorsa demek ki dört değil de i-"

"Aşkın, dur artık." Durdum, eli saçlarımın arasına gitti. "Bir seri katilin bu kadar çenesi düşük olması akıl alır gibi değil." Saçımdaki eline vurdum çekmesi için ama o çekmedi. "Kafamı bulandırmaya çalışıyorsun ki başarıyorsun da güzelim. Sadece sorduklarıma cevap ver. Dün gece neler oldu?"

"Emriniz olur, Ateş Bey," dedim alayla. "Sen bana istediğim yanıtları vermeyip beni geçiştirirsen ben de seni geçiştiririm. Sanırım hâlâ bende işlerin nasıl yürüdüğü anlayamadın, Alanguva."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Sen beni geçiştiremezsin. Ne sen ne de o yaverin. Konu Şahin ve Cebonayan olduğunda sanki devlet sırrı saklıyorsunuz, sanki ben istediğimi anında öğrenemem, sanki ben istesem sizi elimde oyuncak edemem."

"Dolmuşsun."

"Dolmak değil bu, anlayamamak aslında."

"Şahin tehlikeli, sen de farkındasın ki kolunun uzanmadığı yer yok. Seni inceliyor, belki gerçek kimliğini bile öğrendi. Şahin oturduğum koltuğu almak için her şeyi yapar ki yaptı da zaten, buna rağmen o koltukta oturan benim. Bunu kaldıramıyor, her gün daha da gözü kararıyor. Benden aldığı tek kişi abim de değil ayrıca."

"Şahin'den korkuyorsun."

"Şahin'in yanımdaki bir kişiyi daha almasından," diye düzeltti beni.

"Senin gerçek kimliğini öğrendiyse, en iyi ihtimalle müebbet hapis yersin. En kötü ihtimali sen bile tahmin edemezsin. Düşmanımı iyi tanıyorum. Sakin ve temkinli olmalıyız, sense fazla fevrisin." *Peki, ben neden bu kadar önemliyim senin için, Alanguva? V, bu işin neresinde?"*

Eli bu sefer boynuma gitti, hafifçe okşadı. "Seninle daha çok işim var," dedi kısılan sesiyle, sarı bakışları dikkatle gözlerimdeyken.

"Sahiden, ne işin var? Doğru söyle, zeki beynimi klonlamak için yapıyorsun bunları, değil mi?"

"Senden bir tane daha olursa bu, insanlığın sonu olur," dedi gözleri kısılırken sevimli bir ifadeyle.

Ensesindeki elimle hafif hafif saçlarını okşadım. Kendimi kasıklarına yasladığımda pembemsi dudaklarını yaladı. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım, dudaklarım dudaklarının bir nefes ötesindeydi. "Öyle mi dersin?"

Dudakları aralandı dudaklarımla buluşmak için, kafasını bana yaklaştırdı ancak kafamı hafifçe geriye attığım için dudaklarımız birleşemedi. İtirazsız bir şekilde biraz daha yaklaştı, kendimi yine geriye attığımda boynumdaki eli enseme çıktı. Ensemden tutarak kafamı geriye atmamı engelledi ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Tadına fazlasıyla alıştığım dudakları, yavaş ama sertliğini kaybetmeden ezdi dudaklarımı. Bir eli tişörtümün içinden çıplak belimi sıkarak daha çok kendisine çekti. Ona doğru ağırlığımı verdiğimde göğüslerim göğsünü ezdi. Alt dudağını iki dişimin arasına alarak kendime doğru çektim. Dudaklarından ayılırken ısırdığım alt dudağını da yavaşça serbest bıraktım.

Sarı gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu. İşaret parmağım boynundan yavaşça aşağı indi, ben de ona aynı dikkatle baktım. Kasıklarımı sertliğine bastırdığımda derin bir nefes aldı. Kafamı hafifçe boynuma doğru yatırdım, yüzüme masum bir ifade yerleştirdim. "Beni istiyor musun, Ateş?"

"Her şey açık değil mi?" Kafamı iki yana salladım.

"Değil."

"Seni istiyorum." Elim, kirli sakallarının olduğu çenesine gitti.

"Ne kadar?"

"Çok."

"Ne kadar çok?"

"Ne duymak istiyorsun?"

"Beni ne kadar istediğini, beni neden istediğini." Sözlerimle yüzümdeki o baştan çıkarıcı ifade kaybolurken fazla ciddiydim. Onun da gözlerindeki arzu perdelenirken derin bir nefes aldı.

"Seni V olduğun için istiyorum; fazla zeki, fazla inanılmaz olduğun için. Ve ne kadar istediğimi ben bile anlayamıyorum."

"Bu yüzden mi her yerimi öpmek istiyorsun? Bu yüzden mi sertçe içime girmek istiyorsun?" dedim kısılan sesimle, yüzüne dikkatle bakarken.

Kucağında sertliğine hafifçe sürtünerek kucağından kalktım ve ellerimi de üstünden çektim. Kendime yeni bir kadeh koyarken o da yerinden kalkmıştı, yavaş adımlarla yaklaştı ve tam arkamda durdu. Göğsünü sırtıma yasladı onu daha çok hissetmemi sağlayarak.

Eli belime giderken dudakları kulağımın hemen kenarındaydı. Nefesi tenime çarptı.

"Ne duymak istediğini bilmiyorum ama hata yapıyorsun. Düşmanın olmadığımı anla artık, seni kandırmıyorum, sana oynamıyorum. Sadece istiyorum ve buna inanmayacağını da biliyorum." Sözlerinin sana güvenmeme neden olmayacağını da biliyorsun Alanguva. İkimiz de birbirimize aslında hiçbir şey anlatmıyorduk.

"Beni istediğin için mi kıskanıyorsun?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden. Kafamı ona doğru çevirdiğimde bu hareketim saçlarımın onun göğsüne sürtünmesine neden oldu. "O adamla aynı odada olmana bile katlanamadım, sana hayran gözlerle bakmasına katlanamadım." Belimde olmayan eli çıplak kolumda gezindi. "Bu ipeksi tenine dokunmuş bir adamı canlı görmeye dayanamadım." Alanguva bu sefer beni gerçekten şaşırttı, kafamı biraz daha çevirerek yüzünü gördüm. Fazla ciddiydi.

"Sen bana âşık olmuşsun." Alaya almam hoşuna gitmedi, güldüm ben de onun aksine. Yüzü biraz daha sertleşti. "Çok saçmaladın, kendini çok kaptırmışsın." Konuşmaya devam edecektim ama Ateş boynuma küçük bir öpücük bıraktı ve merdivenlere yönelerek yukarı çıktı.

Arkasından bir süre baktım. "Etkileyici puşt," diye söylenerek yeni bir kadehe, az önce tadı damağımda kalan viskiden doldurdum. Tek dikişte içtim ve bardağı bıraktım. Dudağımın kenarından akan viskiyi elimin tersiyle silerek ben de az önce Ateş'in çıktığı merdivenden çıktım.

Yatak odasına kapıyı tıklatmadan girdim. Ateş üstünü çıkarmış, terasına çıkmış ve sigara içiyordu. "Ne o öyle çıkıp gitmeler? Bana mı özeniyorsun?" Omzunun üstünden bir bakış attı.

Kendimi yatağına attım, bacaklarım yataktan sarkarken onu izliyordum. Çıplak üst bedeni ve kalçasını sıkıca sarmış pantolonu iyi duruyordu. Bakışlarımı fark ederek sırıttı, tamamen bana doğru döndü. Sigarasını söndürdü ve odaya girdi.

"Bir davet düzenleyeceğim, istediğin herkesi çağırabilirsin," dedi bana yaklaşırken. "Sonuçta biz bir aileyiz artık." Hafif alaylıydı. Yaklaşmaya devam etti, üstüme doğru eğildi.

Dizini, iki bacağımın arasından yatağa, kollarını ise başımın iki yanından yatağa dayadı. Kol kasları iyice şişerken gözüme daha da iri gelmişti. Elim havalandı, çıplak göğsünde gezindi, Ateş kısa bir an gözlerini yumdu.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Ne daveti?"

"Uzun zamandır ne ailem ne de Cebonayan adına bir etkinlik düzenliyorum, varlığımı hatırlatmanın vakti geldi." Biraz daha eğildi yüzüme.

"Bana doyamıyor musun?" Sözlerimle gamzesi belirginleşti.

"Sana doymanın mümkün olduğunu sanmıyorum." Bu sefer yumuşakça bastırdı dudaklarını, ağırlığını tamamen üstüme verirken güzel kokusu ciğerlerime doldu. Bir eli hafifçe saçımı okşuyordu, diğeriyse çoktan kalçama doğru yola çıkmıştı. Ellerimin çıplak vücudunda gezinmesi fazla hoşuna gidiyordu.

Kalçamdan tutarak vücudumu havaya kaldırdığında yatakta biraz daha yukarı doğru çıktık. Dudaklarının yavaşlığı silinmişti, her geçen saniye alevleniyorduk. Seri bir hamleyle onu yatağa attım ve kasıklarına oturdum. Dudaklarım yavaşça boynuna kaydığında yutkundu.

Boynundan aşağı doğru indim, kendimi kasıklarına bastırırken dudaklarım biraz daha aşağı inmişti. Karın kaslarında gezinen dudaklarımla nefes alıp verişi hızlanmıştı. Üstümdeki tişörtü tek bir hareketle çıkardım. Teninin ateşini hissediyordum, ben de onu istiyordum.

Kasıklarından ayrıldım, biraz daha aşağı indim. Dudaklarım teninde gezinmeye devam ederken Alanguva tamamen bana teslim olmuş vaziyetteydi. Dudaklarım karın kaslarından biraz daha aşağı indiğinde artık kasıklarına gelmiştim. Çenemi kasıklarına yasladım ve ona baktım. Alev almış sarıları dikkatle beni izliyordu. Ona kısa bir bakış attığımda alt dudağını ağzının içine yuvarladı, kasları gerilmekten belirginleşmişti.

Pantolonunun düğmesine gitti elim, Ateş dayanamıyormuş gibi uzandığı yerden kalktı, pantolonu hızla çıkardı ve kendini yine bana bıraktı. Ben de yatağın ucunda dizlerimin üstünde durdum, tam önümde durarak ayakta dikildi. Kısık gözlerimle onu izlemeye devam ettim. Yakınlaştı ama eğilmedi.

"Şu an nasıl bakıyorsun, biliyor musun?" diye sordum elim göğsünü okşayarak yavaşça aşağı inerken. "Benim için her şeyi yapabilecekmiş gibi." Çenemi kasıklarına yasladım yine, nefesim sıcak tenine çarptı.

Dişimi siyah *boxer*ının lastiğine geçirdim, Ateş gırtlaktan bir ses çıkararak kafasını havaya kaldırdı. Dişimi çektim, yüzüne baktım kafamı kaldırarak. "Söylesene Ateş, yapar mısın?"

Güldü, kafasını eğdi. Sarıları arzudan kararmıştı. "Ne yapar mıyım?"

"Benim için her şeyi yapar mısın?"

"Şu an var ya ebesini bile sikerim." Sözleri gülmeme neden oldu, hem de yüksek sesle. Ateş'in eli saçıma gitti. Gamzesi belli olurken bakışları sık sık siyah dantelli sütyenimin açıkta bıraktığı göğüslerime kayıyordu. Konuşmasa bile gözleri neler yapmak istediğini fazlasıyla anlatıyordu. "Beni kaba bir adam yapıyorsun."

"Sen zaten salon beyefendisi görünümlü bir sokak serserisisin." Eli sütyenimin kopçasına gitti. "Söyle, Ateş, Şahin sana saldırı düzenlediğinde oyalandığın şey neydi? Neden iki gündür sesin çıkmıyor?" Eli çıplak sırtımda durdu, gözlerindeki arzu geri planda kalırken kaşları çatıldı.

Nefesini zorlukla verdi, bir adım geri çekildi. "En başından beri merak ettiğin şey bu, ben seni cevaplamayınca sen de beni savunmasız anımda mı yakalamak istedin? Yapma Aşkın, her şey oyun olabilir ama sevişmelerimize sen de oyun diyemezsin." Diyemezdim.

"Soruma cevap ver."

"Senin yüzünden!" dedi yükselen sesiyle. "Aklımı karıştıran sendin, dikkatimi dağıtan sendin." Sesi durgunlaştı, dolaptan kendine yeni bir pantolon çıkarıp giyinirken onu izliyordum.

Duymamı istemediği bir şey yapmıştı. "Ne yaptın, Ateş?" Üstü çıplak kalırken bana döndü yine, yaklaştı.

"Seni araştırdım, geçmişini." Öylece yüzüne baktım. "Çok derine inemedim, gördüklerim durdurdu beni."

"Ne biliyorsun?"

"Kaldığın yetimhaneden neden kaçtığını biliyorum." Biraz daha yaklaştı. "Müdürü neden öldürdüğünü biliyorum."

"Neden öldürmüşüm peki?"

"Berna Kul, öldüğünde otuz yedi yaşındaydı. On yılı aşkındır aynı yetimhanede müdürlük yapıyordu ancak tek gelir kaynağı bu değildi.

Yurdunda kalan kızlar reşit olduğunda onlara gidecek yer ve iş ayarlıyordu ama bu, onların gözünü boyayarak fuhşa sürüklemekti. Büyük bir mafya vardı arkasında, büyük paralar dönüyordu. Yağlı müşteriler bazen daha küçük kızları istiyordu ve Berna yurttaki küçük yaştaki kızları pazarlamaktan çekinmiyordu ama bu tehlikeli olduğu için çok nadir oluyordu." Durdu, yüzümü inceledi.

Bilemezdi, bu kadar çok şeyi öğrenemezdi.

"Bir gün yine bir çocuk istemişti o zengin piçlerden biri ve seni seçmişlerdi. Bilmedikleri şeyse öz babanı öldürecek kadar gözü kara; onların planlarını anlayacak, başkaldıracak kadar zeki ve vahşi olduğundu. Kaç yaşındaydın? On iki mi? Yoksa on üç mü?" Oturmaya devam ediyordum, hareket bile etmiyordum. "Berna seni götürecekken onu öldürene kadar bıçakladın ve yurttan kaçtın. Sanırım Kaptan'la da bundan sonra tanıştın. Müdürü öldürdüğün duyulmadı çünkü bu işin arkasındakiler daha derindi ve olayı gündeme getirmeden kapatmak istediler."

Beklemiyordum; bunları öğrenebilmesi bir yana, böyle bir çaba içine girmesi bile benim için beklenmedikti.

"V olarak işlediğin ilk cinayet de bu mafya çetesini çökertmek, onları öldürmek oldu. Bu işin arkasındaki herkesi tek tek öldürdün."

Yerimden kalktım, tişörtümü üstüme geçirdim. Birkaç adım atarak tam karşısında durdum.

"Aferin Alanguva, dersine güzel çalışmışsın. Ancak neden böyle bir çabaya girdiğini anlamıyorum. Benim geçmişim seni neden ilgilendirir ki?" Aynı benim yapmayı amaçladığım şeyi yapmıştı aslında. Geçmişimle, geleceğimi hedef alacaktı.

"Merak ediyordum nasıl böylesine acımasız bir katile dönüştüğünü, seni nelerin dönüştürdüğünü. Seni merak ettim."

Kafamı aşağı yukarı sallarken yüzümde alaylı bir ifade vardı.

"Merakın dindi mi bari?"

"Yok, dineceğini de sanmıyorum." Bir kez daha kafa salladım anladığımı belli edercesine. Ardından yanından geçerek kapıya yöneldim hiçbir şey söylemeden. Odanın kapısını açtığımda Ateş kolumdan tutarak beni durduracaktı ki parlak kapı koluna düşen yansıması sayesinde ben onun bana uzanan kolunu yakalayarak bedenimi ona

çevirdim. Göğsüne tekme atarak sırtının duvara yapışmasını sağladım.

Tam önünde durdum. "Sen beni bir yerlere çekiştiremezsin, durduramazsın. Bunu hâlâ anlayamadın mı, Alanguva?"

"Anladım ama neden bu kadar öfkelendiğini anlamadım." Çok iyi anlıyordu.

Aslında hem eğlencelisin hem sıkıcı, gerçekten sıkıldım artık, Ateş. Kes artık şu aptal âşık tavırlarını. Karşındaki kişinin kim olduğunun farkına var yoksa o ölüleri dirilten teknolojin bile seni V'nin elinden kurtaramaz.

"Beni neden merak ettin? Dur, tahmin edeyim, sevgilinim diye sanırım. Doğru bildim, değil mi? Ama senin şu zırvalıkların tadını kaçırıyor artık. Biz gerçekten sevgili değiliz."

"Bu işin sahtesi yok," dedi fazla ciddi bir tavırla. "Herkes sevgilim olduğunu biliyor, sen benimlesin. Biz sevgiliden daha öteyiz, ortağız." Benim içeriğini bile bilmediğim, saçma bir ortaklık. Hem bana daha fazla iş vermeyeceğini söylüyor hem de ortak olduğumuzu savunuyordu. Ateş gibi bir adam kendiyle çelişiyordu.

"Birlikte uyuyoruz, sevişiyoruz, illa bir sıfat mı gerek bunlar varken?"

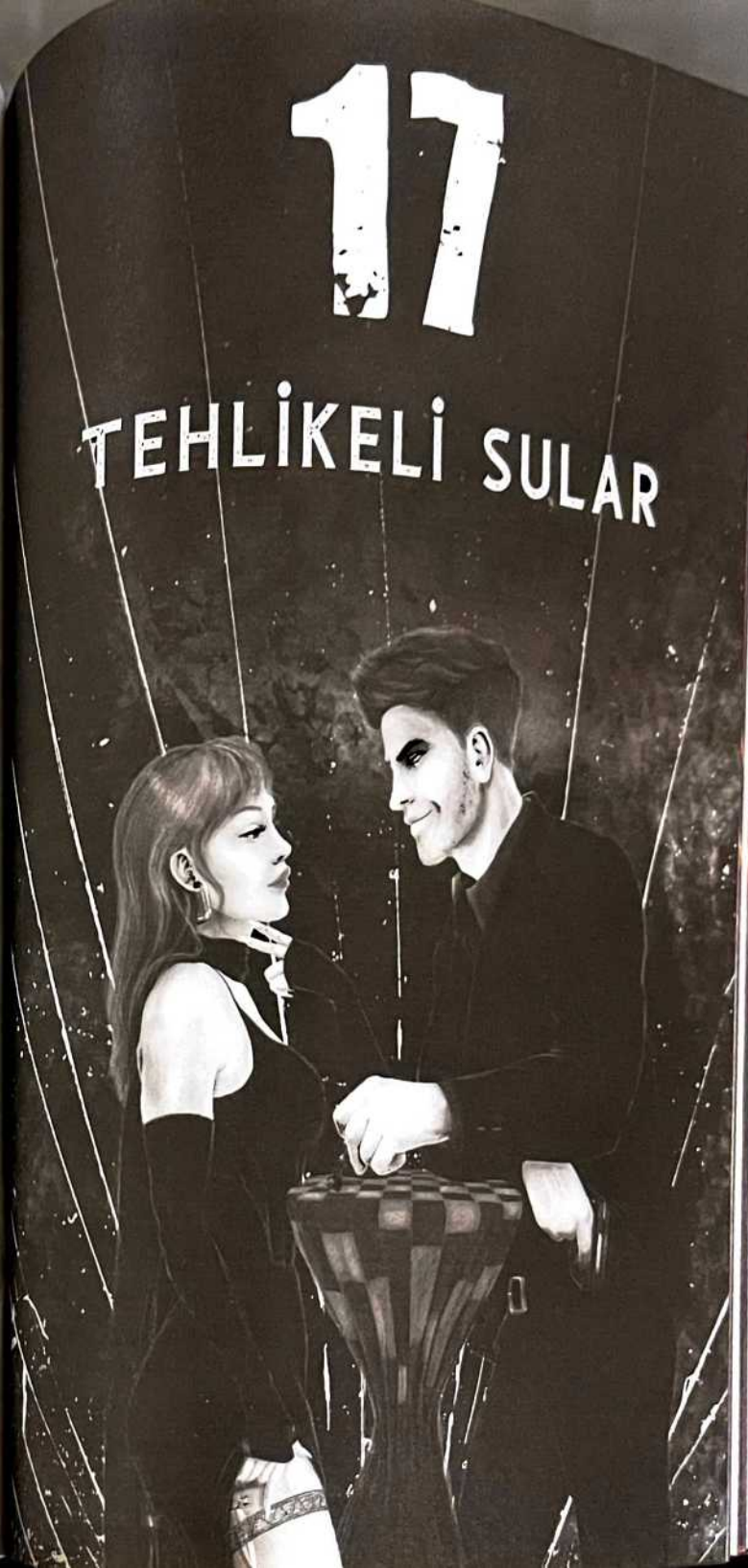
Dudaklarımı aralamıştım ki kesti beni: "Doğru, her sevиştiğinle birlikte olsaydın haremin olmuştu ama her uyuduğunla değil, her ele ele adam öldürdüğünle de değil. Biz birbirimizin sırlarına ortağız, Aşkın. Sil o maskelediğin kuşkunu, ben hep ne istediğini bilen bir adam oldum ve son zamanlarda istediğim tek şey sensin." Yüzü fazla ciddiydi, fazla inandırıcı...

O tepkimi beklerken ben sarılarına biraz daha yoğunlaştım. Perdelediğimi savunduğu kuşkularımı oldukları yerde bıraktım. O, kuşkuları yok ettiğimi sanabilirdi ama belki de o kuşkular Ateş ve ateş parçasından daha yakıcı olacaktı. Bu lavların üstünde oynanan bir kumardı, sadece bir kişi dengesini bulacaktı.

Zihnim tilkilerin içinde doluştuğu, iblisin sık sık uğradığı bir karmaşayla kaplıyken yüzümde alaylı bir sırıtış belirdi ve dudaklarımdan tek bir cümle çıktı: "Harbiden aşk itirafı geldi, amına koyayım ya."

17

TEHLİKELİ SULAR

Pahalı arabalarla dolu galeride temkinli adımlarla bir hayalet gibi ilerliyordum. Zor olmasa da uğraştırıcı olmuştu. Yüzümdeki deri maskeden acilen kurtulmak istiyordum ama biraz daha beklemem gerekiyordu.

Çoktan sistemine sızdığım kameraya bir bakış atarak her şeyin yolunda gittiğinden emin oldum. Lüks arabalarda son kez gezindi gözlerim ve galerinin loş ışığından uzaklaşarak karanlık bir köşeye çekildim.

Kurbanım yanındaki üç adamıyla birlikte giriş yaptığında bekleme süremin azalmasına sevinerek gözlerimi onlara diktim.

"Her şey hazır mı?" diye sordu orta yaşlı kurbanım. "En ufak eksiklik olursa mahvederim sizi. Arabaları kontrol edin bir kez daha."

Burası gündüzleri normal bir galeriydi ama bazı geceler, lüks arabaların içine gizlenmiş silah ve uyuşturucularla teslimat yapılıyordu. Adamları son kez kontrolleri yaparken onları seyrediyordum. Temiz bir cinayet olacaktı, en azından benim açımdan, gerçi gerekli ekipmanı ayarlamak pek kolay olmamıştı.

Adamlarından biri önümdeki arabayı kontrol ederken hareket etmeden öylece dikiliyordum karanlıkta. Beni fark etmeden son kez kontrol etti arabayı iri adam. Elimdeki küçük tabletten misafirlerimizin geldiğini gördüm ve biraz daha keyiflendim.

"Teslimata gelmişler, karşılayın," dedi orta yaşlı adam telefonunu cebine koyarak. Yanında sadece bir adam kalırken diğerleri üst kata çıkmıştı. Burası alt kat oluyordu ama arabaların rahatça girip çıkabilmesi için şu an kapalı olsa da koca bir kepenk sistemi vardı.

Elimdeki tabletle üst katın otomatik kapısını ve buradaki kepenk sistemi dışında tüm kapıları kilitledim. Kurbanım henüz hiçbir şeyin farkında değilken ıslık çaldım, boş alanda ıslığım yankı yaparken kurbanım olan Cevdet ve adamı etrafa bakındı.

"İçeride biri mi var? Etrafa bak," dedi sert ve tok sesiyle Cevdet.

"İmkânı yok efendim, üst kattan gelmiştir belki," demesine kalmadan elimdeki silahla korumasının kafasını dağıttım. Normal korumalar değildi bunlar, hepsi bu tarz işler için çalışan paralı pisliklerdi. Kan Cevdet'in yüzüne sıçrarken o çirkin yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirmiş ve bu fazla hoşuma gitmişti.

Üst kattaki adamlarına bağırarak kapıya koştu ama merdivenlere çıkan kapının kilitli olduğunu gördüğünde küfrederek başka bir çıkış aradı. Müşterisini ve adamlarını da üst katta kilitli bırakmıştım.

Botlarım yerde ses çıkarırken bir kez daha ıslık çaldım. Bu Cevdet'i biraz daha korkuttu. Kepenk tarafında olduğumu fark etti, yüzümü göremedi ama biraz aydınlığa çıktığımda karşısında birinin olduğunu fark etti. Öyle çok korktu ki gözüne kestirdiği ilk arabanın içine bindi. Aslında yaptığı şey çok mantıklıydı çünkü bindiği araç galerideki sayılı zırhlı araçlardan biriydi. Kurşungeçirmezdi hatta altına bomba koysan bile patlamazdı.

Ama Cevdet henüz kiminle karşı karşıya olduğunun farkında değildi. Adımlarım arabanın çevresinde gezinmeye devam ederken elime silah aldığını gördüm filmli ön camın ardından. Elimdeki bıçakla lüks arabaları çizerek ilerliyordum. Arabanın çevresinde birkaç adım attım. Elimdeki çakıyı, arabanın dört lastiğine ayrı ayrı geçirdim. Gerçi aşırı kalın olduğu için çok başarılı olamamıştım.

Yine de korkunun kokusunu alabiliyordum. Öyle çok korkuyordu ki beyni durmuştu. Ama bu arabanın onu koruyacağına olan inancı tamdı.

Onu daha fazla korkutmadım, geri çekildim. Yavaş adımlarla geri geri yürürken artık tekerlerini patlattığım için kaçamayacaktı. Yukarıdan da beklediğim gibi silah sesleri gelmeye başlamıştı. Kapıyı ateş ederek açmışlardı.

Arkamdaki kepenk yavaş yavaş açılırken ben de gözlerimi arabadan ayırmadan geri geri gitmeye devam ediyordum. Kepenk tamamen açıldığında artık galeriden çıkmak üzereydi adımlarım. Adamları merdivenleri inmeye başladığında çoktan kepengin diğer tarafına geçmiş ve uzaklaşmıştım ama hâlâ onları net bir şekilde görebiliyordum.

Cevdet'in gözleri üstümdeydi, adamları beni görmüştü. Alayla, başparmağımı aşağı doğru indirerek Cevdet'e elimle aşağıyı işaret ettim. Cevdet bir süre alık alık yüzüme baktı ama çok geçmeden hemen üstünde oturduğu bombayı fark etti. Kafasını dehşet içinde yüzüme çevirmişti ki tabletten tek bir tuşla arabasını patlattım. Öyle ani ve güçlü olmuştu ki alevlerin onu sarışı, yanışını çıplak gözle ayırt edebilmek zordu, yine de ağır çekimle hareket eder gibi bir havası vardı hazırladığım ateşli soygunun.

Patlayan sadece o olmadı, bu bomba tüm zırhlı arabaların içindeydi, tüm galeri havaya uçtu. İçindeki adamlarla birlikte alev aldı.

Galerinin ateşi V şeklinde yanıyordu, biraz daha uzaklaştım. Motoruma atladım ve olay mahallinden uzaklaştım.

Panomdaki ipleri izlerken sigaramdan derin bir nefes çektim. Büyük tabloyu görmeye çalışırken gözlerim kısıldı. Salondaki büyük televizyonum parladığında İhtiyar'ın yeni bir cinayet daha attığını fark ettim ama bakma gereği duymadım. İlgim önümdeki karışık panodaydı.

Alanguva... Tüm kilit noktası bu soyadın altındaydı. Bora, Tuğrul, Baybora, Şebnem ve bildiğim diğer tüm Alanguvalar panonun bir köşesindeydi, panonun ortasında ise Cebonayan vardı. Ateş Alanguva'nın tehlikeli sarı gözleri ise panodaki fotoğrafında parıl parıldı, tıpkı gerçeği gibi. Sigara dumanı dudaklarımdan kayıp giderek loş odada sönükçe yayıldı, o sarı gözler hiç kaybolmadı.

O günden beri konuşmuyorduk, birkaç kez aramıştı ama cevap vermeyince de zorlamamıştı. Bir haftadır ikimizden de ses yoktu, bu sırada ben cinayetlerime devam ediyordum. Panonun önünden uzaklaşarak beyaz şarap doldurdum kadehe. Bu hafta pek uyumamıştım ve bu, baş ağrılarımın artmasına neden oluyordu. Koltuğuma yerleşerek çıplak bacaklarımı karşımdaki pufa uzattım. Kadehimi yudumlarken telefonum çaldı.

Telefonun ışığı karanlık odada yanıp sönerken söylenerek yerimden kalktım, telefonu aldım masanın üstünden. Kaya arıyordu, tekrar koltuğa geçerken aramasını cevapladım.

"Neredeyse sabah olmuşken umarım aklına banyoda düşmemişimdir, Kaya."

"Sen seversin banyo muhabbetlerini," dedi kendinden emin sesiyle. Ama yalan yoktu, severdim.

"Akşam yemeğinde yürek yedin galiba, yiğidim."

"Konuşmamız gerek."

"Bunu bu saatte söyleme ihtiyacı hissettin çünkü?"

"Uyuyamadığını bilmiyorum sanki Aşkın, karşında bir yabancı varmış gibi davranma." Aslında tahmin edemeyeceği kadar yabancıydı.

"Artık uyku problemim yok ama bunun için sevgilimin sıcak kolları gerek. İnanmazsın ama onun koynunda bebekler gibi uyuyorum." *İnan bana Kaya, ben de çok şaşkınım.* Alaylı gülüşünü işittim. "Haydi, kovulmayı umursamıyorsun; Ateş'in gerçekte kim olduğunu biliyorsun, sana yapacaklarını da mı umursamıyorsun? Kaya, asıl sen tehlikeli sulardasın ve emin ol, Ateş'in kıskançlık krizleri su bile bırakmaz."

"Eski iki arkadaş olarak sohbet ediyoruz, bunda kötü bir şey görmüyorum ben. Hem sen de bir şeyleri bahane edip durma, onu zerre umursamadığını görecek kadar tanıyorum seni."

"Ne boş yaptın, amına koyayım ya!"

Nefesini verdiğini işittim. "Buluşalım mı? Aynı yerde. Ya da evime gel."

"Ama sen gerçekten kaşınıyorsun."

"Aşkın, seni özledim," dedi birdenbire. "İstersen arkadaş olarak düşün, istersen başka şekilde ama öylece atamazsın geçmişimizi."

"Tamam, Kaya, sonra konuşuruz. Şu an cidden ilgimi çekmiyorsun. Haydi, iyi uykular ya da duşlar." Telefonu kapattım. "Herkes de bana âşık, amına koyayım!" Söylenerek telefonu koltuğa bıraktım. Azalan kadehimi yeniledim.

Klasik bir müzik açarak gözlerimi yummuştum ki sıkılarak açtım, bakışlarım telefona kaydı. Ani bir kararla mesajlar kısmına girdim ve Seksi Puşt'u buldum. Yerimde hafifçe doğruldum, elimdeki kadehi bırakmadan iki göğsümün arasına koydum. Siyah, saten geceliğim derin bir göğüs dekoltesi veriyordu. Kadehin uzun kısmı göğüslerimin arasındayken kafamı hafifçe omzuma doğru eğdim. Kadehin

ağız kısmı çeneme değerken dudaklarıma tehlikeli bir gülümseme yerleştirdim. Pozumun aynısından birkaç tane çektim, arasından bir tane seçerek Ateş'e gönderdim ve arkama yaslandım.

Aradan geçen beş dakikanın ardından telefonuma mesaj geldi ve bu sefer tam da beklediğim gibi Ateş Alanguva'ydı. Mesajını açtım.

Bazen sadece bardak olmak istersin.

Gülerek biraz daha yayıldım yerimde ve cevap yazdım.

Gel ol o zaman.

Mesaj görüldü ama bir süre cevap gelmedi. Şu an da yazıyordu.

Fazla güzelsin, fotoğraf atıp aklımı kurcalama.

Güzelliğimi kesinlikle iltifat olarak değil, şikâyet olarak anlatmıştı.

Beni güldürmeyi becerirsen bir dahaki fotoğraf yatakta olacak, hem de daha az parçayla.

Gözünü kapatan maymun emojisi de attım.

Görüldü ama yine beş dakika boyunca cevap yazmadı. Ben yeni bir sigara yakarken hâlâ cevap gelmemişti.

Sanal seks hiç denememiştim; haydi, sen de fotoğraf at ama çıplak olsun.

Anında görüldü ve cevap yazdı.

Aşkıın.

O tonlamasını duymuş gibi hissederken bir tane daha fotoğraf çektim. Saçlarım koltuğun üstüne dökülmüştü, kâküllerim de dağınık ama havalı bir şekilde alnıma. Öpücük atarak tek gözümü kırptım. Fotoğrafı göndermemin ardından beş dakika boyunca çevrim içi kaldı ve altıncı dakikada da aradı.

Aramasını çok geçmeden cevapladım. "Küs olduğunu sanıyordum." Günlerdir duymadığım sesi kulaklarıma doldu:

"Neden?"

"Son konuşmamızda sonra fazla öfkeli gözüküyordun."

"Eğer gerçekten sevgilim ya da sevdiğim biri olsaydın evet, yaptığın şey yüzünden tavır alabilirdim ama neyse ki değilsin. Senden beklemediğim bir hamle değildi, aksine o kadar beklendikti ki..."

"Bunları yatağımda inlerken de söylemeni istiyorum," dedi kendinden emin sesiyle.

"Bence inleyen taraf sen oluyorsun ama tabii sen bilirsin." Sözlerimle bir süre sessiz kaldı, nefesini verdi.

"Toplantıdayım ve sen müstehcen fotoğraflarını atarak beni günaha çağırıyorsun." Yarı alaylı, yarı ciddi sözleriyle sırıttım.

"Bu saatte ne toplantısı? Grup toplantısı mı?" Ben söylediğim şeyi çok eğlenceli bulup gülerken o gülmemin durmasını bekledi.

"Rusya'dayım," dedi sabır dilermiş gibi.

"Rahmetlinin mezarına gittin sanırım. Nasılmış o tarafta havalar?"

"Önemli bir isimle iş birliği yapmak üzereydim, Aşkın."

"Gelirken kaliteli bir votka şişesi ve mümkünse yakışıklı bir sarışın getir bu güzel sevgiline."

"Birazdan uçağım var, akşam buluşalım. Hazırlan, seni almaya geleceğim."

"Romantik bir yemek teklifi bu sanırım."

"Evet, Aşkın, sevgilimi yemeğe çıkartıyorum."

"Peki, paşa hazretleri öyle buyuruyorsa."

"Bir fotoğraf daha atarsan tüm teknolojimi ışınlanmayı bulmak için harcayacağım," dedi fazla ciddi şekilde.

"Bunu bilim adına yapacağım." Sözlerime kısık sesle güldü.

"Gelirken hediyelerimi unutma, fotoğraflarıma da çok bakma; maazallah, aklın yerinden oynar. Sonuçta o aklına daha çok ihtiyacımız var. Öpüyorum sevgilim, rüyanda beni gör." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Koltuktan kalkarak yatağıma geçerken telefonu havaya kaldırarak son bir fotoğraf daha çektim. Saçlarım yastığa dağılmış, bakışlarım kısık ve dudaklarımda da Ateş'in bıraktığı gülüş vardı. Fotoğrafı gönderdim ve telefonun ekranını kapattım.

Uzun bir süre uyumaya çalıştım ancak başarısız olunca üstümü değiştirerek alt kata indim. İki saat süren sıkı bir sporun ardından duş alıp bir şeyler atıştırdım. Güneş henüz doğmamıştı. Tekrar telefonu elime aldım. Pusat henüz tam olarak iyileşmemiş olmalıydı, gerçi kendisi beyaz *Hulk* olduğu için çoktan savaş meydanlarına da girmiş olabilirdi. Yine de bu durumda Ateş'in onu farklı bir ülkeye götüreceğini düşünmüyordum ama aralarının düzeldiğine de emindim.

Pusat'ın çevrim içi olduğunu gördüğümde hızla yazdım.

Bahar bu saatte uyanık değildir, Ateş de uçakta. Peki, Shrek neden çevrim içi?

Hızla görüldü oldu.

Beni bir sal artık.

Gel bana, kahve yaparım.

Hayırdır, bir şey mi oldu?

İlla bir şey mi olması gerek? Aman, sen de ne nazlı çıktın, gelmezsen gelme.

Çay yap, limon da koy yanına.

Yok limon, gelirken al.

Tamam.

Daha önce fazla kullanmadığım çay paketini açtım, çayı üstüne koyarak odama geçtim. Üstüme tayt ve kalın bir *sweatshirt* giyerek salona döndüm.

Çok geçmeden zil çaldı, Pusat spor kıyafetlerinin içinde kapıda dikiliyordu. Elinde limon ve pastane poşetleri vardı.

"Hoş geldiniz *Shrek*, *Fiona* olması gereken ama aslında *Şirine* olan sevgilinizin kapısından ayrılabilmişsiniz demek."

"Sen bazen çok uzun cümle kuruyorsun, anlamıyorum ben," diye söylenerek yanımdan geçti, salondaki koltuğa yerleşirken ben de çayları getirdim. Tabii, çay bardağım olmadığı için kupaya koymuştum ve bu *Shrek*'in pek hoşuna gitmemişti.

"Söyleseydin evden getirirdim çay bardağı, bu ne?"

"Bir de ağla istersen," dedim onun oturduğu koltuğun karşısına geçerek. Çayına bol bol limon sıkıp getirdiği kahvaltılıkları çıkardı. Bir sürü poğaça ve açma almıştı. Gün doğuyor, sabahın ilk ışıkları yavaş yavaş salonu dolduruyordu.

"Dedim, *şimdi seri katil ne anlar kahvaltı hazırlamaktan*, hazır bir şeyler alayım."

"Elimden gelmeyen iş yoktur, *Shrek*." Kafasını *kesin öyledir* der gibi salladı.

"Niye yemiyorsun? Peynirlisi çok güzel."

"Bu kasları poğaça yiyerek yapmadım." Ters bir bakış atarak poğaçanın yarısını ağzına attı.

"Alkol alarak yaptın, he bir de sigara içerek." İnanılmaz iştahlı yiyordu, gören de dünyanın en güzel şeyini yediğini sanırdı.

"Yaran nasıl oldu?"

"Ne yarası?" dedi önce, ardından aklına gelerek karnına baktı ve omuz silkti. "Bu da yara mı be kızım?"

"Ateş'le aranız düzeldi mi?" Kafasını olumlu anlamda salladı ağzı tamamen dolu olduğu için. "Bayram etmişsindir şimdi sen." Tüm getirdiklerini bitirerek ayağa kalktı elini yıkamak için. *Shrek* lakabı azdı bile bu adama.

Elini yıkayıp çayını içmeye devam etti. "Aramız düzeldi düzelmesine de şu sıralar onda bir şeyler var. Kalkıştığı işler hiç düzgün değil."

"Ne yapıyor ki?"

"Sana anlatmamı beklemiyorsun herhâlde."

"Aslına bakarsan bekliyorum, Bahar'la aranın daha iyi olmasını istersin bence ve hatırlatırım ki zamanında Ateş seni çok güzel satmıştı."

"Aynı şey değil, onu satmam." Onu satmayacağını çok iyi biliyordum aslında.

"Aranızda muhbir var."

"Hep olur ama buluruz."

"Yok, bu seferki öyle bir muhbir ki uzun zamandır aranızda." Kaşları çatıldı, koyu gözlerini kıstı.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Benim bilmediğim bir şey mi var, *Shrek*?"

"Beril'den mi şüpheleniyorsun?"

"Herkes olabilir."

"Aslında son zamanlarda Ateş de ondan şüpheleniyor. O gün yalnız olmadığımız için geçiştirdim. Ferda kaçırıldığında Beril'in korunması altındaydı ve şu son saldırıda da şüpheli bazı hareketleri oldu. Tabii, emin değiliz ama Ateş ona göre yapacaktır bir şeyler."

"Daha önce oldu mu böyle bir muhbir vakası?"

"Çok, sayamayacağım kadar çok ama hepsinde bir şekilde ortaya çıktı. Ateş de defalarca Şahin'in yanına birilerini soktu ve hatta bayağı da başarılı oldu ama tabii, Şahin de boş değil."

"Şahin'in tüm öfkesi koltuk için mi?"

"Aşkın, neler bildiğini bilmiyorum, Ateş'in geçmişini anlatmak bana düşmez. Ama Şahin ve Şahin'in tarafındakiler sadece Baybora'yı değil, çok fazla Alanguva'yı öldürdüler. Şimdi aynı şeyi Ateş'e de yapmak istiyorlar ki Ateş sandıklarından daha zorlu bir rakip. Ateş o koltukta otursa bile kısa süre içinde öldürmeyi ya da çıkarları doğrultusunda kullanmayı planlıyorlardı ama planları istedikleri gibi gitmedi. Ateş günden güne onları alt edecek kadar güçleniyor. Ben bu işin neresindeyim diyorsun ya sürekli. Sen de o güçlerden birisin Ateş için." Pusat şu an tam da ilk tanıştığımızdaki hâli gibi duruyordu, sert ve kendinden emin. Aslında Pusat sevdiği insanlara karşı olmasa da sert bir adamdı.

"O da bunu söylüyor, tamam, benimle bir kez iş yaptı ama sonra ne dedi, biliyor musun?"

"Ne dedi?" dedi merakla çayını yudumlarken.

"Ne kadar zeki ve güçlü olsam da karşımdakiler sandığımdan daha güçlü olduğu için beni riske atmak istemiyormuş ve benimle bir daha tehlikeli iş yapmayı da düşünmüyormuş." Pusat'ın kaşları çatıldı biraz daha. "Ve bana geçenlerde aşkını itiraf etti." Pusat yine *kesin öyledir* der gibi kafa salladı, kaşları düzleşirken ben de çaydan birkaç yudum aldım. "Neler dediğini bilmiyorsun, ben bile şaşırdım yani."

"Neler dedi?"

"Kaya'yı çok kıskanıyor bir kere, sahte sevgili olduğumuzu düşünürsek bu kadar kıskanması çok saçma. Ki ona kalırsa biz sahte değil, gerçekten sevgiliyiz sevişiyormuşuz diye. Sen söyle Pusat, bu adam her seviştiği kadına takar mı böyle? Yok, sana daha önce dokunmuş

bir adamla aynı odada durmaya katlanamadım; yok, son zamanlarda istediğim tek şey sensin... Ben mi abartıyorum yani?"

Düşünceli bir tavırla büzdü dudaklarını. Çay sarmazken dolaptan kendime bira aldım ve koltuğa oturdum.

"Abartmıyorsun, tuhaf davranıyor gerçekten." Sigara yakarak arkama yaslandım.

"Aslında çözdüm patronunu, fazla güzel ve etkileyiciyim ama daha önce tanıdığı kadınlara pek benzemiyorum. Bir katil olmam, ulaşılmaz olmam onu cezbediyor."

"Yok be. Ateş'in daha önce takıldığı kadınları bir gör sen, öyle olduğunu sanmıyorum." O kadınlardan bahsederken fazla beğeni doluydu yüzü. Ters bir bakış attım.

"Ne demek istiyorsun, Pusat? Ben Ateş'in takıldığı kadınlardan daha güzel değil miyim? Bunu mu demek istiyorsun?" Bir an şaşırdı, gözleri irileşirken ne söyleyeceğini bilemedi.

"Yok, ondan demedim," diyerek ağzında bir şeyler geveledi.

"Sen benim gibi kadın mı gördün hayatında, yavşak?"

"Kadınlarla Ateş takılıyor, yavşak ben oluyorum, amına koyayım ya." Çayını yudumladı. "Hem sen de az değilsin; Güray'mış, Kaya'ymış. Sahiden Kaya olayı ne? Sen ve Ateş'in arkasından fazla acıklı bakıyordu."

"Dedim ya eski kırık diye."

"Yok, bence daha fazlasıymış."

"İlişki uzmanı mı oldunuz, *Shrek* Bey?"

"Kaya'yı uzun zamandır tanıyorum, en iyi avukatımız diyebilirim. Sadık ve düzgün bir adam bana kalırsa. Ve aranızda ne varsa henüz bitmemiş onun için. Yoksa istifa etmezdi o haberlerin ardından." Omuz silktim sözleriyle. "Peki, sen onu seviyor muydun?"

"Sevmek değil de hayatımda çoğu şeyin ilkiydi ve belki de özeldi ama ilerisi değildi." Durakladım. "He anladım ben seni, beni Kaya'ya âşık edip sevgilimi ayartacaksın."

"Şu gey esprilerin bazen kanımı donduruyor, çok ciddi söylüyorsun."

"Pis homofobik!"

"Homofobik falan değilim ama sen her söylediğinde ister istemez gözümde sahneler canlanıyor, midem kalkıyor."

"Sevgilimde gözün olduğunu biliyordum." Bıkmış gibi ofladı. Biramı yudumlarken telefonu çıkardım, Pusat'ı da kadraja alarak fotoğraf çektim. Fotoğrafı Ateş'e gönderdim ve altına da 'Kumamla dedikodu vakti,' yazdım.

Mesaj iletilmedi, uçaktaydı hâlâ. "Haydi, kalk, rıhtıma geçelim."

"Rıhtıma mı?" dedi gereksiz şaşırarak.

"Burada Bahar'ımı göreceğim diyerek sevinç nidaları atman gerekiyordu."

"Biraz kızgın bana o gün aramadım diye. Hastaydım falan dedim ama daha da sinirlendi, anlamadım ki."

"İyi, alırsın şimdi gönlünü."

Sırıttı birden. "Sen bizi desteklemeye mi başladın?"

"Karşı çıkmamın nedeni Bahar'ın hastalığıydı. Tabii, aranızdaki yaş farkı ve yaptığın iş de buna dâhildi ama seni seviyor. Sen iyi bir adamsın Pusat, sadece çoğumuz gibi hayatın seni fırlattığı yere ulaşmışsın. Sen fedakârsın, sevdiğin insanlar için yapmayacağın şey yok. Ben yanında olamasam bile sen olduğun sürece Bahar iyi olacak, buna inanıyorum." Sırıtışı yavaşça soldu son sözlerimle.

"Bir yere gitmeyeceksin, değil mi?" Yerimden kalktım.

"Bunu bilmek imkânsız sanırım, *Shrek*." Yanağından makas alarak odama geçtim. Akşam için makyaj malzemelerimi ve elbisemi bir çantaya doldurdum. Salona döndüğümde Pusat'ın çoktan bulaşıkları mutfağa kaldırdığını ve hatta makineye dizdiğini fark ettim.

Birlikte evden çıktık. Pusat'ın arabasına bindiğimizde saate baktım, daha uyanmamış olabilirlerdi. Elim dokunmatik ekrana giderken hareketli bir şarkı açtım.

"Dünkü cinayet, acımadın mı o arabalara?"

"Emin ol, sadece arabalara acıdım." Sözlerimle gülerek önüne döndü.

"Manyak ya," dedi fazla samimi bir şekilde, eğlenen tınısıyla.

Şarkının sesini biraz daha açıp bağırarak söylemeye başladığımda Pusat önce yüzünü buruştursa da çok geçmeden bana eşlik etmeye başlamıştı.

"Çok kafasın *Shrek*; Ateş'i bırak, gel, V'nin yanında işe başla. Seninle adam öldürürken çok eğleniriz, düşünsene bir."

"Adamları öldürürken beni de aradan çıkarırsın sen."

"Kimsenin hayatında duyamayacağı bir teklifti bu ama şaşırmadım, çok zeki değilsin. Zaten ciddi değildim, şimdi sen onu da gerçek sanırsın."

"Ağlama lütfen teklifini kabul etmedim diye." Dil çıkardığımda hayretle bana baktı ve kafasını yine önüne çevirdi. "Sana dünyaca ünlü seri katil demişler ama sen on beş yaşında bir ergensin."

"Kes lan tosun, ne konuştun bugün böyle."

"Şimdi de tosun olduk! Sabır, amına koyayım, sabır."

Araba çok geçmeden rıhtımda durmuştu, çantamı koluma taktım. "Sağ ol, köle." Arabadan inerek yürümeye başladığımda arkamdan şaşkın şaşkın bakmıştı ama çok geçmeden söylenerek arabadan inip peşime takıldı.

Eve girdiğimizde içeriden sesler geliyordu, anlaşılan çoktan uyanmışlardı. Pusat'ın gözleri Bahar'ı arıyordu. "Havayı kokla, patronundaki köpeklik genleri belki sana da geçmiştir, bulursun öyle."

Salona geçtik, İhtiyar dışında herkes masadaydı. Kahvaltı yapıyorlardı, beni ilk fark eden ablam oldu. Genişçe gülümsedi.

"Günaydın," dedi Pusat bakışları Bahar'a kilitlenirken. Bahar hızla yerinden doğrulurken kafasını sese çevirmişti heyecanla. Sadece saniyeler içinde beyaz yüzündeki çıkık elmacık kemikleri al al olmuştu.

Herkes bir ağızdan *günaydın* derken biz yemeyeceğimiz için koltuklara geçtik. "Pusat, kahvaltı yapsaydın?" dedi Bahar tavırlı bir hâlde.

"Yok güzelim, Aşkın'la atıştırdık bir şeyler."

"Çay iç, seversin," dedim.

"O olur."

"Kalk, al o zaman." *Shrek* fazla ters bir bakış attı.

"Bu beyinle o kadar şeyi nasıl yapıyorsun, cidden merak ediyorum," dedi kısık sesle.

"Sen benim beynime kurban ol." Tarık memnuniyetsiz bir tavırla *Shrek*'e çay doldurdu ve yerine oturdu. "Neden böyle davranıyorsun, Tarık? Sarhoşken yaşadıklarınızı unuttun mu?" dedim Pusat'la Galatasaray marşı söyleyerek omuz omuza vakitler geçirdiklerini hatırlatarak.

"Keyfimiz yerinde bugün," dedi ablam yüzündeki güzel gülümsemeyle.

Evet abla, şu sıralar çok güzel cinayetler işliyor ve servetime servet katıyorum. "Havadandır." Zaten sonuna geldikleri kahvaltı masasını kaldırdılar ve karşımdaki koltuklara geçtiler. Pusat sık sık Bahar'a kaçamak bakışlar atıyor ama pek konuşmuyordu.

Bahar da hem trip atmaya hem kızarmaya devam ediyordu. Tarık'sa Bahar ve Pusat arasındaki bakışmaları hoşnutsuzlukla izliyordu. Anlaşılan Tarık da Pusat'a göz dikmişti, içinde sevgilimin de olduğu garip bir aşk üçgeni oluşmak üzereydi.

"Rengin biraz soluk sanki, Pusat," dedi ablam ilgiyle.

"Hafif bir hastalık geçirdim, ondandır." Bahar'ın yüzü düşerken üzgünce Pusat'ı dinliyordu. Şu an onun hâlini göremediği için de ayrıca üzüldüğünü biliyordum. Tarık dışında hepsi *geçmiş olsun* demişken Tarık, ağzında bir şeyler gevelemişti sadece.

"Çok mu solmuş rengi?" diye sordu Bahar kendini tutamayarak. Bu, Pusat'ın ağzının kulaklarına varmasına sebep oldu.

"Kendin sor istersen," dedi ablam.

"Yok, ben küsüm ona. Hastayken telefon alamıyor sanki insan eline. Beni öyle merakta bırakıyor."

"Haklısın, üzgünüm," dedi Pusat doğrudan. "Aşkın haber verdiğini söyleyince acele etmedim." Bahar onu özlemişti.

Bakışlarım yorgun Deniz'e kaydı. Saçları dağılmış, üstündeki kıyafetler buruşmuştu. Fazla bitkin gözüküyordu.

"V, yine uyutmamış anlaşılan." *Shrek* sözlerimle bir an şaşırdı ama çok geçmeden yüz ifadesini toparlayarak anın keyfini çıkarmaya başladı benim gibi.

Deniz kafasını önündeki tabaktan kaldırdı. "Azdı yine, her gece bir cinayet," dedi söylenerek.

"Helal olsun vallahi, ülkede şerefsiz bırakmıyor. Şerefsizlik yapacak olan da yapmadan önce düşünüyor artık. Bence V cumhurbaşkanı olsa yeridir," dedi büyük fanım olan Naz. Deniz'in sert bakışları ona döndü. Ne ara yaptığını fark etmediğim kahveleri dağıttı ve Deniz'in oturduğu ikili koltukta hemen yanına oturdu.

"O bir katil. Cani, vahşi bir manyaktan ilerisi değil. Onun işlediği cinayetleri gözlerimle gördüm, aklı yerinde olan hiçbir canlı yaptıklarını yapamaz! Senin gibiler de çıkıp böyle hasta bir herifi kahraman yapıyor." Bağırıyordu, kendini o kadar sıkmıştı ki bağırırken boynundaki damarlar belirginleşti, yüzü bile kızarmıştı.

"Deniz," dedim sakin bir sesle. "Sanırım geçenlerde genç bir kadın, eski sevgilisinin tehditlerinden korktuğunu söyleyerek senin emniyet amiri olduğun karakola başvurmuş. Ölüm tehditleri aldığını söylemiş ve oradaki polisler de 'Biz sevgili işleriyle ilgilenmiyoruz,' diyerek kadınla dalga geçmişler. O kadın o kapıdan çıktığında bile öldürülebilirdi ama yok, sanırım siz polisler için öldürülene kadar iş ciddiye binmiyor. Ya da öldürülse de umursamıyorsunuz, *o adamla ne işi varmış*, değil mi? *Kendi kaşınmıştır. Başına bela almasaymış, böyle basit şeylerle de polis memurları mı ilgilenecek?"* Bakışları donuklaştı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"V bayağı bir yaymış, haberin yok mu? Hem sen bu yükün altından nasıl kalkıyorsun, onu merak ediyorum."

"O zaman karakolda değildim, olayı sonradan öğrendim ve soruşturma başlatıldı o polisler hakkında."

"Soruşturmalar açılıyor, kapanıyor. Olan yine kadınlara oluyor, Deniz."

"İki üç polisin hatası hepimize mal edilemez! O yavşağın amacı da bu zaten, polisi ve devleti kötü göstermek." Salonda sessizlik oluştu.

"V olmayan bir şeyi göstermiyor," dedi Naz derin bir nefes alarak. Bu Deniz'in daha da ağırına gitti.

"Biz canımızı hiçe sayarak itin kopuğun, katillerin peşinden koşuyoruz. Her şey bu milletin refahı için, elimizden geleni ardımıza koymuyoruz. Siz haberlerde görüyorsunuz ya, bir polis ölü ya da ağır yaralı. İşte, siz sadece haberlerde görüyorsunuz. Biz kendi canımızı hiçe sayarken insanların bu kadar nankör olması çok saçma."

"Bu senin mesleğin," dedi birden Pusat konuşmaya dâhil olarak. "Mesleğini yerine getirdiğin için insanlardan takdir mi bekliyorsun?"

"Takdir falan beklediğim yok ama nefret toplamayalım, yeter." Onun da kendince haklı sebepleri vardı ama en büyük nedeni bu değildi. Deniz'inki hırstı.

Tarık da daha fazla dayanamamış gibi araya girdi: "Tamam, orası öyle. Mesleğini hakkıyla yapan herkese de helal olsun. Ama polislerin ve devletin derdi V'yi yakalayıp adalete kavuşmak değil. Kıskanıyorlar, onların yapamadığını isimsiz bir kahramanın halletmesini kıskanıyorlar ve hatta bazen kendi foyalarını ortaya çıkarmasına katlanamıyorlar. Sen de kıskanıyorsun, eğer aradığın sadece milletin güvenliği olsaydı V'yi sen de herkes kadar severdin." Onları seyrettim, V ne kadar önemsemediğini düşünse de insanların onu sevdiğini duymayı seviyordu.

"Şaka gibisiniz," dedi Deniz artık tartışmanın dozunu düşürerek.

"Şaka gibi olan sizsiniz," dedim fazla ciddi şekilde. "Asıl şaka ne, biliyor musun, Deniz? Kadın cinayetlerine alışmak, tecavüzlerin alttan alttan sinsice meşrulaştırılması. Şaşkın şaşkın bakma öyle, eğer gerekli ceza verilmiyor ve kurbanla değil de bir katille ve tecavüzcüyle empati kuruluyorsa çoktan meşrulaşmıştır zaten. 'O saatte orada ne işi varmış? E, o da öyle giyinmeseymiş. Cilve yapmıştır kesin, kendi kaşınmıştır. Bakire bile değilmiş zaten. Bir kereden bir şey olmaz!'"

Deniz bir süre cevap veremedi. Cevap verilebilecek bir konu da değildi zaten.

V'den korkuyorlardı çünkü V sadece bir kişi olmaktan çıkıyordu. V, bir simge oluyordu yavaşça ve bu simgenin onların sonu olacağını da çok iyi biliyorlardı. V'yi ben bile durduramıyordum. Çünkü artık V sadece ben değildim. V; öldürülen kadınlar, bastırılmış hayaller, yaşanmış acılardı. V her kadının içindeydi, benim V olmayı kesmem de V'yi yok etmezdi. Ama kadınların içindeki V... İşte, onlar bir gün tamamen kazanacaktı. Ben bir gün ölsem de V yaşamaya devam edecekti. Bunu bilmek her şeye değdiğini gösteriyordu.

"Konuyu çarpıtıyorsunuz, elbette kadınların zarar görmesini istemem ve bugüne kadar mesleğimin de bana verdiği yetkiyle elimden gelen her şeyi yaptım. Polisleri gereksiz yere suçlamaktan vazgeçin." Sesi sonlara doğru yeniden yükselirken yerinden kalktı ve bunaldığını gizlemeden rıhtıma çıktı.

Naz arkasından bir süre baktı. Deniz ne kadar onu seviyor olursa olsun, görüşleri çok farklıydı, dünyaya bakış açıları çok farklıydı ve Deniz'in belki de bu yüzden Naz'la hiçbir zaman şansı olamayacaktı. Olsa da sağlıklı bir ilişkileri olmayacak ve bir gün kopacaklardı.

Pusat sessizdi ama üstümdeki koyu gözleri, sözlerimin fazla hoşuna gittiğini gizlemiyordu. Naz'ın hazırladığı ve çoktan soğuyan sade Türk kahvesinden bir yudum alırken bakışlarım ablama kaydı. Güzel ela gözleri üstümdeydi ve gözlerinde sadece gurur vardı. Söyledikle-rim için gurur duyuyordu ama bu tartışılan katilin ben olduğumu öğrenirse neler hissedeceğini biliyordum.

Tarık sessizdi, büyük ihtimalle V'yi ilk defa savunduğum için şaşkındı. Ama eğer biraz daha savunmasaydım şüpheli gözükecektim, sadece biraz daha gerçeklik serpiştirmiştim.

"Kaptan yok mu?"

"Birkaç gündür yok ortalıklarda yine," dedi Tarık.

"Konuşalım mı biraz, Bahar?" dedi Pusat ilgiyle Bahar'ı izlerken.

"Konuşabilirsin, dinliyoruz," dedi Tarık kollarını göğsünün altında birleştirerek. Pusat kısık gözlerini Tarık'a çevirdi ve Tarık korktuğunu belli etmemek için önce bana bakıp ardından gözlerini kıstı. Onu koruyacağımı sanıyordu, daha çok beklerdi.

"Ben çıkayım artık, geç bile kaldım. Kendinize iyi bakın," dedi Naz, Bahar'ın yanağını öperken. Ardından çantasını aldı ve salondan çıktı.

Ben de yerdeki çantamı alıp yerimden kalktım. Elbise biraz daha çantanın içinde kalırsa buruşacaktı. "Nereye ya?" dedi Tarık bir an tedirgin şekilde. Pusat'ın suratında sinsi bir sırıtış oluştu.

"Size iyi konuşmalar." Ben yukarı çıkarken ablam da yanıma gelmişti. İkimize ait olan odaya girdim, ablam sessizce yatağına oturdu. Elbiseyi çantadan çıkarırken beni izliyordu.

"Çok güzelmiş."

"Akşam Ateş'le yemeğe çıkacağız, daha mı gündelik giyinsem?"

"Ateş'in gündelik bir yere gideceğini pek sanmıyorum," dedi o da bana hak vererek. Elbiseyi dolaba astıktan sonra ben de yanına oturdum.

"Abla, Baybora'yla mı konuşuyorsun?" Soruma şaşırmadı, derin bir nefes aldı.

"Öyle sürekli konuşmuyoruz. Biz Türkiye'ye döndükten sonra bir kere mesaj attı. Eğer bir isteğim, sıkıntım olursa mutlaka ona ulaşmamı söyledi. Ben de Ateş o gün buradayken hastalığından bahsedince mesaj attım. Durumu ağır değilmiş ama tedavi görüyormuş. O kadar işte, sonra konuşmadık."

"Abla, Baybora hasta ve durumu ağır. Onunla konuşmanı bu yüzden istemiyorum en başından beri." Ablam gençliğini yaşayamamıştı. Aslında o çocukluğunu da yaşayamamıştı, sadece hapis olduğu yerler farklıydı. Tüm hayatı o demir parmaklıkların arasında geçince hayatına kimse girmemişti. Ve yıllar sonra karşısına çıkan yakışıklı, kibar ve etkileyici bir adam elbette hoşuna gidebilirdi. "Sen çok acı çektin, artık sadece mutlu olmanı istiyorum ve Baybora sana üzüntüden başka bir şey getirmez. Çok güzelsin, çok nahifsin, çok eşsizsin ve zaten bu hayatta yaşadığın hiçbir şey yokken bir adam uğruna acı çekmene daha fazla katlanamam. İstediğinden hoşlan ama ondan değil." Sözlerimle daha da durgunlaştı.

"Genç bir adam, umarım hastalığını atlatır ama haklısın sanırım. Burada tedavi görse belki durum farklı olur ama bir şeyleri beklemekten çok yorulmuşum ben. Görüş gününü bekle, ceza süresinin dolmasını bekle, takatim kalmadı."

Yanağını öptüğümde gülümsedi, bakışları saçlarıma kaydı. "Kâküllerin uzamış, saçın da. Keselim mi biraz?"

Gülümsedim. "Keselim." Banyoya geçtik, banyo tezgâhına oturduğumda ablam kıkırdadı. Küçükken de hep banyo tezgâhına oturur ve ablamın saçlarımı kesmesini beklerdim. Önce güzelce taradı, ardından da eline aldığı makasla önce saçlarımın uçlarını dört parmak kalınlığında kesti. Sıra kâküllerime geldi.

"Kapat gözlerini de kıl girmesin." Yaşadığım *dejavu*yla yüzümdeki gülümseme genişledi. Önce yumdum ama işi uzun sürerken dayanamayarak tekini açtım. Onun da yüzünde hüzünlü bir gülüş vardı.

İşi bittiğinde arkamı dönerek aynaya baktım. Kâküllerim her zamanki boyuna gelmişti, saçlarım da göğsümün ortasında bitiyordu. Yüzüme uzun süre baktı, ardından kâküllerimin arasına bir öpücük bıraktı.

Üstümdeki bordo, dar elbise vücut hatlarımı en güzel şekilde ortaya çıkarmıştı. Elbisenin miniliği bacağımın uzunluğunu vurguluyordu. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmıştım, kâküllerim alnıma dökülüyor ve yüzümü çerçeveliyordu. Uzun topuklularımı giyip çantamı ve ceketimi aldım.

Göz makyajım hafif olsa da dudaklarımdaki bordo ruj yüzümdeki kadınsı havayı artırmıştı.

Telefonuma Ateş'in mesajı düştü.

Kapıdayım.

"Çok, çok güzelsin." Ablam beğeni dolu gözlerle beni süzüyordu. Parfümümden iki fis sıkarak yerine bıraktım.

"Biz de kızlar gecesi yapacağız, film izleyip tatlı yiyeceğiz," dedi Bahar pembe pijamalarının içinde.

"Daha çok eğleneceksiniz galiba siz, gitmesem mi?" dedim fazla ciddi bir tavırla.

"O kadar süslen, sonra o güzelliğini Tarık mı izlesin yani? Yazık." Bahar'ın sözleriyle ablam güldü. Aşağı indiğimde ikisi de peşimden geldi. Yanaklarını öpüp kapıyı açtım.

Ateş pahalı arabalarından biriyle kapıda duruyordu. Üstünde siyah bir takım elbise vardı, sarı gözleri karanlıkta parıldıyordu. Kirli sakalları güzel yüzünü çerçeveliyor, duruşu onu daha da çekici yapıyordu. Bakışları üstümde uzunca gezindi. Elinde bir votka şişesi vardı, sadece votka mı getirmişti cidden? Sarışınım neredeydi?

Uzun bakışlarını kesen yine kendi oldu. Boğazını temizleyerek derin bir nefes aldı. Yanıma doğru birkaç adım attı. "Çok güzel görünüyorsun." Gülümsedim genişçe.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun, sevgilim." Dudaklarında muzip bir ifade belirirken elindeki şişeyi ablama uzattı.

"İyi eğlenceler," dedi ablam. Bahar birkaç adım gerideydi, Naz da evin penceresinden bize bakıyordu.

"İyi akşamlar, görüşmek üzere." Elini belime koydu, yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Hemen ardından da eli elime gitti ve birlikte arabaya yürüdük.

Kapımı bir centilmen gibi açtı ve binmemi bekledi. *Kolsuzum sanki amına koyayım,* demek istedim ama bugün küfretmek için fazla romantik göründüğümü düşünerek vazgeçtim. Ateş sürücü koltuğuna oturdu, pahalı arabasını çalıştırırken ben de arka koltuğa baktım.

"Ne arıyorsun?"

"Sarışınımı, sadece votka değildir umarım hediyen." Bana kısa bir bakış attı, ardından tekrar önüne döndü.

"Sarışın erkekleri mi beğeniyorsun?" diye sordu ciddi bir tavırla.

"Esmerleri daha çok beğeniyorum." Burnu hafifçe kırıştı. Kendisi ikisi de değildi. "Ama sarı gözü tek geçerim." Uzanıp yanağından makas aldığımda bir an şaşırarak bana döndü. Gülerken gözleri kısıldı.

Ana yola çıkarken çok geçmeden şehrin kalabalık trafiğine takılmıştık. "Nasıl geçti grup toplantın?"

"Ne yapacağız senin bu grup merakını?"

"Yok canım, grup meraklısı sensin. Ben anca masum masum hayal ediyorum." Elimi bacağına koyduğumda kırmızı ışığa gelmiştik. Elimi tuttu ve kaldırarak sıcak dudaklarına götürdü. Elime küçük bir öpücük bıraktı. Ardından gözlerime hızlı bir bakış attı ve önüne döndü. Bugün fazla seksi görünüyordu.

"Bugün bu romantikliğin sebebini öğrenebilir miyim? Neden yemeğe çıktık?"

"Bir nedeni yok, sevgilimle keyifli vakit geçirmek istedim."

"Beni aldattın mı Rusya'da? Onun telafisi mi?" Güldü yine.

"Hayal gücüne bayılıyorum."

"Hayal gücüme ölüyorlar, sevgilim. Tek tek."

"Şakayla karşılık yaptığın sorgulamanı anladım. Ben Rusları senin kadar çekici bulamıyorum maalesef," dedi sarışın sevdama atıf yaparak.

"Sorgulama falan yapmadım." Kafasını *kesin öyledir* der gibi salladı. Çok geçmeden Boğaz kenarındaki lüks bir mekânda durmuştu araba. Fazla klasik ve kaliteli bir yer gibi görünüyordu. Ateş'in arabasını bize eskortluk eden arabalardan birinden inen koruma aldı. Tabii, arabayı valeye vermesini beklemiyordum zaten, her şeyi fazla düşünüyordu.

Eli belime gitti, loş restorana girdik. Bir adam bizi görür görmez yerimize kadar eşlik ederken bakışlarım etrafta geziniyordu. Çok dolu değildi ama boş olduğunu da söyleyemezdim. Tam Boğaz'ın kenarında olan restoranın en şık masasına oturduk.

"Lüks bir mekân, şık kıyafetler... Pek sevgilinle vakit geçirmek isteyeceğin bir yer değil bence. Söyle bakalım, neden buradayız?"

"Sadece gecenin keyfini çıkarmaya bak," dedi rahat bir tavırla, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini birleştirdi. Kasları siyah gömleğinin içinde gerilirken beni seyrediyordu.

Siparişlerimizi verdik, çok geçmeden de pahalı şişemiz gelmişti. Kırmızı şarabın kalitesini damağımda hissettim, hoşuma gitmişti.

"Ee, sürekli güzelliğimi mi seyredeceksin?"

"Bunu sonsuza dek yapabilirim," dedi çapkın bir şekilde göz kırparak.

"Flört etmeyi severim ama seninle flört etmeyi daha çok sevdim." O da kadehinden büyük bir yudum aldı. "Birbirimize yürümekten hiç sıkılmayacağız sanırım."

"Benim için hava hoş."

Çok geçmeden yemeklerimiz servis edildi. Sanki şom ağzımla atmosferi bozmamam için fazla konuşmuyordu. Ve evet, gerçekten korunmaya değer bir atmosfer vardı. Dalga sesleri, çatal bıçak seslerine karışıyordu. Boğaz'ın parlak ışıkları manzaramıza düşüyor ve hemen ilerideki sahnede bir adam piyano, bir kadın da keman çalıyordu.

"Buraya daha önce kaç kişi getirdin? Dur, tahmin edeyim, sen söyleme." Lokmasını yutarak arkasına yaslandı, sarıları kısıldı. "Hiç kimseyi getirmedin çünkü ben aşırı özelim."

"Aslında bir kişiyi getirdim." Tek kaşım havalanırken gülümsedi yine. Bu gece çok sık gülümsüyordu ve gülümsemek, bu tehlikeli adama gereğinden fazla yakışıyordu.

"Benim kadar özel ve güzel olsa gerek."

"Senin kadar özel ve güzel."

"Didem dersen kendimi Boğaz'dan aşağı atacağım."

"Değildi."

"Ferda kesin."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Akıllı hiçbir erkek etkilemeye çalıştığı kadına böyle bir şey söylemez."

"Seni etkilemeye mi çalışıyorum?"

"Evet, bana deli oluyorsun." Bunu yalanlamadı, sarı harelerini gözlerime dikti.

"Ferda değildi."

"Aman be, kimse kim!" dedim arkama yaslanarak.

"Çirkinleşme."

"Mümkün mü amına koyayım?" dedim güzelliğimi göstererek.

"Ağzına bazen acı biber doldurmak istiyorum, belki birazcık o sivri dilin yumuşar."

"Yok, yok, biber değildir o, bir daha düşün sen." Alt dudağını ağzının içine yuvarladı. Bakışlarım Boğaz manzarasında gezindi, Ateş'in sarı bakışlarının ağırlığını üstümde hissediyordum. Zaten bugün bakışmalara doymuyorduk.

"Annemdi." Sözüyle kafamı ona çevirdim, bu beklenmedikti.

Bir şey sormadım, o da anlatmadı. Annesinden bahsetmiyordu, öldürüldüğünü düşünüyordum ama bu Ateş'e fazla acı verdiği için tüm bahsini her yerden silip atmıştı sanki.

"Dün gecedeki adam, Cevdet." Devam edecekti ki sertçe kestim sözlerini:

"Ulu orta konuşulacak bir şey değil."

"Sadece oturduğumuz masa bile biz gelmeden önce defalarca kontrol edildi."

"Yerin kulağı vardır ve ben o kulaklara çok inanırım. Yani sevgilim, bugün sadece aşkımıza yoğunlaşalım." Son sözlerim alaylıydı.

"Sence güvenliğinden emin olmasam burada mı konuşuruz?"

"Yemek çok lezzetliydi gerçekten bebeğim, tatlı zevkine de güveniyor ve sana bırakıyorum." Biten tabaklarımız toplanırken tatlı siparişini de vermiştik.

"Herkes sevgilim olduğunu biliyor ve ilişkimi ilk başlarda belli etmediğim ama haberler çıkınca yalanlayamadığım biliniyor. Yani şu

an sen herkesin gözünde çok sevdiğim ve başına bir şey gelmesinden korktuğum narin sevgilimsin. Suikast düzenlenebilir, kaçırılmaya çalışılabilirsin, belki daha fazlası. Sen ne kadar ihtiyaç duymasan da seni de koruma çemberine katmak istiyorum çünkü bu gecenin ardından Şahin mutluluğumu baltalamak için elinden geleni ardında koymayacak. Koruma sadece tehlikelere karşı, uzakta olacak."

Güldüm hatta zarif bir kahkaha attım. Gülmem durulduğunda masada duran suyu içtim. Ateş hâlâ çok ciddiydi. "Siz kendinizi koruyun, amına koyayım. Ay, ne güldüm ya!"

"Senin kendini koruyacağını biliyorum, Aşkın. Ama uzaktan biri kafana sıksa ne yapabilirsin ki?"

"Sıkamaz, fark ederim."

"Edemezsin. Her an tetikte olamazsın, Aşkın. Ve çevrendeki koruma sistemi de sadece bundan ibaret olacak. Senin gücün ve kurnaz bir zekân olabilir ama onlar fazlalar. Sen bana saldırdığında ben seni yakalatabildim çünkü çok fazlaydık, aynısı başına gelebilir. Ben seni yakalayabildiysem belki Şahin de yakalayabilir." Kadehimde kalan şarabın hepsini tek dikişte içtim.

"Unut bunu. Bir daha teklif edersen bedeli çok ağır olur." Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Bunu teklif etme nedenim bir dahaki hamlemden sonra ortalığın karışacak olması," dedi dik başlılığım yüzünden biraz daha detay vermek zorunda kalırken.

"Ne yapacaksın?"

"Hamle sırası bende, işleri biraz kızıştıracağım." Bir işin peşindeydi ve bu yüzden bir haftadır görüşmüyorduk. Her neyle uğraşıyorsa bu onu fazla oyalıyordu.

"Yardım edebilirim. Malum, sen biraz beceriksizsin."

"Sen o güzel aklını yorma, ben her şeyi hazırlıyorum sevgilim için." Eli masanın üstündeki elime gitti, ceketinin iç cebinden kadife bir kutu çıkardı.

"Evet!" Güldü. "Evet, seve seve bir Alanguva olup koltuğunu devralırım, aşkım." Elimi hevesle biraz daha uzattım.

Kadife kutunun içinden bileklik çıktığında burnumu kırıştırdım.

Ancak bu bileklik öylesine bir bileklik değildi. Siyah küçük taşları hem ışığı soğuruyor hem de o soğurduğu ışığı bir karanlığın ne kadar parlayabileceğini gösterircesine parlıyordu. Ancak siyah taşların içinde kızılımsı, sarımsı ve yeşilimsi yansımalar da vardı.

"Bu siyah taşlar çok nadir ve eşsiz. Görünce aklıma sadece gözlerin geldi. Aynı senin gibi, alacalı. Hem *elin boş dönme*, dedin." Konuşurken bilekliği zarifçe bileğime takmıştı. "Belki dinlenmiyoruz ama izleniyoruz," diye de devam etti kısık sesiyle. Elime bir öpücük kondurdu.

Samimiyetsiz bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Tamam, Rus sarışın olmasa da olur. Bu da güzelmiş." Bileğimi kendime çekerek yakından inceledim. Fazla pahalı bir şey olduğu belliydi. "Bu güzel hediyenin altında kalmayacağım, sana öyle bir pırlanta alacağım ki havan on katı artacak. Haydi, yine iyisin."

Sözlerimle gülümsedi, fazla gülen bir adam değildi ama benim yanımda ağzı kapanmıyordu. Ve bu da bana hayran olduğunun başka bir göstergesiydi.

Tatlılarımızı da yedikten sonra Ateş'in arabasına binmiştik. Arabaya binerken uzaktan fotoğraflarımızın çekildiğini hissetmiştim, aynı bilekliği takarken hissettiğim gibi. Arabası evimin önüne geldiğinde durdu. Yolda bir kez kendi malikânesine gitmeyi teklif etse de kabul etmeyince zorlamamıştı.

"Ben de geleyim, bir kahve yaparsın belki."

"Bu gece sevişmeyeceğiz, Ateş."

"Uykum var, biraz da alkol aldım. Şimdi sızmayayım araba sürerken," dedi sanki onun için arabayı sürecek yüzlerce koruması yokmuş gibi.

"Yalanını yesinler, Alanguva."

"Her yerimi yiyebilirsin."

"Kahve falan yapmam, uyuyacağım direkt ama sen bilirsin," dememe kalmadan benimle birlikte inmişti arabadan. Evime çıktığımızda Ateş sanki daha önce defalarca bulunduğu bir yermiş gibi asla yadırgamadan yatak odama geçmişti. Hatta gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Bir süre onun soyunmasını zevkle izledim.

Ona doğru yaklaşıp arkamı döndüm. Eli elbisemin fermuarına gitti, yavaşça indirdi. Tamamen indirdiğinde boynuma tüm vücudumu titretecek derin bir öpücük bıraktı. Ona doğru döndüm, dudaklarına uzandım. Sıcak nefesi nefesime karışırken uzun ama zayıf bir öpücük bıraktım dudaklarına.

Yavaşça çekildiğimde sarıları kapanacak kadar kısılmış, nefesi hızlanmıştı. Tamamen soyunarak banyoma geçişimi ise ilgiyle seyretti. Kısa bir duş alıp ıslak saçlarımla banyodan çıktım.

Ateş çoktan soyunmuş ve yatağa girmiş, yorganı da üstüne çekmişti. Loş odada bakışları üstümde gezinirken havlumu çıkardım ve karşısında çırılçıplak kaldım. İç çamaşırımı ve siyah geceliğimi de giyerek yatağa girdim.

Sırtımı ona dönüp gözlerimi yumdum. Ateş yatakta bana doğru döndü ve kaslı kolunu belime sararak göğsünü sırtıma yasladı. Çıplak tenini hissediyordum, sıcacıktı. Yanağıma bir öpücük bıraktı.

"O attığın fotoğraflar çok tehlikeli, bağımlılık yapan cinsten. Tüm gün yeni fotoğraf bekledim."

"Çıplak mı?" dedim mayışmış sesimle.

Gülümsemesinin kıvrımlarını boynumda hissettim. "İyi geceler, ateş parçası."

"İyi geceler, Ateş."

Motorumu geride bırakarak rıhtıma yürüdüm yavaş adımlarla. Ateş bu sabah da uyandığımda yerinde yoktu, tüm eşyalarını alıp gitmişti. Bense yine en son onunla olduğu gibi mışıl mışıl uyumuştum sabaha kadar.

Kahvaltı yapmamıştım, ablamın hazırladığı lezzetli şeyleri yemek istiyordum. Yavaş adımlarla ilerlerken evin etrafında gördüğüm araba çokluğuyla bir an durakladım. Plakalara kaydı gözüm, Ateş'e ait değildi hiçbiri.

Adımlarım hızlandı, evin ön tarafı boştu. Arkaya, deniz tarafına koşar adım ulaştım. Ablam güler yüzle karşısındaki adamla konuşuyordu. Ve karşısındaki adamı tanıyordum.

"Abla!" Ablamın gülen yüzü bu sefer de beni buldu. Ve adam yavaşça arkasını döndü.

Şahin Karaman.

Yanlarına vardığımda sinsi yüzünde ilgili bir gülümseme oluştu.

"Şahin Bey? Sizi burada görmek ne büyük bir sürpriz."

"Sizi de öyle, Aşkın Hanım."

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu ablam şaşkınlıkla.

"Evet, Ateş'in tanıdığı. Asıl siz nasıl tanıştınız?"

"Ya dün Bahar'ın canı dondurma çekti de dışarı çıktık dondurma yemeye, adamın biri çantamı çalmaya çalıştı. Hatta bayağı çaldı, kaçıyordu, Şahin Bey oradaydı da bir sıkıntı çıkmadan hallettik." İşte, bunu yapmayacaktın Şahin, çok yanlış sulardasın.

"Resmiyete hiç gerek yok, Şahin yeterli," dedi flörtöz bir gülümsemeyle. "Ben de teknemi almaya gelmiştim rıhtıma. Aylin'i görünce selam vermek istedim." Bu adam kendi ölüm fermanını yazıyordu.

"Bana haber verseydin abla keşke."

"Halledince keyfini bozmak istemedim."

"Sağ olun Şahin Bey, ablama yardım etmişsiniz."

"Demek abla-kardeşsiniz. Şu işe bakın, dünya gerçekten küçük," dedi samimiyetle ancak koyu gözlerindeki vahşeti benden kaçıramadı.

"Hava çok soğudu abla, içeri geçelim." Elim ablamın beline gitti.

"Tekrardan sağ olun. Kendinize iyi bakın," dedi ablam.

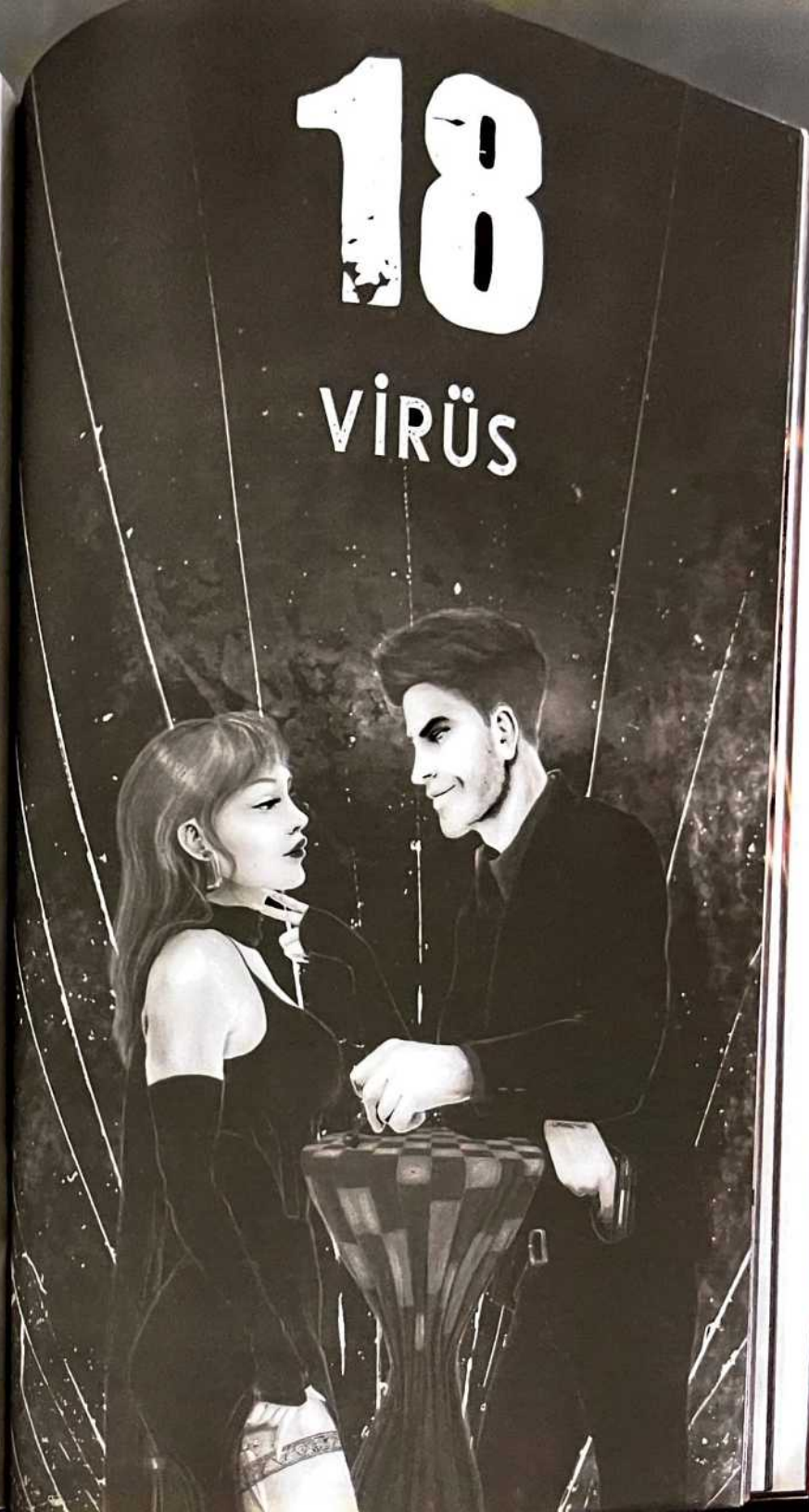
"Görüşürüz, Şahin Bey," dedim sert sesimle.

"Görüşeceğiz," dedi Şahin ve acelesiz adımlarla uzaklaştı.

İşler çirkinleşiyordu, Ateş'i daha iyi anlamaya başlıyordum. Şahin öyle kolay yok olmayacaktı. Ancak ablama yaklaşarak kolay yok olma şansını da kendi elleriyle yok etmişti.

18

VİRÜS

Kulağa çok fantastik geliyordu, insanlar onu seviyor ve kahraman yerine koyuyordu. Onu kahraman yerine koyan insanlar, işlediği cinayetleri ve işkenceleri kendi gözleriyle görüyor olsalardı büyük ihtimalle V'yi kahraman yerine koymak bir yana, tımarhaneye kapatmak isterlerdi. Ama zaten zihnimin de bir tımarhaneden farkı yoktu. Beni içine esir etmiş ve bırakmıyordu.

Tıpkı şu an işlediğim cinayet, ellerimin arasındaki testere, gözlerimin ardındaki kanlı beden gibi. Kollarımda hissettiğim ağrıyla elimdeki testereyi kan gölü olmuş yere attım. Testere demiri, mermer zemine çakıldığında birkaç adım geriledim. Masamın üstünde duran paketimden bir dal sigara çıkardım ve yakarken sandalyeme oturdum.

Ceset tam karşımdaydı, işkence odamdaki beyaz mermerde kan yayılıyordu. Cesedin bağırsakları mermer zemine kadar uzanıyor ve kafası, alnındaki koca V işaretiyle birkaç adım ötede gözleri açık bir şekilde duruyordu. Ölmüştü ama gözlerinde hâlâ korkuyu ve acıyı görebiliyordum, hâlâ aynı dehşetle bakıyordu sanki. Sigaramdan derin bir nefes daha çektim, elimdeki kan bu sefer dudaklarıma bulaşırken gözlerimi yumdum.

Azrail buradaydı, bu odada. Şimdiyse teslim ve temizlik dışında pek bir şey kalmamıştı, işte, bu kadar basitti.

Gördüğüm kâbusun etkisiyle üç saatlik uykum bölündü ve nefes nefese uyandım. Dün geceki cinayetin ardından her zaman yaptığım şeyleri yaparak kurbanın cesediyle birlikte pisliklerini ortaya dökmüş ve tamamen temizlenip evime dönmüştüm.

Kâbusun kanlı sahneleri gözlerime dolarken derin bir nefes aldım. Bu nefesle birlikte Ateş'in hâlâ yastığımda olan kokusu da ciğerlerime doldu. Saat öğlene geliyordu, sigara paketime uzanmak için yerimden doğrulmuştum ki zil çaldı. Çok fazla seçenek yoktu ama Ateş olduğundan neredeyse emindim.

Altımda sadece iç çamaşırım, üstümdeyse kalçamın hemen altında biten bol bir tişört vardı. Yerimden söylenerek kalktım ve odamdan çıktım. Kapıyı açtığımda tam da beklediğim gibi karşımda Ateş duruyordu. Üstünde takım elbisesi vardı, buradan sonra önemli bir yere gideceği belliydi. Onu karşılamayı es geçerek çıplak adımlarla salona yürüdüm.

Önce kapının kapanma sesi, hemen ardından da Ateş'in pahalı ayakkabılarının zeminde çıkardığı ses geldi. Hissettiğim baş ağrısıyla gözlerimi yumdum, bugün her şeyi fazla hissediyordum. Koltuğuma geçerken dünden masamın üstünde kalan içki şişesini de kucağıma aldım.

Çıplak bacaklarımı uzatırken Ateş de görüş açıma girmişti. Sarı gözleri uzunca üstümde gezindi. "Dün kimi öldürdüğünün farkında mısın?" Bu soru artık baymıştı.

"Gayet tabii," dedim sevimli bir gülümseme de ekleyerek.

"Neden peki?"

"Şahin dün beni açık açık tehdit etti. Ablama yanaştı. Seni bilmem ama ben sabırlı bir insan değilim, özellikle konu ablamsa."

"Hamlesinin üstüne baş adamının vahşice öldürülmesi seni ele verecek."

"Eğer bildiği bir şey yoksa vermez ama zaten şüpheleniyorsa kim olduğumu da çok rahat bulacaktır." Şişeyi kafaya diktiğimde Ateş yanıma yaklaştı. Eğildi, bir dizi yere değerken yüzümü inceliyordu. Elimdeki içki şişesini çekip aldı.

"Sabah sabah nasıl miden alıyor, anlamıyorum."

"İçkime de karışmaya başladığına göre yakında evden çıkmama, adam öldürmeme de karışırsın sen." Şişeyi elinden sertçe çekip aldım, tekrar kafama diktiğimde onaylamaz gözlerle beni izliyordu.

"Alkoliksin, destek alman gerek." Alaylı gözlerle baktım.

"Sevişmek güzel bir destek olabilir," dedim ben de çapkın bir tavırla takım elbiseli şıklığını süzerken. Bel altı sözlerime alıştığı için bozuntuya vermedi ve aynı ciddi ifadeyle devam etti:

"Reddettiğin koruma çemberini ablan ve Bahar başta olmak üzere tüm yakınlarına uyguluyorum," dedi itiraz etmeyeceğime emin bir şekilde.

"Senin çemberlerin bir halta yaramıyor," dedim Ferda'nın kaçırılmasına atıfta bulunarak.

"Sorumluluğu üstleniyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım. Tam olarak ne oldu?"

"Çok yaklaşmış, birini tutarak sözde ablamı kapkaç mağduru yapmış ve kendisi de kurtarmış! Ertesi gün de ne hikmetse gemicikleri rıhtımdaymış da onları ziyarete gelmiş. Patlattığın gemicikler yetmemiş herhâlde, götünde gemicik patlatmamı istemiş. E ben de geri çeviremedim." Bakışları yumuşarken dudaklarını yaladı. Elini yüzüme yerleştirdi, başparmağı hafifçe çenemi okşadı. Arada böyle ani hareketler yaparak vücudumu gevşetmeye çalışıyor ve başarılı oluyordu.

"Bunun olacağını söylemiştim. Ama şu minik burnun o kadar kalkık ki hiç umursamadın. Ablana zarar gelmesine izin vermem. Biliyorum, onu koruyacak kadar güçlüsün ama sürekli yanında olamazsın. Şahin zemin hazırlıyor, sen de anlamışsındır. Ve birlikte olmalıyız, yan yana." Yani bu demek oluyordu ki *beni sürekli sorgulayarak aramızdaki ilişkiyi zedeleme.* İkimiz de birbirimize zerre güvenmezken bu çok zordu.

"Bu benim dövüşüm değil, senin saçmalıkların yüzünden uğraşıyorum ve senin bu saçmalıkların yüzünden ablamın kılına zarar gelirse ortada ne sen kalırsın ne de saçmalık." Yüzümdeki eli hafif hafif cildimi okşuyordu. "Ve senin şu sürekli duygusal duygusal bir yerlerimi okşamandan da sıkıldım." Yüzümdeki elini sertçe çektim. Ancak yüzüm ona biraz daha yaklaştı.

"Aksine fazla hoşuna gidiyor ve bu, seni hem ürkütüyor hem de öfkelendiriyor."

"*Sherlock* gruba katıldı."

"Bana kapılmamak için kendini zorluyorsun, ondan bu sert çıkışların," dedi kendinden fazla emin bir şekilde. Dudakları dudaklarıma fazla yakınken derin bir nefes aldım. "Seni almaya geldim, hazırlan, çıkalım."

"Neden?"

"Şirkete gideceğiz, hâlâ çalışanım olan gözüküyorsun ve sana danışmak istediğim birkaç şey var." Sözleriyle kafamı onaylarcasına salladım ama kalkmak için bir hamlede bulunmadım, o da geri çekilmedi.

"Gideceğiz değil, hâlâ öğrenemedin. 'Müstakbel karıcığım, acaba para sıçmamı sağlayan şirketlerimden birine giderken bana eşlik eder misiniz?' olacaktı." Kemikli yüzündeki sert ifadesini iki yana gerilen dudakları yok etti.

"Bir an uyandığımda kendimi seninle evli görmekten korkmuyor değilim." Geri çekilmek bir yana dursun, biraz daha yaklaşarak bir elini belime yerleştirdi.

"O çoğu kişinin hayali bir kere, nankörlük yapma. Hem evlilik seni bu kadar korkutmasın, hayal bile edemeyeceğin bir eş olurum."

"Evet, birlikte cinayet işleriz falan filan."

Gözlerimi irileştirdim. "Çok iyi fikir, önceden olsa *hayır* derdim ama bir çatışmanın ortasında öpüşmek bana yeni bir bakış açısı kaz-" Sözlerimi dudaklarıyla sertçe kesti. Ben de sanki bunu bekliyormuş gibi hevesle karşılık verdim. Alanguva ve birden öpüşleri...

Yerinden doğrularak koltuğa oturdu dudaklarımızı ayırmadan. Bir elim ensesine gittiğinde vücudu üstüme doğru eğilmişti. Belimdeki eli tişörtün içine girerek çıplak tenimi okşadı. Elim ceketine gittiğinde alt dudağımı ısırarak kendisine doğru çekti. Ceketi üstünden aceleyle çıkarıp yere attı.

Dudakları kısa bir süreliğine ayrıldığında çıplak kalçamı avuçladı. Elim gömleğinin düğmelerine gitti. Az önceki acelemin aksine ağır ağır açarken beni izliyordu kısık gözleriyle. "Seni aklımdan atamıyorum, seni istemeden duramıyorum. Bana ne yaptın, sahtekâr kadın?" Göz süzerek gömleğinin düğmelerini açmaya devam ediyordum.

Ateş'in telefonunun sesi salonumda yankılandığında Ateş yüzünü buruşturdu. Eli pantolonun cebine giderken ben artık gömleği tamamen açmıştım. "Pusat, değil mi? Hissetti radar."

"Yok, Yusuf. Aşağıda bekliyorlar."

Omuz silktim. "Beklesinler."

"Bence de." Telefonu meşgule attı.

Tekrar öpecekti ki konuştum: "Ama Pusat aşağıdaysa pek şansımız kalmıyor, birazdan kapıya dayanır *Shrek*. Biliyorsun, seni benimle paylaşmaya dayanamıyor," dedim alayla, teninden uzaklaştım ve koltuktan kalktım. Sarı gözlerindeki gerginliği gizlemeden bakıyordu yüzüme. "Ve şirkete falan da gelemem, okula gitmem gerek."

"Bu sene çoğu dersten kaldığını sanıyordum."

"Bölümümü rekor bir dereceyle bitirmek üzereydim, Ateş. İçine ediyorsun her haltın."

"Hem öğrenci hem seri katil olmak zor olsa gerek."

Güldüm. "Emin ol, öğrenci olmak seri katil olmaktan daha zor."

"Şirketten sonra seni bıraksam? İstediğin saatte gideriz. Dün gece sisteme yine saldırı düzenlenmiş ve bu, senin uyguladığın yöntemin aynısı."

Ciddileştim. "Bir dakika, oradaki tüm çalışanlara ifşa ettim sistemi. Yani o çalışanlardan biri şirketten dışarı çıkarmış bunu, öyle mi?"

"Evet, çünkü senin virüsün bu kadar başarılı olan tek virüstü."

"Tamam." Daha fazla bir şey söylemesini beklemedim. Yatak odama geçtim, saç düzleştiricimi ısınması için prize takarken dolabımı açtım. Madem güçlü bir mafyanın müstakbel karısıydım, ona göre giyinmeliydim.

Beyaz, kumaş bir pantolon-ceket takımı çıkardım. Üstümdeki tişörtten hızla kurtuldum, pantolonu giydikten sonra üstüme siyah, dantelli ve zarif bir üst giydim. Hızla abartısız ama yüzümü zarif gösterecek bir makyaj yaptım. Hemen ardından da hafif dalgalı olan saçlarımın üstünden birkaç kez geçerek düzleştirdim.

İşim bittiğinde topuklularımın üstünde dönerek çantamı aldım ve ceketi omuzlarım üstüne atarak odadan çıktım. Ateş hâlâ salondaydı, üstünü düzeltmiş ve ceketini giymişti. Ancak aynı yerde oturmuyordu; çalışma masasının yanında durmuş, önünde açık olan bilgisayarıma bakıyordu. Ayaktaydı, öylesine göz atıyormuş gibi.

"Bir de bana meraklı derler." Sesimle bakışları beni buldu. Gözleri üstümde uzun uzun gezindi.

"Yirmi dakikada bu kadar şık olmak da seri katillere özel bir yetenek olsa gerek."

"O mükemmelliğime ait bir özellik." Yanına yakınlaştım, gözlerim açık bilgisayara kaydı. "Ne halt ediyorsun?"

"Sistemini görmek istedim. Sonuçta sen benim projelerim hakkında fazlasıyla şey öğrendin."

"Benim projelerim adam öldürmek, onları da üçüncü sayfada görüyorsundur günlük olarak."

Kapıya döndüğümde peşimden geldi. Evden çıktığımda iyileştirdiğim koruma sistemini devreye soktum ve binadan ayrıldık. Köhne sokak Ateş'e ait pahalı arabalarla doluydu, işte doğayı böyle görgüsüz itler mahvediyordu. Bari elektrikli kullansalardı!

Kapının önündeki pahalı minibüsün kapısı açıldı Yusuf tarafından. Arabanın içi de boş değildi, karşı koltukta Pusat oturuyordu. Koltuğa yerleştiğimde Ateş de yanıma oturdu. Pusat gıcık bir bakış attı.

"İki saattir inemediniz."

Sakin bir tavırla Ateş'e döndüm. "Ben bunu öldürürüm."

Pusat güldü, *sıkıyorsa öldür,* der gibi ama çok geçmeden önündeki ekrana bakarken gülüşü soldu ve öksürük tuttu. Kafamı hafifçe kaldırdığımda gün geceki maktulün hâlini izlediğini gördüm.

"Nasıl bir saldırı oldu? Ne kadar taklit edebildiler?" dedim kafamı Ateş'e çevirerek.

"Senin üstüne sistemi bayağı güçlendirdiğimiz için ikinci katı kıramadı ama çok yaklaşmıştı. Hatta sızıntı vermiş olabiliriz." diyerek yanındaki tableti bana uzattı. Verilen hasarla ilgili bir rapordu. Gözlerim ekranda gezinirken dikkatle inceliyordum, ojeli tırnaklarım tabletin üzerinde geziniyordu. Evet, cinayetten sonra güzel bir tırnak bakımı da yapmıştım.

"Ateş, çok ciddi bir güvenlik açığın yok ama bu zemin hazırlama da olabilir. Bence ya tüm çalışanları kov ya da kimlerin ihanet ettiğini öğren. Ortada tek köstebek yok; biri evinde, diğeri şirketinde, belki biri de koruma programında. Buna emin olamazsın ama şirket kısmı için benim bir planım var."

"Nedir o?" dedi Ateş dikkat ve merakla.

"Bırak engel olmayı, ilk katı ve ikinci katı temizle ve içeri girmelerine izin ver. Ancak bunu dışarıya açık yapma, çalışanlarına sadece şirket personeline indirgendiğini söyle ve bunu gerçekten de yap. Dış sistemden giremeyince köstebekleriyle içerden oynama riskini alacaklar çünkü hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Ve ben de bu sırada sistemle uğraşan kimliği tespit edeceğim." Ateş bir süre yüzüme baktı, ardından Pusat'la aralarında kısa bir bakışma geçti.

"Nasıl tespit edeceksin?"

"O kadarını da izleyip gör." Pusat biraz şaşkın, biraz da hayretle bakarken aslında söylediklerimden pek bir şey anlamadığı için havalı bulduğunu görmek hiç zor değildi. Pusat telefonuna dönerken Ateş hâlâ bana bakıyordu.

Kafamı *hayırdır* der gibi salladığımda eli koltuğun üstündeki elime gitti. Şu sıralar ellerimi pek rahat bırakmıyordu. Bakışlarını cama çevirdi, eli elimi biraz daha sıktı. Pusat birleşen ellerimizi fark ettiğinde midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. Diğer elimdeki tableti bıraktım ve orta parmağımı ona göstererek sevimlice sırıttım.

Araba hâlâ hareket etmemişti, nedenini sorgulayacaktım ki açık kapıda Yusuf belirdi. Elinde bir pastaneye ait kâğıt poşet ve kahve vardı. Ateş elimi bıraktı ve Yusuf'un elindekileri alarak bana uzattı. Bir yüzüne bir elindekilere baktım.

"Düzgün beslenmiyorsun." Uzattığı kahveyi ve içinden lezzetli kokular gelen karton poşeti elime aldım. Kahveyi koltuğun kolçağına koydum.

"Afiyet olsun, Aşkın Hanım." dedi Yusuf eli kapatmak için kapıya giderken.

"*Aşkın Hanım* değil, *yenge*! Hâlâ öğrenemediniz."

Pusat kişneme gibi bir ses çıkardı, Ateş sessizdi. "Pe-Peki, yenge," dedi şaşkınlıkla ve kapıyı kapattı Yusuf. Çok geçmeden araba çalıştı. Kâğıt poşetteki çörekten büyük bir ısırık aldım.

"Neden çalışanlarıma sana *yenge* demeleri için baskı yapıyorsun?"

"O yarım akıllı Didem'e yenge diyordu! Madem sevgiliyiz, göz alıcı olmalıyız. Bir kere bana yakışmalısın, ben her şeyin en mükemmelini hak ediyorum. İnsan yerine koymadığın Didem'le aynı kefeye koyamazsın beni, kimse böyle göremez bunu." Pusat alttan alttan bizi

dinliyordu. Çöreklerden birini ona uzattığımda hevesle alıp ağzına attı.

Kahvemden büyük bir yudum aldım. "Madem farklı olmak istiyorsun, bana taşın." Ateş'in sözleriyle kahvenin boğazımda kalacağını sandım ama yutkunarak bunu engelledim. Ancak benim kadar şanslı olmayan Pusat öksürmeye başlamıştı.

"Evin tehlikeli; tamam, iyi koruyorsun ama ben girebildiysem başkaları da girebilir. Cinayetleri ve ekipmanları orada halletmeye devam et ama kendine ait bir iz bırakma." Aslında söylediği şeyi uzun zamandır düşünüyordum. Öyle olmalıydı ki V ifşa olsa bile Aşkın ile arasında bir bağ bulunmamalıydı. "Ablana yapabileceğin bir açıklaman da olur."

"Ablamla ayrı eve çıkacağız zaten rıhtıma yakın bir yerde. Yani evlilik hayallerini yıkmak istemem ama ben her şeyi birkaç adım ötede düşünürüm." Bizi izleyen Pusat'a çevirdim kafamı, az önce boğazına takılan çörek yüzünden gözleri yaşarmıştı. "Ne oldu, *Shrek*? Gözündeki yaş mı yoksa bir şey mi kaçtı?" Pusat sabır çekerken ben de keyifle kahvemi yudumladım.

Ateş'in arabası çok geçmeden büyük şirketin önünde durdu. Önce Pusat koca cüssesiyle arabadan indi. Ateş de benim geçmemi bekleyip ardımdan inerek elini belime yerleştirdi. Birlikte kısa merdivenleri çıkıp şirketin kapısından girdik.

Uzun topuklularımın üstünde, Ateş'in yanında dik omuzlarımla yürüyordum ve bu çoğu kişinin dikkatini çekiyordu. Gözler üstümüzde takılı kalmıştı, asansöre binene kadar da devam etti. Şirkette çok vakit geçirmediğim için çalışan olarak yüzümü pek tanıyan yoktu ama Ateş Alanguva'nın sevgilisi olarak gereğinden iyi tanınıyordum.

"Çözümünü merakla bekliyorum."

"Tamam ama iyiliğimin karşılığını alırım," dedim çıkarcı yanımı konuşturarak.

"Ne zaman karşılığını vermedim?"

"Çok da cömert değilsin ama sorun değil. Bu zekâyı ve kurnazlığı paraya dönüştüremeyeceksem ne önemi var, değil mi?" dedim yakından yüzüne güzel bir gülümsemeyle bakarak. Pusat birkaç adım gerimizdeydi. Asansörün kapıları açıldığında birlikte yürürken bu sefer

daha fazla bakışı üstümüzde hissettim. Burası işe başladığım katı, mühendislere aitti.

Yanımıza mühendislik katının sorumlusu Kerim Bey geldi, bakışları benim ve Ateş'in üstünde gezinirken tedirgin görünüyordu. "Son dakikaların ayrıntılı bir raporunu daha istiyorum. Tüm güvenlik kat mühendislerini topla."

"Toplantı odasına mı?"

"Hayır, şimdi hepsi burada olsun, acil duyuru." Ve beş dakikayı geçmeden tüm mühendisler toplanmıştı. "Merhaba, bildiğiniz üzere dün gece sistemimiz bir kez daha saldırıya uğradı ve fazla hasar aldık. Şimdilik koruma sağlıyoruz ama sadece dışarıya karşı, onarım için ikinci kata çıkmanıza müsaade ediyorum. Gizlilik esaslarımızı unutmayın, bu iş bugün hallolacak. İyi çalışmalar." İnsanlar kendi aralarında konuşa konuşa dağılırken bir kez daha asansöre binerek bir üst kattaki Ateş'in odasına çıktık. Ceketimi çıkarıp ahşap askılığa astım. Pusat aşağıda kalmıştı. "Bana iyi bir viski ver," derken Ateş'in masasına oturdum, bilgisayarını başlatırken Ateş de sorgusuz şekilde bara yöneldi.

"İkinci katın çalışanları farklı, onlardan neden şüphelenmedin?"

"Bunu yapan kişi birinci katta," dedi emin bir şekilde.

"Peki, kaç katman var?" Sorumu yanıtlamadı, ben sistemini açarken yeni doldurduğu kadehi önüme bıraktı ve arkamda durdu. Bakışları ekranda gezindi.

"Ne yapacağını anlatacak mısın?" Eli çıplak koluma gitti, yavaşça okşayarak omzuma çıktı.

"İyi bir hokkabaz hilelerini paylaşmaz bebeğim, yerine geç."

"Burası zaten benim yerim."

Kucağıma iki kez vurdum onu davet ederek. "Gel o zaman seksi sevgiline." Sabır çekerek yanımdan uzaklaştı, karşımdaki koltuğa oturarak gözlerini üstüme dikti.

Bu bilgisayardan tüm çalışanların ne yaptığını görebiliyordum, aralarından biri onarımı bahane ederek biraz daha içeri girmeye ve bilgilere erişmeye çalışacaktı. Aslında dışarıdan bakıldığında bu ikisinin ayrıt edilmesi fazla zordu, dikkatli olmam gerekiyordu.

Gözüm ekranda gezinirken kadehimin yarısını içtim. Ateş'in elinde de tableti vardı ama o sadece beni izliyordu.

Ben kendimi işe kaptırmışken kapı tıklatıldı ve Ateş'in sesinin ardından kapı açıldı. İçeri esmer, düzgün fizikli, güzel yüzlü genç bir kadın girdi. Benim yaşlarımda gibiydi.

"Merhaba Ateş Bey, beni çağırmışsınız."

"Merhaba, Derya'ydı, değil mi?" Alttan alttan onları izliyordum. Kız utangaç bir şekilde gülümsedi, fazla tedirgin ve heyecanlıydı.

"Evet."

"Dosyanı bizzat incelemiştim, başarın beni etkiledi." Tek kaşım havalandı kızın buğday teni kızarırken.

"Teşekkür ederim," dedi mahcup bir şekilde.

"Osman Bey'le yeni ihalenin kâr marjını hesaplamanı ve gelecek ihale için en uygun fiyatı ayarlamanızı istiyorum. Biliyorum, işe yeni başladın, üstesinden gelebilir misin?" dedi Ateş yumuşak bir şekilde.

Kız biraz daha heyecanlandı. "Tabii, elimden gelen her şeyi yapacağım."

"İyi çalışmalar o zaman." Kızın gülümsemekten yanakları kulağına yapışacaktı. Çıkmadan önce bir an bakışları bana dokundu. Patronun soğuk ve seksi sevgilisi ona korkunç gelmiş olacak ki vakit kaybetmeden çıktı odadan. Ateş işine geri dönerken ben onu izliyordum, bakışlarımı fark ettiğinde kafasını kaldırdı.

"Senden etkilendi."

"Kıskandın mı?" dedi eğlenerek. Yapmacık bir şekilde gülümseyerek kafamı aşağı yukarı salladım. Didem'in sözleri aklıma geldi. *Ateş kırılgan, narin ve oturmasını kalkmasını bilen kadınları sever!* Gerçekten de bu hissi aldığım bir adamdı Ateş, bazı hareketlerimi gerçekten de itici buluyordu.

Ve az önceki kadın tam da onun sevebileceği türden bir kadındı. Bakışlarımı ekrana çevirip işime devam ettim.

Aradan geçen iki saatten sonra Ateş sıkılmaya başlamıştı, bir sonuç bekliyor ve patronluk taslayarak başımda dikiliyordu. Ancak sorgulamıyor, onu sonuca götüreceğime inanıyordu. Kaç katman olduğunu tam bilmiyordum ama katmanlar yükseldikçe ortaya çıkacak

sırları tahmin edebiliyordum. Adada yaptığı işler çok üst katmanlarda olmalıydı.

Sistemine girebilirdim, gizli projelerini ve hatta bazı sırlarını da öğrenebilirdim. Ancak Ateş karşımda dikiliyor, ne yaptığıma bakmasa da ellerimi ve yüz ifademi dikkatle takip ediyordu. Üstelik üçüncü katmanın nasıl bir yapıya sahip olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Varlığım kolayca fark edilebilirdi.

Hareketleri izlemeye devam ederken bilgisayarlardan birisi çoktan ilgimi çekmişti ve emin olmak için biraz daha gözetliyordum.

"Planın elinde patladıysa sorun değil," dedi Ateş beni gıcık etmeye çalışarak ama benim zaten yeterince gıcık olduğumu artık öğrenmesi gerekiyordu.

Birkaç tuşa basmamla yanımdaki son model yazıcı çalışmaya başladı. Çıkan sayfaları sırasıyla dizerek Ateş'e uzattım. Bir bana bir de kâğıtlara baktı ve alarak incelemeye başladı.

"Şebnem Er'in bilgisayarından yapılmış tüm şüpheli hareketler, daha önce sisteme girmeye çalışan da şu an ortalık karışıkken durumdan faydalanmak isteyen de bu bilgisayar ama Şebnem Er bir hafta önce doğum iznine ayrılmış, yerineyse kısa süreli yeni bir çalışan alınmış."

"Hayır, imkânı yok. Yeni çalışan falan alınmadı mühendislik katına."

"Evet, yeni değil zaten; şirkette çalışan ama aynı zamanda mühendis olan eski stajyer, şimdi de teknik kısımlarla ilgilenen bir sekreter. Ela Yargı, yeni çalışan olmadığı için dikkat çekmedi, zaten şirket bünyesindeydi. Ve onu bu konuma görevlendiren kimse onu da bulman gerek, büyük ihtimalle işin içinde." Yarım saat önce söylediğim kahveden son bir yudum daha alıp ayağa kalktım.

Ateş çatık kaşlarıyla pürdikkat ona hazırladığım dosyayı inceliyordu. Ceketimi üstüme geçirdim, elimi omzuna koydum.

"Biraz beceriksizsiniz ama geri kalanı da siz halledersiniz diye umuyorum. Arabalarından birini ödünç alıyorum." Hafifçe eğilerek yanağına öpücük bıraktım. "Kolay gelsin, aşkım," dedim onun tabiriyle sahtekâr bir gülümsemeyle ve çantamı da alarak kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun? Şu iş bittikten sonra birlikte çıkarız." Sorgusunu yanıtsız bırakarak sadece göz devirdim. Zaten tüm günümü yemişti, bu saatten sonra okula gitmeme de gerek kalmamıştı. Ona doğru döndüm, yerinden kalktı ve önümde durdu.

"Ateş, sal beni."

"Ferda döndü, seninle buluşmak istiyor."

"Görümceyle kaynaşma vakti geldi diyorsun yani, olur, o da olur. Babaannenin yanındaydı sanırım, o neredeydi? Dur, sen söyleme, ben tahmin edeyim. Karanlık mafya, kirli işler... Türkiye'deki mafya ihtiyacının yüzde seksenini Karadenizliler karşılıyor. Buldum, Artvinlisiniz, değil mi?" Gözleri kısılırken güldü.

"Hayır, bilemedin. Muğla." Durdu, gülümsemesi genişledi. "Ama evet, Karadenizli çok ve hatta Şahin kansızı Artvinli."

"Tespitlerim şaşmaz, bilirsin."

"Buluşacak mısın Ferda'yla?"

"Bugün mü?" Kafasını olumlu anlamda salladı. "Başka zamana sözüm olsun, ablamın yanında olacağım."

"Abim sürekli ablanı soruyor, Şahin'in onu rahatsız ettiğini öğrendiğinde işler pek iyiye gitmeyecek."

"Ölü bir adam ne yapabilir ki? Hem onun bir şey yapmasına gerek yok, ben ablamı korurum."

"Abime ölü deme." Baybora bile öldüğünü kabulleniyordu ama Ateş kabullenemiyordu.

"Alınır mı? Gücenir mi?" Kaşları çatılırken tavrımdan hoşlanmadığı barizdi. "Kafayı yemişiz amına koyayım, sohbete bak." Elimi omuzlarına koydum.

"Sevgilimi geçirmek isterdim ama biliyorsun, yakalamam gereken bir köstebek var," dedi o da en az benim kadar ciddi olarak.

"Öldürecek misin onu?"

"*Maserati*lerden birini al, siyahı çok yakışır," dedi ve yanağıma küçük bir buse bırakarak kapıya yürüdü. Odasının kapısını açtı ve çıkmamı bekledi.

"Bir kadına ne olursa olsun elini kaldırmayacağını söylemiştin," dedim yerimden hareket etmeden.

"El kaldırmak farklı, öldürmek farklı." Bu sözü şaşırttı. "Hem zaten ben genel olarak elimi pis işlere sürmem."

"Öldürmene gerek yok, onu ifşa ederek gelecek tüm iş hayatını bitirebilirsin." Tamam, pek mantıklı bir bedel ödetme yöntemi değildi.

"Kendi tarafına geri döner."

"Biraz beyni olan biri, işinde başarısız olmuş bir köstebeği yanında tutmaz."

"Konuşturacağım, gerisine bakarım. Sen o güzel kafanı böyle şeylere yorma," dedi beni geçiştirerek.

"Onu ben buldum, öldürmeni istemiyorum."

"Sen bulmasaydın da bulunurdu, sadece süreyi kısaltın." Ona doğru yürüdüm. "Neden istemiyorsun?"

"Neden yaptığını bilmiyoruz, belki geçerli sebepleri vardır."

"İhanetin haklı sebepleri yoktur. İhanetten, aldatmacalardan nefret ederim, Aşkın." Alttan bana sızdırılan bir mesaj da vardı burada.

"Onu öldürmeyeceksin."

"Öyle mi?" dedi alayla.

"Öyle."

"Ben senin işlerine nasıl karışmıyorsam sen de karışamazsın. Konu tartışmaya kapalı."

"Eğer onu öldürürsen birazcık tadını kaçırabilirim. Bunu aklında bulundur." Omzuna çarparak yanından geçtim ve asansörle zemin kata indim.

Yusuf'tan, Ateş'in siyah *Maserati*'sini istedim. Araba geldiğinde sürücü koltuğuna geçtim ve şirketten hızla uzaklaştım.

Ablam ve Bahar keyifle sohbet ediyorlardı, Tarık arada onlara bulaşıp gıcıklık yapıyordu. Naz ortalarda yoktu. Sigara içmek için yerimden kalktım, ceketimi omzuma attım ve rıhtım tarafına çıktım. Üstümdeki kumaş pantolon oturmaktan kırışmış ve yüzümdeki makyaj da ağırlık yapmaya başlamıştı. Ablam şık hâlimi gördüğünde

bir sürü iltifat sıralamış ve duyduğu gururdan bahsetmişti. Benimle gurur duyması rahatsız ediyordu, o aslında beni hiç tanımıyordu.

Sigaramı yaktığımda Tarık da çok geçmeden peşimden gelmiş ve benimle birlikte sigara yakmıştı.

"Şu sıralar ortalık karışık. Dün Deniz'in yanına karakola gittim, bir şey planlıyorlar," diye başladı söze, devamını getirecekti ki rıhtıma bir araba yaklaştı. Siyah bir *Passat*'tı. Araba önümüzde durdu ve çok geçmeden içinden esmer ve yapılı bir adam indi.

Otuzlarının başlarında, diri ve dik omuzlu bir adamdı. Onu gören biri öylesine bir adam olmadığını anlayabilirdi. Vücudu gereksiz kaslıydı ve hareketlerinde temkin vardı.

Bu adamla dövüşsem sanırım alamazdım. Belki de alırdım ama zorlanacağım kesindi.

Adamın bakışları üstümüzde gezindi. "Merhaba," dedi kalın sesiyle resmî bir şekilde. Bakışları fazla dikkatliydi, sanki her an bir tehlikeye karşı tetikte gibi.

"Merhaba," dedim onu incelemeye devam ederken.

"Deniz yok muydu?"

"Duştaydı en son," dedi Tarık. "Arkadaşı mısınız?"

"Sayılır." Ardından kabalık yaptığını fark ederek elini uzattı.

"Murat." Soyadını bilerek söylememişti.

Uzattığı elini, yüzümde çapkın bir ifadeyle sıktım. "Aşkın, siz sanırım Deniz'in polis arkadaşlarından birisiniz. Herhâlde mankenlik seçmelerine gidecekken yanlışlıkla Polis Akademisi'ne düşmüşsünüz." Sözlerimle gülümsedi. Detay vermesini bekledim ama vermedi, bu adam profesyoneldi.

Deniz rıhtıma çıktı, Murat'ı gördüğünde elindeki ceketi üstüne geçirdi. "Çok bekletmedim ya?"

"Yok, ben de yeni gelmiştim," dedi bakışları Tarık ve bana değerken.

"Tamam, çıkalım o zaman."

"Tanıştığımıza memnun oldum, kendinize iyi bakın," dedi Tarık ile bana, hemen ardından da arabaya bindiler. Murat'ın gözleri kısa bir an üstümde durdu arabaya binmeden hemen önce.

Ardından bu bakışmayı yine kendisi keserek arabasına bindi ve hızla uzaklaştılar. Onların uzaklaşmasıyla yüzümdeki yalancı tebessüm silinirken yüzümü Tarık'a çevirdim.

"Kim bu adam, bir fikrin var mı?"

Nefesini verdi. "Sanırım gizli bir ajan, karakola gittiğimde kulak misafiri olmuştum. Bu adam mı, emin değilim ama eğer buysa senin peşinde. İstihbaratın adamı, daha önce defalarca teklif götürülmüş V'yi araştırması için ama her seferinde reddetmiş, sanırım o da V'yi destekleyenlerden biriydi. Ama artık görünüşe göre kabul etmiş ve bu adamın elinden kaçabilen yokmuş. Dikkatli ol Aşkın, bu adam diğerlerine benzemiyor."

"Zaten son zamanlarda V için insanüstü bir önlem alınıyor, tahammülleri kalmamış. Dikkatliyim ama onlar da fazlalar."

"Belki bırakmak için en iyi zamandır." Sözleriyle gözlerimi devirdim. "Zengin koca da buldun işte, daha ne arıyorsun?" dedi omzunu omzuma vurarak.

Ters ters yüzüne baktım. "İstesem ondan daha zengin olurum."

Güldü. "Adam Karun[4] amına koyayım, sen kandır kendini." Şu küfür Pusat'tan sonra herkeste alışkanlık yapmaya başlamıştı anlaşılan.

"Düzgün konuş, sikmeyeyim belanı." Daha fazla güldü.

"Hem ben Ateş'in seninle evleneceğini de sanmam zaten," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

"O nedenmiş? Benden mükemmelini mi bulacak?" dedim tek kaşım havalanırken.

"İnsanın seninle aynı yatakta yatmaya götü yeter mi? Ben aynı evin içinde geriliyorum." Götü yemese benimle şu an böyle konuşamazdı ama anlaşılan Tarık'ı yeterince korkutmamıştım.

"Sence o, benden korkacak bir adam mı?"

---

[4]Anadolu uygarlıklarından Lidya'nın son kralı "Croesus" (Türkçede KARUN olarak bilinmektedir) tarihte parayı icat edip ilk defa para kullanan kral olarak bilinir ve hâlâ dünyanın en zengin insanı olarak anılır. Dünyanın en zengin ölümlüsü olarak kabul edilen Karun, MÖ 566 yılında Lidya kralı olduğunda 35 yaşında idi. *(e.n.)*

"Bence bir gün uyurken onu göğsünden bıçaklasan dahi şaşırmayacak bir adam. İşin tuhaf kısmı bu bence, birbirinize zerre güvenmiyorsunuz. Birbirinizi kullanıyorsunuz ve her şeyin farkındasınız ama bana kalırsa içten içe bu durumdan hoşlanıyorsunuz. Manyaksınız lan siz." Bir anda gözlerinde kendisine duyduğu gurur oluştu. "Tespite bak, gördün mü? İlişki danışmanı mı olsam?"

Alayla güldüm. "Senden olsa olsa *Haydar Dümen* olur, amına koyayım." Sözlerime anırarak güldü hatta gülme işini o kadar abarttı ki iki büklüm olarak bir yandan da koluma vurmaya başladı. Sakinleşebildiğinde derin derin nefes aldı.

"*Shrek* nasıl? Hâlâ benim kardeşimin peşinden koşmaya devam mı ediyor?"

"Ne oldu? Çok mu özledin?" Sözlerimle ters ters baktı bana. "Hem sen ona *Shrek* diyemezsin, o *Shrek*'se sen *Shrek*'teki eşeksin."

"İnsanın senin yanında gülmekten ömrü uzar, yeter, karnım ağrıdı." Durdu, bir süre düşündü. "Hem benden olsa olsa *Shrek*'teki prens olur," dedi elini kısa saçlarının arasından geçirerek. Bence *Shrek* bile prensten daha çekiciydi.

Yeni bir sigara yakmak yerine içeri geçtim, Bahar'ın yanına doğru ilerledim. Saçlarını örmüş, pijamalarıyla oturuyordu. Elinde telefonu vardı, mesaj beklediği açıktı. Telefonuna bildirim geldiğinde heyecanla açtı ve mesajlar kısmına girerek Pusat'ın attığı ses kaydını açtı görmeyen gözleriyle fazla zorlanarak. Telefonunda sesli komut özelliği vardı dokunduğu her yerin ne olduğunu belirten.

"Seni çok özledim, lütfen artık buluşalım. Daha ne kadar cezalandıracaksın beni? Allah benim belamı versin ya," diyordu Pusat'ın sesi.

Bahar da ses kaydı attı: "Beni sinirlendiren şey senin tavrın, sana diyorum ki *bir daha aynı şeyi yapma, çok korktum* ama sen, *söz veremem,* diyorsun!" Bahar'ı bu kadar öfkeli gördüğüm nadir anlardandı, sinirli bir civcive benziyordu.

"Bahar, ona kızma. İyi değildi, ben zaten haber verdiğim için telefonla uğraşsın istemedim. Bence bu kadar büyütülecek bir olay değil." Bahar sözlerimle şaşırdı.

"Artık bizi destekliyor musun?"

"Mutlu olmanızı istiyorum."

"Belki abartı gelebilir ama Pusat her sabah bana *günaydın* mesajı atardı, ben mesaj attığımda ne olursa olsun beş dakika içinde dönerdi. O gün ona ulaşmadığımda o kadar korktum ki kalbimin bozulacağını sandım, öleceğim sandım, Aşkın." Saçlarını okşadım.

"Ateş'in de dediği gibi oyuncak değil ki bozulsun, Bahar. Tamam, birini sevmen güzel bir şey ama bir erkeği, uğruna ölecek kadar sevmemelisin. Her şeyin dozu vardır, hayatında hep ilk sıraya kendini koy yoksa çıkan ilk fırtınada yok olursun. Öyle ol ki bu narin kalbini hiç bozmadan o fırtınaların arasından sağ çık. Herkesin yerini doldurabilirsin ama kendini bir kez kaybedersen bir daha kolay kolay bulamazsın." Yüzünde düşünceli bir ifade oluştu.

"Kaptan'la takıla takıla ona benzedin Aşkın ya," dedi gülerek.

Bir elimle iki yanağını çenesinden tutarak kıstırdığımda kıkırdayarak kafasını geriye attı. "Zilli seni." Pusat yeni bir ses kaydı daha attı. "Ablam nerede?"

"Yukarı çıkmıştı en son." Bahar'ın yanından kalkarak üst kata çıktım. Sözde ikimize ait olan odaya girdim, ablam yatağına kıvrılmış uyuyordu. Benim aksime uykuya fazla düşkündü. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve sessizce yanına kıvrıldım.

Bir süre yanında uzandım ancak uyuyamadım. Telefonuma gelen mesajla ablamı rahatsız etmemek için kalktım ve sesini kısarak diğer tek kişilik yatağa geçtim. Kayıtlı olmayan bir numaraydı, mesajı açtım.

Merhaba ben Ferda, bugün buluşmak istemiştim de abim müsait olmadığını söyledi. Yarın bizimkilerle birlikte bizim mekânda olacağız, lütfen sen de gel. Çok eğleneceğiz!

Bir işim çıkmazsa gelirim.

Çıkmasın, çıkmasın, öptüm seni, kendine çok iyi bak.

Sen de.

Telefonun ekranını kapattım, üstümdeki kıyafetleri çıkararak siyah tayt ve *sweatshirt* giydim. Cama yanaşıp rıhtımı izlediğimde biraz ileride İhtiyar'ın teknesinin durduğunu fark ettim, demek sonunda dönebilmişti. Spor ayakkabılarımı giyip aşağı indim.

Zaten çok açık olmayan hava, biraz daha koyulaşmıştı. Yağmur yağdı yağacak gibiydi ama gökyüzü doluluğunu koruyordu. İhtiyar

teknesinde, elindeki halatla uğraşıyordu. Adımlarımı hızlandırdım, varlığımı fark ettirmemeye çalıştım ama o her zamanki gibi hemen fark etti, yine de kafasını kaldırıp bakmadı.

"Yine kayboldun, Kaptan," dedim yanına otururak. Onun sessizliğine ayak uydurdum, o isteyene kadar konuşmazdı. "Gönderdiğin kurbanlar dışında hiçbir mesajıma dönmedin."

"Bir şey mi oldu?" dedi kafasını ilk kez kaldırarak. Cam gibi olan gözlerine denizin mavisi sinmişti. "Eğitimini tamamladığından beri beni küçümsüyorsun, benim için endişeleniyorsun."

"Her geçen gün daha da yaşlanıyorsun, yaşlılığın getirdiği her hastalığı taşıyorsun ama kendini hâlâ delikanlı sanıyorsun."

"Seni eğitirken de bir ihtiyardım." Öyleydi ama bu ihtiyar, bir katilin sahip olabileceği en iyi eğitmendi. "Ama o zaman omuzların böyle değildi, artık taşıyamıyorsun, Kaptan."

"Neyi taşıyamıyorum, çocuk?"

"Dünyayı. Bak, kambur olmuşsun, eriyor kemiklerin. Görüyorsun ya, direnemiyorsun sen de zamana ama direndiğin başka bir şey var." Dikkatle dinliyor, devam etmemi bekliyordu. "Neye direndiğini bilmiyorum ama bir gün öğreneceğim."

"Geçmişe direniyorum, tenimdeki kan kokusuna direniyorum."

"Ben de kan kokuyorum, Kaptan. Beni de kan kokuttun, şimdi istesem de temizlenemiyorum."

"Sen bana geldiğinde de kan kokuyordun, çocuk. Sen hiç süt kokmadın ki." Yüzümü izlemeye devam etti. "Temizlenmek istemiyorsun sen, kendini kandırarak vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun. Bir gün ablanın karşısında yüzün olsun istiyorsun ama üzgünüm. O yüzü, sana verdiğim ilk cinayette kaybettin."

"Beni neden Ateş'e yönlendirdin? Ölmeyeceğini biliyordun, birlik olacağımızı da biliyordun, daha neler planlıyorsun o kurnaz zihninde, İhtiyar?"

"Alanguva ilgini çekiyor, ona çekiliyorsun."

"Sadece ortaklık," dedim savunmaya geçerek. Biraz da cinsellik tabii.

Güldü Kaptan alayla kıvrılan dudaklarıyla. "Seni iyi tanıyorum çocuk, kendini kandırmayı ne zaman bırakacaksın? İlk önce zekâsı çekti, seni yakalayabilen bir adam çok zeki olmalıydı. Sonra gizemleri çekti, her sırrı seni cezbetti ve şimdi de gücü cezbediyor. Ona hükmetmek istiyorsun ama onun hükmedilemeyecek bir adam olduğunu da biliyorsun. Bu çelişki seni yoruyor ama sen yorulmayı da seviyorsun. İstediğin her şeyin onda olduğunu biliyorsun ve bunu inkâr edemiyorsun. Sen uyumazsın Aşkın, üç saatten fazla uyuyamazsın ama o gün sabaha kadar uyudun o adamın göğsünde." Demek İhtiyar da bizi salonda uyurken görmüştü, tıpkı evdeki diğer herkesin gördüğü gibi.

Alayla güldüm. "Ne yani, âşık mıyım Alanguva'ya?" İhtiyar da güldü. "Şahin Karaman'ı öldüreceğim." Sözlerimle gülüşü yavaşça soldu.

"Şahin ölmez, Cebonayan'ın karanlık kısmı arkasında. Ateş'e karşılar çünkü onu istedikleri gibi kullanamazlar ama Şahin zaten onların tarafında."

"Kim bunlar? Daha önce toplantılarında otellerindeydim, oldukça normaldi her şey. Ben karanlık kısım falan görmedim."

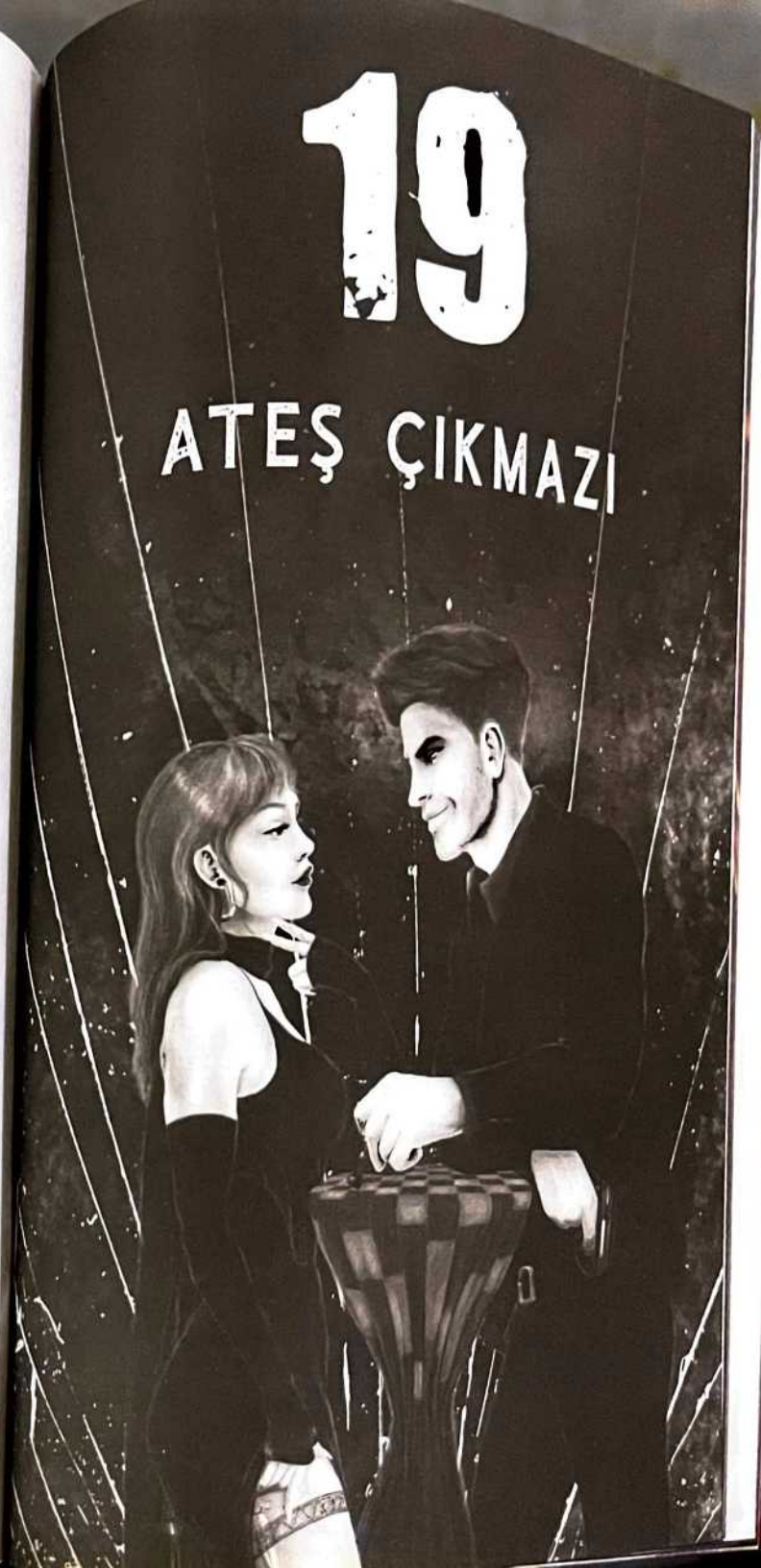
"Senin gördüğün alt üyeler, üst üyeler görünmez. Ve o üst üyeler de ikiye ayrılmış durumda, Ateş lider olsa da Şahin'in tarafındakiler de azımsanamaz. Üst üyeleri o masaya oturmadan göremezsin." Daha bilmediğim çok şey vardı ve tüm olay bilmediklerimdeydi.

"Oturacağım."

"Dikkat et çocuk, dikkat et."

19

ATEŞ ÇIKMAZI

Dün gece mola vermiş ve bir cinayet işlememiştim. Ablam, Bahar ve Naz'la birlikte kızlar gecesi yapmıştık. Cinayet işlemek yerine oje sürüp film izlemek de bir değişiklik katmıştı renkli hayatıma.

Deri pantolonumun üstüne deri *crop* giymiş ve saçlarımın dalgasını artırarak dudaklarıma kırmızı ruj sürmüştüm. Ferda Alanguva'nın davetini kabul edip mekâna gidecektim. Ablama teklif etsem de gelmek istememişti, ilk gelişinde de pek eğlenmemişti zaten. Mekânın fazla gürültülü ve yorucu olduğunu söyleyerek evde kalmak istemişti. Bahar'sa Pusat'la barışma kararı almış olacak ki gelmeyi hevesle kabul etmişti.

Dün öğleden beri evin etrafında sıkı bir koruma çemberi vardı, çok dikkatli ve temkinlilerdi Deniz'in fark etmemesi için ancak benden kaçmamışlardı. Ben fark ettiysem buraya daha önce gelen o dedektif kılıklı yakışıklı da fark ederdi. Gerçi bunun açıklaması kolay olurdu, Ateş Alanguva sevgilisini tabii ki koruyacaktı!

Topuklu botlarımın üstünde Bahar'ın odasına geçtim. Ablam onu hazırlamıştı, üstünde açık pembe bir elbise vardı ve sarı saçları da kıvır kıvırdı. Dudaklarına parlatıcı, gözlerine de maskara sürmüştü.

"Bu ne güzellik, Bahar Hanım?" Sözlerimle kıkırdadı, eli hemen saçlarına gitti.

"Ay güzel miyim? Ne kadar güzelim? Birden ona kadar oy ver."

"On numarasın zilli, on." Yanağından makas aldığımda biraz daha kıkırdadı ve yerinden kalktı. Pelüş ceketini üstüne giymesinde yardımcı oldum.

"Naz da nöbette, ne yapacaksın tek başına?" dedim ablama çevirerek bakışlarımı.

"Biraz kafa dinlerim. Hem Tarık var, onun yanında sıkılmak imkânsız." Tarık dışarı çıkacağımızı bilmiyordu. Büyük ihtimalle öğrense yakamıza yapışacak ve kendini de zorla davet ettirecekti. Ablama sarıldım, ardından Bahar'ın elini tutarak yürümesine yardımcı oldum.

Kapının önünde Alanguva'ya ait *Maserati* duruyordu. Dünden beri hiç konuşmamıştık. En azından teşekkür hediyesi olarak uçak falan alabilirdi, pis cimri.

Alanguva'nın arabasına yerleştik, ben sürücü koltuğuna geçerken Bahar da yanıma oturmuştu. Bahar'ın sevdiği şarkılardan birini açtım. Yol boyunca Bahar'a etraftaki şeyleri anlatarak zaman doldurdum ve çok geçmeden vardık.

Alanguva plakalı araç mekâna yaklaşır yaklaşmaz korumalar etrafımıza doluşmuştu. Araba durduğu an ikimizin de kapıları açıldı. Anahtarı valeye teslim ettim ve Bahar'ın koluma girmesini sağlayarak içeri yöneldim.

Kapıda Pusat belirdiğinde hayran bakışları Bahar'ın üstünde gezindi. Birkaç adımda yanımıza vardı, biraz çekiniyordu.

"Merhaba." Bahar, onun sesini duyduğunda kafasını heyecanla kaldırdı.

"Pusat?"

"Çok güzel görünüyorsun." Kafasını eğdi Bahar, gülümsedi utangaçça. "Biraz konuşup öyle girelim mi? İçerisi çok kalabalık."

"Olur," dedi Bahar ve benim yerimi Pusat aldı. Pusat bana gıcık bir bakış atarak Bahar'la arka tarafa yönelmeye başlamıştı. Pusat'ın gıcık bakışlarına dil çıkararak tepki verdiğimde dehşete düşmüş gibi sahte bir ifadeyle önüne döndü.

Mekânın şaşaalı kapısından geçerek içeri girdim, son geldiğimden beri her şey aynıydı ancak beni zehirleyen Suat'ın canlı kaldığını düşünmüyordum. Adımlarım ilerlerken locada oturan Ferda'yı gördüm, yalnız değildi. Yanında Arhan, Yade, Zerrin, Didem ve Kaya vardı. Şaka mıydı bu kız? Kaya, Zerrin'in arkadaşı olduğu için burada olabilirdi ama Didem için pek bir açıklama yoktu.

Ferda beni gördüğünde yerinden kalktı ve hevesle el salladı. Ateş ortalarda görünmüyordu. Acelesiz ve kendinden emin adımlarla locanın kısa merdivenlerini çıktım. Kaya'nın hayran gözlerine ters bir bakış atarak Ferda'nın yanına ilerledim. Yerinden kalkarak sıkıca sarıldı boynuma. Üstünde bordo, kısa bir elbise vardı. Ombreli saçları yüzüne olgunluk katsa da ona yakışmıştı.

"Çok özür dilerim, onu ben çağırmadım. Sanırım Yade söyleyince o da peşine takılmış, saatlerdir kalkmıyor. Çok üzgünüm," dedi kulağıma doğru bağırarak.

"Sorun değil."

"İstersen başka bir locaya geçelim."

"Hiç gerek yok," dedim güven verircesine omzunu sıkarak. Ferda'nın yanına oturdum. Arhan bana korkuyla bakıyordu, kafamı *hayırdır* der gibi salladığımdaysa bu korkuya dayanamayarak yerinden kalktı ve kalabalığa karıştı.

Aradan yarım saat geçerken çoktan açılan şişeden en çok payı içen kişi olmuştum. Ses duyulmadığı için pek konuşan yoktu. Didem'in bakışları üstümde geziniyordu. Aynı şekilde Kaya da sık sık beni inceliyordu. Böyle devam ederse aşk oyununa kendini fazla kaptırmış olan Ateş onu gerçekten öldürecekti. Gerçi Ateş Bey hâlâ ortalıklarda gözükmüyordu.

Ferda sık sık kulağıma eğilerek bir şeyler söylüyor ve sohbet etmeye çalışıyordu ama bugün ekstra olarak sesli olan mekânda sesi pek duyulmuyordu. Benimle konuşmadığı zamanlarda ise yan locadaki adamla bakışıyordu. Arhan'ı en son çıtır bir sarışınla mekândan ayrılırken görmüştüm. Çok geçmeden Pusat ve Bahar da el ele geldiler, boş olan yerlere geçerken ellerini hiç bırakmamışlardı. Bahar'ın yanakları biraz daha kızarmış, Pusat'sa fazla keyifliydi.

Pusat, Bahar için meyve suyu söyledi ve ardından bir bebekle ilgileniyormuş gibi özenle pipetini düzelterek Bahar'ın rahat içmesine yardımcı oldu, bu sırada Yade kıskançlığını pek gizleyemiyordu.

Ferda sıkılmış gibi dans etmeye kalktı ama kalktığında bakıştığı adam da hareketlendi. Ve dans eden insanların arasına girdiklerinde yakınlaşmışlardı. Adam Ferda'nın kulağına bir şeyler söylediğinde Ferda gülümsedi. Ateş gibi kıskanç bir abisi varken bu kız yürek yemiş olmalıydı.

Kafamı Bahar'a çevirdim. "Dans etmek ister misin?" Şaşırdı.

"Dans mı? Edebilir miyim?"

"Artık sağlıklısın." Yerimden kalktım, elini tuttum. Heyecanla tuttu elimi ve benimle beraber indi locadan. Pusat eğlenen gözlerle bizi izliyordu. Bahar'ı insanların az olduğu köşeye çekerek elini bırakmadan dans etmeye başladım. Belimi kıvırıyor ve Bahar'ın kollarını hareket ettirerek dansa alıştırmaya çalıştırıyordum.

Beş dakika geçmeden alışmış ve hatta zıplayarak büyük bir keyifle dans etmeye başlamıştı. Güzel yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Çok geçmeden Pusat yanımıza geldi. "Gerisi bende. Sen de Ferda'ya dikkat eder misin? Yine herifin biriyle flört ediyor," dedi Bahar'ı benim ellerimden alarak.

Bir gün *Shrek*'i dans ederken göreceğimi tahmin edemezdim ancak üçümüz de dans ederken fazla eğlenmiştik. Değişen şarkı romantiğe kaçtığında yanlarından ayıldım, bakışlarım Ferda'yı aradı. Aynı yerde, aynı adamla dans ediyordu, fazla samimilerdi.

Locaya geri döndüm, Kaya'nın bakışları üstümdeyken kadehimi doldurdum. Pusat ve Bahar sarılarak dans ediyorlardı. Pusat, onu sıkıca sarmış ve tüm dünyadan koparmıştı. Yade ise kıskanç gözlerle onları izliyordu.

"Anlamıyorum! Şu kıza baksana, çocuk gibi bir şey. Hiçbir albenisi yok. Bende olmayıp onda olan ne? Üstelik kör." Yade bunları Didem'e söylüyordu. Sesini duyurmak için bağırarak konuşmuştu ve o sürede biraz daha yavaşlayan şarkı, sözlerini benim de duymama neden olmuştu. Bakışlarımı ona çevirdim.

Yerimden kalkmadan ona doğru kaydım, elimi ensesine sertçe koyduğumda şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne yapıyorsun be?"

"Bana bak, bir daha böyle şeyleri söylemeyi bırak, düşünürsen bile senin o çirkin gözlerini oyarım ve sadece kör olmak için dua edersin. Anladın mı?" Korkuyordu.

"Çek elini!" diye bağırdı Didem de. Kaya öylece bizi izliyordu eğlenen gözlerle.

"İkiniz de haddinizi bilin; siz iki salak, olmayan beyinlerinizle düşünmeye çalışmayın. Zaten bir kadına şiddet uygulamadığım kalmıştı! Kışkırtmayın beni." Ensesini sertçe bıraktığımda hâlâ şok içinde bakıyordu.

Sıkıntıyla kalktım. Ferda da artık yerinde değildi. Gözlerim onu ararken locadan indim. Koridorlardan birine girdim, lavaboya girecegim sırada tanıdık bir ses duydum. Malzeme odasının kapısı aralıktı, şu odada olmayan bir şey kalmış mıydı acaba?

Elimle kapıyı ittirdim. Ferda az önce tanıştığı adamla duvara yaslanmış, hararetle öpüşüyordu. Gözleri beni bulduğunda irileşti ve hızla geri çekildiler. Yaşı Ferda'dan büyük gibiydi.

"A-Aşkın, lütfen abime söyleme."

"Beni ilgilendirmez ama cesaretin takdire şayan."

"Ya Cenk benim sevgilim, öylesine biri değil." Cenk geri çekildi.

"Benim adım Emre," dedi adam ters bir şekilde.

"Özür dilerim, eve geçince ara," dedi Ferda ve Emre ters bakışlarla yanımızdan hızla uzaklaştı. Ferda'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu, elbisesini düzeltmeye çalışıyordu.

"Arhan'dan hoşlandığını sanıyordum." Sözlerim Ferda'yı daha da şaşırttı.

"Sen gerçekten de doğaüstü güçlere sahipsin! Nereden anladın? Hem öylesine bir beğenme sadece."

"Ferda, Ateş bu manzarayla karşılaşsaydı bence ne Cenk ne Emre ismini bir daha duyamazdın." Gözlerini kırpıştırdı.

"Abime söylemeyeceksin, değil mi?"

"Beni ilgilendirmez ama dikkat et, başınızda zaten yeterince bela var."

"Teşekkür ederim, Aşkın." Onu locaya geri oturduğunu görene kadar takip ettim ama oraya bir daha oturmadım.

Bahar'a fazlasıyla ilgi gösteren Pusat içimi rahatlatırken bar kısmına geçtim. Gerçi burada içtiğim son içki pek yaramamıştı. Barda eli yüzü düzgün ama dövmeden kolları görünmeyen genç bir adam duruyordu.

"Ağır ve en pahalı içkinizi istiyorum. Hesabı patrona kilitleyin," dedim sesimi duyması için bağırarak. Beni anlamayıp aval aval yüzüme baktı bir süre. Ardından büyük ihtimalle bir deliye çattığını düşünerek işine döndü.

Barın arka tarafında müşterilerle ilgilenen yüz tanıdıktı. Selda beni fark ettiğinde gülümsedi genişçe ve elindeki bardağı bırakarak yanıma geldi. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de aynı, hiçbir değişiklik yok," dedi güler yüzle.

"Suat görünmüyor," dedim ağzını arayarak. Yüzü durgunlaştı.

"Ondan uzun zamandır haber alamıyoruz, işi bırakmış. Evinden de taşınmış sanırım, bayağıdır görmüyorum." Kafamı anladığımı belirtircesine salladım.

"Selim terörü devam mı?"

"Ay sorma. Allah'tan bugün izinli de kafamız rahat. Uyuz herif! Neyse, ben işimin başına döneyim, istediğin bir şey var mı?"

"Sipariş verdim, kolay gelsin." Yanımdan ayrıldığında siparişim gelmişti. Dirseklerimi bara dayadım, büyük bir yudum aldığımda yanıma yaklaşan kişiyi hissettim.

Kaya yanımda durdu, dirseklerini benim gibi bara yaslarken fazla yakınlaşmıştı. Omuzlarımız arasında milimlik bir mesafe söz konusuydu, mavi gözleri ise beni inceliyordu. Ben de kafamı ona çevirdim.

"Ne istiyorsun?"

"Seni," dedi kulağıma doğru eğilerek.

Güldüm, o da güldü. Ciddiye almamıştım çünkü onunla hep birbirimize alayla yürürdük. "Kaya, kaşınma."

"Beni neden görmezden geliyorsun? Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşuyoruz ya."

"Burası çok gürültülü."

"Bahane sunma."

Nefesini verdi, kulağıma yakınlaştı. "Bu işte bir yanlışlık var. Sen ve Alanguva... Beni kandıramazsın, Aşkın."

"Seni neden kandıracakmışım?"

"Onu sevmiyorsun. Neden onunlasın? Seni bir şeye mecbur mu bırakıyor?" Kadehin geri kalanını tek seferde içtim ve sertçe bara bıraktım. Bugün tüm deliler beni buluyordu.

"Kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz." Masanın üstündeki elinin tersi elime değdi. Teni yabancı değildi, aynı kokusu gibi.

"Belki istemeni sağlıyordur ama içten içe sömürülüyorsundur."

Kaşlarım çatıldı. "Yine boş yapma vaktin gelmiş." Yüzü biraz daha yakınlaştı. Bizi izleyen Didem şu an göbek atıyordur.

"Sana ulaşmama izin ver, kaçma benden. Şimdi çıkıp gidelim ve konuşalım. Celallenme hemen, biz aynı zamanda iyi arkadaştık."

"Kaya, ikile de elimden kaza çıkmasın."

"Bana karşı hoşlanmadan ilerisini hissettin Aşkın, bu adama öyle hissetmiyorsun," dedi biraz daha ileri giderek.

"Öyle mi?" dedim bağırarak. "Senden hoşlandığımı mı sanıyordun?"

"Hoşlanmak demek yanlış olur, bana deli oluyordun. Ben de sana." Güldüm. Biraz daha yakınlaştı. "Bu eşsiz dudaklarını ilk öpen bendim, sana ilk dokunan bendim, seni ilk seven bendim. Sanki hep bana özel kalacaktın ama şimdi başka bir adamlasın ve sanırım bu biraz acıtıyor."

"Siktir git, amına koyayım ya! İlkmiş! İlk olunca madalya mı takıyorlar?" Tepkime şaşırmadı, aksine kaşları havalanırken eğlenmeye başlamıştı. "Git, ötede yaşa acını, yerli yersiz yakınlaşıp tepemi attırma."

"Seni rahatsız etmek değil niyetim, takıntılı bir adam değilim. Sadece gerçeği görmek istiyorum, senin de görmeni istiyorum. Aramızdakiler geçmişte kaldı, haklısın ama yine de bu adama karşı dikkatli olmalısın. Neyin içinde olduğunu bildiğini sanmıyorum," dedi daha da ciddileşerek.

Bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki belime sarılan güçlü kolları hissettim ve hemen ardından da saçlarımın arasına konulan öpücüğü. Ateş'in kokusu içime dolarken kaslarım gevşedi. Kafamı ona doğru çevirdiğimde gözleri kısıldı. "Kusura bakma bebeğim, geç kaldım. Siz ne konuşuyordunuz?" dedi Kaya'ya düşmanca bakışlarını çevirerek.

Kaya gerildi, hiçbir tepki vermedi yine de. "Havadan sudan," dedi Ateş'e biraz daha dönerek. Belimdeki kolu biraz daha sıkılaştı, elim göğsüne gitti.

"Ateş'ten de konuşsaydınız, en güzel element bana kalırsa. Ve adımı aldığım bu elementi kullanmayı çok seviyorum, özellikle yerini bilmeyen insanlar için," dedi sert sesiyle bakışlarını bir kez olsun Kaya'dan ayırmazken. Kaya biraz daha gerildi, Ateş'se yürümeye başlarken beni de beraberinde çekiyordu.

Locaya değil, çıkışa yürüyorduk. "Nereye gidiyoruz? Bahar'ı bırakamam."

"Yanında Pusat var, bırakır o birazdan evine." Öfkeliydi. Çıplak sırtımdaki eli beni yönlendiriyordu. Mekândan çıkar çıkmaz kapının önündeki *Bentley* markalı koyu gri arabasına bindik.

"Bugün herkesi deli si-" Ateş sözümü kesti bağırarak:

"Sen benim sevgilimsin ve benim mekânımda tüm arkadaşlarımın önünde eski sevgilinle yanak yanağa duruyorsun!"

"Yanak yanağa falan değildik, konuşuyorduk." Onun aksine ben sakinliğimi koruyordum.

"Gözlerime inanırım ben ve gördüklerim, o şerefsizi oraya gömmek istememi sağlayacak cinsten."

"Sıktın sen he!" Arabanın hızı arttı.

"Ne konuşuyordunuz o kadar yakın?" Bir tarafları yırtılıyormuş gibi bağırıyordu. Karanlık gecede biraz daha hızlandı. Cevap verme gereği duymadım, kayda alamayacağım kadar saçma davranıyordu. Cevap vermememe onu biraz daha kudurturken hızı daha da artmıştı.

On dakikanın ardından bir sahil kenarında durduk. Araba durur durmaz inerek sigaramı yaktım. Ateş de çok geçmeden yanıma ulaştı.

"O adamla neden yakındın?" Sesi biraz daha sakinleşmişti.

"Algılama sorunun var sanırım. Bir de zekiyim diye geçiniyorsun." Sıkıntıyla verdi nefesini. "Çok sıkıldım siz erkeklerin şu sahiplenici tavırlarından. Neden hiç sevgili yapmadığımı hatırlamam iyi oldu." Arabanın ön kısmına oturdum.

"Sana karşı sahiplenici tavırlar mı sergiledi?" dedi aniden artan öfkesini hissettirerek.

Sigaramdan derin bir nefes çektim. "Yoruyorsun, Ateş." Yakınlaştı.

"Orada o kadar hararetli ne konuştuğunuzu bilmek istiyorum. Benim mekânımda, arkadaşlarımın yanında, nasıl olur da buna cesaret eder, merak ediyorum."

"Öyle mi? Hangi sıfatla?" Eli boynuma çıktı.

"Sevgilin olarak." Verdiğim nefes dudaklarına çarptı. Bunu o istemişti. "Kaya öyle korkak bir adam değildir. Yani senin karanlık mafya

ünün onu korkutmaz." Kaşları çatıldı. "Ne konuştuğumuza gelirsek, eski anılarımızı hatırlatmaya çalıştı, hâlâ arkadaş olduğumuzu falan zırvaladı. İlk yattığım adam olduğu için hayatımın aşkı olduğunu sanıyor da kendisini. Ve senin korkunç bir mafya olduğunu düşünerek beni korumaya çalışıyor aklınca. Ama ben verdim cevabını çünkü ben rolümü iyi oynayan, zeki bir insanım." Afalladı, bakışları takıldı.

Bir adım geriledi, konuşmadı. Ceketinin cebinden sigara paketi çıkardı ve yakarken yanımda durarak denizi seyretti. Bağırıp çağırarak öfke ve kıskançlık göstermesini beklemiştim ama o aksine fazla sessizdi.

"Haklı da, sonuçta âşık olacağın biri olsaymış bu o olurmuş." Sarı gözleri asla gözlerime dokunmuyor, öylece önüne bakıyordu. Bunu öyle bir tınıda söylemişti ki şaşırmıştım. Sigarasını içine çekerken yanakları içe doğru göçtü kısa bir an, yüz hatları biraz daha belirginleşti.

Boştaki elim ensesine gitti, saçlarının bitimindeki yeri hafifçe okşadığımda kafasını bana çevirdi. "Benim güzelim kıskanmış mı?" Gülmedi, gözlerimi seyretti.

"Eğer benimle bir oyun içinde olmasaydın onunla yenide-"

"Bilmiyorum," diye kestim sözünü. "Onunla duygusal anlamda bir şeyler yaşamazdım Ateş, sen olmasaydın nasıl olurdu, bilmiyorum ama sen varsın ve seninle seviştikten sonra kolay kolay kimsenin beni keseceğini sanmıyorum," dedim alay dolu sesimle, çapkınca.

"Adadan beri benden kaçıyorsun, sevişmek istemiyorsun. Bunun nedeni de bu adam değil mi?" Gerçekten böyle mi düşünmüştü?

"Ne alaka, Ateş?" Bana doğru döndü, bacaklarımın arasında durdu.

"Orada özel şeyler yaşadık Aşkın, sıradan bir ilişki olduğunu söyleyemezsin. Bunu sen de en az benim kadar hissettin ama döndüğümüzden beri benden kaçabildiğin her an kaçtın. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor. Öfkeliyim Aşkın, ele avuca sığmıyorsun ve ben başka bir adamı düşünmene bile katlanamıyorum. Abartıyorsun demene bile sinirleniyorum çünkü abartmadığımı ikimiz de biliyoruz. Dönüp o adamı öldürmemek için hiçbir sebebim yok ve senin masum masum bakan güzel gözlerin de bu işi hiç kolaylaştırmıyor." Elim tekrar ensesini buldu, onu kendime doğru çektim.

Evet, onunla döndüğümüzden beri bir şeyler yaşamak istemiyordum, o yağmurlu gecede sadece bir bedenle değil, bir ruhla da sevişmiş; ruhumu hissetmiştim. Bu benim için hem yabancı hem de korkunç bir duyguydu. Parmaklarımın ucundaki sigara elimden düşerken ceketinin kumaşına tutundum, vücudunu vücuduma yasladım.

Yüzümü yüzüne yakınlaştırarak sıcak dudaklarına bastırdım dudaklarımı. Yavaş bir öpüş bırakırken o da aynı yavaşlıkla karşılık veriyordu. Bir eli belimi tutarken diğeri de bacağıma gitmişti. Öpüşün artan tutkusuyla üstüme doğru eğildi. Sırtım arabaya yakınlaşırken onun iri bedenini bacaklarımın arasına kıstırdım.

Dudaklarından hafifçe ayrıldım. "Ne yapacağım seninle, Alanguva?"

Islak dudaklarını yaladı, belimdeki eli sıkılaştı. "Ne yapmak istersin?"

"Seksi puşt," dedim söylenerek, çenemi ısırdığında gülmeden edemedim.

"Şu sivri dilini ne yapacağız asıl?" Gereksiz seksi duruyordu rüzgârın dalgalandırdığı saçları ve kısık sarı gözleriyle.

"İşlerim var, eve gitmem gerek. Sonra ne yapacağımızı ayrıntılı olarak tartışalım lütfen."

"Lütfen," dedi beni taklit ederek ve uzaklaştı.

Ateş'ten yapılmış bir çıkmaza takışmıştım, ya yanacaktım ya yakacaktım. Ateş Alanguva, ya en büyük zaferim olacaksın ya da en büyük mağlubiyetim.

Ablamla kahvaltı yapmıştık, Bahar hâlâ uyuyordu. Dün gece fazla yorulmuştu. Salonda kahvemi içerken merdivenlerden gürültü geldi. Deniz koşar adım aşağı indi ve evden dışarı attı kendini.

Peşinden aynı hızla Tarık yanıma geldi. "V'nin inini bulmuşlar, oraya gidiyorlar," dedi nefes nefese. Yerimden kalktım, koltuğun üstündeki hırkamı aldım.

"Ablama işimin çıktığını söyle." Endişeyle bana bakıyordu. Rıhtım tarafından çıkarak uzakta duran motoruma atladım. Son hızla

evime doğru sürdüm, on beş dakikanın ardından yetişmiştim. Polis arabaları köhne binamı sarmıştı.

En önde Murat ve Deniz vardı. Bir ara sokakta onları sessizce izliyordum. Deniz'in yüzünde umutlu bir ifade vardı, Murat denen adam kendinden fazla emindi. Vakit kaybetmeden baskın yaparcasına içeri girdi tüm polisler. Derin bir nefes aldım.

Bu sırada telefonuma beklediğim mesaj geldi, ardından Ateş'in araması düştü ekrana. Aramayı yanıtladım.

"Koca bir tırı neden evime gönderdiğini sorabilir miyim, Aşkın?"

"Sevgilimin isteğini kıramadım ve evine taşınmaya karar verdim. Sence de iyi yapmamış mıyım?"

Tam sekiz dakikanın dolmasıyla Deniz ve Murat olmak üzere tüm polisler dışarı çıktılar.

"Ne çeviriyorsun?" diye sordu telefonun diğer ucundaki Ateş.

Deniz sinirle arabasının tekerine sert bir tekme attı. "Çok emindin! Yine bir halt bulamadık," diye bağırıyordu Deniz.

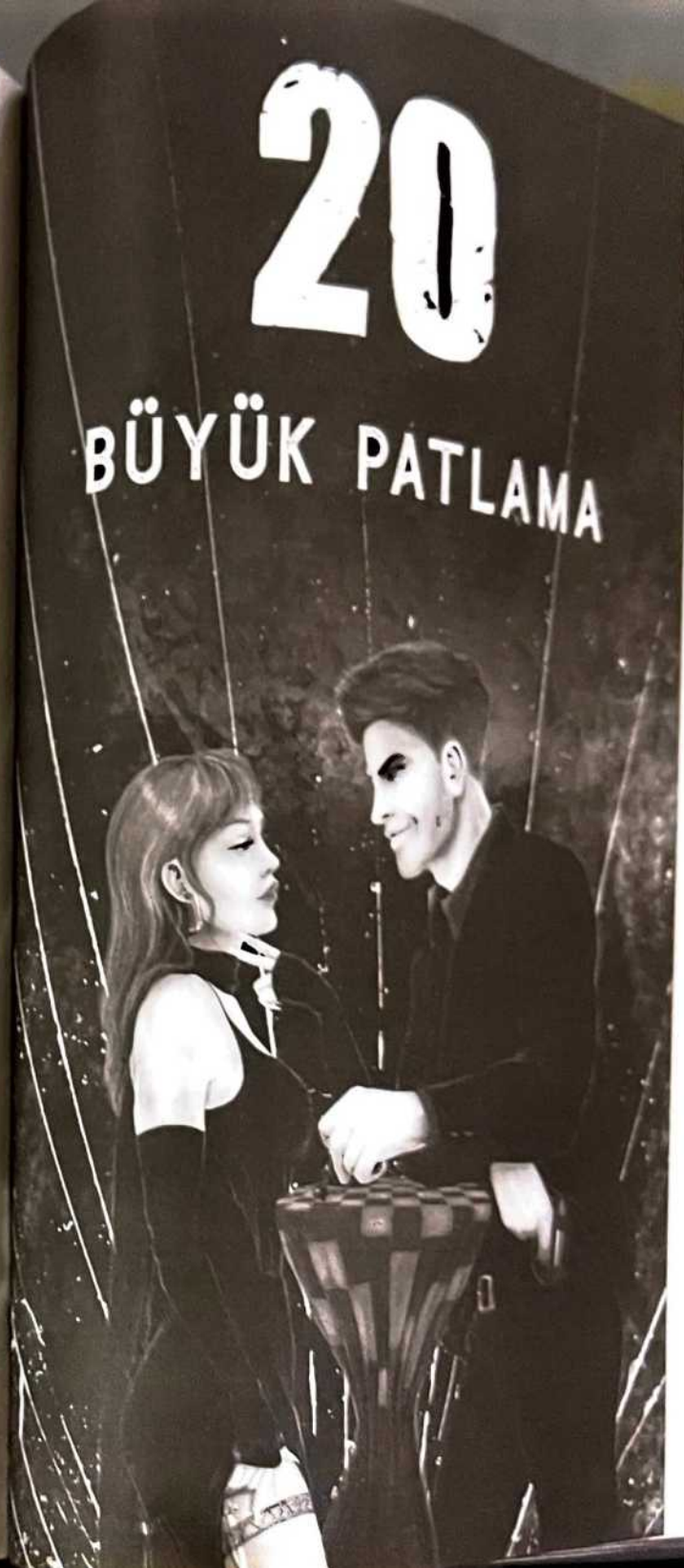
"Kahvemi hazırla, bebeğim. Malum, eşyalarımı yerleştirmem beni biraz yoracak." Telefonu kapatıp cebime attım.

Arkamda polis sirenlerinin ve bağırışların olduğu hararetli bir kargaşayı bırakarak motoruma yürüdüm. Zekilerdi, fazlalardı ama bir şeyi bilmiyorlardı. Ne kadar zeki olurlarsa olsunlar V hep onlardan bir adım önde olacaktı. V'yi sadece yok olduğu gün yakalayabilirlerdi.

20

BÜYÜK PATLAMA

Saatlerdir eşyalarımı yerleştiriyordum, koca bir tırı boşaltmak kolay iş değildi. Ateş kara kısmında değil de küçük adasında kalıyordu. Ben geldiğimde giyinme odasının bir kısmı benim için boşaltılmıştı. Ateş onunla yaşama düşüncesine beklediğimden daha hevesliydi, benim için özel şifreli bir çalışma odası da ayarlamıştı. Ancak bir yatak odası ayarlamamıştı.

Benim evliliğe meraklı olduğumu söylüyordu ancak evli gibi yaşamamız için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Tabii, işkence aletlerimden de bir süre uzak kalmam gerekecekti, Ateş aletlerimi benim için arazisindeki güvenli bir bölgeye götürtmüştü. Şu sıralar daha dikkatli cinayetler işlemem ve hatta biraz da durulmam gerekiyordu.

Yorgunlukla salona indim; Ateş televizyonun karşısına oturmuş, elindeki tableti karıştırıyordu. Varlığımı fark ettiğinde yandan bir bakış attı. Merdivenleri inip yanına oturdum, bacaklarımı sehpaya uzattım ve bir sigara yaktım.

"Evin içinde içmeni istemiyorum," dedi ancak onu pek takmadım, gözünün içine baka baka derin bir nefes çektim.

"Ben de çok fazla şey istiyorum ama görüyorsun ya, her istediğimize kavuşamıyoruz." Tabletinin ekranını kapattı ve kucağına bıraktı.

"Öyle mi? Ne istiyormuşsun?"

"Grup deneyimi, Ateş Alanguva'yla evlenmek, Cebonayan'a sahip olmak... Daha sayayım mı?"

"Sayma Aşkın, sayma," dedi ters bir tavırla. "Neden birden buraya topladın eşyalarını?"

"İfşa oldum, evimi patlattılar," dedim onun gibi ciddileşerek. Geldiğimden beri doğru düzgün ev işleri dışında konuşmamıştık.

"Nasıl?"

"Çok fazlalar, kurnazlar. Kurbanları genelde karakola yakın yerlere atıyorum ve bunu bildikleri için karakola yakın olan sokakların hepsine gizli kameralar döşemişler, tabii kılık değiştirdiğim ve sahte plakalı araç kullandığım için sadece bir yere kadar bulabildiler, aslın-

da sadece sokağı ve yakınlığı tahmin edebilirlerdi, evi birden bulmaları beni de şaşırttı. Murat denen bir adam var."

Ateş'in yüzü gerildi. "Murat Dağhan mı?"

"Bilmiyorum yakışıklı, uzun, karizmatik, iri bir şey." Kaşları çatıldı.

"Bayağı incelemişsin."

"Tabii, bir içim suydu," dedim sigara olmayan elimin parmaklarını birleştirip çok lezzetli işareti yaparak. "İstihbaratın adamıymış."

"Biliyorum, inanılmaz sinir bozucudur."

"Evet, fark ettim. Sen nereden tanıyorsun?"

"Başarılı bir ajan, Cebonayan hakkında onun kadar bilgi edinen olmamıştı. Bir aralar bana da takmıştı, sonra ne olduysa ilgisi koptu birden. Belki de Cebonayan'la baş edemeyeceğini anladığında sessizce çekildi."

"Evet, benim evimi bulan da oydu."

"Dikkatli ol Aşkın, evini bulduysa seni de pekâlâ bulabilir."

Güldüm. "O öyle kolay değil, eğer ben bulmasını istemeseydim evimi de bulamazlardı. Kameraların farkındaydım ve ona göre davranıyordum ama o kameraları bloke de edebilirdim."

"Ama etmedin çünkü kendine çok güveniyorsun, kimse kolay kolay bulamaz. Değil mi?" dedi onaylamaz bir şekilde. Sonu gelen sigaramı ayaklarımı uzattığım sehpanın üstündeki fazla kullanılmayan küllükte söndürdüm.

"Etmedim çünkü o kameraları yok etmek daha tehlikeli olacaktı. Bu şekilde benim onları yönettiğim şekilde ilerleyecekti ve öyle de oldu zaten. Küçük pürüzler sonucu değiştirmedi gördüğün gibi." Doğruldu yerinden, eli yeni çıkmış sakallarında gezindi.

"Tırı sana Pusat mı ayarladı?"

"Evet. *Shrek* ne çok soru soruyor öyle."

"Bana söylemesi gerekirdi," dedi çatılan kaşlarıyla. Sinsice sırıttım.

"O da bilmiyordu neden istediğimi ama aferin ona. Görüyorsun ya, kaleni yavaştan fethediyorum."

"Pusat bunu benden gizlemezdi," dedi düşünceli bir hâlde.

"Ağlama hemen, bir şey gizlediği yok. Sen de *Shrek* bir şey yapsın da küseyim diye zaman kolluyorsun. Adam kendini kurşunların önüne atıyor senin için, yine de yaranamıyor. Nankör seni!"

"Pusat'la yakın arkadaş oldunuz bakıyorum da, ben yokken oturup kahve içmeler, gizliden tır ayarlamalar, benim dedikodumu da yapıyorsunuzdur siz." Hoşnutsuz ifadesiyle güldüm.

"Tabii, çok da zevkli oluyor, yalan yok." Elim karnıma gitti. Gözlerim etrafta gezindi. "Ben Alanguva malikânesinde yaşamayı böyle hayal etmemiştim, şu an eşsiz bir yemek yiyip pahalı şarabımı yudumlamam gerekiyordu." Gözleri saate kaydı.

"Yemek hazırdır, geçelim istersen."

"Sen neden evdesin bugün? Dışarıda mafyacılık işleri yapman gerekmiyor mu? Yoksa gelişim seni çok mutlu ettiği için evden çıkamıyor musun?"

"Acıkmışsın." Tam yerinden kalkacaktı ki daha önce görmediğim orta yaşlı bir kadın girdi salona.

"Yemekler hazır, Ateş Bey. Başka bir isteğiniz yoksa ben Ferda Hanım'ın yanına geçiyorum."

"Yok, teşekkürler." Kadın çıktığında biz de hazırlanan masaya geçtik. Daha yemeğe başlamadan Pusat da gelip masaya kurulmuştu. Ateş'le aralarında bir bakışma geçti, Pusat, Ateş'in ona sitemli olduğunu hemen anlamıştı. Tabağımı masadaki çeşitli ve lezzetli yemeklerle doldurdum kısa süre içinde.

"Ne koydun o koca tırın içine?" dedi Pusat tabağını doldurmaya başlarken.

"Çeyiz." Yandan ters ters baktı suratıma Pusat. Ateş de hafifçe sırıtarak önüne döndü ve yemeğini yemeye başladı.

"Ceset falan doldurmuşsundur sen," dedi yüzünü buruşturarak.

"İyi, inanmazsan inanma, çeyizim vardı içinde, değil mi Ateş?" dedim ondan destek almak isteyerek. *Grey*'in fantezileriyle yarışacak bir çeyizdi hem de, içinde her türlü işkence aleti ve profesyonel silahlar barındırıyor.

Ateş sessizce yemeğini yiyip umursamazca bizi izledi. Paşa hazretleri kolay kolay takmıyordu insanı. "Ben buraya taşındım. Ateş'le birlikte yaşayacağız." İştahlı yemek yiyişi durdu birden, kafasını Ateş'e çevirdi merakla, itiraz etmesini bekledi ancak Ateş beni yalanlamadı.

"İlla nikâh masasına oturttuğumda mı anlayacaksın patronunun bana deli olduğunu? Âşık oğlum bana, evleneceğiz biz."

"Ateş, ne diyor bu kadın?"

"Çık artık şu aldatılmış kadın rolünden, Ateş benim," dedim kesin ve sorgulanamaz bir şekilde.

"Evet, Aşkın artık benimle yaşayacak." Ateş'in sakin sözleriyle Pusat'ın gözleri o kadar irileşti ki birazdan çizgi film karakterlerinde olduğu gibi yerinden çıkacak ve tabağına düşecekti.

"Sen ve bir kadınla aynı evi paylaşmak?" Kafasını bana çevirdi. "Ne yaptın lan adama? Ayarlarını bozmuşsun." Demek evinde kalmamı teklif etmesi Pusat'a pek gerçekçi gelmemişti.

"*Lan*lı konuşma, almayayım ayağımın altına. Üstelik sana söyledim, ben diğerlerine benzemem. Yakında Alanguva soyadına sahip olduğumda bana inanacaksın."

"O kadar da değil," dedi Ateş. Uyuz puşt!

Gözlerimi kısarak alayla ikisine baktım ve bu bakışımdan hoşnut olmayan Pusat hararetle söze girdi, Ateş'e kızgın gözlerini dikti.

"Atma işte zehirli oku, atma! Bak şu bakış var ya, *siz gülün, siktim belanızı, son gülen ben olacağım* bakışı bu. Asla da şaşmıyor, kışkırtma şu Şam şeytanını." Nasıl da güzel tanımıştı beni.

Ateş gülecek gibi oldu tek kaşı havalanırken. Gül işte doğru düzgün! Yok, mafya babası ya, illa kasıntı olacak. Pusat yemeğine döndü.

"Beni daha iyi tanırsın Pusat, istemediğim bir şeyi kim yapabilir ki?" dedi Ateş ukalaca.

"Şam şeytanı," dedim göz kırparak ve özenle kestiğim etimden koca bir çatal ağzıma attım.

"Hazırlıklar tamam mı?" dedi gözlerini Pusat'a diken Ateş ciddi bir tavırla.

"Tamam," dedi Pusat sadece.

"Ne hazırlığı yapıyorsunuz?" Sorumla arkasına yaslandı Ateş.

"Düğün hazırlığı," dedi o da benim gibi sinir bozucu şekilde göz kırparak. Bu hareketler ben yaptığımda güzel oluyordu sadece.

"Eğer sorularıma cevap vermeyeceksen benim önümde böyle gizemli konuşma, ben meraklı bir insanım."

"Merakını yesinler," dedi Ateş.

"Yesene," dedim göz kırparak. Pusat'ın ağzına götürdüğü çorba kaşığı havada kaldı. Büyük ihtimalle birazdan masanın üstünde sevişecek olmamızdan korkuyordu ki zaten yapmadığımız şey de değildi.

"Nimet var, ayıp."

"Ateş çok sever masa muhabbetlerini ama bu cam değil, tahtayı da kırmamız zor olur." Sözlerim bu sefer Pusat'tan çok Ateş'i şaşırttı. Yemeği boğazında kalırken eli ağzına gitmişti. Öksürürken ters ters bana bakıyordu. Yanakları da artık öksürmekten mi yoksa utanmaktan mı kızardı, bilemesem de tatlı bir hava katmıştı.

"Utanıyorum Aşkın, yeter artık," dedi Pusat masaya pek iştahlı bakamayarak.

"Ne hazırlığı yapıyorsunuz? Cebonayan toplantısı mı düzenleyeceğiz? Aa, Ateş bir davetten söz etmişti, o mu?" Hâlâ kendine gelememiş olan Ateş suyunu yudumladı.

"Aşkın, suyunu çıkarma," dedi masa muhabbetine gönderme yapıp sorumu görmezden gelerek. Gerçekten de utanmıştı.

"Aşkın bizimle gelmeyecek mi?" diye sordu Pusat.

"Hayır," dedi sadece Ateş.

"Bilmiyorum, farkında mısın ama daha yeni seni bir siber saldırıdan kurtararak köstebeği ortaya çıkardım. Şimdi benden bir şeyler mi saklıyorsun?"

"Seni ilgilendiren bir konu olmadığı için, Aşkın ama çok merak ettiysen İtalya'ya kısa bir ziyaretim olacak."

Kardeşini kaçıran adamdan hâlâ intikamını almamıştı. "Saadettin Vaşak," dedim sessizce.

"Evet, saklanıyor ancak deliğinden çıkarmaya gidiyorum."

"Eli kolu bu kadar uzunsa ve kardeşine zarar verecek kadar kin güdüyorsa Şahin'in tarafındadır. Belki de senin başta olmanı istemeyen farklı üst üyelerden birinin, doğru muyum?" Ateş şaşırdı, beklemediği şeyler biliyordum.

"Üst üyeleri nereden biliyorsun sen?" dedi sorgular bir tavırda. Tınısı hoşuma gitmezken sakinliğimi korudum.

"Daha neler bildiğimi bilsen şaşarsın, sevgilim," dedim onu kışkırtmak için.

"Ne kadarını biliyorsun?"

"Ben hâlâ sorularımın cevabını alamadım."

"Evet, üst üyelerden birinin kendini perdelemek için kullandığı bir maşa. Önce Vaşak'ın işi bitecek. Ardından da o üst üyenin." Bahsettiği hamlelerden biri de buydu, ona karşı olan üst üyeleri kızdıra-

caktı ve onlar da yeni ataklara geçecekti.

"Yardım edebilirim."

"Sağ ol ama gerek yok."

"Siz baya beceriksizsiniz, sanmıyorum eksiksiz dönebileceğinizi," dedim küçümser tavrımla. Pusat bu sözüme bayağı bozulmuş olacak ki yemeği bıraktı.

"Aynen, bugüne kadar sen vardın zaten," dedi fazla alıngan bir tavırda.

"*Shrek*, benim kadar iyi olmadığını kabullen artık."

"Gelmeni istemiyorum Aşkın, dediğim gibi bir daha seninle bir işe çıkmayacağım. Bu sefer kılık değiştirerek gitmeyeceğim ve seni yanımda götürerek biraz daha mimlemek istemiyorum."

"İyi, *Shrek*'le öpüşürsün artık çatışma ortasında." Alınganca arkama yaslandım. Ateş sabır dilerken Pusat şoklara giriyordu.

"O kadarını da yapmamışsınızdır!"

"Sana diyorum, bizim çok farklı fantezilerimiz var. O yüzden hiç ağlama, Ateş'in bu renkli fantezi dünyasının üstesinden bir ben gelebilirim. Sen anca hayal kur." Sinir bozucu şekilde göz kırptım cümlemin sonunda.

"Manyaksınız lan siz!" Söylenerek tabağına döndü, onu soktuğum şoklar da iştahını kesmemişti ve boşalan tabağını ikinci kez dolduruyordu.

"Yediğin yeter be! Sen de evine git artık. Ye, ye doymadın, evin yok mu senin? Ateş, bu bizimle mi kalacak?" Son cümlemle Ateş yarım ağız güldü.

"Ben kalıyorum arada burada, beğenemedin mi? Şuna bak ya, dağdan gelmiş bağdakini kovuyor."

"Pusat'ın evi, arazinin diğer tarafında." Bu koca arazide kaç ev olduğunu tam olarak bilmiyordum. "Burada kaldığı da yok, evine geçer birazdan." Pusat artık ihanete uğramaya alışmıştı ama yine de tepkisini eksik etmedi.

"'Otur biraz daha, evin kaçıyor mu'lar gitti, 'Pusat evine geçer birazdan' geldi. Vay amına koyayım, böyle satış görülmedi." Durakladı. "Harbiden âşık etmişsin lan kendine. Benim iştahım kaçtı, gidiyorum ben."

"O iştah kaçması değildir, fazla yemekten mide fesadı geçirmektir." Dudaklarını sildi ve kalktı yerinden sözlerimi takmayarak.

"Yapacaklarını unutma," diye uyardı onu Ateş. Pusat kafa sallamakla yetindi, dil çıkardığımda da sabır dilenerek kafasını havaya kaldırdı. Birkaç sabır duası okuyarak çıktı salondan.

Biz de yemeğin ardından salona geçtik, kendime pahalı şaraplardan birini açtım. Ateş'e de kadeh çıkarttım ama içmedi.

"Duşa giriyorum ben, çıkınca içerim." Onu dinlerken bacaklarımı uzatarak koltuğa yerleştim.

"Beni de mi davet ediyorsun?" Göz kırptım.

"Neden olmasın?"

"Sen git, ben geliyorum." Eli saçlarıma gitti, hafifçe okşadı. "Ya da boş ver, sevgilimle İtalya'ya gidip cinayet işleyemeyeceksem küvette sevişmenin ne manası var? Değil mi?" Eğildi, saçlarımın arasına öpücük bıraktı ve ayrıldı. Salondan çıkmadan önce tekrar konuştum: "Işığı kapat, loş olanı aç. Başım ağrıyor." Sözlerimi ikiletmedi ve parlak ışığı kapatarak koyu ve sakin ışığı açtı. Ardından duşa girmek üzere yukarı çıktı.

Kadehimden koca bir yudum aldım. Beni bu evin mahzenlerine kapatmıştı, şimdi bu evde kendi isteğimle onunla yaşıyordum. Ben kinci bir insandım ama zaman beni bile delerek gelmişti bugüne. Tabii, bu kinimi yuttuğumu göstermiyordu.

Kapının açılması ve duyduğum seslerle kafamı salonun kapısına çevirdim. Arhan'dı gelen ve loş ışıkta beni fark edememişti.

"Ateş?" diye bağırdı yukarı doğru. "Uyudun mu bu saatte?" diye söylenerek salona adımını attı.

"Yok, uyumadı, banyoda." Arhan, sesimi duymasıyla tiz bir çığlık attı. Elim kulağıma giderken yüzümü buruşturdum.

"Tövbe, tövbe," dedi beni gördüğünde ve bir adım dahi atamazken bildiği tüm duaları sıralamaya başladı.

"Bir şey mi vardı, Arhan?"

"Ay, adımı da biliyor, unut adımı," dedi eli ağzının üstünü kapatarak.

"Sinirlendirme beni, doğru düzgün dur." Yutkundu, bir kapıya baktı bir bana.

"Şey, ben... Ben şey... Ateş'e bakmıştım da."

"Duşta, ben varım sadece," dedim ciddi bir ifadeyle, bu onu biraz daha korkuttu.

"Anladım."

"Burada yaşıyorum artık ve öyle çat kapı gelmezsen iyi olur. Çok misafir sevmem."

"Ne? Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet, beğenemedin mi?"

"Yoo, niye beğenmeyeyim ki?" dedi ürkekçe.

"Gel, gel, kapıda durma." İfademi bozmadan yüzüne bakıyordum.

"Yok, yok, misafirliğin kısası makbuldür, ben şimdi seni rahatsız etmeyeyim." Geriye doğru bir adım attı.

"Arhan, buraya gel." Yutkundu ama beni ikiletmeden geldi ve karşımda durdu. Öylece ayakta dikiliyordu, birazdan korkudan bayılacaktı. "Otursana." Arkasındaki koltuğun ucuna oturdu.

"Ben rahatsız etmeseydim ya." Bakışları etrafta geziniyor ve olası bir saldırıda nasıl canını kurtaracağını düşünüyordu.

"Yok, etmedin, hem yengenim artık senin."

"Yenge mi?"

"Evet, şimdi söyle yengeciğine. Kime boşboğazlık yaparak V'yi söyledin?" Rengi giderek beyazlarken koltuğa gömülmüştü.

"Ki-Kimseye söylemedim."

"İyi düşün, imasını da yapmadın mı yakınlarına?"

"Yo-Yok vallahi yapmadım, yengeciğim."

"Yaptın Arhan, ben yalanın kokusunu alırım." Birazdan gerilmekten ikiye ayrılacağından korkmuyor değildim. "Ve hiç sevmem Arhan, hiç."

"Ay, vallahi ağzımdan kaçtı ya, hem V olduğunu söylemedim zaten. Sadece *Kill Bill* gibi dövüştüğünü, Ateş'in tüm adamlarının ağzına sıçtığını söyledim." Yerinde doğrularak kendini açıklama çabasına girmişti.

"Kime söyledin?"

"Yade'ye ama V demedim ki, sadece Ateş'in peşinde V olduğunu biliyorlardı, bir de işte senin olayın, aman öyle bir şey. Aa! Saat ne geç olmuş böyle. Hayırlı akşamlar yengeciğim kendine çok iyi bak, cinayetlerini merakla takip ediyoruz." Yerinden kalkıp salonun ortasına kadar yürümüştü.

"Arhan!" Durdu. Kadehimi bırakarak yerimden kalktım, ona yaklaştım. Arkasına bile dönmüyordu.

"Boşboğaz insanları da hiç sevmem ve sana da tavsiyem boşboğazlığı kesmen, yoksa maazallah kesilen boğazın olur. Anladın mı?"

"A-Anladım."

"Yade'yi kontrol et, ağzını ara. Ne kadar şey biliyor, kimlere bahsetmiş, öğren. Yoksa senin için işler pek de iyi gitmeyecek, Arhan." Ona biraz daha yaklaşarak yanında durdum. "Tepki ver."

Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi sadece.

"Aferin, gidebilirsin." Sanki bu komutu bekliyormuş gibi koşarcasına çıktı salondan. Yerime dönerek kadehimi bitirdim ve yukarı çıktım.

Yatak odasına girdim, banyodan su sesi geliyordu. Ateş benim için makyaj masası bile koydurtmuştu odasına. Rahat, bordo koltuğa otururak ablamı aradım.

"Aşkın, neredesin kuzum?" dedi ince ve güzel sesiyle.

"Ateş'le işlerim vardı, onları hallediyorum."

"Yine orada mı kalacaksın?"

"Evet. Sen ne yapıyorsun?"

"Biz de rıhtımda oturuyorduk." Arkadan Tarık'ın anırma sesleri geliyordu.

"İstiyorsan gelebilirim."

"Geç oldu zaten, uyuruz biz de, yorulma akşam akşam." Ateş'in evinde kalmamdan pek memnun değildi ve kendi evimde kaldığım zamanlar da Ateş'in yanında kaldığımı sandığı için ona göre uzun bir zamandır Ateş'le yaşıyordum.

"Peki, yarın sabah okula gideceğim, sonrasında biraz gezelim mi?"

"Olur. Bahar da bayağıdır tutturdu *alışverişe çıkalım Pusat'a güzel görünmem lazım*, diye," dedi gülerek.

"Tamam o zaman, yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." Telefonu kapattım.

Su sesi kesildi ve çok geçmeden banyonun kapısı açıldı. Ateş, altında sadece havlusuyla çıktı banyodan. Tam kurulamadığı saçla-

rından damlalar vücuduna akıyordu.

Onu arsız gözlerle süzerken onun da bakışları üstümdeydi. Yerimden kalktım ve ona yaklaşıp bir elimi çıplak omzuna götürdüm.

"Islak olunca ayrı bir seksi oluyorsun."

"Şu ses tonuyla, beni elleyerek konuşmaya devam edersen tekrar banyoya girmem gerekecek, bu kez seninle birlikte." Sözleriyle güldüm, parmak uçlarımda yükselerek yanağına, ıslak ve kısa sakallarının üstüne bir öpücük bıraktım. Çekilecektim ancak belimden tutarak bana engel oldu.

"Bunu ben de çok isterdim ama beni İtalya'ya götürmeyen bir sevgiliyle sevişeceğimi sanmıyorum." Ayrıldım iri bedeninden, yanından geçerek banyoya girdim. Sıcak bir duş iyi gelecekti.

Alanguva'nın banyosu salon büyüklüğündeydi. Üstümdekileri çıkardım, küveti es geçerek duş kabinine girdim. Banyosunda özel ses sistemi vardı ve kabinden de müzik ayarlanabiliyordu. Hareketli bir şarkı açarak suyun altına girdim. Duş boyunca çalan şarkılara eşlik ederek Alanguva zenginliğini iliklerime kadar hissettim.

Duşum bittiğinde bornozumu giydim ve saçlarımı havluyla topuz yaptım. Odaya geri döndüğümde Ateş çoktan üstünü değiştirmiş, yatağında uzanıyordu. Bakışları üstümde gezindi, yüzünde sert bir ifade vardı. Yine gerilmişti bir şeylere.

Makyaj masasına oturarak nemlendiricimi yüzüme sürmeye başladım. Ateş aynadan beni izliyordu düşünceli bir tavırla. Gözlerim banyoya girmeden önce masanın üstünde bıraktığım telefonu aradı ama burada değildi. Aynadan Ateş'e baktım, telefonum yatağın üstündeydi.

"Telefonumu mu kurcaladın?" dedim ellerime de farklı bir nemlendirici sürerken.

"Çok ısrarcı aramalar ve mesajlar olunca belki önemlidir diye bakayım dedim."

"Ve?"

"Hayranlarınmış."

Yerimden kalktım, giyinme odasına geçtim. "Hayranım çok, hangisiymiş?" dedim sesimi duyması için hafif tonumu yükselterek.

"*Hangileriymiş* olacak." Siyah, saten geceliğin şortunu ve askılı üstünü giyerek odaya geri döndüm.

"Hangileriymiş?" derken elim telefonuma gitmişti.

"Güray ve Kaya." Güray'ın uzun zamandır sesi soluğu çıkmıyordu.

"Önce Kaya mesaj atıp durdu, beş dakika geçmeden Güray aradı."

"Açtın mı?"

"Açtım. Büyük ihtimalle bir daha değil seni aramak, adını beyninden silmek için yazılım geliştirmeye çalışıyordur," dedi ciddi tonuyla.

"Ne istiyormuş?" Telefonumu alarak yorganı kaldırdım ve yatağa gömüldüm sırtımı yatak başlığına yaslayarak. "Neden âşıklarımı korkutuyorsun?"

"Âşıkların?"

"Evet, herkes âşık bana." Telefonu açarak mesajlar kısmına girdim, Kaya'nın mesajlarını açtım.

Aşkın, konuşmamız gerek. Bilmen gereken şeyler var.

Uzak dur şu adamdan.

Aşkın, hâlâ çok inatçısın güzelim ama sorun değil. Sen, senin inatlarınla baş edecek kadar inatçı oluşumu seversin.

Ateş, Kaya'nın mesajlarını sadece okumuştu, büyük ihtimalle önceki mesajları da görmüştü.

"Ne o? Eski sevgilinden gelen mesaj seni etkiledi mi?" dedi sert bir tonda.

"Exten *next* olmaz, güzelim." diyerek yanağından makas aldım ama o keyiflenmedi, aksine yan yan bakmaya devam etti.

"Ona bu mesajları atacak yüzü sen vermişsin ya da artık geçmişiniz ne kadar etkiliyse hâlâ seninle olabileceğini sanıyor."

"Kıskandın mı?" Önüne döndü, kollarını göğsünün altında birleştirmişti. Sorumla birlikte omuz silkti.

"Güray'la en son ne zaman görüştün?"

"Bu sorunun doğrusu şöyle sanırım, benimle yakınlaştıktan sonra Güray'la yattın mı?" Son cümlemle kasları gerilmekten belirginleşti.

"Böyle bir şey olmadığına eminim zaten, Güray'ı sıkı takipteyim." İmalı bakışlarımı fark etti ve devam etti: "Köstebek olduğunu düşündüğüm için yani, ondan."

"Aynen canım, ondan." Gıcık tavrımla nefesini verdi sesli bir şekilde. "Güray'ı en son benzettiğin gün gördüm de illa Güray'la sevi-

şeceğim diye bir kanun yok sonuçta, dışarısı yakışıklı kaynıyor. Ama merak etme, seni aldatmam, evleneceğiz biz," dedim kolunu okşayıp severek. Sessiz kaldı. "Ama ağlama lütfen, sonuçta bu konudaki ustalıklarım tecrübelere dayanıyor ve sen de bu tecrübelerden bayağı bir zevk alıyorsun bana kalırsa."

Bir süre daha sessiz kaldı, ardından bana döndü. "Sadece merak ediyorum, bu libidoyla daha önce kaç kişiyle birlikte oldun?" Bu hiç beklemediğim bir soruydu.

Ellerimi havaya kaldırıp mırıldanarak parmak hesabı yapmaya çalıştım ve birden durdum. "Benim bazen matematiğim yetmiyor." Tek kaşı havandı. "Sapık mıyım, yattıklarımın çetelesini tutayım? Deliye bak. Ama merak etme, saymaya çalışsam seninki kadar uzun süremez çünkü senin her sefer çarpı dört falan oluyor." Yüzünü ovuşturdu sıkıntıyla.

"Tamam, sormadım say, kapat şu konuyu." Fazla rahatsız oluyordu.

"Bu erkek profilini iyi biliyorum, her gün başka bir güzelle gönül eğlendireyim ama günün birinde eline erkek eli değmemiş bir kadınla evleneyim. Ne güzel dünya, amına koyayım ya, ben de gidip eline kız eli değmemiş erkek bulup ona nikâh basayım. İnsan değil, mobilya çünkü, eskiyor."

"Ben öyle bir şey mi dedim, Aşkın? Böyle bir şey düşünmüyorum, asla bunu sorgulayacak kadar sığ ve geri kafalı da değilim, sadece senin bu kadar seks düşkünü olman canımı sıkıyor. Nedenini hiç sorgulama, ben de anlamıyorum," dedi net bir tavırla.

Bir süre onu izledim. "Neyse, iyi geceler." Yatağa tamamen yerleşti ve bana arkasını döndü.

Telefonu yanımdaki komodinin üstüne bıraktım ve ona yaklaştım. Bir elim beline giderken başımı boyun girintisine gömmüştüm.

"Ne nazlısın sen de be güzelim," dedim boynunu öperek, kokusunu derince soludum.

"Naz falan yapmıyorum, Aşkın." Bir kez daha öptüm kendimi ona biraz daha yaklaştırarak. Bu saçlarımın yüzüne dökülmesine neden oldu. Gıdıklanmış olacak ki boynunu kapatmaya çalıştı ancak beceremeyince gülerek bana doğru döndü.

"Daha ilk gecemiz böyleyse işimiz yaş. Ben sorguluyor muyum senin Didem'i ya da grup deneyimlerini? Sormuyorum çünkü beni

ilgilendirmez. Tıpkı benim yaşantımın da seni ilgilendirmediği gibi."

"Tamam, Aşkın. Demedim bir şey." Bak hâlâ... Eğilip dudaklarına öpücük bıraktım.

"Senin bu kıskançlıklarını ne yapacağız biz ya?" Saçlarını okşadım bir elimle, sarılarını gözlerime kilitledi. Ona eğildim, dudakları dudaklarıma neredeyse çarpacakken geri çekilecektim ki öne atıldı. Öptü yumuşakça, eli yüzüme çıktı ve kendine doğru biraz daha çekti. Tutkulu öpücüğüne karşılık verdim. Bir eli belime gitti, saten geceliğin içinden içeri sızdı.

Dudakları boynuma kaydığında derin bir nefes aldım. Saçlarından tutarak kafasını geriye çektim, dudakları zorlukla ayrıldı ve parıldayan kısık gözleriyle beni seyretti.

"Beni İtalya'ya götürmeyen bir sevgiliyle sevişemem," dedim alt dudağımı sarkıtarak. Güldü, yüzümdeki eli yavaşça tenimi okşadı. Başımdan tutarak eğdi ve kafamın göğsüne yaslanmasına neden oldu. Yanağım sert göğsünü bulurken eli saçlarımı okşadı yavaşça.

"Ne zaman gideceksiniz?"

"Cuma günü." Yarın değil, öbür gün.

"Anladım," diye mırıldandım.

"Soyadını neden sevmiyorsun? Bu kadar sevmiyorsan neden değiştirmedin?" Sorusu beklenmedikti.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Gözlem diyelim."

"Öldürdüğüm birinin soyadını taşımak pek mantık işi değil. Neden değiştirmediğime gelirsek bilmiyorum. Üşendim herhâlde."

"Haydi, uyuyalım," dedi nefesi saçlarımın arasındayken.

"İyi geceler, Ateş." Bu sefer dudaklarını da hissettim saçlarımın arasında, kafamı göğsünden kaldırmadan bakışlarımı çevirdim.

"İyi geceler, Ateşpare." Teninin sıcak tınısında gözlerimi yumdum.

Boş yatakta gözlerimi açtım, bakışlarım direkt saate kaydı. Sekiz saattir uyuyordum. İyi alışmıştım uzun uykulara da. Giyinme odasından sesler geliyordu, çok geçmeden Ateş çıktı içeriden.

Üstüne lacivert, ipek bir gömlek giymişti; ten rengini inanılmaz hoş göstermişti. Kol düğmelerini takmaya çalışıyordu.

"Günaydın," dedi uyandığımı fark ettiğinde.

"Günaydın."

"Ferda kahvaltıyı karaya kurdurmuş, bizi bekliyor." Kollarımı havaya kaldırarak vücudumu gerdim, bir yandan da Ateş'in güzel götünü kesiyordum. Gömleğiyle aynı renkteki kumaş pantolonu fazla güzel göstermişti biçimli kalçalarını. "İstersen burada da yiyebiliriz," derken bana dönmüştü ki nereye baktığımı fark etti. "İşte, bu libidodan bahsediyorum; tamam, benimkileri kesebilirsin hatta ellemene de izin veriyorum ama o kadar. Millete sulanma, bozuşuruz."

"Ödün kopuyor beni elden kaçıracaksın diye," dedim yataktan doğrulurken.

O beni izlerken ben de yataktan çıktım, önce giyinme odasına geçerek üstümü değiştirdim. Bugün hava serin olduğu için siyah pantolonumun üstüne bisiklet yaka, taşlanmış krem rengi, dar ve kısa kazağı giydim. Odaya geçtiğimde Ateş yoktu, makyaj masasına otururak saçlarımı yukarıdan sıkı bir atkuyruğu yaptım. Kâküllerimi elimle düzelttim, hafif ve gündelik bir makyaj yapıp botlarımı giydim. En son krem rengi, *oversize* ceketi de üstüme geçirdim ve aşağı indim.

Ateş, tabletinde dikkatle bir şeylerle uğraşıyordu. Varlığımı fark ettiğinde tableti bıraktı ve tekneyle kara kısmına geçtik.

Ateş'in ada kısmı sadece kendine aitti ama burası tam olarak Alanguva malikânesi oluyordu. Ben içeri geçerken o birazdan geleceğini söyleyerek kapının biraz ilerisinde duran Beril ve adını bilmediğim bir korumanın yanına yürüdü.

Beril'den şüpheleniyorsa neden hâlâ burada tutuyordu ki? Bir halt da anlatmıyordu ama ben öğrenmeyi bilirdim. Eve girip salona geçtim; Ferda ve Zerrin masada oturmuş, bizi bekliyorlardı.

"Yengelerin en mükemmeli gelmiş, günaydın!" dedi şakırcasına. Büyük ihtimalle onu abisine ispiyonlamadığım için şu an favori insanıydım.

"Günaydın," dedi Zerrin de.

"Günaydın." Karşılarındaki boş sandalyeye oturdum, masada bir kuş sütü eksikti.

"Geçen mekânda pek konuşamadık gürültüden, nasılsın?" diye sordu Zerrin.

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim, Kaya eski arkadaşlar olduğunuzu söyledi. Çok şaşırdım."

"Neden şaşırdın?"

"Bilmem, biraz alakasız geldi, yıllardır konuşmuyormuşsunuz, şansa bak. Kaya benim de çok yakın arkadaşım, onu muhabbetlerine alıştığında vazgeçmesi zor oluyor," dedi gülerek. Evet, Kaya tatlı dilini çok güzel kullanıyordu, hem de her alanda. İçten içe pis pis sırıtırken Ateş'in dünkü sözlerinin haklı olduğunu da fark etmedim değildi, libidom birazcık yüksekse ne olacaktı yani?

"Aynen," diye geçiştirdim. Daha fazla konuşmak istedi bu konuda ancak benim kesmem onu engelledi.

Yusuf salona girdi, tam konuşacaktı ki Ferda abartılı bir tepkiyle susturdu onu. "Oha Yusuf, bu ne yakışıklılık sabah sabah? Gözümüz gönlümüz açıldı." Yusuf'un yanakları anında kızarırken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne yaptın kendine? Bak, doğruyu söyle."

Aslında Yusuf'ta en ufak bir değişiklik bile yoktu. Üstündeki takım elbiseden saçını tarama yönüne kadar her şey aynıydı.

"Estağfurullah, Ferda Hanım," dedi kafasını yerden kaldırmayarak.

"Ya Yusuf sen benim favori korumamsın, biliyorsun, değil mi?"

"Sağ olun, Ferda Hanım."

"Arabamı hazırlatır mısın? Kahvaltıdan sonra dışarı çıkacağım." Yusuf'un tüm utangaç ifadesi yerini ciddiyete bıraktı. Ferda'nın niyeti de anlaşılmıştı.

"Cezalısınız, Ferda Hanım, olmaz."

"Ya olur."

"Ateş Bey'in haberi var mı?" Ferda sessiz kaldı. "En son sizi dinlediğimde az kalsın işimden oluyorum, kusura bakmayın. Ateş Bey ne derse o." Ferda oflarken Yusuf da salondan çıktı.

"Zerrin'le gezmek istiyordum, bırakmıyorlar ki bir yere gideyim," diye söyleniyordu.

"Daha kaçırılalı ne kadar oldu ki Ferda? Çok normal değil mi Ateş'in tutumu?" Sözlerimle gözlerini devirdi.

"Çok bunalıyorum Aşkın, saklanarak yaşayamam. Öldüreceklerse öldürsünler, fare gibi yaşamaktan iyidir." Şu an burada olduğu için rahat rahat konuşuyordu. O gün pek de ölmek istiyormuş gibi dur-

muyordu.

"Öğlen ablam ve Bahar'la gezeceğim, sen de gel. Ben yanında olursam Ateş izin verir." Sözlerimle sevinçle irileşti gözleri.

"Ya yengelerin bir tanesi, gerçekten mi? Nereye gideceksiniz?"

"Gece kulübü altı seni paklar mı, bilmem ama alışveriş yapacakmış Bahar. Önce alışveriş merkezine, ardından da bir yerlere oturmaya gideriz."

"Ay olur, olur, internet alışverişleri çok baydı." Beril salona girince sustuk.

"Afiyet olsun." Gözleri kısa bir an üstümde gezindi ve salondan geçerek farklı bir koridora girdi. Bu kadını hâlâ kardeşiyle aynı evde tutması çok saçmaydı.

Çok geçmeden Pusat ve Ateş de salona girdiler. Kahvaltı masasına oturdular, Pusat bana gıcık bir bakış atarak tabağını doldurmaya başladı.

"Ferda benimle alışverişe gelecek bugün, ablamla Bahar da olacak." Ateş sözlerimle bana baktı bir süre ama tahminimin aksine kafasını olumlu bir şekilde salladı.

"Tamam ama dikkatli olun, o telefon ne zaman ararsam açılacak, Ferda." Ferda hevesle kafasını salladı. "Aşkın'ın gözünün önünden de ayrılma." Bu sözleri Ferda'yı şaşırtmadı, pek normal şartlarda tanışmamıştık sonuçta.

Ancak beni tanımayan Zerrin bunu saçma bulmuş olacak ki araya girdi: "Zaten bir ton koruma var peşinde, Aşkın süper kahraman mı?"

Pusat güldü. "Şam şeytanı, daha fena."

Ateş bu konuda sessiz kalmayı seçti. Kahvaltımızın ardından Ateş'in lüks arabalarla dolu garajına girdim. Ateş kendi arabasına yönelmişti ki benim gözüm pahalı spor arabalarda gezindi.

"Gelmiyor musun?" diye sordu Ateş.

"Yok, okula gideceğim, senin bebeklerden birini alayım."

"Benimle gel, konuşalım biraz." Benimle konuşmaya da doymuyordu. Parıl parıl duran spor arabalardan bakışlarımı ayırdım, memnuniyetsiz bir tavırla arabasına bindim. Pusat ne hikmettir ki bizimle değildi, arka koltuğa yerleştiğimizde çok geçmeden hareket etti Alanguva'nın pahalı aracı.

"Zaten dönem uzamadı mı? Neden gidiyorsun okula?" Ateş'in sorusuyla ters ters ona baktım.

"Okulu bırakmadım Ateş, altı üstü son dönem derslerimin yarısından kaldım."

"Dönem uzatmadan bitirebilme ihtimalin var mı?"

"Eğer nottan kalmış olsaydım olabilirdi ama devamsızlıktan olduğu için olmaz ya da çok nadir olarak hocanın inisiyatifine kalmış. Eğer isterse sınav yapabilirler ama ısrarcı olsam bile sadece bir iki tanesi bunu kabul eder."

"Eğer yardımım dokunacaksa hocalarınla konuşabilirim," dedi ciddi bir şekilde.

"He diyorsun ki evlenmeden önce başla Alanguva soyadının meyvelerini yemeye. Böyle bir şey yapamazsın, Ateş ki gerek de yok. Bir dönem daha okuyabilirim ama *okulda olman gereken zamanlarda babayında olacağız*, dersen düşünebilirim." Sözlerimle kafasını iki yana salladı, telefonunu eline aldı.

Aldığı gibi de durdu, bir süre ekrana baktı. Çatılan kaşları ve arada bana çıkan gözleri yine bir haltlar döndüğünü gösteriyordu. Çenemi omzuna yaslayarak ekrana bakmaya çalıştım, yine *Twitter* gündeminde birinci sıradaydım ve bu sefer akıllara durgunluk verecek bir cinayet de işlememiştim.

"İki yıl önce hayata geçen, bir yardım vakfı olan ve tam açılımı bilinmeyen AMBV Yardım Vakfı iki yıldır düşkün durumdakilere yemek, kalacak yer ve hatta iş sağlayan bir kuruluş. Asıl kurucusu bilinmeyen vakıf, yurt dışı kaynaklı ve paravan bir şirket adına görünüyordu ancak bugün sabah saatlerinde asıl kurucusunun dünyaca tanınan ve yakalanamayan seri katil 'V' olduğu ortaya çıktı." Ateş okumayı bıraktı, gözlerini üstüme çevirdi. "Doğru mu bu?" Nasıl bulmuşlardı? Hiçbir açık vermemiştim.

"İki yıldır sorunsuz ilerliyordu."

"Murat Dağhan bulmuştur," dedi Ateş emin bir şekilde. "Bu adamın ne kadar zeki ve kurnaz olduğunu söyledim sana."

"Ama nasıl? Demek bir yerde açık vermişim." Eli elimin üstüne gitti.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Yardım edilecek bir şey yok, akşam olmadan kapatırlar tüm şubeleri. Oralarda bir sürü insan yaşıyordu, bir sürü aç doyuyordu, bir

sürü çocuk var, Ateş!"

"Sen bunları düşünme, farklı bir yardım kuruluşu da açabiliriz," dedi beni yatıştırmak istercesine.

"V biraz daha yüceldi ve bu hükümeti daha fazla delirtti. Bundan sonra bırak yardım kuruluşu açılmasını, bir ekmek bile verdirmezler. Böyle olmaz. Şu Murat tadımı kaçırmaya başladı."

"Sakın bir şeye kalkışma, fevri düşünme." Farkındaydı sadece fevri davrandığım zamanlar tökezlediğimin. Beni yakaladığında onu öldürme hırsına düşmüştüm, beni oyuna getirdiğinde de ondan intikam alma derdindeydim. Ateş artık sadece beni gözlemlemiyordu, beni tanıyordu. Peki, tanıdığı kimdi?

"Dün bir bugün iki, daha başıma çok iş açacak."

"Şu sıralar durulman en mantıklısı, bir cinayete kalkışma."

"Onlara boyun eğmem! Böyle düşünmelerine izin veremem." Elleri arasındaki parmaklarımı sıktı. Bir süre sessiz kaldık.

"İlk defa duyuyorum, AMBV'nin açılımı ne?" Kafamı ona çevirdim sorusuyla.

"Aşkın Mükemmel Bir Varlık." Sözlerimle bir dakika boyunca yüzüme bakarak anlam vermeye çalıştı.

"Şaka yapıyorsun."

"Yok, hiç de yapmıyorum." Gülemeyecek kadar şaşırdı, öylece yüzüme bakmaya devam etti. Ardından kafasını önüne çevirerek güldü. Araba Boğaziçi'ne girmişti. Ben duracak sansam da fakültenin önüne kadar devam ettik.

En son durduğunda arabadan inecektim ki bileğimden tutarak beni durdurdu. Öne doğru eğildi ve yanağıma hızlı ve küçük bir öpücük bıraktı. Kısık bakışları üzerimdeyken indim arabadan. Bahçedeki birçok bakış giden arabanın ve benim üstümdeydi.

Alanguva plakalı, milyonluk bir araç tabii ki dikkat çekerdi. Binaya doğru yürürken tanıdık ince bir ses duydum: "Aşkın!" Selenay'ın sesiydi, yanında da her zamanki gibi Çağla vardı. Onları da uzun bir süredir görmüyordum.

Masaya, yanlarına oturdum. "Aşkın, yüzünü gören cennetlik," dedi Çağla beni süzerken.

"Ne kadar dedikodu döndü arkandan, bir bilsen! Ateş Alanguva ve sen, inanılır gibi değil," dedi şaşkınlık içinde Selenay.

"Değil mi? Bu çıtır, Ateş kasıntısına nasıl baktı?" Selenay ve Çağla bakıştı. "E, az koşmadı peşimden, ben de bir şans vereyim dedim."

"Ateş Alanguva peşinden mi koştu?" diye sordu Çağla. Pek inanmıyor gibilerdi ama kendileri bilirlerdi.

"Tabii, ölüyor aşkımdan ama çok bayıyor, aşırı kıskanç. Bir de yaştan olsa gerek, çok ciddi düşünüyor, ona kalsa yarın nikâh kıyarız," dedim aynı rahat tavırla.

"Oha ya, Aşkın kaçırma bu adamı!"

"O beni kaçırmasın canım. Neyse kızlar, işlerim var, kendinize iyi bakın. Görüşürüz." Hızla kalktım yanlarından ve sonunda binaya girebildim.

Sadece bir dersin hocası, tamamen yalan olan mazeretlerimi kabul etmiş ve sınava alacağını söylemişti. Her türlü dönem uzuyordu. Eğer profesör beni tanımasa ve başarılarıma şahit olmasaydı o da kabul etmeyecekti. Yani sonuç olarak bu sene mezun olamıyordum ve ortalamam da yerlerdeydi.

Bahar ve ablamın olduğu alışveriş merkezine sürüyordum. Okul binasından çıktığımda park kısmında benim için bırakılmış bir Alanguva arabası görmüştüm. Birlikte yaşarken böyleyse, evlensek kesin beni Cebonayan'ın baş tacı yapardı.

Ferda yola çıkmıştı en son konuştuğumda, birazdan burada olurdu. Arabayı otoparka park edip yukarı çıkacakken etrafta gördüğüm sayısı fazla gereksiz olan takım elbiseli adamlar adımlarımı hızlandırmama neden oldu. Alışveriş merkezinin içine girdiğimde telefonum da çalmaya başlamıştı.

Ateş'in aramasını cevapladım. "Ablan ve Bahar'ın olduğu alışveriş merkezinde Şahin, Aylin'e silah doğrultarak korumaları tehdit etmiş. Aylin ve Bahar'ın olaydan haberi yok. Sakin ol, hemen destek ekip gönderiyorum. Dikkat et, tamam mı?"

"Ferda yoldaydı, gelmesin," dedim sadece ve telefonu kapattım. Son konuştuğumuzda en üst kattaki bir kafede oturup beni bekleyeceklerini söylemişlerdi. Tarif ettikleri kafeye çıktığımda ablamı gördüm, yanında Bahar oturuyordu ama karşılarında biri daha vardı. Şahin hemen ablamın karşısında oturuyordu ve konuşuyorlardı. Şahin ne anlatıyorsa ablam güler yüzle onu dinliyordu.

Adımlarımı hızlandırdım ve Şahin'in yanındaki sandalyeyi çekerek oturdum. Gözlerim hızla etrafı tararken Şahin'in tüm adamlarını görmüştüm. Sadece bu katta sekiz kişi vardı, müşteri gibi davransalar da sık sık masayı incelemelerinden olmadıkları belliydi ve ablama nişan alan, karşı gökdelendeki nişancıyı da seçebilmiştim.

Oturduğum sandalyeyi ortalayarak camın tam önüne çektim, ablamı ve Bahar'ı görmesini engelledim nişancının. Artık tek hedef bendim. "Şahin Bey, yine siz."

"Aşkın Hanım, bu aralar sık karşılaşır olduk," dedi beyefendi edasıyla. Üstündeki takım elbise, düzenli saçları ve kalıbıyla gerçekten de bir beyefendi gibi duruyordu, bir arkadaş katili gibi değil.

"Seni beklerken bir şeyler içelim dedik. Şahin Bey de buradaymış, bizi görünce yanımıza uğradı," dedi ablam hiçbir şeyin farkında değilken. Bahar da bizi dinliyordu sessizce.

"Ya tesadüfe bakın. Siz ne için gelmiştiniz, Şahin Bey? Haftalık alışverişe mi yoksa cilt bakımına mı?" Şahin güldü sözlerimle.

"Bu kafe kardeşime ait." O Ateş'in abisini öldürmüştü, Ateş hiç onun kardeşine zarar vermeyi düşünmemiş miydi? Belki de Şahin yalan söylüyordu.

"Kardeşiniz mi var?" dedi ablam merakla.

"Evet, baş belası. Sürekli bir yerler açıyor ama asla başında durmuyor. Ele avuca sığmayan bir kız," dedi yüzünde samimi bir gülüşle. Ablamı kandırmaya, ilgisini çekmeye çalışıyordu.

"Öyle mi? Burada mı kendisi?" dedim doğruluğunu sorgularcasına.

"Yok, yine işleri çalışanlara kilitleyip kaçmış." Yalandı belli ki ama fazla inandırıcıydı bu adam.

"Ben tuvalete gideceğim," dedi Bahar yerinden kalkarak.

"Dur, yardım edeyim," dedi ablam da hemen kalkıp koluna girerek.

"Gerek yok Aylin abla, bulurum ben."

"Olsun, kuzum. Güzelim kızsın, seni kaçırırlarsa Pusat'a ne deriz?" Bahar kıkırdadı bu sözlerle ancak Şahin biraz daha kulak kabarttı. Artık Pusat ve Bahar arasındaki ilişkiyi de biliyordu.

Ablamlar uzaklaşırken masada ikimiz kalmıştık. Ona yaklaştım yüzümdeki yumuşak ifade tamamen kaybolup V'nin suretine bürünürken.

"Ablamdan ne istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum. Çok hoş ve nazik, ilgimi çekmedi desem yalan olur. Bu kadar gergin olmak iyi değil, Aşkın Hanım." Tavrı fazla rahattı, bu zaten yeterince sinir bozucuydu ama daha çok sinirlerimi bozan başka bir şey vardı; ablam gerçekten ilgisini çekmişti.

"Ben Ateş değilim, onun kadar sabırlı hiç değilim."

"Bunu çok net öğrendim, Aşkın Hanım ve hoşuma gitti." Gülen ifadesi yok oldu. "V'yi tanıyor musun? Daha doğrusu, V'nin nesi oluyorsun?" dedi konuyu daha da uzatmayarak.

"Ne?" dedim gülerek.

"V'yle bir alakan olduğunu biliyorum ama Ateş, abisinin katiliyle nasıl iyi geçinir, işte bunu anlayamıyorum. Ateş, V'yi yakaladı ve bir ay hapsetti ama sonucunda hiçbir şey olmazken ortaya sadece sen çıktın. Bir şeyler dönüyor ve ben çözeceğim. Ateş lider olabilir ama benim yarı gücüme sahip değil, sen zeki bir kadına benziyorsun, atını doğru oyna."

Yüzümü kulağına yakınlaştırdım sır verecek gibi. "Siktir git, bir daha seni ablamın yanında görürsem ölmek için yalvarırsın, bir daha ablama silah doğrultursan sen daha ne olduğunu anlamadan o silahı senin götünde patlatırım. Anladın mı?"

"Çok kabasınız, Aşkın Hanım. Kabalığınızı toyluğunuza veriyor ve size açık bir kapı bırakıyorum. Ablanıza da zarar vermek niyetinde değildim. Sadece korumaları uzaklaştırmak için böyle bir yol izledim. Aylin'e işim çıktığını ve üzgün olduğumu söylersiniz. İyi günler dilerim, görüşmek üzere," dedi ve kalktı yerinden. Kafeden çıkarken kafenin yarısı da onun ardından boşalmıştı.

Hasta piç.

Alışverişi kısa kesmiş ve direkt eve geçmiştik. Tahmin ettiğim gibi de vakfa ait tüm yardım kuruluşları tek tek kapatılmıştı. Ateş'in arabasını evin önüne park ederken tanıdık *Passat*'la durakladım. Ablam ve Bahar arabadan inip eve geçerken ben de peşlerinden gittim. Salon boştu ama rıhtım tarafından sesler geliyordu.

Ablam, Bahar'la birlikte poşetlerini taşımasına yardım etmek için Bahar'ın odasına geçerken ben de rıhtıma ilerledim. Deniz ve beklediğim gibi Murat Dağhan masada oturuyorlardı, karşılarında da

İhtiyar vardı. İhtiyar, yardım kuruluşlarımın kim tarafından ifşa edildiğini anlayıp Murat'ı yemeğe çağırmış olmalıydı. Yaşlı kurt!

"İyi akşamlar," dediğimde Murat kafasını bana çevirdi ve kısa bir an inceledi.

"İyi akşamlar," dedi Deniz fazla keyifli bir şekilde.

"Misafirimiz varmış." Tam Murat'ın karşısındaki sandalyeye yerleştim, İhtiyar dikkatle izliyordu.

"Murat çok başarılı bir polis, yemeğe davet etmek istedim," dedi İhtiyar.

Çok geçmeden ablam, Bahar ve Naz da gelmişti. Tarık'sa masayı kuruyordu. "Hiç bakma öyle, ladese girdik ve kaybettim, bir hafta yeme içme benden," dedi Tarık Naz'a kötü bakışlar atarak.

"Keyifliyiz bugün bakıyorum da," dedi Tarık, Deniz'e.

"İlk defa V'ye bu kadar yaklaştık, onun şebekesini yok ettik. Tabii ki mutluyum." Evet, hükümetin açıklamalarına göre yardım kuruluşu değil, bir şebekeyi gizlemiştim vakıf adı altında. Murat sessizdi, bir kutlama yapar havası yoktu.

"Şebeke dediğin aç insanların doyduğu, yaşadığı bir yer!" dedi Naz dayanamayarak.

"Buna inandın mı gerçekten? Çok saf bu millet," diye söylendi Deniz.

"Kötüsünüz siz! Görevini gerçekleştirmek bir yere kadar ama ya bu? Bu çok başka bir şey. Ortada aç insanların doyabileceği sıcak bir yer vardı ve onu yok ettiniz." Naz anlaşılan bugün benden daha çok öfkelenmişti.

"Abartılıyor Naz, gören de herkes evsiz sanacak. Zaten evsizlere gerekli yardımı devlet yapıyor. Bir katilin açtığı sözde yardım kuruluşları kapatılmasa mıydı yani?" Deniz'in sözleri masada sessizlik yarattı.

Deniz her geçen gün daha da kinleniyordu ve bu kin, onun kendi düşüncelerini de öldürüyordu. O böyle bir insan değildi, V ortaya çıktığından beri başka birine dönüşmüştü.

"Öyle mi, Deniz? Dün akşam eve gelirken bir kadın ve iki küçük çocuk gördüm. Dilenmiyorlardı! Evlere doğru *artık yemek alınır,* diye bağırıyorlardı. Kötüsünüz Deniz, tanıyamıyorum artık seni," dedi Naz sesini yükselterek.

"Bir yardım kuruluşunun kapanmasını elbette istemezdik," diye araya girdi Murat. "Ama bizim çalıştığımız yer ve amacımız belli. Vazifemizi yerine getirmek zorundayız. Haklısın, seni anlıyorum. Ben de pek memnun değilim çıkan sonuçlardan ve emin ol, çoğu meslektaşım da değil. Ama elimizden gelen bir şey de yok." Murat'ın sözleriyle Naz biraz da olsa sakinleşti.

"Bu konuyu kapatalım çocuklar, yemekleriniz soğuyacak," dedi İhtiyar ve masadaki kalabalık gürültü kesildi.

İhtiyar tabağının yarısını yemeden masan ayrıldı ve teknesine yol aldı. Murat'ın bakışlarını üstümde hissettiğimde ona baktım, sevimli bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma.

Masanın altından Tarık'ın vuruşuyla kafamı Tarık'a çevirdim. "Senin sevgilin var, ne diye elin adamıyla cilveleşiyorsun?"

"Sen de herkesi kıskanıyorsun, Ateş'i kıskanmıyorsun."

"Ondan birazcık tırsıyorum." Kulağıma doğru biraz daha eğildi ve eliyle dudaklarını da kapatarak fısıldadı: "Seni yakalayan adam, bizim hayatımızı siker."

Tam bu sırada görüş açıma Ateş girdi, ön bahçe tarafından geliyordu. Murat onu görünce şaşırdı ve bu şaşkınlığı gizleyemedi.

"İyi akşamlar," dedi Ateş.

"Sevgilim, hoş geldin." Sözlerimle bana doğru eğilerek yanağıma öpücük bıraktı, bunu yaparken kokumu derince içine çektiği de gözümden kaçmamıştı. Yanımdaki boş yere oturdu.

"Hoş buldum, telefonlarını açmayınca merak ettim."

"Salonda ya da arabada kalmış olabilir," dedim onu geçiştirerek. Herkesle kısaca selamlaştı. Naz tabağını doldurmayı teklif ettiğinde kibar bir şekilde reddetti.

"Nasılsın, Ateş?" diye sordu ablam.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, Baybora'nın sağlık durumu nasıl?" diye sordu ablam. Artık Baybora'yla hiç iletişim kurmuyordu ama arada da olsa bana sağlık durumunu soruyordu. Bense bilmediğimi söyleyerek geçiştiriyordum. Murat'ın bakışları ablamın sorusuyla değişirken dikkatli gözlerini Ateş'e dikti.

"Aynı," diyerek geçiştirdi. Bir eli sandalyemin arkasına giderken onun da bakışları Murat'ın üstündeydi. "Uzun zamandır ortalıklarda

yoktunuz Murat Bey, sizi sevgilimin evinde görmek tuhaf oldu."

"Öyle, bir süredir yurt dışındaydım ama döndüm," dedi Murat kendinden emin tavırla, döner dönmez de boş durmamıştı.

"Deniz'le birlikte çalışıyoruz son zamanlarda." Ateş gözlerini kısarken kafasını yavaşça sallamakla yetindi.

Yemeğin ardından Ateş'le rıhtımın en ucuna geçtik. Dudaklarımızı kimsenin okuyamayacağı kadar uzağa geldiğimde durdum, Murat hâlâ oturuyordu.

"Neden o telefon açılmadı? Şahin sizi tehdit etti Aşkın, ardından hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

"Zaten takip ettirmiyor muydun bizi?"

"Merak ettim," dedi bakışlarını dalgalı denize çevirerek. "Nasıl kendini hedef yaparsın hiç düşünmeden? Canının bir kıymeti yok mu senin? Sen kendini gerçekten bir süper kahraman mı sanıyorsun?" Demek namlunun ucuna oturduğumu biliyordu.

"Beril'i neden hâlâ evinde barındırıyorsun? Şahin'in köstebeği. Bugün kahvaltıda Ferda'yla konuşurken ablamla dışarıda olacağımı öğrendi bizi dinleyerek ve Şahin'e yetiştirdi. Anlamıyorum Ateş, neden bu kadını yanından uzaklaştıramıyorsun?" Son cümlemle kaşları çatıldı.

"Beril, uzun yıllardır bizimle çalışıyor ve defalarca kendini benim ve kardeşim için tehlikeye atmış bir kadın. Evet, son zamanlarda ondaki tuhaflığın farkındayım ve araziden sürdüm, sadece şirketin korumasıyla ilgileniyor. Bugün evde olmasının sebebi de benim çağırmış olmamdı."

"Seni seviyor, bu yüzden hayatını senin için tehlikeye attı," dedim emin bir şekilde ve Ateş bunu yalanlamadı. "Onunla yatıyor musun?" Sözlerimle kafasını sertçe bana çevirdi.

"Ne saçmalıyorsun sen? Onunla aramda hiçbir yakınlaşma olmadı ve olmayacak da." Tavrı öfkeliydi.

"Seni seviyor, Didem onu kıskandırmıyordu çünkü gerçekten sevdiğini düşünmüyordu ama hayatına ben girince işin rengi değişti. Kıskançlıktan Şahin'in tarafına çekildi."

"Bunların farkındayım Aşkın, bugüne kadar emin değildim ama artık biliyorum ve ben de bu muhbiri en doğru biçimde kullanacağım," dedi sakin bir şekilde. Tahmin ettiğim gibi kendi planları vardı ve elbette benimle paylaşmıyordu.

"Beni uyarsaydın belki evin içinde konuşurken daha dikkatli olurdum," dedim yine çok haklı bir şekilde.

"Şahin ne söyledi?" dedi Ateş sıkıntıyla. Bıkmıştı Şahin itinden, bıkılmayacak gibi de değildi zaten.

"Açık açık ablamın peşini bırakmayacağını, V'nin bir yakını olduğumu bildiğini ve seni bırakıp onun tarafına geçmem gerektiğini söyledi. Senden daha güçlü olduğunun da altını çizdi."

"V'nin yakını olduğunu mu düşünüyor?"

"Bilmiyorum Ateş, belki de biliyordur." Bilse tavrı daha farklı olurdu, Şahin eli açık oynamasa da tehditleri açık etmeyi seven bir adamdı. "Şirketindeki haini ne yaptın?"

"Öldürmedim," dedi sadece, daha fazla detay vermedi. "Murat neden burada?"

"İhtiyar sever tehlikeyi yakınında tutmayı, kontrol edebileceğini sanır."

"Sevgilim olduğunu yeni öğrendiyse bundan sonra sana olan tutumu değişecektir, uzak dur ondan. Yine bir oyunlar çevirerek yakınlaşmaya falan çalışma," dedi vücudunu bana doğru çevirerek.

"Onu da kendime hayran ederim diye mi korkuyorsun?" dedim vücudumu vücuduna yaslayarak. Bir eli saçıma gitti ve kâkülümün bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırarak yüzümü açığa çıkardı.

"Şahin başka bir şey söyledi mi?"

"Söyledi, Şahin'in kardeşi var mı?" Ateş aşağı yukarı, ağır ağır salladı kafasını. "Onun kafesindelermiş ablamlar, peki bu doğru mu?"

"Kız kardeşi hayatta değil ama Şahin de aynı benim abimin ölümünü kabullenemediğim gibi bunu kabul edemiyor. Çok deli dolu bir kızdı, sürekli girişimcilik yaparak bir yerler alır ve batırırdı. Kafe de onların falan değil."

"Nasıl öldü?" Ateş sessiz kaldı, nefesini verdi. "Ölümüyle ilgin var mı?"

"Hayır ama o olduğunu sanıyor. Hasta bir adam." Daha fazla bir şey anlatmadı, Ateş'in bana anlatmadığı çok şey vardı. Bir süre sessiz kaldık, eli belime giderek biraz daha kendisine çekti.

"Sözde ablamı koruyacaktın. Bu mu senin koruma çemberin?"

"Üzgünüm, ablanın canıyla tehdit edince elleri kolları bağlanmış. Bir ekip daha göndereceğim, bundan sonra bırak aynı yerde bulun-

mayı bilinmedik bir plakayı bile yaklaştırmayacaklar. Zaten Şahin'in bu kadar rahat olmasındaki sebep de yakın koruma yapamıyor oluşumuz, bence ablana durumu izah ederek yakın korumaya da alalım."

"Daha yeni kurtuldu mahkûmiyetten, yine mahkûm gibi hissetmesine neden olamam. Uzaktan ve düzgün koruyacaklar Ateş, bu iki oldu ve üçüncüsünü istemiyorum."

"Olmayacak. Elimden gelen her şeyi yapacağım." Alnıma bir öpücük bıraktı. "Haydi, eve gidelim."

"Bugün burada kalacağım, ablama yakın olmak istiyorum ki zaten İtalya'ya gelmiyorsam seninle gelmemin de bir anlamı yok."

"Aşkın, işleri zorlaştırma."

"Seni uğurlamaya geleceğim, belki fikrin değişir. Haydi sevgilim, git evine, geç oldu." Onunla gitmeyeceğimden emin olunca daha fazla zorlamadı. "Sen gece iyice düşün bensizliği," dedim göz kırparak ve ondan uzaklaştım.

Birlikte masaya geri döndük. Ateş gitmedi, Murat buradayken kalkacağını da düşünmemiştim zaten. Ancak çok geçmeden Murat müsaade isteyerek kalkınca Ateş de ayaklandı. Arabasına kadar eşlik ettim ona.

"Kaçta kalkacak uçağın?"

"Akşam on gibi."

"Anladım."

"Gelmiyor musun şimdi?" diye sordu arabayı işaret ederek.

"Gelmiyorum." Yakınlaşarak dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktım. "İtalya'da çok seksi saatler geçirebilirdik oysaki."

"Görüşürüz, Aşkın," dedi geri çekilerek ve arabasına bindi. Uyuz!

Tüm gece uyumamıştım, düşünmüştüm. Yerine oturmayan taşları oturtmaya çalışmıştım, ne kadar başarılı olduğumsa muallaktı. Tüm günümü de Bahar ve ablamla geçirmiştim. Bahar'ın sağlığı tahmin ettiğimden de iyiydi, gerçekten hiç kalp sıkıntısı çekmemiş bir insan gibi yaşıyordu. Göz ameliyatını da Ateş'le konuşacaktım, en kısa sürede ameliyat olmasını istiyordum.

Üstüme ceketimi alarak Ateş'in arabasıyla rıhtımdan uzaklaştım.

Havaalanına sürerken Ateş'i aradım ancak aramamı cevaplamadı. Uçağın kalktığı pist alanına geçerken arabadan inmiştim. Ateş'in uçağı hazırdı ama arabası ortalıklarda yoktu. Tekrar arayacaktım ki görüş açıma girdi.

Arabası tam yanımda dururken Pusat'la birlikte Ateş de inmişti arabadan.

"Hani gelmiyordu?" dedi Pusat bana bakarak.

"Ben de seni çok özledim, *Shrek*."

"Hoş gelmişsin," dedi Ateş yanıma yaklaşarak.

"Seni yolcu edeceğimi söylemiştim." Göğsünü okşadığımda güldü.

"Düşündün mü gece bensizliği? Yapamayacağına karar verip beni de çağıracaksın, değil mi?"

"Birinci pilot hâlâ gelmemiş," dedi Pusat tüm ilgisi telefondayken.

"Ben bir arayayım." Yanımızdan biraz uzaklaştı. Ateş kolundaki saate baktı ve kaşları çatıldı, beyefendi bekletilmeyi sevmiyordu.

Hostes uçağa girerken uçağın arka tarafından çıkan adam dikkatimi çekti. Bir teknik servis elemanına göre fazla kaslıydı, kafasındaki şapka yüzünün bir kısmını gizliyordu ve hareketleri fazla hızlıydı.

"Neden bu kadar gelmek istiyorsun?" diye sordu Ateş ilgisini bana yönlendirirken.

"Aksiyon, kaos, kan... Tam bana göre şeyler. Üstelik ikimiz fazla iyi bir takım olduk." Bakışlarım hâlâ adamın üstündeydi.

"Yani Cebonayan hakkında daha fazla koz sahibi olmak için değil de benim için endişelendiğinden gelmek istiyorsun, öyle mi?"

"Aşk olsun sevgilim, elbette öyle," dedim samimice gülümseyerek.

"Kendine iyi bak, iki güne gelirim. Ben gelene kadar uslu dur, cinayetlere karışma, çapkınlık yapma. Tamam mı, güzelim?" Güldüm sözleriyle. Eğilip gülüşümü öptü.

"Biraz zor şartlar ama dayanmaya çalışacağım artık," dedim dudaklarına doğru, ben de onun dudağına uzun ve tutkulu bir öpücük bıraktım.

"Birbirinizi yemeniz bittiyse uçağa geçebiliriz. Pilot geliyor beş dakikaya," dedi Pusat cilveleşmelerimizi bölerek.

Ateş'in eli belimden ayrıldı ve uzaklaştı. Arkasına dönüp uçağa yürümeye başladığında az önceki adamı gördüm yine. Kapının önünde durmuş Ateş'i izliyordu ve Ateş'in yakınlaştığını görür görmez içeri girmişti.

Ve uzağımızda duran siyah bir araç da fark ettim, adamın içeri girmesiyle göz önüne çıkmıştı. Tüm camları filmle kaplı olan araç hiç yaklaşmadı.

Ateş önden, Pusat arkadan ilerliyordu. Ateş merdivenleri çıkmadan hemen önce endişesiz görünmeye çalışarak seslendim. Aynı zamanda ona doğru gidiyordum.

"Ateş!" Durdu ikisi de, Ateş bir terslik olduğunu fark etti. Baktığım yöne bakarak aracı fark etti.

Onlara hafifçe yürüdüm, araba hareketlendi ve biraz daha uzaklaştı. Ateş sessizce Pusat'a bir şeyler söyledi ve ikisi de aynı anda koşmaya başladılar. Ateş bana doğru gelirken Pusat, başka yöne gidiyordu. Önde olduğu için biraz daha şanslıydı.

"Ateş!" diye bağırdım bir kez daha, aramızda çok mesafe kalmamıştı ki hemen arkasından büyük bir patlama oldu. Tam bu sırada Ateş beni kollarının arasına alarak geriye doğru savurdu ve üstümde Ateş'le birlikte yere düşerken onun bedeni bana siper olmuştu.

Barut kokusu hızla ciğerlerime dolarken Ateş'in bedeninin hemen arkasında büyük bir patlama kalmıştı. Alevlerden çıkan dumanlar gökyüzünü kaplamış, alevler ise karanlığı aydınlatmıştı. Bu patlamayı uçak havadayken yapacaklardı. Eğer farkına varmasaydım Ateş Alanguva sadece dakikalar içinde ölmüş olacaktı.

Ve Ateş de bedenime siper olarak benim hayatımı kendi hayatına tercih etmişti.

Bir insan katilin teki için hayatını tehlikeye atmazdı, bir insan sahte sevgilisi için de hayatını tehlikeye atmazdı.

Ve katilin teki de rakibi olarak gördüğü bir adam için bir suikastı durdurup endişeyle o rakibe sarılamazdı.

Biz sahte değildik, biz rakip değildik, biz Ateş ve Ateşpare'ydik.

Sarılarına, görmediği alevlerin ateş parçaları düşmüştü. Ateş ve Ateşpare daha yeni başlıyorlardı, büyük bir patlamanın ortasındaydılar ama yok olmayacaklardı. Çünkü asıl büyük patlama onlardı.

DEVAM EDECEK...

Ceren Melek, 2000 yılında İstanbul'da doğmuştur. Nişantaşı Üniversitesi - Radyo, Televizyon ve Sinema bölümü öğrencisidir. Küçük yaşlardan itibaren hayal dünyasını kelimelerle aktarmaktan büyük keyif alan yazar, 2016 yılında Wattpad - Çığır Açanlar kategorisinde ödül almıştır. ***Ateşpare 2***, iki kitaplık ***Kalıntı*** serisi de bulunan yazarın basılı dördüncü romanıdır.

cerennmeleek
cerennmelek
cerennmelek

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Vahşi katil Aşkın'ın ve gizli örgüt lideri Ateş'in yolları bir girdabın içinde kesişmiştir. Aşkın ilk defa Ateş'e yenilmiştir ancak Ateş daha büyük bir yenilginin içine düşmüştür. İkisi de o girdabın içinde sürüklenirken birbirlerine oyunlar oynayıp kendilerini büyük bir iç savaşın içine çekmişlerdir. Ancak bilmedikleri bir şey vardır: Bu oyunun sonu en başından bellidir.

Ateş ve Aşkın aralarındaki tutku ve çekime karşı koyamayarak her geçen gün biraz daha yakınlaşırken kendilerini sürekli durdurmaya çalışırlar ancak bu çekime ikisinin de karşı koyması artık mümkün değildir. Sadece hisleriyle değil, aynı zamanda karşılarına çıkan büyük düşmanlarıyla da savaşmak zorundadırlar.

Düştükleri yangın ikisini de canlı canlı yakmaya başlamıştır, yangının büyüklüğünü fark etmişlerdir ancak ikisi de bunu durduramayacaktır.

"Perdelediğimi savunduğu kuşkularımı oldukları yere bıraktım. O, kuşkuları yok ettiğimi sanabilirdi ama belki de o kuşkular Ateş ve ateş parçasından daha yakıcı olacaktı. Bu lavların üstünde oynanan bir kumardı, sadece bir kişi dengesini bulacaktı."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

9 786258 133615